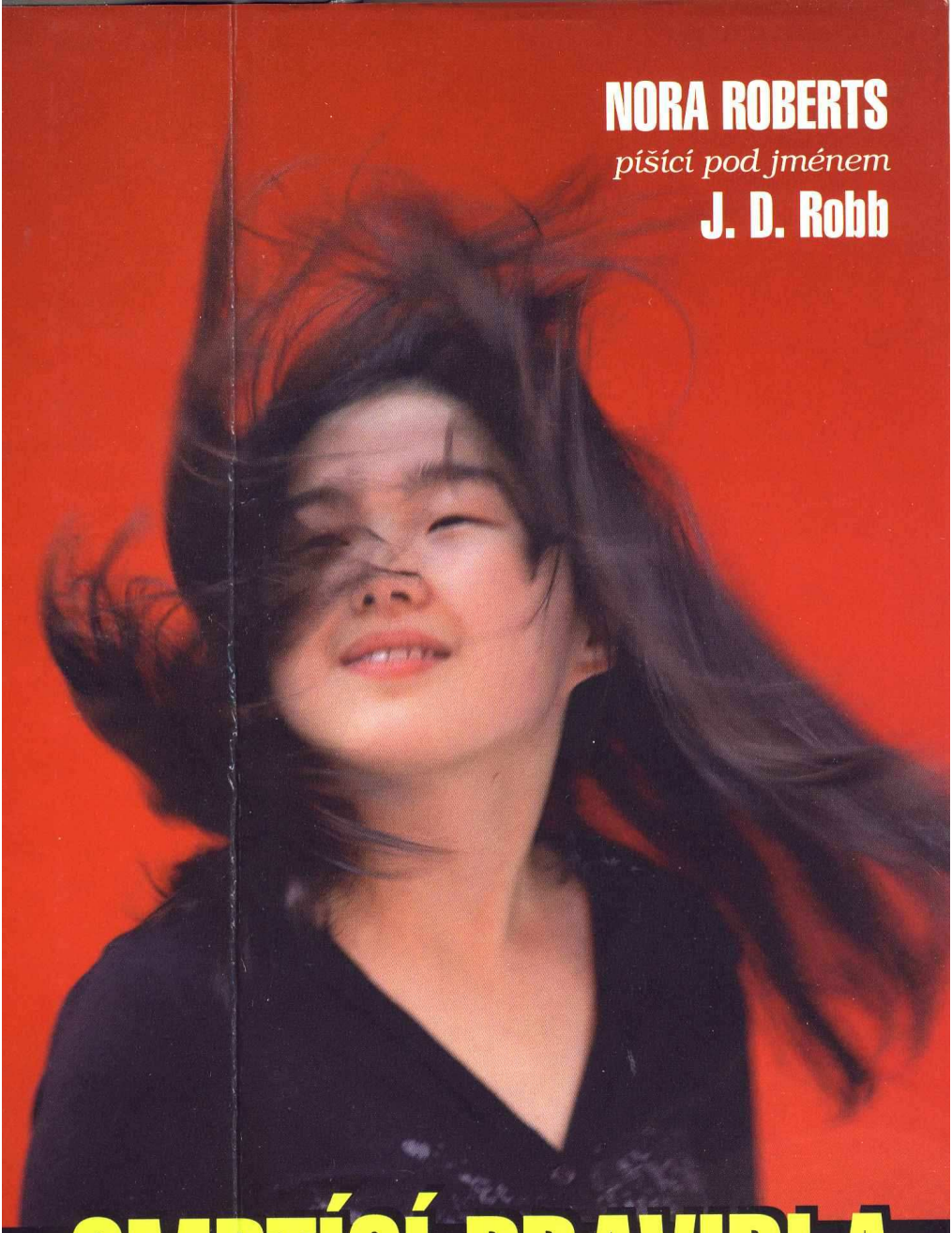

NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ PRAVIDLA

Vražedné zlo přichází z míst, odkud by ho nikdo nečekal. Proti němu však stojí Eva Dallasová.

J. D. Robb

SMRTÍCÍ PRAVIDLA

Přeložila Michaela Dorfman

COLUMBUS

Copyright © 2002 by Nora Roberts
Translation © Michaela Dorfman, 2007
All rights reserved

ISBN 978-80-7249-170-4

Prolog

Bylo vražedné vedro. Červenec si procvičil svoje zpocené svaly a jakoby nakopl New York do léta horkého jako vařící lázeň. Některým se podařilo tomu horku utéct do letních domů na pobřeží, kde mohli usrkávat drinky s ledem a užívat si příjemného vánku, zatímco svoje zaměstnání vykonávali po telelinku. Někteří nakoupili zásoby a usadili se v klimatizovaných domech, jako by bránili obléhanou tvrz.

Většina to ale prostě musela přežít. Vlhkost vzduchu se už udávala v trojmístných cifrách a nevypadalo to, že to hned tak skončí. Nálada byla mrzutá, deodoranty k ničemu a i zcela bezvýznamné nepříjemnosti dováděly i ty nejvyrovnanější povahy k šílenství a násilí.

Nemocnice byly nacpané k prasknutí zraněnými vojáky z léta 2059. I ti, kteří by za normálních okolností ani nepřešli na červenou, si užili policejní stanice zevnitř a museli volat svým právníkům, aby jim vysvětlili, proč se pokusili uškrtit spolupracovníka nebo strčit někoho, koho ani neznali, pod kola rychlotaxíku.

Většinou poté, co trochu vychladli, neměli ani ponětí proč, a seděli nebo stáli tam s tupým výrazem a zmatení, jako by se právě probrali z transu.

Na rozdíl od nich věděl Louis K. Cogburn naprosto přesně, co dělá, proč to dělá a měl představu o tom, jak v tom bude pokračovat. Byl celkem nedůležitým překupníkem drog, převážně Úletu a Pohody Jazzu. Aby měl lepší výnosy, míchal do Úletu sušenou trávu ukradenou v městských parcích a do Jazzu přidával zažívací sodu, kterou kupoval ve velkém. Jeho klientelu tvořily deseti až dvanáctileté děti ze středních vrstev, které chodily na školy poblíž jeho bytu na Lower East Side.

Takhle šetřil čas a peníze.

Dával přednost středním vrstvám, protože chudí měli většinou své dealery přímo v rodinách a ti bohatí zase přišli na to, že do drog přimíchával trávu a zažívací sodu, příliš brzy. Jeho výběr cílové skupiny byl logický. Rád používal heslo „mladý zákazník, stálý zákazník“.

Tohle pravidlo se mu ale zatím bohužel nepotvrzovalo, protože se mu ještě nepodařilo udržet si zákazníka poté, co odmaturoval.

Nicméně Louis bral byznys vážně. Každý večer, když si jeho klienti dělali domácí úkoly, on dělal svoje. Byl na svoje účetnictví pyšný a celkem pravděpodobně by si býval vydělal víc jako účetní nějaké menší firmy než jako překupník drog. Jenomže on měl představu, že opravdoví chlapi musejí dělat sami pro sebe.

Až nedávno na něj dolehla nespokojenost a podrážděnost, a když si projížděl na počítači ze třetí ruky své výsledky a padla na něj zoufalost, přičítal to hroznému vedru.

A té příšerné bolesti hlavy. Tuhle zlomyslnou potvoru nezahnala jakákoli dávka jeho zboží.

Kvůli téhle bolesti už zameškal tři dny práce, stala se středobodem jeho života. Zavřel se do svého bytu, spíš díry, škvařil se tam v tom vedru a pouštěl si muziku naplno, aby přehlušila tu děsnou bouřku v jeho hlavě.

Někdo za to zaplatí, to bylo to jediné, co mu bylo jasné. Někdo.

Ten hajzl správce zase nespravil klimatizaci. Tohle se mu honilo hlavou, zatímco se jeho zlost násobila, a malýma červenýma očima projížděl čísla. Seděl jenom ve slipech u jediného okna, které se v jeho jednopokojovém bytě dalo otvírat. Neproudil jím dovnitř vánek, ale strašný pouliční hluk. Křik, klaksony, svištění pneumatik.

Dal hudbu na svém zastaralém magneťáku ještě víc nahlas, aby přeřval ten rámus. Aby té bolesti ukázal.

Začala mu z nosu téct krev, ale ani si toho nevšiml.

Louis K. si na čelo přiložil vlažnou láhev domácího piva. Přál si, aby měl pistoli. Kdyby měl podělanou pistoli, vyklonil by se z okna a postřílel celou ulici.

Jeho dosavadním nejnásilnějším činem bylo, že skopnul jednoho svého neplatícího zákazníka z jeho airboardu, ale teď, když se potil nad svými účetními knihami, ho představa smrti a ničení poháněla a v hlavě se mu rozrůstalo šílenství jako růžový keř.

Jeho tvář byla jako z vosku a z umaštěných hnědých vlasů mu po úzkých tvářích stékaly potůčky potu. Zvonilo mu v uších a zdálo se mu, že má v žaludku vlnobití mastného hnusu. Říkal si, že je mu

špatně z toho vedra. Když mu je špatně, ztrácí peníze. Měl by se zahojit na tom kreténovi správci. To by měl.

Civěl na obrazovku a třásly se mu ruce. Zíral na ni a nedokázal od ní odtrhnout oči.

Představoval si, že vylézá z okna na parapet a pěstmi mlátí ten rozpálený vzduch, ten příšerný rámus, lidi pod sebou. V ruce má pistoli, řve na lidi a rozsévá smrt. Vyskakuje z okna a přitom řve.

Přistane na nohou, a pak…

Bušení na dveře ho přinutilo otočit se. S vyceněnými zuby konečně slezl z okna.

„Louisi K., ty debile! Ztlum tu posranou muziku!“

„Jdi do háje,“ zamumlal a potěžkal baseballovou pálku, kterou si s sebou bával na schůzku s potenciálními klienty, aby na ně udělal dojem. „Táhni do prdele, do prdele, všichni tam stejně skončíme.“

„Slyšíš mě, sakra?!“

„Jo, slyším.“ Do mozku se mu zarývaly hřebíky. Velké, ocelové hřeby. Musel se jich zbavit. Zaječel, pustil pálku a začal si rvát vlastní vlasy. Ale bušení neustávalo.

„Sue volá policajty. Slyšíš mě, Louisi? Jestli to neztlumíš, tak Sue zavolá policajty.“ Každé slovo bylo doprovozeno ranou do dveří.

Muzika, bušení, řev a hřebíky v hlavě. Topil se v potu. Louis znovu zvedl pálku.

Otevřel dveře a začal s ní mlátit.

Kapitola 1

Poručík Eva Dallasová se přehrabovala ve věcech na svém stole. Schválně zdržovala, ale nebyla na sebe pyšná. Představa, že se musí obléknout do elegantních šatů a jet do centra na večeři s manželem a skupinou lidí, které nezná, byla tak lákavá, jako třeba projet při nejbližší příležitosti skartovacím přístrojem. Navíc šlo samozřejmě o večeři, o které se všichni snaží předstírat, že to je společenské setkání, ale mluví se jen o práci.

Ve srovnání s touto představou vypadala policejní centrála vyloženě příjemně.

To zdržování nebylo jenom naschvál. Odpoledne uzavřela jeden případ a měla teď dost papírování. Ale vzhledem k tomu, že hned celé stádo svědků potvrdilo, že člověk, který skočil po hlavě ze šestého patra, byl tentýž, který se předtím strkal s párkem turistů z Toleda, to nebyla nijak náročná práce.

Posledních pár dnů byl každý případ, který dostala, variací na to samé téma. Případy domácího násilí, ve kterých se manželé bili až do krve, pouliční rvačky, které se pro někoho staly osudnými, dokonce i krvavá rvačka o zmrzlinu u pouličního prodavače.

Vedro dělá z lidí pitomce a násilníky, říkala si, a to je smrtelná kombinace.

Sama v sobě pociťovala násilnické chutě, když si vzpomněla, že se bude muset vyparádit a strávit pár hodin v nějaké snobské restauraci s lidmi, které nezná, a bude muset předstírat, že ji zajímají jejich řeči.

To mám za to, myslela si znechuceně, že jsem se vdala za člověka, který má dost peněz na to, aby si koupil pár kontinentů.

Roarke měl takovéhle večírky rád. A ten fakt ji nepřestával překvapovat. Choval se stejně přirozeně v pětihvězdičkové restauraci, když si pochutnával na kaviáru, jako doma, když do sebe házel hamburger.

Jejich manželství už trvalo skoro dva roky a jí docházelo, že takové věci už by ji měly přestat vyvádět z míry. Rezignovaně se odsunula od stolu.

„Vy tu ještě jste?“ Peabodyová, její asistentka, se zastavila mezi dveřmi. „Myslela jsem, že máte nějakou nóbl večeři v centru.“

„Ještě mám čas.“ Pohled na hodinky v ní vyvolal pocit viny. Je to pravda, přijde pozdě. Ale ne o moc. „Právě jsem uzavřela případ toho skokana.“

Peabodyová, která si dokázala i v tom příšerném vedru udržet chladnou hlavu, a které se podařilo zůstat nejen čistá, ale i voňavá a nažehlená, na ni kriticky pohlédla. „Nezdržujete náhodou schválně, poručíku?“

„Jeden z občanů našeho města, které jsem přísahala chránit, skončil rozmašírovaný na Páté avenue. Myslím, že si zaslouží půl hodiny mého času, nebo snad ne?“

„To musí být opravdu těžký, muset se obléknout do krásných šatů, navlíknout na sebe hromadu diamantů nebo čeho a cpát se kaviárem po boku nejkrásnějšího chlapa, kterej se kdy narodil. Nechápu, jak se s tím můžete vyrovnat, Dallasová.“

„Buďte zticha.“

„To já zas můžu s McNabem zapadnout do nějaký pizzerie, dát si napůl pizzu a taky jí napůl zaplatit.“ Peabodyová pomalu vrtěla hlavou, „ani nevíte, jak je mi vás líto.“

„Koledujete si o průšvih, Peabodyová!“

„To bych si nedovolila, madam.“ Peabodyová se pokusila vypadat co možná nejnevinněji. „Jenom jsem chtěla vyjádřit svůj soucit v tak těžké situaci.“

„Jděte do háje!“ Dallasová se nemohla rozhodnout, jestli je naštvaná, nebo pobavená, a chystala se zvednout. V tu chvíli jí zazvonil komunikátor.

„Mám to vzít a říct jim, že už jste odešla?“

„Neřekla jsem vám, že máte být zticha?“ Eva se otočila a zvedla hovor. „Oddělení vražd, Dallasová.“

„Poručíku!“

Eva poznala obličej strážníka Truehearta, jakmile se objevil na obrazovce, přestože ho nikdy neviděla tak vyděšeného. „Truehearte?“

„Poručíku,“ pokračoval Trueheart, když se konečně nadechl. „Stala se mi nehoda. Reagoval jsem… pro pána boha, zabil jsem člověka.“

„Strážníku,“ zatímco s ním mluvila, zobrazila si na obrazovce jeho pozici, „jste ve službě?“

„Ne, madam. Ano, madam. Vlastně… nejsem si jistý.“

„Seberte se, Truehearte!“ Štěkla na něj a viděla, jak sebou trhnul. Jako by dostal ránu. „Podejte hlášení!“

„Poručíku Dallasová, právě jsem skončil službu a šel pěšky domů. Najednou slyším, jak nějaká žena křičí z okna o pomoc. Reagoval jsem na její volání. Ve čtvrtém poschodí daného domu napadl narušitel tuto ženu baseballovou pálkou. V chodbě ležel muž v bezvědomí nebo mrtvý. Krvácel z hlavy. Vešel jsem do bytu, kde došlo k napadení a… poručíku, já jsem se ho opravdu snažil zastavit. On ji ale ubíjel k smrti. Otočil se na mě, zcela ignoroval veškerá má varování. Vytáhl jsem zbraň, abych ho omráčil. Přísahám, že jsem ho chtěl jenom omráčit, ale je mrtvý.“

„Truehearte, dívejte se na mě a poslouchejte. Zajistěte místo činu a ohlaste incident na dispečink. Řekněte jim, že jste se mnou mluvil a že jsem na cestě. Já zavolám záchranku. Postarejte se o místo činu, přesně podle předpisů, Truehearte. Je vám to jasné?“

„Ano, madam. Měl jsem nejdřív volat na dispečink. Měl jsem…“

„Na to se vykašlete, Truehearte. Peabodyová, jedeme na místo činu,“ zavolala na ni Dallasová ode dveří.

„Ano, madam.“

Když Eva dorazila na místo činu, byly už u chodníku zaparkovány čelem k sobě dva hlídkové vozy a jedna ambulance. Šlo o část města, kde přítomnost policie způsobovala, že lidé se spíš rozprchli, než aby zvědavě sledovali, co se děje. Na chodníku bylo jenom pár čumilů, kterým už řekli, aby se drželi zpátky.

Dva uniformovaní policisté ve dveřích ji sledovali a vyměnili si odsuzující pohledy. Je jedním z důstojníků, jedna z těch, která jim může pěkně osladit život.

Jak se k nim blížila, cítila, jako by se ochladilo.

„Policajt by se neměl dostat do průšvihu, když jenom dělá svoji práci,“ zamumlal jeden z nich.

Eva se zastavila uprostřed kroku a chladně se na něj podívala.

Viděl v ní nadřízeného důstojníka, vysokou, štíhlou ženu s naprosto mrazivýma hnědýma očima, které, když se setkaly s jeho pohledem, vypadaly jako oči hada. Její vlasy měly skoro stejný odstín jako oči a rámovaly úzký obličej, z něhož nápadně vystupovala velká ústa, teď stažená do přísné linky. Na bradě, která vypadala, jako by celkem slušně dokázala vydržet ránu pěstí, měla mělkou rýhu.

Vypadalo to, jako by se pod jejím ostrým pohledem zmenšil.

„Policajt by neměl napadat jiného policajta za to, že dělá svou práci,“ řekla chladně. „Jestli máte nějaký problém, počkejte, až udělám svoji práci. Pak můžete držkovat.“

Vešla do maličké recepce a zmáčkla přivolávač výtahu. Už takhle byla rozpálená do ruda, i když to nemělo s tím vedrem co dělat. „Proč vám jdou někteří policajti po krku jenom proto, že máte hodnost, to nechápu.“

„To jsou jenom nervy, Dallasová,“ poznamenala Peabodyová, když nastupovaly do výtahu. „Každý policajt z centrály Truehearta zná. Je to prostě sympaťák. Když policajt někoho zabije a je u toho sám…, znáte to… vnitřní vyšetřování bude šílený.“

„To je vždycky. Nejlepší, co pro něj můžeme udělat, je držet se pravidel. Udělal chybu, když mi zavolal před tím, než podal hlášení.“

„Bude z toho mít průšvih? Vy jste ho přeci vloni nechala přeřadit z pochůzkáře na centrálu. Vnitřní by mělo chápat, že…“

„Vnitřní na chápání moc není. Doufejme, že na to vůbec nedojde.“ Vystoupila z výtahu a začala si prohlížet místo činu.

S ulehčením zaznamenala, že Trueheart byl natolik profesionální a dostatečně při smyslech, že se nedotknul těl. V chodbě ležely mrtvoly dvou mužů, z nichž jeden měl tvář v louži zasychající krve.

Druhý byl obličejem vzhůru a zíral překvapeně na strop. Skrze otevřené dveře slyšela pláč a vzdychání, které přicházelo odněkud zpoza těl.

Dveře na druhé straně chodby byly také otevřené. Všimla si čerstvých děr na stěnách chodby, kusů omítky na zemi a skvrn od krve. Leželo tam i něco, co bylo původně baseballovou pálkou, pokryté krví a mozkovou tkání.

Trueheart, v obličeji bílý jako smrt, stál v chodbě v pozoru jako voják. V očích se mu stále ještě skelně odrážel šok.

„Poručíku."

„Držte se, Truehearte. Peabodyová, nahrávejte."

Eva se sklonila a začala ohledávat mrtvoly. Ten zakrvácený byl vysoký a silný, kombinace tloušťky a síly, která obyčejně znamenala, že kdyby byl dostatečně naštvaný, mohl by klidně prorazit i zeď. Jeho lebka vypadala jako skořápka, kterou někdo rozbil cihlou.

Druhá mrtvola měla na sobě jenom zasedlé trenýrky. Na jeho hubeném, až kostnatém těle nebylo vidět žádná zranění ani modřiny, prostě nic. Jenom z uší a z nosních dírek mu tekla krev.

„Strážníku Truehearte, identifikoval jste tyto osoby?"

„Madam, první… oběť je Ralph Wooster, bydlel v bytě 42E. Muž, kterého jsem…"

Zarazil se uprostřed věty, jakmile se k němu Eva bleskově otočila a probodla ho očima.

„A ten druhý?"

Trueheart si navlhčil rty. „Druhá osoba je Louis K. Cogburn z bytu 43F."

„A kdo brečí v bytě 42E?"

„Suzanne Cohenová, partnerka Ralpha Woostera. Ona volala z okna o pomoc. Když jsem dorazil na místo činu, Louis Cogburn ji napadal něčím, co vypadalo jako hůl nebo pálka. V tu chvíli…"

Eva zvedla prst a Trueheart se odmlčel. „Při předběžném ohledání jsme zjistili, že jeden z mrtvých je míšenec, věk kolem třiceti pěti, váží přes 100 kg a měří asi 180 cm. Utrpěl vážná zranění na hlavě, obličeji i na těle. Vypadá to, že smrtící zbraní je dřevěná pálka, která má na sobě stopy krve a mozkové tkáně. Druhého mrtvého jsme identifikovali jako útočníka. Jedná se o bělocha podobného věku, váha asi 60 kg a výška 170 cm. Příčina smrti je zatím neznámá. Tento muž krvácel z uší a z nosu, ale nemá na sobě žádná viditelná zranění."

Narovnala se. „Peabodyová, nechci, aby na ta těla kdokoli sahal. Nejdřív si promluvím s Cohenovou a pak ohledám místo činu. Strážníku Truehearte, použil jste v průběhu incidentu svou zbraň?“

„Ano, madam. Já…“

„Předejte prosím zbraň asistentce, aby ji mohla uložit podle předpisu.“

Z konce chodby slyšela reptání dvou policistů, ale ignorovala je a dívala se Trueheartovi přímo do očí. „Nemáte povinnost mi zbraň předat bez přítomnosti vašeho právního zástupce. Můžete o něj požádat. Žádám vás, abyste předal vaši zbraň Peabodyové proto, aby nikdo nemohl vznést námitky vůči našem postupu.“

Viděla, že přesto, že je v šoku, bezezbytku jí důvěřuje.

„Ano, madam.“ Když se natáhla po jeho zbrani, položila mu ruku na rameno.

„Odkdy jste levák, Truehearte?“

„Pravá ruka mě trochu bolí.“

„Byl jste v průběhu incidentu zraněn?“

„Párkrát se mu podařilo mě praštit, než …“

„…než vás útočník, na kterého jste musel vytáhnout zbraň v rámci svých služebních povinností, napadl?“ Nejradši by s ním pořádně zatřásla. „Proč jste mi to proboha neřekl?“

„Stalo se to všechno tak strašně rychle, poručíku. Vrhnul se na mě, mlátil kolem sebe tou pálkou a…“

„Sundejte si košili.“

„Poručíku…“

„Sundejte si sakra košili, Truehearte. Peabodyová, nahrávejte.“

Začervenal se. Svatá prostoto, pomyslela si Eva, když si Trueheart rozepínal knoflíky u služební košile. Slyšela, jak se Peabodyová hlasitě nadechla, ale nebyla si jistá, jestli to bylo kvůli jeho zjevně hezké postavě nebo proto, že viděla modřiny, pokrývající celé rameno a částečně i paži až k lokti.

„To vás praštil pořádně, když se na to tak koukám…, chci, aby se na vás podíval doktor. Strážníku, kdybyste byl ještě někdy v budoucnu zraněn při výkonu služby, nahlaste to. Pohov.“

Byt číslo 42E byl na cimprcampr. Přesto, že z vybavení toho moc nezbylo, dalo se usuzovat, Že úklid nebyl zrovna nejoblíbenější

činností nájemníků. Přesto bylo zřejmé, že byt za normálních okolností nepřipomínal minové pole plné roztříštěného skla a stěny nebyly normálně vymalovány stříkanci krve.

Žena na nosítkách také vypadala, jako by pamatovala lepší časy. Přes levé oko měla náplast a nad ním i pod ním měla hluboké rány.

„Je schopná výslechu?“ zeptala se Eva zdravotníků.

„Jen tak tak. Od chvíle, kdy jsme zjistili, že s ní chcete mluvit, se ji snažíme udržet při smyslech. Jenom pár minut,“ řekl jí, „musíme ji odvézt do nemocnice, má odchlíplou sítnici, frakturu lícní kosti a paže. Ten chlap jí dal pořádnou nakládačku.“

„Jenom pět minut, slečno Cohenová.“ Eva přišla blíž a sehnula se k ní. „Jsem poručík Dallasová. Můžete mi říci, co se tady stalo?“

„Úplně se zbláznil. Myslím, že zabil Ralpha. Muselo mu napnout v bedně.“

„Louisovi Cogburnovi?“

„Jo, Louisovi K.“ Zasténala. „Ralph byl naštvanej. Muziku měl tak nahlas, že člověk nemohl ani myslet. Zasraný vedro, chtěli jsme si jenom v klidu dát pár studenejch piv. Proč ne? Louis K. pouští normálně muziku dost nahlas, ale tohle už bylo moc. A už to takhle šlo pár dní.“

„Co udělal Ralph, slečno Cohenová?“ napověděla jí Eva.

„Ralph tam šel, mlátil mu na dveře a řval, ať to dá potišejc. Pak na něj najednou Louis vylít a oháněl se pálkou nebo čím. Vypadal, jako by mu hráblo. Pak začala stříkat krev a Louis něco řval. Bála jsem se, strašně jsem se bála, tak jsem zabouchla dveře a běžela k oknu. Volala jsem o pomoc. Slyšela jsem, jak na chodbě pořád ječí a taky ty hrozný rány. Ralpha jsem neslyšela. Pořád jsem volala o pomoc a pak sem přišel.“

„Kdo přišel?“

„Louis K. Skoro ale ani jako Louis K. nevypadal. Všude po sobě měl krev a měl takový divný oči. Pak se s tou pálkou vrhnul na mě. Snažila jsem se mu utýct. Do všeho mlátil a řval něco o hřebících v hlavě. Pak mě praštil a potom si už nic nepamatuju. Praštil mě do hlavy a od tý doby až dokud mě nezačali ošetřovat, si nic nepamatuju.“

„Viděla jste nebo mluvila s policistou, který reagoval na vaše volání o pomoc?“

„Já jsem viděla jenom hvězdičky. Ralph je mrtvej, žejo?“

Po tváří jí stekla slza. „Nechtěj mi to říct, ale Louis by se sem takhle dostal jenom přes Ralphovo mrtvý tělo.“

„Ano. Je mi to líto. Měli Louis a Ralph často takhle divoké výměny názorů?“

„Myslíte, jestli se jako poprali? Občas na sebe ječeli kvůli tý muzice, ale taky si občas dali spolu pivo nebo si zakouřili trochu Úletu. Louis je takovej záprdek, nikdy s ním nebyly problémy.“

„Poručíku, musíme ji odvézt,“ ozval se jeden ze saniťáků.

„Dobře. Pošlete sem někoho, aby se podíval na strážníka. Dostal pár pořádných ran do ruky a ramena.“ Eva ustoupila a přešla ke dveřím za nimi. „Truehearte, vy mi teď podejte oficiální hlášení. Nahrajeme to. Chci, aby bylo jasné a detailní.“

„Ano, madam. Odešel jsem z práce v osm třicet a vydal se pěšky jihovýchodním směrem po Central Avenue.“

„Kam jste šel?“

Trochu zčervenal. „Mířil jsem k domu přítelkyně, měli jsme jít na večeři.“

„Měl jste schůzku.“

„Ano, madam. Když jsem se blížil k jejímu domu, slyšel jsem volání o pomoc, podíval jsem se nahoru, odkud křik vycházel a viděl ženu, jak se vyklání z okna. Vypadalo to, že je ve velmi vážné situaci. Vešel jsem do budovy a pokračoval do čtvrtého patra, kde jsem slyšel hádku. Několik obyvatel domu vyšlo na chodbu, ale nikdo nechtěl na hádku přímo reagovat. Žádal jsem je, aby zavolali policii.“

„Šel jste po schodech, nebo jel výtahem?“ Detaily, říkala si, musím z něj dostat všechny detaily.

„Po schodech, madam. Myslel jsem si, že to bude rychlejší. Když jsem doběhl do čtvrtého patra, viděl jsem muže, později identifikovaného jako Ralph Wooster, ležet na zemi mezi byty 42E a 43F. Nezjistil jsem, v jakém je stavu, protože jsem slyšel křik a zvuk rozbitého skla vycházející z bytu 42E. Reagoval jsem tedy a viděl

jsem, jak muž, identifikovaný později jako Louis K. Cogburn, napadl baseballovou pálkou ženu. Jeho zbraň…“

Na chvíli se odmlčel a ztěžka polknul. „Zbraň byla pokrytá krví a šedou hmotou. Žena ležela v bezvědomí na zemi a Cogburn stál nad ní. Nad hlavou jí držel pálku, jako by ji chtěl znovu uhodit. Vytáhl jsem zbraň, identifikoval se jako policista a vyzval násilníka, aby se vzdal.“

Trueheart se v tu chvíli musel odmlčet. Přejel si hřbetem ruky po ústech. Podíval se na ni bezmocnýma a prosebnýma očima. „Pak se to všechno semlelo strašně rychle.“

„Povídejte.“

„Otočil se od té ženy. Řval něco o hřebících v hlavě a o tom, že chce střílet z okna. Choval se prostě jako šílenec. Pak zvedl pálku a vypadalo to, že bude znovu mlátit tu ženu. Chtěl jsem tomu zabránit a on mě napadl. Snažil jsem se mu vyhnout a vzít mu jeho pálku. Několikrát mě praštil, myslím, že tehdy se ta pálka zlomila, pak o něco zavadil, praštil do stěny, a pak jsem viděl, jak se na mě znovu vrhá. Křičel jsem na něj, aby toho nechal.“

Trueheart se zhluboka nadechl, ale nepomohlo mu to zbavit se třesu v hlase. „Natočil pálku tak, jako by mě chtěl znovu uhodit, a já jsem zmáčkl spoušť. Zbraň jsem měl na nejnižší nastavení, chtěl jsem ho jenom omráčit. Můžete se podívat…“

„Co se stalo pak?“

„Zařval. V životě jsem takový řev neslyšel. Řval a vyběhl na chodbu. Běžel jsem za ním. Ale on upadl. Myslel jsem si, že je omráčený, ale když jsem se k němu sklonil, abych mu nasadil pouta, viděl jsem, že už je mrtvý. Zkoušel jsem najít pulz. Ale byl mrtvý. Zmátlo mě to. Byl jsem strašně zmatený. Madam, vím, že bylo nesprávné volat vám předtím, než jsem to nahlásil…“

„To teď nebudeme řešit. Strážníku, když jste použil svou zbraň, byl ohrožen život váš nebo někoho jiného?“

„Ano, madam, to byl.“

„Ignoroval Louis K. Cogburn některá nebo všechna vaše vybídnutí k tomu, aby se vzdal a odevzdal zbraň?“

„Ano, madam.“

„Vy,“ Eva ukázala na jednoho z policistů, „doprovoďte strážníka Truehearta dolů. Už jsme pro něj zavolali ambulanci. Než se sem dostane, posaďte ho do jednoho z hlídkových vozů. Zůstaňte s ním, než to tady dokončím. Truehearte, zavolejte právníkovi.“

„Ale…, madam?“

„Radím vám, abyste zavolal právníkovi,“ zopakovala. „Oficiálně prohlašuji, že podle mého názoru a při prvotním ohledání místa činu a po výslechu Suzanne Cohenové, je váš popis události dostačující. Použití zbraně si vyžádala situace, ve které byl ohrožen život váš a další osoby. To je vše, co vám mohu říci, dokud neuzavřu kompletní ohledání místa činu. Teď si prosím běžte odpočinout, zavolejte právníkovi a počkejte na ambulanci.“

„Ano, madam. Děkuji, madam.“

„Tak pojďte, Truehearte,“ poplácal ho po rameni jeden z policistů.

„Strážníku, zná někdo z pochůzkářů oběti?“

Policista se na ni obrátil. „Tenhle okrsek je Proctorův. Možná je zná.“

„Sežeňte mi ho,“ řekla, oblékla si rukavice a vešla do bytu 43F.

„Strašně ho to rozhodilo,“ poznamenala Peabodyová.

„Bude se z toho muset dostat,“ odpověděla Eva a přejela očima pokoj.

Byl tam neskutečný nepořádek, páchlo to tam po zkaženém jídle a špinavém prádle. Malinká kuchyně sestávala z asi půlmetrové pracovní desky, mini AutoChefa a mini ledničky. Na lince ležela velká plechovka. Eva si přečetla etiketu a zvedla obočí.

„Neřekla bych, že byl náš Louis K. nějaký přeborník na pečení.“ Otevřela jednu ze skříněk a uviděla řadu pěkně narovnaných a ještě neotevřených plechovek prášku na pečení. „Vypadá to, že Louis spíš podnikal v drogách. To je zvláštní, tady je naklizeno jako u mojí tetičky, ale zbytek bytu vypadá spíš jako chlív.“

Rozhlédla se kolem dokola. „Ale na nábytku není žádný prach, to je taky divné. Nezdá se mi, že by chlapovi, který dokáže spát v posteli smradlavé jako hnůj, stálo za to utírat prach.“

Otevřela skříň. „Tady je taky pořádek. Oblečení možná vypovídá o špatném vkusu, ale rozhodně je čisté. Podívejte se na to okno, Peabodyová.“

„Ano, madam?“

„Sklo je naprosto čisté, zevnitř i zvenčí. Proč by člověk myl okna a přitom nechal – propána, co je tohle? – neidentifikovatelnou tekutinu rozmazanou po podlaze?“

„Třeba má uklízečka tenhle týden volno?“

„Jo, někdo tady měl určitě volno. Tahle hromada špinavého prádla odpovídá asi tak týdnu.“ Slyšela, jak někdo vchází a otočila se ke dveřím.

„Vy jste Proctor?“

„Ano, madam.“

„Znáte ty dva mrtvé?“

„Znám Louise K.,“ odmlčel se. „Do háje… promiňte, poručíku… tohle je fakt bordel. Trueheart tam dole zvrací.“

„Řekněte mi, co víte o Louisovi K. A já se postarám o Truehearta, dobře?“

Proctor se otřepal. „Je to takovej překupníček, prodává… prodával hlavně dětem ze škol v okolí. Dával jim vzorky Úletu a Jazzu, aby je nalákal. Pro něj byla škoda kyslíku, jestli chcete znát můj názor. Byl nějakou dobu v lapáku, ale většinou byl docela šikovnej a chlapi z protidrogovýho z těch dětí nikdy nic pořádnýho nevypáčili.“

„Měl sklony k násilí?“

„Ten? Vůbec ne. Nebyl moc vidět, nikdy neremcal. Když mu člověk řekl, aby zmizel, tak zmizel. Chvílema se na mě díval, jako by mi to chtěl pořádně natřít, ale prostě na to neměl.“

„Měl na to, aby Ralphovi Woosterovi rozmlátil hlavu na cimprcampr, zmlátil jeho partnerku a napadl policistu…“

„Jediný, co mě napadá, je, že musel být sjetej. Ale na to taky nevypadal. Občas si trochu zakouřil, ale byl taková držgrešle, že si víc nedovolil. Tohle by spíš vypadalo na drogu, jako je Zeus nebo tak něco,“ dodal Proctor a ukázal na rozmlácený nábytek, „co já vím, tak na to neměl. Muselo mu přeskočit, parchantovi.“

„Dobře. Díky, Proctore.“

„Řekl bych, že svět bude lepší bez překupníka drog, který dodává dětem.“

„Tohle rozhodnutí není na vás.“ Eva se k němu otočila zády a on odešel. Začala si prohlížet pracovní stůl a zamračila se při pohledu na obrazovku počítače.

DOSAŽENO ABSOLUTNÍ ČISTOTY.

„Co tohle krucinál znamená?“ zeptala se nahlas.

„Peabodyová, není na trhu nějaká nová droga pod jménem Čistota?“

„O ničem takovém jsem neslyšela.“

„Počítači, vyhledávání – Čistota.“

NEPOVOLENÝ PŘISTUP

Zamračeně vyplnila své jméno, číslo odznaku a autorizaci. „Vyhledávání – Čistota.“

SLOŽKA NEEXISTUJE.

„Kruci. Peabodyová, zkuste to znovu a hledejte nové drogy, které jsou na trhu. Počítači, ulož obrazovku. Vrať se k poslednímu úkonu.“

Na obrazovce se objevila úhledná tabulka s přehledem inventáře, profitu, ztrát a kódovanou databází zákazníků.

„Podle tohohle to vypadá, že tady Louis K. jen tak seděl a v klidu si dělal přehled o svých obchodech, a pak se jen tak sebral a šel sousedovi rozbít hlavu na maděru.“

„Je šílený vedro, Dallasová,“ poznamenala Peabodyová přes rameno, „lidem prostě rupnou nervy.“

„To jo.“ Možná bylo vysvětlení opravdu tak prosté. „Možná. V jeho databázích o Čistotě nic není.“

„V policejních záznamech taky ne.“

„Tak co to k čertu je a jak krucinál člověk DOSÁHNE ABSOLUTNÍ ČISTOTY?“ Poodešla od počítače. „Pojďme se podívat na Louise K., třeba nás něco napadne.“

Kapitola 2

Nezjistila toho tolik, kolik by bývala chtěla.

Na místě činu, a jen s pohotovostní testovací soupravou dokázala pouze určit, že Louis K. zemřel, protože byl jeho mozek naprosto přetížený. Bylo jí jasné, že touto „diagnózou“ si od nadřízených určitě pochvalu nevysloužíí.

Poslala tělo koronerovi a označila ho jako urgentní případ.

To znamenalo, že při zkrácené letní pracovní době a přehršli případů bude ráda, když dostane výsledky před prvním sněhem.

Musí to popohnat. Připomene hlavnímu koronerovi, že jí dluží laskavost.

Promluvila si videofonem s Trueheartovým nadřízeným. Řekla mu, že Truehearta poslala domů, protože ho celá věc pěkně sebrala, a že si má počkat na výsledky testů.

Pak se vrátila na centrálu a napsala a několikrát přepsala detailní zprávu o případu se dvěma mrtvými a jedním vážně zraněným.

A přesto, že se jí to opravdu nechtělo udělat, poslala podle předpisů kopii hlášení na oddělení vnitřního vyšetřování.

Když se konečně dostala domů, bylo už dávno po večeři.

V domě se svítilo a Roarkova „pevnost“ působila z dálky jako maják. Na sametové trávě i na nekonečných záhonech květin, ve dne tak zářivě barevných, se odrážely stíny obrovských a starobylých listnáčů.

Prostředí Lower East side, kde strávila většinu večera, bylo celé této scéně bohatství a přepychu na hony vzdáleno.

Eva se už téměř naučila tuto pomyslnou vzdálenost překonat, aniž by ji to vyvedlo z míry… téměř…

Nechala auto před kamenným schodištěm a vyběhla po něm spíš proto, aby ze sebe setřásla tíhu dne, než proto, že by spěchala.

Jen co vkročila do haly a nadechla se chladného a čistého vzduchu, uviděla ne zrovna vítanou postavu Summerseta, Roarkova majordoma.

„Ano, zmeškala jsem večeři,“ řekla dřív, než stačil otevřít pusu. „Jsem mizerná manželka a ještě horší člověk. Nemám chování,

úroveň, ani smysl pro dekorum. Měli by mě za mé hříchy hnát nahou ulicemi, dokud mě neukamenují k smrti.“

Summerset zvedl ocelově šedé obočí: „Myslím, že jste to vyjmenovala všechno.“

„To jsem ráda, ušetří nám to čas.“ Vyrazila po schodech nahoru. „Už se vrátil?“

„Právě dorazil.“

Už byla dost rozladěná, a tak se otočila a odcházela, aby mu nedala další příležitost ji kritizovat. On se za ní alespoň mračil. Příště bude muset být rychlejší.

Když si byla jistá, že zmizel tam, odkud se předtím objevil, zastavila se u jednoho z domácích počítačů. „Kde je Roarke?“

DOBRÝ VEČER, MILÁČKU. ROARKE JE VE SVÉ PRACOVNĚ.

„No jasně.“ Jako obyčejně po obchodní večeři. Na chvíli se oddala příjemné představě, že proklouzne do ložnice a dá si osvěžující sprchu, ale pak ji přemohl pocit viny, a tak šla do jeho pracovny.

Dveře byly otevřené, slyšela jeho hlas.

Předpokládala, že se zabývá detaily nějakého obchodu, pravděpodobně toho, o který šlo při večeři. Ale obsah toho, co říkal, ji nezajímal.

Jeho malebný irský přízvuk dával pravděpodobně naprosto nezajímavým slovům zaznít jako básni.

Hodil se mu k tváři, plné krásné keltské divokosti, a k jeho silným a ostrým lícním kostem, hlubokým modrým očím a plným rtům.

Stála mezi dveřmi a dívala se na jeho postavu, rýsující se před oknem. Díval se ven a diktoval přitom do záznamníku. Černé, hedvábné vlasy, obyčejně rozpuštěné, byly teď staženy dozadu.

Na sobě měl pořád ještě černý oblek, ve kterém byl na večeři, a který vypadal na jeho vysoké a štíhlé postavě velmi elegantně. Člověk se na něj dívá a vidí elegantního obchodníka, neskutečně

úspěšného a perfektně civilizovaného. Umí se předvést, říkala si Eva, ale pod povrchem je pořád ten divoký a nebezpečný Kelt.

A to ji přitahovalo.

Uviděla tuhle jeho tvář, když se k ní otočil, přesto, že nevydala ani jediný zvuk. Jejich oči se setkaly.

„Podpis Roarke," řekl, „a pošlete to. Kopii firmě Hagerman a Ross. Dobrý večer, poručíku."

„Ahoj. Ta večeře mě mrzí."

„Ale nemrzí."

Dala si ruce do kapes. Bylo neuvěřitelné, jak se ho chtěla dotknout, držet ho v náručí. „Trochu mě to mrzí."

Usmál se, záblesk šarmu a humoru. „Myslím, že by ses bývala nenudila tolik, jak si představuješ."

„Asi máš pravdu. Kdybych se nudila tak, jak si představuju, asi bych upadla do komatu. Ale je mi líto, že jsem tě v tom nechala samotného."

Roarke k ní přešel, pohladil ji po tváři a zlehka ji políbil. „Docela mi to přidá na zajímavosti v očích mých klientů, když se jim omlouvám, že moje manželka bohužel nemůže přijít, protože ji zavolali k případu. Vražda je u večeře obyčejně velmi populární téma. Koho zabili tentokrát?"

„Pár chlápků v centru. Nějaký překupníček se naštval a vytáhl na souseda baseballovou pálku. Pak si vzal do parády jeho partnerku a pak policistu. Policista ho zastřelil."

Roarke pozvedl obočí. Je toho víc. V očích se jí odráželo víc problémů, než odpovídalo tomu, co mu řekla. „Nezdá se mi, že kvůli takové tahanici bys zůstala v práci tak dlouho přesčas."

„Ten policista, o kterého jde, je Trueheart."

„Aha," položil jí ruce na ramena a začal ji masírovat, „jak je na tom?"

Otevřela pusu, pak zavrtěla hlavou a začala přecházet po místnosti. „Do háje, do háje, do háje!"

„Až takhle špatně, hm?"

„Když zelenáč poprvé někoho zabije, tak je to tvrdý."

Roarke pohladil tlustého kocoura Galahada, který se roztahoval na stole, a pak ho popostrčil, aby mu udělal místo. „To máš pravdu."

„Jsou policajti, kteří odslouží celý život bez toho, aby na někoho museli vystřelit. Tenhle kluk je v uniformě jenom rok a už má za sebou mrtvého. To mění naprosto všechno.“

„Změnilo to všechno i pro tebe? Myslím tvůj první mrtvý ve službě,“ dodal. Oba věděli, že ona zabila poprvé dlouho před tím, než dostala policejní odznak.

„Pro mě to bylo jiné.“ Často přemýšlela, jestli způsob, jakým svůj život začala, pro ni změnil přístup ke smrti.

Smrt pro ni byla jakousi chladnou a velmi osobní urážkou.

„Trueheartovi ještě není ani dvaadvacet a je pořád ještě… voní novotou.“ Lítost v ní začala kvést jako tmavý a nejistý květ. Sehnula se a nepřítomně poškrábala Galahada pod bradou. „Je jasné, že dneska se nevyspí. Pořád si to bude v hlavě přehrávat kolem dokola. Jestli udělal tohle správně, nebo měl udělat něco jinak. A zítra…“ Přejela si dlaněmi po obličeji a narovnala se. „Nemůžeme se vyhnout testům. Nemůžu jít proti pravidlům.“

Věděla, o co šlo. Člověk si připadá jako nahý, sledují každý jeho pohyb, každé gesto a musí si do hlavy nechat pustit techniky a ty jejich přístroje. Je to jako nádor, který roste ve vnitřnostech.

„Bojíš se, že to neustojí?“

Ohlédla se na něj a vzala si do ruky sklenici vína, kterou pro ni nalil. „Je odolnější, než se zdá, ale je pořádně vystrašený. A má pocit viny. A když se toho strachu a pocitu viny nedokáže zbavit, můžou ho testy dostat. Navíc musí dojít k vnitřnímu vyšetřování.“

„Proč?“

Sedla si, a zatímco se jí kocour pohodlně usadil na klíně, vyprávěla mu o detailech případu. Když si mohla probrat případ nahlas s někým, komu to myslelo tak, jako právě jemu, pomáhalo jí to udělat si v hlavě jasno. Navíc Roarke obyčejně věděl o co šlo, aniž by mu musela všechno vysvětlit.

„Za daných podmínek není možné, aby policistova omračovací zbraň zabila?“

„Ano,“ přikývla Eva, „přesně tak. Musela by být nastavená na maximum a musel by ji použít na krční tepnu. I tak by byla potřeba víc než jedna dávka.“

„To znamená, že Traeheartova verze nemusí vypadat pravdivě.“

Věděla, že vnitřní vyšetřovatel bude pochybovat. Prošla si celou věc, jako by to dělala pro vnitřní. „Byl pod velikým nátlakem. Jeden člověk byl mrtvý, druhý v extrémním nebezpečí, a on sám byl zraněn.“

„Takhle to budeš vysvětlovat vnitřnímu?“

„Tak nějak.“ Vždycky mu to prostě pálilo. Poklepávala nervózně prsty a upíjela víno. „Potřebuju pitevní zprávu. V žádném případě není možné, že by ta smrt byla Trueheartův záměr. Zpanikařil, dobrá. Dostane trest za to, že zpanikařil, na měsíc ho vyřadí ze služby, možná mu uloží povinnou psychoterapii. Nemůžu s tím nic udělat. Už takhle si přitížil tím, že mi zavolal dřív, než nehodu nahlásil na dispečink. Kdyby vnitřnímu došlo, že se na ně snažíme něco zahrát, tak toho kluka vyřídí.“

Roarke si sedl a napil se vína. „Uvažovala jsi o tom zavolat svému starému známému Websterovi?“

Eva bubnovala prsty na opěradle křesla a upřeně se dívala na Roarka. Možná se tvářil trochu pobaveně – nebo to byla jiná emoce? Často se jí to špatně rozeznávalo.

Don Webster nebyl tak docela její starý kamarád. Před lety, a jenom na chvíli, byl jejím milencem. Z nějakého zvláštního důvodu, který nebyla Eva schopná pochopit, se Webster nikdy nedokázal přenést přes tu jednu noc, kterou spolu strávili. A to zapříčinilo fascinující roztržku mezi ním a Roarkem.

V každém případě to nebylo něco, co by chtěla, aby se opakovalo.

„Možná. Pokud bys to ale nepovažoval za vhodnou příležitost k tomu, abys mu znovu rozmlátil obličej.“

Roarke se napil a usmál se. „Věřím, že Webster a já jsme dosáhli rozumné dohody. Nemůžu mu mít za zlé, že ho přitahuje moje manželka, protože přitahuje i mě. A ví, že pokud se někdy dotkne toho, co je moje, zpřerážím mu všechny kosti v těle. Oběma nám tahle úmluva vyhovuje.“

„Výborně. Skvěle.“ Procedila mezi zuby. „Řekl, že už to má za sebou,“ dodala a Roarke se na ni usmál. Tentokrát líně, jako kocour.

„Víš co, dneska toho mám na přemýšlení akorát tak dost, takže tohle řešit nechci. Chci zavolat veliteli,“ řekla, „ale nemůžu. Musím

hrát podle pravidel. Do detailů. Tomu klukovi bylo po tom všem opravdu špatně. Nemohla jsem pro něj nic udělat.“

„Bude v pořádku, mami.“

Její oči se zúžily. „Opatrně…, já jsem ho přivedla do oddělení vražd. A před pár měsíci kvůli mně skončil v nemocnici.“

„Ale, Evo.“

„Dobrá, dobrá. Ale já jsem ho dostala do situace, která ho nakonec dovedla do nemocnice. A teď má na krku pravděpodobné vyloučení ze služby. Jsem za to zodpovědná.“

„Chápu, že ty to tak vidíš.“ Pohladil ji po nervózních prstech. „Taková prostě jsi. A proto ti také zavolal jako první. Bál se, vyvedlo ho to z míry. Zabití není pro nikoho jednoduchá záležitost, a tak to má být. Nemyslíš, že to, jak ho to sebralo, je spíš známkou toho, že je lepší policajt než ostatní?“

„Myslím. A taky tenhle argument použiju. Ale opravdu to nějak nesedí. Nějak mi to nedává smysl,“ říkala, zatímco začala znovu přecházet po pokoji. Kocour naštvaně vztyčil ocas a dramaticky opustil místnost.

„Na krku nejsou žádné známky po popálení. Kdyby ho Trueheart vzal po krku, bylo by to vidět. Proč tam nejsou žádné stopy?“

„Není možné, že použil jinou zbraň? Nějakou, která má dost síly zabít?“

Zavrtěla hlavou. „Trueheart je prostě ten nejnepravděpodobnější člověk, který by u sebe něco takového měl. Pokud se v něm ale mýlím, kde ta zbraň je? U sebe ji neměl. Nebyla ani v jednom z těch dvou bytů. Na můj příkaz prolezli odpadky a recyklátor. Zavolal mi jen pár minut po tom, co se to stalo. Neměl čas si dostatečně promyslet, jak se té zbraně zbavit. Navíc, když si to všechno takhle znovu promýšlím… celá ta věc nedává smysl.“

Sedla si, naklonila se. „Vezmi si Louise K. Pochůzkář, ta žena, co ji napadl, i jeho sousedi ho popisují jako někoho, kdo neměl zrovna moc odvahy. Vydělával na dětech školního věku. Má sice záznam v rejstříku, ale nikdy to nebylo o násilí. Žádné napadení nebo bití. V bytě neměl žádnou zbraň.“

„A co ta pálka?“

„Hrával baseball. Sedí tam tak ve spodkách a dělá si účetnictví. V tom má pořádek. Jeho byt ale připomíná stáj. Ten bordel ale taky nedává smysl. Ve skříních má uklizeno, okna umytá, ale je tam plno špinavého nádobí, válí se tam zbytky od jídla a špinavé prádlo. Jako by onemocněl, nebo jako kdyby celý týden flámoval."

Projela si rukou vlasy a vyvolala si znovu obraz jeho malinkého bytu. Představila si ho, jak v tom vedru sedí u pracovního stolu, u otevřeného okna. A potí se, jenom ve spodkách.

„Hudbu má puštěnou na plné pecky, ale podle sousedů to není nic neobvyklého. Ralph, soused odnaproti, se sebere a buší mu na dveře. Ani to není nic neobvyklého. Ale tentokrát, místo aby hudbu ztlumil, popadne Louis K. baseballovou pálku a umlátí s ní svého občasného pivního kámoše k smrti."

„Rozmlátí mu s ní lebku," pokračovala, „obličej rozmašíruje na kaši a mlátí takovou silou, že tu celkem festovní pálku zlomí. Tenhle soused je skoro dvakrát tak velký a těžký, ale ani si na něj nesáhne."

Roarke věděl, že Eva celou tu scénu vidí v hlavě, ačkoli u toho nebyla. „Je těžké se bránit, když už ti teče mozek z uší."

„To je pravda, to je značná nevýhoda. A pak vykopne Louis K. s ohlušujícím řevem sousedovy dveře a vrhne se na jeho partnerku. Policajt se mu postaví do cesty a Louis jde po něm."

„To šílené vedro může člověka změnit."

„Jo, to je pravda. Zlost a násilnost vyplavou na povrch. Ale ten pitomec tam prostě jen tak seděl a dělal účetnictví. Zapisoval si příjmy a výdaje, tak jako každý jiný večer. To mi nesedí."

Zamračeně se opřela o Roarkův stůl. „Nevíš o nějaké droze, které se říká Čistota?"

„Ne."

„Nikdo jiný taky ne. Když jsem byla v jeho bytě, měl ještě zapnutou obrazovku. Na ní byl nápis Dosaženo absolutní čistoty. Co to kruci znamená, absolutní čistota, a jak jí může člověk dosáhnout?"

„Kdyby šlo o něco nového, proč by u začátků byl zrovna takovýhle bezvýznamný překupníček?"

„To by mě taky zajímalo. Zadala jsem počítači vyhledávání, ale nereagoval na můj příkaz ani potom, co jsem udala svůj policejní autorizační kód. Tak jsem ho poslala do elektronického oddělení.

Feenyho do toho zatahovat nemůžu," přemýšlela nahlas. „Nemůžu žádat vedoucího divize o standardní vyhledávání informací."

„Mohla jsi dát vědět mně."

„Jo, když už se bavíme o tom, co je správné, a co ne. A vůbec, ty jsi měl práci."

„To tedy ano. Byl jsem na večeři… Řekl bych, že ty ne. Máš hlad?"

„Když už jsi o tom začal…, co jste měli?"

„Hm…, zchlazenou švestkovou polévku, krabí salát a naprosto vynikajícího grilovaného kamenáče."

„Aha," Eva se zvedla, „já bych si dala hamburger."

„To jsem si myslel."

O něco později ležela Eva v posteli, zírala na strop a znovu si procházela fakta, důkazy a teorie. Nedávalo jí to prostě smysl. Nevěděla ale, nakolik ji ovlivňovala starost o mladého a talentovaného policistu.

Myslelo mu to a měl v sobě ještě spoustu nepokaženého idealizmu. Nevinnost, říkala si, pokud by měla na někoho ten výraz použít, byl by to právě Trueheart.

O trochu té své nevinnosti ale dnes přišel. A není už cesty zpátky. Bude ho to bolet víc, než by si zasloužil.

Nechovala se jako jeho maminka, řekla si v duchu, a podívala se na Roarka, ležícího vedle ní ve tmě, obviňujícím pohledem.

„No dobrá." Přesunul se k ní blíž a jeho ruce našly v té tmě bez zaváhání její ňadra. „Když máš ještě tolik energie…"

„O čem to mluvíš, já spím."

„Nespíš. Myšlenky se ti honí hlavou tak nahlas, že by to vzbudilo i mrtvého. Mohl bych ti s tou přebytečnou energií pomoct?"

Jak si ji k sobě přitáhl, zasmála se. To už necítila jenom jeho ruce.

* * *

O šestatřicet bloků dál ležel v posteli a zíral na strop Troy Trueheart. S ním tam nebyl nikdo, kdo by odvedl jeho myšlenky na

jiné téma a utěšil ho. A jediné, co v té tmě viděl, byla tvář člověka, kterého zabil.

Věděl, že by si měl vzít předepsaný prášek na uklidnění. Ale bál se usnout. Znovu by si tou dnešní hrůzou musel projít ve svých snech.

Stejně to všechno před sebou viděl, když byl vzhůru. Skvrny od krve, a horší věci po celé té zatuchlé chodbě. Měl pocit, že cítí ten zápach, dokonce i tady, ve svém čistém bytě. Horko uspíšilo srážení krve a všechno to strašně smrdělo. Pořád ještě slyšel jejich křik. Křik ženy, plný strachu a šílené bolesti. Jeho křik. Louise K. Cogburna. Ten zněl, jako by řvalo lovící divoké zvíře, posedlé a šílené. Hlasy sousedů zpoza zamčených dveří. Křik z ulice. A tepot vlastního srdce.

Proč jenom nezavolal pro posily? Hned, jak slyšel volání té ženy o pomoc, měl zavolat posily.

Ale on běžel dovnitř a v hlavě měl jenom svou přísahu. Chránit občany.

On taky křičel – ano, alespoň, že v běhu po schodech křičel, aby někdo zavolal pohotovost. Ale nikdo to neudělal. Teď si to uvědomil. Protože kdyby býval někdo policii zavolal, dorazili by dávno před poručíkem Dallasovou.

Jak je možné, že lidi dokáží sledovat, co se děje za zamčenými dveřmi a nic neudělají? Přesto, že jejich soused volá o pomoc? Tohle nikdy nepochopí.

V chodbě našel muže, kterému už nebylo pomoci. Uviděl ho a začal se mu zvedat žaludek, do hlavy se mu nahrnula krev a hučelo mu v ní ze všeho toho hluku, ze všeho toho strachu. Ano, bál se, strašně se bál. Ale projít těmi dveřmi byla jeho povinnost. Těmi otevřenými dveřmi, do jejich křiku a krve a šílenství.

A co pak? Co pak?

Policie. Položte zbraň. Položte svou zbraň, teď!

V ruce měl svoji omračující zbraň. Vytáhl ji cestou. Tím si byl jistý. Pak ten muž. Louis K. Cogbura. Otočil se. Zkrvavenou pálku držel v obou rukou napřaženou skoro jako hráč na metě. Malinké oči, říkal si teď Trueheart. Oči tak malinké, že se mu v hubené tváři rudé vzteky a krví jiných úplně ztrácely.

Tmavší a čerstvější krev mu tekla z nosu. Teď si na to vzpomněl. Bylo to důležité?

Ohnal se po něm. Šílenec ve spodním prádle pohybující se rychlostí blesku. Na rameno mu dopadla pálka, rychle a s velkou silou. Klopýtl, a málem přišel o svou zbraň. Hrozný strach, rudý jako krev.

Ten muž. Louis K. Cogburn. Otočil se zpátky k ženě. Byla už na zemi, celá zmatená. Její pláč. Bezmocnost. Pálka se zvedla vysoko. Smrtelná rána.

Pak znervózněl. Jeho oči, panebože ty jeho oči, démonicky rudé, se najednou rozšířily. Jeho tělo sebou trhlo. Když kolem něj přeběhl do chodby, vypadal jako loutka tančící na provázku.

Pokračoval v tom šíleném tanci. Pak upadl, jako by se nejdřív narovnal a pak spadnul, šílené oči zírající na strop.

Je mrtev. Mrtev. A já nad ním stojím.

Dnes jsem zabil muže.

Trueheart zabořil obličej do polštáře, jako by doufal, že se mu podaří vymazat z mozku obrazy, které se tam samy od sebe přehrávaly. A oplakával mrtvé.

Ráno zavolala Eva hlavnímu koronerovi Morrisovi, a když byla nucena mu nechat vzkaz na záznamníku, snažila se neznít moc nepříjemně. Když to bude nutné, zajde za ním do márnice a promluví si s ním osobně.

Vlastně to je přesně to, co teď udělá, a znovu se podívá na Cogburnovo tělo.

Ať jí je to jak chce nepříjemné, zavolá Donu Websterovi do vnitřního. Tentokrát se už nesnažila skrývat své rozladění, když se zase zapnul záznamník.

„Vy krysy máte nějak moc příjemnou pracovní dobu. My opravdoví policajti už jsme dávno ve službě. Webstere, až dorazíš, abys v klidu a pohodlí kanceláře tahal špínu na spolupracovníky, zavolej mi.“

Když to položila, říkala si, že asi nebylo nejchytřejší si to u něj rozházet. Nicméně, kdyby se snažila na něj být milá, došlo by mu, že má něco za lubem.

„Poručíku,“ Trueheart stál s čepicí v ruce ve dveřích, „poslala jste pro mě?“

„Ano, Truehearte, pojďte dál a zavřete dveře.“

Tím, že pro něj poslala před testováním, se neproviňuje proti pravidlům. Je v jeho případu hlavní vyšetřující.

Tohle je její verze a za tou si bude stát.

„Sedněte si, Truehearte.“

Byl přesně tak bledý a nevyspalý, jak předpokládala. Nějakým zvláštním způsobem se mu podařilo být v pozoru, i když seděl. Naprogramovala AutoChefa na dvě černé kávy, ať o to stál, nebo ne.

„Špatná noc?“

„Ano, madam.“

„Den bude ještě horší. Testování není žádná procházka růžovým sadem.“

„Ano, madam, slyšel jsem.“

„Doufám, že jste na to připravený. Dívejte se na mě, když s vámi mluvím, strážníku.“ Vyštěkla to na něj a sledovala, jak zvedl hlavu a zaostřil unavené oči. „Oblékl jste si uniformu, připjal odznak, do opasku dal zbraň, a tím přijal i všechnu zodpovědnost, která k tomu patří. Bylo zabití Louise K. Cogburna ospravedlnitelné?“

„Já…“

„Ano, nebo ne. Neexistuje nic mezi. Co vám říká vaše svědomí. Bylo nutné použít zbraň?“

„Ano, madam.“

„Kdybyste se dnes ocitl ve stejné situaci, použil byste zbraň znovu?“

Otřásl se a přikývl. „Ano, madam.“

„To je podstata věci.“ Přisunula mu kávu. „Držte se podstaty a všechno ostatní bude v pořádku. Nesnažte se přechytračit testy. Ještě na to nemáte. Odpovídejte po pravdě. Ať budou otázku opodstatněnosti překrucovat jakkoli, vaše použití zbraně bylo opodstatněné za účelem obrany života civilisty i vašeho.“

„Ano, madam.“

„Proboha, Truehearte, vy abyste nesouhlasil. Jak daleko jste byl od pachatele, když jste použil zbraň?“

„Myslím…“

„Nemyslete. Jak daleko?“

„Něco přes dva metry.“

„Kolik ran jste mu dal?“

„Dvě.“

„Přišla vaše zbraň kdykoli v průběhu incidentu do přímého kontaktu s pachatelem?“

„Přímého kontaktu?“ Vypadal zmateně. „Ne, to ne, madam. Byl jsem na zemi a on se pohyboval směrem ode mě, když jsem použil omračovací zbraň. Potom se otočil a blížil se ke mně, to jsem ji použil podruhé.“

„Co jste udělal s vaší smrtící zbraní?“

„S…?“ V jeho tváři viděla nepředstírány výraz šoku. Pak ale zčervenal pocitem rozhořčení.

„Madam, žádnou jinou zbraň jsem s sebou neměl, žádnou smrtící zbraň nevlastním. Měl jsem jenom běžnou pouliční omračovací zbraň, pro nějž mám oprávnění, a který jsem vám odevzdal na místě nehody. Madam, odmítám…“

„Ušetřete si to,“ zaklonila se, „překvapilo by mě, kdyby se vás na tohle při výslechu nezeptali. Vsadím se, že na to dojde. A budou na vás tlačit. Tak si to rozhořčení schovejte pro ně. Copak nepijete kávu, Truehearte?“

„Ale ano, madam.“ Podíval se zkroušeně do šálku, zvedl ho a napil se. Překvapeně se nadechl. „To není káva.“

„Ale je. Tohle je pravá káva. Chutná trochu líp než ty náhražky, co? Myslím, že by vám dneska trocha opravdového kofeinu mohla přijít k duhu. Poslouchejte, Troyi, jste dobrý policajt a s trochou zkušeností budete ještě lepší. Zabití není a nemá být jednoduché. Nemáme být schopní se po zabití jen tak otřást a tvářit se jakoby nic. Kdyby to bylo naopak, tak bychom měli k těm grázlům, před kterými se snažíme lidi chránit, příliš blízko.“

„Já… chtěl bych, aby to bylo bývalo šlo nějak jinak.“

„Prostě to jinak nešlo, na to nezapomínejte. Lítost je namístě, možná i jakýsi pocit viny. Ale není možné, abyste třeba jen maličko pochyboval o tom, že jste udělal to nejlepší, co bylo v dané chvíli možné. Když jim dáte najevo svou nejistotu, roztrhají vás na kousky jako leopard gazelu.“

„Musel jsem to udělat.“ Držel kávu v rukou tak pevně, jako by se bál, že mu z rukou vyskočí. „Včera v noci jsem si v hlavě přehrával všechny možné varianty, poručíku. Ale nemohl jsem jednat jinak. On by tu ženu zabil. Zabil by i mě a kohokoli jiného, kdo by se mu dostal pod ruku. Ale měl jsem zavolat posily, než jsem vešel do budovy. Měl jsem to nejdřív nahlásit a pak teprve zavolat vám. Udělal jsem chyby.“

„Ano, to byly chyby,“ přikývla, spokojená, že se tím probíral, „ale ani jedna z nich nezpůsobila pachatelovu smrt. I když vás možná budou něco stát. Proč jste nezavolal posily?“

„Jednal jsem ukvapeně. Vypadalo to, že ta žena je v bezprostředním nebezpečí. Když jsem běžel nahoru, křičel jsem na lidi, aby zavolali policii. Ale měl jsem to udělat sám. Kdyby se mi nepodařilo pachatele zastavit, mohlo na to doplatit ještě několik lidí, kdyby se posily nedostavily.“

„Výborně. Tohle vám došlo. Tuhle chybu už neuděláte. Proč jste mi zavolal dřív, než jste podal hlášení?“

„Ne… nemyslelo mi to, poručíku. Uvědomil jsem si, že oba ti muži jsou mrtví, že jsem zabil pachatele, a…“

„Rána, kterou jste utržil, vás dezorientovala,“ řekla rychle, „bál jste se, že ztratíte vědomí. Vaše první myšlenka byla, že musíte podat hlášení o vraždě a o zabití a nahlásil jste to poručíkovi oddělení vražd, se kterou jste v minulosti pracoval. Truehearte, vnímáte mě?“

„Ano, madam.“

„Byl jste pod strašným tlakem, mentálně i fyzicky. Poručík, kterou jste kontaktoval a vysvětlil jí situaci, vám nařídila, abyste zajistil místo činu a čekal na její příjezd. Její příkaz jste splnil.“

„Nebylo to podle pravidel.“

„Ne, ale dává to smysl, a vy se toho musíte držet. Nepřivedla jsem vás k nám, abych se dívala, jak to vzdáte.“

„Zprostí mě služby.“

„Možná. Pravděpodobně.“

„To zvládnu. Nechci přijít o odznak.“

„O ten nepřijdete. Běžte k výslechu, strážníku Truehearte,“ zvedla se, „a ukažte jim, co jste zač.“

Znovu zavolala Morrisovi, aby se připomněla, a pak se rozhodla stavit se v elektronickém, než vyzvedne Peabodyovou po cestě do márnice.

Elektronické ji vždycky mátlo. Jak tady mohl kdokoli cokoli udělat, když se pořád jen procházeli a mluvili se sluchátky na uších anebo byli zalezlí ve svých kancelářích a hádali se s počítači.

Skoro nikdy se neoblékali jako policisté. McNab, se svým podivným smyslem pro módu, který ve službě i mimo ni podnikal s Peabodyovou různé aktivity, o kterých raději nechtěla Eva nic vědět, ji pravděpodobně z celého oddělení pobuřoval nejvíc. I když ne zas o moc víc než ostatní.

Co nejrychleji se dostala do Feeneyho nudné kanceláře.

Bylo otevřeno. Skoro nikdy nezavíral dveře, i když si, jako například teď, podával někoho z podřízených kvůli jeho chybě.

„Vy si myslíte, že počítače tady jsou pro vaši zábavu, Hallowayi? Myslíte si, že si můžete hrát Space Crusadera na státní účet?“

„Ne, pane kapitáne, ne…“

„Tohle není nějaká herna.“

„Kapitáne, měl jsem polední přestávku a…“

„Vy máte čas na polední přestávku?“ V jeho úzkém obličeji se odráželo překvapení, údiv, ale i pocit uspokojení. „No to je fascinující, Hallowayi. Můžu vám slíbit, že v nejbližší době budete na svoje polední přestávky jenom vzpomínat. Možná jste si toho nevšiml, protože jste měl příliš velkou honičku s tím, abyste ve své hře zachránil svět před zkázou a přitom do sebe cpal sendvič, ale máme tady práce nad hlavu. Počet případů roste úměrně tomu horku a my, kteří jsme ve službách zákona, nesmíme jen zbůhdarma sedět na prdeli. My musíme chránit tohle město, to je důležitější než záchrana naší galaxie před podělanýma vetřelcema. Za půl hodiny chci mít na stole hlášení o případu hackera Dubrecka.“

Halloway jako by se ve své limonkově zelené kombinéze scvrknul. „Ano, pane.“

„Až to budete mít, dáte se dohromady se Silbym a podíváte se na komunikátory z případu vloupání u Stewardových. A až budete mít tohle, dám vám vědět, co bude dál. Vypadněte.“

Halloway hodil po cestě zpět do své kanceláře po Evě ustrašenýma očima.

„To je dobrý na srdce," povzdychnul si Feeney, „natrhnout nějakýmu hubeňourovi hned po ránu prdel. Co ty tady děláš?"

„Jaké měl skóre?"

„Dostal se až na šestapadesát milionů na velitelský úrovni," Feeney zafrkal, „skoro překonal můj rekord, kterej už platí tři roky, čtyři měsíce a dvaadvacet dní. Hajzlík hubenej."

Přešla k jeho stolu, sedla si na něj, a z misky obalených mandlí, kterou měl na stole, si nabrala plnou hrst. „Slyšel jsi o Trueheartovi?"

„Ne. Mám toho moc." Jeho povislá tvář se starostlivě zamračila. „Co?"

Zatímco jedli mandle, vyprávěla mu celou historku, včetně detailů. Feeney si rukou pročísl kštici světle hnědých vlasů. „To bude pro něj tvrdý."

„Zocelí to jeho charakter," zamumlala, „je to rovnej kluk, Feeney, ten by radši sežral krysu, než aby mi lhal. Ale nedává to smysl. Přinesla jsem Cogburnův počítač a komunikátor. Doufám, že to můžete udělat urgentně. Je mi jasný, že toho máte moc," dodala, než stačil něco namítnout, „ale potřebuju cokoli, co se z toho dá dostat. Vím, že tam něco je. Tahle věc o Čistotě, to je celý nějaký divný."

„Nemůžu ti na to dát McNaba. Ten už toho má takhle moc. Halloway," řekl a tvář se mu rozjasnila, „ten má málo práce. Toho na to pošlu. Trochu přesčasů mu neuškodí."

„Navíc ti to pomůže udržet rekord."

„Samozřejmě." Úsměv se mu ale rychle vytratil z tváře. „Vnitřní bude na toho kluka asi pořádně tvrdý."

„Já vím. Udělám, co se dá, aby to nebylo tak hrozný." Zvedla se z jeho stolu. „Jdu uhánět Morrise. Jestli se prokáže moje podezření, tak je Trueheart z nejhoršího venku."

Kapitola 3

Když se Eva vrátila na centrálu pro Peabodyovou, dostalo se jí významných pohledů hned od několika detektivů.

„Krysa je tu," nadhodil Baxter, když kolem ní prošel, a pokývl hlavou směrem k její kanceláři.

„Díky." Dala si ruce do kapes a vyrazila tam.

Poručík Don Webster seděl na jediné volné židli a nohy v naleštěných botách měl na stole, mezi jejími papíry. Pil její kávu.

„Ahoj, Dallasová, už jsme se dlouho neviděli."

„Ne dost dlouho." Sundala mu nohy ze stolu. „To v tom hrnku je moje kafe?"

Zhluboka se napil a blaženě si povzdechl. „Musí být příjemné dát si opravdový kafe, kdy se ti zachce. Jak se má Roarke?"

„Tohle není jen společenská návštěva, že ne? Protože já nemám na řečí čas, jsem ve službě."

„Společenská ne, ale mohla by být přátelská." Když se její výraz nezměnil, pokrčil rameny. „Nebo ne. Ale musím říct, že vypadáš skvěle."

Natáhla se a zavřela za sebou dveře. „Už jsi asi dostal hlášení o incidentu, ke kterému došlo včera mezi devatenácti a devatenácti třiceti mezi policistou z ústředí, který už nebyl ve službě, ale reagoval na…"

„Dallasová," Webster zvednul ruku, „dostal jsem hlášení. Vím o tom incidentu. Znám strážníka Troye Truehearta – to je teda jméno –, který je teď u výslechu. Vnitřní oddělení ho po té, co dostaneme výsledky testů, vyslechne a bude věc prošetřovat."

„Je mu dvaadvacet. Je to možná ještě zelenáč, ale solidní kluk. Žádám tě, abyste na něj nebyli příliš tvrdí."

Tvář se mu stáhla podrážděností. „Ty si myslíš, že se ráno budím s otázkou, kolik se mi dnes podaří dostat policajtů?"

„Nevím, o čem přemýšlíš ty ani zbytek tvé party." Začala si programovat kávu pro sebe, ale pak se otočila. „Myslela jsem, že ses rozhodl se vrátit. Myslela jsem, že ses rozhodl být zase policajtem."

„Ksakru, já jsem policajt."

„I po vší té špíně, která z vnitřního vylezla?"

„Právě proto jsem tam zůstal.“ Řekl to tiše a to ji zastavilo. „Přemýšlel jsem o tom,“ pročísl si prsty hnědé vlnité vlasy, „dlouho jsem o tom přemýšlel. Věřím, že to, co dělám, je potřeba.“

„Proč?“

„Pro pořádek, pro kontrolu. Kde je moc, tam je vždycky i její zneužití. Jdou ruku v ruce. A křivý policajt nemá právo nosit policejní odznak. Ale má právo vidět, jak mu ho odebere jiný policajt.“

„Křivý policajti jsou u mě odepsaní.“ V tu chvíli už byla naštvaná na celý svět. Zvedla hrnek a napila se. „Do háje, Webstere, byl jsi dobrý policajt.“

Udělalo mu dobře slyšet, jak to říká právě ona. A vědět, že to myslí vážně. „Jsem dobrý policajt. Ve vnitřním. Myslím, že je to znát.“

„Na čem? Na tom, že si vezmeš na paškál bažanta, jako je Trueheart, za to, že musel bránit sebe a dalšího člověka?“

„Víš, že když jsem přešel do vnitřního, jedna z prvních věcí, kterou jsem udělal, byla zbavit se všech tvrdých donucovacích prostředků? Četl jsem hlášení, Dallasová. Je evidentní, že šlo o sebeobranu. Ale něco tam nehraje. A ty to víš.“

„Prošetřuju to. Nech mě, abych to vyjasnila sama.“

„Ty víš, že bych ti rád prokázal laskavost, abych to měl u tebe. Ale musíme ho vyslechnout a musí udělat prohlášení. Může u toho být jeho právní zástupce. Jestli chce, můžeš u toho být i ty. Proboha, Dallasová, my ho nechceme utopit. Když policajt někoho zabije, tak se to prostě musí vyšetřit.“

„Ale ten kluk je čistý, Webstere, čistý jako padlý sníh.“

„Tak se nemá čeho bát. Jestli o to stojíš, tak si ho vezmu na starost sám.“

„Jo, to bych byla ráda.“

„Řekla jsi Roarkovi, že mi budeš volat? Anebo se zase rozčílí a budu mu muset nakopat?“

„Aha, to bylo to, co jsi dělal, když tě pak museli odnést v bezvědomí?“

„Já si to pamatuju tak, že tehdy jsem teprve nabíral druhý dech.“

Webster si přejel rukou po tváři. Ještě si pamatoval, jaké to bylo, když mu tam přistála Roarkova pěst. Jako dobře mířená rána cihlou.

„No dobře, jak myslíš. A Roarke mi neříká, co můžu, a co ne.“

„No jasně.“ Sebral jí z ruky kávu a dopil ji. „Jsi tak vdaná, že jsou vidět zamilovaný holubičky, jak ti poletujou kolem hlavy.“

To ji naštvalo. „Hele, Roarke není jedinej, kdo ti může jednu vrazit.“

„To bych chtěl vidět.“ Usmál se, když viděl její naštvaně zúžené oči. „Jen se dívám,“ ujistil ji, „nedotýkám se. Pochopil jsem, co tím chtěl Roarke tehdy naznačit. Můžeš mi věřit, mezi námi je všechno jasné a čisté. Osobně i pracovně. Stačí?“

„Kdyby to tak nebylo, nevolala bych ti.“

„Jasně. Dám ti vědět.“ Otevřel dveře a otočil se. Opravdu na ni byl hezký pohled – je tak štíhlá a nepoddajná… a sexy. „Dík za kafe.“

Když byla sama, zavrtěla hlavou. Když Webster procházel oddělením, bylo takové ticho, že bylo slyšet i špendlík spadnout. Neměl to jednoduché. Na policajta, který dohlíží na ostatní policajty, se vždycky budou dívat s podezřením a strachem. A s výsměchem. Taková chůze po laně. Říkala si, že se jí líbí natolik, že by byla ráda, aby to zvládl.

Podívala se na hodinky a odhadla, jak dlouho ještě bude Trueheart u výslechu. Dost času na to, aby mohla vymlátit z Morrise výsledky Cogburnovy pitvy.

V márnici bylo nacpáno. Snad ještě nikdy za celých jedenáct let ve službě neviděla Eva tolik mrtvol najednou.

Trojice těl v pytlích a s visačkami ještě ležela na vozících opřených o stěnu vedle pitevny.

Vezměte si číslo a budete obslouženi podle pořadí, říkala si. Už vás nezachráníme, ale dojde na vás.

Eva procházela jasně osvícenou chodbou kolem mrtvých a vedle ní pospíchala Peabodyová.

„Panečku, tohle místo je vždycky příšerný, ale tohle přesahuje všechny meze. Taky vám připadá, že se každou chvíli může jeden z těch pytlů zvednout a sáhnout po vás?“

„Ne. Počkejte tady. A kdyby se někdo z nich o něco pokusil, dejte mi vědět.“

„To mi teda nepřijde směšný.“ Peabodyová zaujala vyčkávací pozici podezřívavě sledujíc řady černých pytlů.

Uvnitř měl Morris plné ruce práce. Byl uprostřed ypsilonového řezu laserovým skalpelem na jedné ze šesti mrtvol vyložených na stolech.

Na příjemné tváři měl ochranné brýle, jeho tmavé dlouhé vlasy v copáncích zakrývala plastová čepice a skrze průhledný plášť bylo vidět elegantní tmavě modrý oblek.

„Na co máte hlasovou schránku, když ji nevybíráte?“

„Dneska ráno mi sem přiletěla nečekaná, poměrně velká návštěva. Díky nehodě airbusu. Vy jste neviděla zprávy? Z nebe padala mrtvá těla jako létající opice.“

„Kdyby mohli létat, nebyli by tady v pytlích a s visačkami. Kolik jich je?“

„Dvanáct mrtvých a šest zraněných. Narazil do nich nějaký kretén v minivznášedle. Pilotovi airbusu se podařilo udržet řízení skoro až do přistání, ale lidi zpanikařili. Přidejte k tomu rvačku na nože v jednom klubu, která nám přihrála oba účastníky a jednoho přihlížejícího, neznámou ženu nacpanou do recyklovače a denní dávku rvaček, bitek a jiných brutalit, a máme tady plno.“

„Mám tady případ policisty, který zabil pachatele – s otazníky. Policajt zelenáč omráčí šíleného pachatele, pachatel zemře. Na mrtvém žádná stopa po policajtově omračovací zbrani, která je okamžitě zabavená, evidentně nastavená na nízký výboj.“

„Tak ho tahle zbraň nezabila.“

„Ale pachatel je mrtvý tak dokonale jako tady ta vaše návštěva.“

Morris dokončil řez. „Jediná možnost, jak může služební omračovací zbraň někoho zabít, aniž došlo k přímému kontaktu, je, jestliže zasažený měl nějakou dýchací nebo neurologickou poruchu natolik vážnou, že by ji elektrický výboj ještě zvýraznil, a to vedlo k úmrtí.“

To bylo přesně to, co chtěla slyšet. „Pokud to je tenhle případ, pak nejde o zabití s použitím nepřiměřených opatření.“

„Technicky ne, ale…“

„To mi stačí. Buďte té lásky a podívejte se na něj, Morrisi. Jde o Truehearta.“

Morris k ní zvedl oči a sundal si brýle. „To je ten holobrádek, co vypadá jako z reklamy na zubní pastu?“

„Jo, to je on. Je teď na testech a pak jde na výslech do vnitřního. A něco se mi na celé té věci nezdá. Bylo by hezké, kdyby mu dali pokoj.“

„Podívám se na to.“

„Mrtvola je tady, čtvrtá v pořadí,“ ukázala na ni.

„Vytáhnu si to hlášení.“

„Můžu…“

„Nechte mě si to přečíst,“ přerušil ji Morris mávnutím ruky a přesunul se k počítači. „Jméno mrtvého šílence?“

„Cogburn, Louis K.“

Morris vyvolal hlášení na obrazovku. Při čtení si notoval nějakou nakažlivou melodii, která jí byla povědomá. Začala si ji zpívat v hlavě také a věděla, že se jí nebude moci zbavit.

„Překupník,“ začal Morris, „možná příliš testoval vlastní zboží, možná měl srdeční nebo neurologickou poruchu. Krvácení z uší a z nosu, prasklé žilky v očích. Hm…“

Přešel ke stolu, na kterém ležel nahý hubený Louis K. Znovu si nasadil brýle a sehnul se k Louisovi tak blízko, že to vypadalo, jako by ho chtěl políbit.

„Nahrávání,“ řekl a začal do počítače diktovat prvotní údaje, „výsledky vizuálního ohledání.“

„Tak ho otevřeme a podíváme se, co najdeme. Chcete u toho být?“

„Ano, jestli to nebude trvat dlouho.“

„Géniové by se neměli honit, Dallasová.“ Vzal si do ruky lebeční vrtačku a zapnul ji.

Eva často přemýšlela, proč si někdo takovouhle práci vybere a jak při ní může být i veselý a vtipný.

Alespoň je tu chladno, říkala si, a odešla prostudovat obsah malé ledničky. Našla si tubu zázvorové limonády a vrátila se k Morrisovi.

„Co to…“

„Pšt!“

Zamračila se, ale stáhla se. Morris byl normálně u práce celkem upovídaný, ale tentokrát potřeboval ticho. Ukázal na vnitřek Cogburnovy lebky a na počítačovou obrazovku se snímky.

Dívala se na snímky, ale viděla jen tvary a barvy.

„Už jste hledali v jeho zdravotních záznamech?“

„Ano, ale nic z toho nevypadlo. Nebyl u doktora několik let.“

„Dobře, ale jeho mozek explodoval. Tohle nemohla udělat žádná běžná omračovací zbraň. Nevidím žádný nádor, žádnou krevní sraženinu. Kdyby to byla embolie, muselo… Máme tady případ extrémního nitrolebního tlaku. Jeho mozek je silně nateklý.“

„Že by šlo o dříve existující problém?“

„To nevím, zatím to nedokážu určit. Bude to chvíli trvat. Je to fascinující. Mozek mu prostě explodoval, jako přefouknutý balon. Můžu vám říct, že podle mého názoru jeho smrt nezpůsobila žádná zbraň. Šlo o vnitřní poruchu.“

„Zdravotní problém.“

„Ještě vám nedám finální diagnózu. Potřebuju udělat pár testů.“ Odehnal ji od těla. „Dám vám vědět, jakmile budu mít něco spolehlivého.“

„Počkejte, potřebuju to teď.“

„Vypadá to, že mozek tohohle chlapa byl ve vážném stavu, šlo o déletrvající poruchu, která nastala před včerejším zásahem vašeho strážníka. To, co se stalo, nebyl důsledek omračující rány. Dokonce by se to nemohlo stát, ani kdyby mu váš strážník střelil přímo do ucha laserovou zbraní. Nedokážu ještě říci, jestli omračující rána nezpůsobila nějakou řetězovou reakci, která mohla vést k předčasné smrti. Ale z toho, co tady vidím, by byl ten chlap stejně do hodiny mrtvý. Dám vám vědět, až zjistím jak a proč. A teď běžte a nechte mě pracovat.“

Eva podlezla policejní pásku na dveřích Cogburnova bytu. Ten smrad, to zatuchlé vedro jako by jí dalo ránu pěstí, když otevřela dveře.

„Panebože, to je hnus.“

„To teda jo.“ Peabodyová se otočila, nasála do sebe pravděpodobně na nějakou chvíli poslední pořádný doušek vzduchu, a vešla dovnitř za Evou.

„Otevřete okno, to snad trochu pomůže.“

„Co hledáme?“

„Po Morrisově prvotním ohledání to vypadá, že Cogburn měl nějaký dříve existující zdravotní problém. Možná tady najdeme něco, co nám to potvrdí. Třeba bral nějaké prášky. Byt vypadá, jako by byl doma nemocný. To mě napadlo hned, když jsme tu byli poprvé. Je odporný, ale dobře organizovaný. Normálně je tady asi docela uklizeno, ale v posledních dnech mu domácí práce unikají. Pořád ale ještě udržuje pořádek v účetnictví. Je mu špatně, vedro, je podrážděný. Soused ho vytočí a jemu hrábne. To dává smysl trochu víc.“

„A není jedno, proč se chtěl Cogburn učit na svým sousedovi, jak trefit míček?“

„Vždycky je nutné vědět proč,“ odpověděla Eva, „Ralph Wooster je mrtvý a Cogburn za to zaplatil, ale stejně je potřeba zjistit, proč k tomu došlo.“

Otevírala šuplíky, které prohledala už den předtím. „Možná si to s Ralphem chtěl rozdat už předtím, možná se chtěl vyspat s jeho partnerkou nebo mu dlužil peníze. A teď je mu špatně a Ralph mu klidně mlátí na dveře a řve na něj.“

Sehnula se a baterkou si posvítila hluboko do skříňky. „Jde o to, že něco ho dostalo a hráblo mu. Možná se mu už smažil mozek. Morris říkal, že by stejně umřel.“

„No jo, ale Trueheart je u výslechu,“ Peabodyová se podívala na hodinky, „anebo právě skončili. A ať měl Cogburn předtím problém, nebo ne, bude ho vyšetřovat vnitřní.“

„To ano, ale bude mu líp, když z toho vyleze, že jeho omráčení bylo podle předpisů, a nebylo přímou příčinou smrti. Když to dokážeme, tak ho nemusí na měsíc zbavit služby.“

Zůstala sehnutá a mračila se do prostoru. „Nevím, prostě mi to nehraje. Nelíbí se mi to.“

„Co si to broukáte za písničku?“

Eva přestala a narovnala se. „Nevím. Za to může Morris. Jdeme se ptát sousedů.“

Bylo neuvěřitelné, kolik lidí najednou neslyšelo nebo nemluvilo ve smysluplných větách, když uviděli policejní odznak.

Více než polovina dveří, na které Eva zaklepala, zůstala zamčená a zvuky, které zpoza nich bylo slyšet, najednou ztichly. Ve dveřích, které se otevřely, se objevili lidé, kteří nebyli nápomocní o nic víc. Odpovědi nevím a nic jsem neslyšel byly v převaze.

Konečně v prvním patře, v bytě 11F se Evina slábnoucí trpělivost dočkala odměny.

Otevřela jí napůl spící mladá blondýna. Měla na sobě malinkaté spodní kalhotky a tílko, které nebylo o moc větší. Nejdřív zazívala Evě přímo do obličeje, a když jí ukázala odznak, jenom zamrkala.

„Licenci mám zaplacenou ještě na dalšího půl roku a nedávno jsem byla na povinné prohlídce a byla jsem v pořádku.“

„To je dobré vědět.“ Na koncesovanou společnici byla mladá a vypadala ještě docela čerstvě. Pravděpodobně měla licenci jenom rok. „Kvůli tomu tady nejsme. Jsme tu kvůli incidentu, ke kterému došlo včera ve čtvrtém patře.“

„Aha. To bylo teda něco! Schovala jsem se v šatně, dokud nepřestali řvát. Fakt jsem se bála. Byla to pořádná hádka. Pár mrtvých, a tak.“

„Znala jste muže, kteří zemřeli?“

„Trochu.“

„Můžeme jít dál, slečno…“

„Jo, jasně, jmenuju se Reenie, Reenie Pike, tedy Pikowská. Ale změním si jméno na Pike, víte, je to víc sexy. Náš školitel mi říkal, že máme s policií spolupracovat, aby nás nechali na pokoji a tak.“

Eva si říkala, že tahle holka byla takový Trueheart ve svém oboru. Ačkoli si vybrala povolání prostitutky, udržela si svoji nevinnost a naivitu. „To je dobrý přístup, Reenie. Pojďme na tu spolupráci dovnitř.“

„Dobře, ale mám tu dost binec. Ve dne hodně spím, zvlášť teď, když je takový vedro. Správce ještě pořád nespravil klimatizaci. To je strašný.“

„Možná bych si s ním o tom mohla promluvit," navrhla Eva a proklouzla dovnitř.

„Opravdu? To by bylo skvělý. Je fakt blbý si sem vzít klienty, protože na sex je moc vedro. Já mám ale licenci jenom na klienty z ulice a takový většinou nechtějí platit za hotel, víte?"

Nábytku tu bylo pomalu, půdorys stejný jako u Cogburnova bytu. Nepořádek spočíval v tom, že se po zemi válelo oblečení různých zářivých barev, mezi tím do sebe zamotané paruky a navíc celá armáda kosmetických přípravků nedbale seřazených na stolku pod oknem.

Bylo tady takové horko, že by se v něm daly péct koláče.

„Co mi můžete říci o Louisi Cogburnovi?" začala Eva.

„Měl to rád jednoduše a rychle. Nic extra."

„To je sice zajímavé, ale já jsem se neptala na jeho sexuální preference. Když už jste se o tom zmínila, byl vaším pravidelným zákazníkem?"

„Tak nějak." Přecházela po bytě a sbírala oblečení, které pak naházela do šatny. „Byl tu tak dvakrát do měsíce od té doby, co jsem se sem nastěhovala. Byl docela slušnej, pochvaloval si, že jsem přímo tady v domě. Říkal, že by mi mohl platit svým zbožím, ale já mu řekla, že chci raději peníze, protože si šetřím na lepší licenci a taky že drogy neberu. Ksakru," dala si ruku přes pusu. „To jsem asi neměla říkat…, to, že prodává drogy a tak, ale když je mrtvej, tak je to asi jedno, že jo?"

„My víme, v čem podnikal. Hádal se nějak se sousedy před tím včerejším incidentem?"

„To ne, fakt ne. Byl takovej tichej, jak už jsem řekla, docela i slušnej. Staral se o svý věci."

„Zmínil se někdy o Ralphu Woosterovi nebo Suzanne Cohenové? Neměl s nimi nějaké problémy? Neměli spolu nějaký spor?"

„To ne. Já trochu znám Sue. Zdravíme se a trochu pokecáme, a tak. Zrovna před pár dny jsme si spolu sedly na požárním schodišti a daly si pivo, protože bylo tak hrozný vedro. Je fajn. Říkala mi, že s Ralphem přemýšlejí, že se vezmou. Ona dělá ve večerce za rohem a

on je vyhazovač v nějakým klubu. Už nevím, v kterým. Asi bych za ní měla zajít do nemocnice.“

„To by jí určitě udělalo radost. Změnil se pan Cogburn nějak v posledních dnech?“

„Trochu. Hele, nechcete něco studenýho k pití? Mám tady limonádu.“

„Ne, děkuji, ale dejte si.“

„Já bych si dala vodu,“ přidala se Peabodyová, „jestli vám to nevadí.“

„Jasně, žádnej problém. Je to těžký být policajtkou?“

„Někdy ano… vidíte všechny stránky lidského charakteru.“

„Jako koncesovaná společnice toho vidím taky dost.“

„Jaké změny jste si na panu Cogburnovi všimla?“

„No…,“ Reenie se vrátila se sklenicí vody pro Peabodyovou, a pak si vychutnávala svoji limonádu po doušcích, „třeba ten den, co jsme si se Sue dávaly pivo na požárním schodišti. Louis K. šel okolo nás. Vypadal dost blbě, byl bledej a zpocenej. Utahanej, a tak. Tak jsem tak prohodila: Je na tebe dost teplo? A on po mně hodil naštvanej pohled a řekl mi, abych byla radši ticho, než abych říkala pitomosti.“

Její nenamalované rty se trucovitě našpulily. „Fakt se mě to dotklo, víte? Louis K. prostě nebyl normálně zlej a tenkrát vypadal fakt špatně, tak jsem řekla: Vypadáš utahaně, nechceš se napít? Chvíli to vypadalo, že bude zase zlej a Sue pěkně znervózněla. Ale pak si tak nějak promnul tvář a řekl, že ho mrzí, že byl tak protivnej, že mu to vedro prostě nedělá dobře, že ho strašně bolí hlava, a tak. Řekla jsem mu, že mám nějaký prášky, což byla asi blbost, protože tím se živil, ale řekl jenom, že si půjde lehnout a zkusí se z toho vyspat.“

Na chvíli se odmlčela a promýšlela, co řekla. „A tak,“ uzavřela. „Viděla jste ho mezi tímhle setkáním a včerejškem?“

„Neviděla. Ale slyšela. Včera ráno. Spala jsem a on mě vzbudil, protože mlátil na správcovy dveře a řval na něj, aby spravil klimatizaci. Nadával jak vzteklej, což normálně moc nedělal. Když správce neotevřel, Louis K. šel zpátky nahoru, ne ven jako normálně.“

„Vrátil se zpátky k sobě poté, co zkoušel, jestli je správce doma?“

„Jo. Což je divný, protože Louis K. byl, co se práce týče, disciplinovanej. Když o tom teď mluvíme, řekla bych, že nebyl venku už pár dní. No nic. Včera jsem se oblíkala, když jsem slyšela všechno to řvaní a rány seshora. Jenom jsem vykoukla na chodbu a viděla jsem toho pěknýho policajta, jak běží nahoru. Pak jsem se schovala v šatně. Ten hezkej policajt křičel na lidi, aby někdo zavolal policii. Asi jsem to měla udělat, ale měla jsem fakt strach.“

„Vy jste slyšela, jak strážník, který reagoval na volání o pomoc, křičel, ať někdo zavolá policii?“

Reenie sklonila hlavu. „Jo. Je mi fakt líto, že jsem mu nepomohla, ale říkala jsem si, že to udělá někdo jinej. Měla jsem strach. Ale asi by to nic moc nepomohlo, protože za chvilku bylo po všem. Ten policajt, ten hezoun, to je podle mě hrdina. Šel tam nahoru, když všichni zalezli, aby se jim nic nestalo. Kdybyste ho viděla, řekněte mu, že jsem vám to řekla, jo? A že mě mrzí, že jsem mu nepomohla.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Eva, „vyřídím mu to.“

Raději než aby doplňovala už napsanou zprávu, rozhodla se Eva jít přímo za velitelem Whitneym a podat hlášení ústně. Musela z jeho asistentky vyloudit pětiminutovou mezeru v jeho rozvrhu, ale protože znala hodnotu osobního setkání, byla ochotná se s tím spokojit.

„Děkuji, že jste si udělal čas, veliteli.“

„Kdybych uměl čas dělat, tak bych měl mnohem míň problémů. Tak mluvte, poručíku.“

Pokračoval ve čtení informací na obrazovce svého počítače. Jeho profil vypadal jako z kamene. Jeho váha a velikost se hodily k velikému a v dané chvíli značně přeplněnému stolu stejně tak, jako odpovídaly tíze zodpovědnosti jeho práce.

„Pane, jsem tu v souvislosti s případem týkajícím se strážníka Truehearta. Získala jsem dodatečné informace, ze kterých vyplývá, že možná trpěl chorobou, která vedla k jeho smrti. Koroner Morris ještě provádí testy, ale prohlašuje, že by pachatel důsledkem tohoto zdravotního problému pravděpodobně stejně do hodiny zemřel.“

„Morris mi poslal předběžnou zprávu. Máte loajální spolupracovníky, Dallasová.“

„Pane, Trueheart by už měl být s testy hotový a jeho výsledky by měly být do rána vyhodnoceny. Ráda bych odložila vnitřní vyšetřování do té doby, než nám vyšetřování včerejšího incidentu jasně ukáže, jestli to bude vůbec nutné.“

Whitney se k ní otočil čelem. „Poručíku, máte důvod se domnívat, že běžné vnitřní vyšetřování a výslech by mohly vést k pochybám o chování tohoto strážníka?“

„Ne, pane.“

„Tak to nechte plavat. Nechte to plavat,“ zopakoval ještě jednou, než mu do toho mohla skočit. „Ať se ten chlapec postaví sám za sebe. Ať se očistí sám. Bude pak silnější. Jedna věc je, když jste na jeho straně, a druhá, když ho chráníte před problémy.“

„Já se nesnažím…“ pomalu ztichla, protože si uvědomila, že přesně o to se snaží. „Mohu mluvit otevřeně, pane?“

„Ano, pokud budete stručná.“

„Mám pocit zodpovědnosti, protože jsem sem Truehearta přivedla z jeho předchozí služby. Před několika měsíci byl v průběhu jedné z mých operací vážně zraněn. Vykonává rozkazy tak, jak má, a je to rovný člověk, ale zatím nemá dostatečně vyvinuté instinkty a je proto zranitelnější. Jenom nechci, aby ho tohle stálo víc, než si zaslouží.“

„Pokud není schopen se něčemu takovému postavit, pak je lepší, když to zjistí teď. Víte, že mám pravdu, Dallasová.“

„Pokud se prokáže ten zdravotní problém, bylo by možné netrvat na jinak povinném uvolnění ze služby na třicet dní. To víte stejně tak, jako víte, jaký nápor může taková nucená dovolená představovat, i kdyby to bylo přesně podle pravidel. Reagoval na volání o pomoc. A bez váhání riskoval svůj život.“

„Nezavolal posily.“

„Zavolal, pane. Vám se nikdy nestalo, že jste nezavolal posily?“

Whitney zvedl obočí. „Pokud se mi to stalo, tak jsem si zasloužil nakopat.“

„Já mu klidně nakopu.“

„Budu přemýšlet o tom, že ho neuvolním ze služby, ale až po té, co budeme mít všechny výsledky vyšetřování.“

„Děkuji vám, pane.“

Halloway se ve své kanceláři hrbil nad Cogburnovým počítačem a jel další sérii testů. A nadával u toho.

Člověk si o přestávce trochu zahraje a už na něj hodí kýbl těchhle sračeк. Komu jde do háje o to, co bylo na počítači bezvýznamného prodavače drog. Co Feeney udělá? Řekne o tom maminkám těch jeho pidiklientů?

Čtyři hodiny už se v tom vrtám, pomyslel si a vzal si prášek na bolest hlavy. Čtyři hodiny se seru s touhle podělanou kraksnou nějakýho kreténa jenom proto, že nafoukaná Dallasová si dojde za nafoukaným Feeneym.

Opřel se a promnul si oči.

Nemohl se dostat přes ochranný štít aplikace Absolutní čistota. Bylo evidentní, že Cogburn tu aplikaci nevytvořil, to už ověřil. Musel ji dostat zvenčí. No a co, do prdele?

Absolutní čistota. Znělo to jako jméno pro dětské pleťové mléko.

Bolest hlavy byla šílená. A to horko. Asi už se zase podělala klimatizace. Nikdo už nedělá, co má. Jenom on.

Odsunul se od stolu a odešel z kanceláře. Strašně potřeboval na vzduch, napít se.

Lokty si prorážel cestu mezi policisty na chodbě a vysloužil si za to pár nadávek.

U pítka do sebe lil jeden kelímek vody za druhým a sledoval u toho pohyb spolupracovníků.

Podívejme se na ně, vypadají jako mravenci v mraveništi. Někdo by jich měl pro dobro světa alespoň pár zašlápnout.

„Nazdar, Hallowayi.“ McNab vrazil dovnitř čerstvý z nějaké pochůzky. „Jak to jde? Slyšel jsem, že jsi dostal nějakou práci navíc.“

„Polib mi prdel.“

McNabovi se po tváři přehnal mrak podráždění, ale pak si všiml jeho bledosti a krůpějí potu na tváři. „Vypadáš nějak přetaženě, neměl by sis orazit?“

Halloway do sebe nalil další kelímek vody. „Někdo to musí udělat. A ty se do mě nenavážej nebo těmhle pošukům řeknu, že ten Feeneyho milovanej chráněnec je pěknej teplouš.“

„Máš proti mně něco? Protože tohle je pro mě novinka.“ Do té doby to mezi nimi šlo hladce. „Jestli jo, tak si to můžeme vyříkat v tělocvičně. Ukáže se, kdo je tady teplouš.“

Objevil se Feeney, který šel po chodbě a všiml si, že se u pítka něco děje. „McNabe, tu zprávu jsem potřeboval už včera a pokud nemáte co dělat vy, Hallowayi, tak já vám ještě něco najdu. Pohyb.“

„Ještě se uvidí,“ zamručel si pod vousy Halloway a s šílenou bolestí hlavy se odporoučel do své kanceláře.

Kapitola 4

Spolu s Peabodyovou se Eva zastavila v nemocnici, aby pokračovala ve výslechu Suzanne Cohenové. Ta byla celá uplakaná a zoufalá, protože teď, když byl Ralph po smrti, si teprve uvědomila, jak hluboký byl její vztah k němu.

Ale jinak už neřekla nic, co by jim k něčemu bylo. Její popis incidentu na požárním schodišti byl shodný s Reeniiným a její názor na Louise K. byl také podobný.

Byl dost tichý, tedy mimo pouštění hudby. A staral se víceméně sám o sebe.

„Tak je to vždycky," poznamenala Eva, „pokaždé, když někdo někoho takhle zabije, lidi říkají, že byl tichý a staral se o své. Aspoň jednou bych chtěla slyšet, že to byl maniak, který jedl hady zaživa."

„Vloni jsme měli toho chlápka, co nejdřív ukousnul holubům hlavu a pak skočil ze střechy."

„Jenže ten nikoho jiného nezabil, takže to ani nebyl náš případ. Nemá cenu, abyste se mě pokoušela uklidnit pojídačem holubů." Eva zvedla pípající komunikátor. „Dallasová."

„Říkal jsem si, že byste stála o zprávu," začal Morris, „ještě pokračují testy a výsledky, které jsem zatím získal, nic neprokazují."

„Vy tedy dokážete člověka potěšit."

„Trpělivost, Dallasová, trpělivost." Jeho tvář přímo zářila a Eva si říkala, že vypadá jako tváře lidí, kteří právě přijali Krista za spasitele.

„To, co tady máme, by si zasloužilo články v odborné literatuře po celé zemi. Mozek toho chlápka je naprosto fascinující. Jako by ho napadlo něco zevnitř, ale neexistuje tam žádný nádor, žádná zjevná porucha."

„Ale mozek je porušený, je to tak?"

„To bych řekl. Jako by někdo vevnitř spustil spoustu mikroskopických výbuchů najednou. Pamatujete si, když jsem to přirovnal k přefouknutému balonu?"

„Jasně."

„Představte si ten balon v uzavřeném prostoru, v tomhle případě v lebce. Balon se nafukuje, zvětšuje. Ale prostor zůstává stejný.

Balon se zvětšuje, a protože nemá prostor, tlačí na kosti. Tlak se stále zvyšuje. Praskají vlásečnice jedna za druhou, člověk krvácí z nosu, z uší a pak… prásk!“

„To je moc hezká představa.“

„Ten chudák musel mít příšerné bolesti hlavy. Jako by měl v hlavě sopku. Poslal jsem vzorky tkáně do laboratoře na další testy a přizval jsem si neurologa.“

„Mohl tenhle problém vyvolat jeho násilné chování?“

„To vám nemůžu spolehlivě říct. Ale je možné, že ta bolest ho k tomu dohnala. Bolest je takový přirozený obranný mechanizmus těla. Au, něco není v pořádku. Ale příliš velká bolest vás může dovést k šílenství. A agresivní nemoc, jako třeba nádor mozku, může vést ke změnám v chování. Tenhle mozek byl bez diskuze pod strašným tlakem, a to nejen obrazně, ale i doslova.“

„Co to mohlo způsobit?“

„Řekl bych, že nějaký neurologický virus. Ale zjistit jaký, bude nějakou dobu trvat.“

„Dobrá, dejte mi vědět, až cokoli zjistíte.“ Ukončila hovor. „Vypadá to, že tenhle incident je spíš problémem zdravotním, než policejním. Uzavřeme to. Pachatel, trpící zatím blíže neurčenou neurologickou poruchou, napadl a zabil svého souseda a napadl jeho družku. Policista, reagující na volání o pomoc, útočníka v sebeobraně zabil. Trueheart musí vydržet a přežít všechny ty nepříjemnosti.“

„Dáte mu vědět, že ten chlap byl už skoro mrtvej, když ho omráčil?“

„Ano, ale stejně se musí s vnitřním vypořádat, Whitney má pravdu. Když to budu řešit za něj, bude vypadat jako slaboch.“

„Ale on není slaboch, to víte, že jo?“ usmála se Peabodyová, „on je jenom takovej… nevinnej.“

„To je hezké, ale jeho nevinnost teď trochu utrpěla. Řekla bych, že je to pro něj takhle lepší. No a my se stavíme v elektronickém a podíváme se, jestli něco zjistili o téhle Čistotě. Chci to dodělat a uzavřít.“

Halloway se ve své kanceláři vztekal a potil se a pracoval. Nevěděl, že umírá, ale zato věděl sakra dobře, že ho zneužívají.

Už si nepamatoval, alespoň ne přesně, proč měl na stole tenhle podělaný počítač. Ale zato si pamatoval velmi dobře, jak ho Feeney sejmul, jak ho ponížil.

A taky si pamatoval McNaba, toho hajzla, jak v klidu odpochodoval a šklebil se. Jak se mu smál za zády. Houby, smál se mu přímo do obličeje. Proč zrovna McNab vždycky dostává tu nejlepší práci? Nejlepší případy by měly přidělit jemu, Kevinu Hallowayovi, synovi Colleen Hallowayové. A taky by to tak bylo, kdyby ten hajzl McNab Feeneymu při každý příležitosti nepodlejzal.

Zdržovali ho, stáli mu v cestě. Oba, říkal si, když si rukávem utíral úplně zpocený obličej. Chtějí ho zničit.

Ale to jim neprojde.

Pane Bože, pane Bože! Chtěl jít domů, lehnout si. Chtěl být sám ve svém bytě, pryč od tohohle vedra, hluku, pryč od bolesti.

Jak se díval do útrob počítače, který mu Feeney dal, rozostřoval se mu zrak.

Jako by se vztekle prohraboval McNabovými vnitřnostmi.

Tak on by si to chtěl vyříkat v tělocvičně? Odfrkl si a plynule přešel do vzlykání. Ať jdou do hajzlu. Ať jdou všichni do hajzlu. Vstal a sevřel ruku kolem zbraně v opasku. Vytáhl ji.

Vyřídí si to s ním. Tady a teď. Jako chlap.

Eva vstoupila na eskalátor. „U tohohle vás nepotřebuju, Peabodyová.“

„Ale, madam, jsem přeci vaše oddaná asistentka. Musím být po vašem boku.“

„Jestli si myslíte, že mi zůstanete po boku, abyste se zase mohli s McNabem líbat, tak se mýlíte. Oddaná asistentka…“

„To mě ani nenapadlo.“

„Opravdu? A kam tedy tak ženete?“

Peabodyová se zasmála. „Nikam. Opravdu. Ani mě nenapadlo, že se budem líbat. Ale zrovna jsem si říkala, že bychom se mohli trochu osahávat. Je takovej štíhlej a přijemnej na dotek, víte?“

Lehkým krokem vystoupila z eskalátoru hned za Evou, a protože viděla, že Eva má na tváři úsměv a ne tik, jak se jí při podobných konverzacích stávalo, šťouchnutím ji popohnala.

„Já zatím můžu zjistit, co je nového o Cogburnově počítači a sepsat pro vás tuhle část hlášení. Protože jsem vaše pilná a oddaná asistentka.“

„To je hezký úplatek, Peabodyová, jsem na vás opravdu pyšná.“

„To víte, učila jsem se od samotného mistra.“

Přešly spojovací chodbu a dostaly se ke kancelářím detektivů. A pak se to najednou semlelo.

Křik, nezaměnitelný zvuk výstřelu zbraně, dupot nohou. Eva měla zbraň v ruce a běžela, ještě než bylo slyšet první dopad těla.

Ze dveří se svalil policajt, zatímco ostatní běželi chodbou ke kanceláři.

„Omráčil ho! Panebože, on ho omráčil. Zavolejte záchranku.“

„Kdo je zraněný? Detektive, co se tu stalo?“

„Já… panebože, McNab je zraněný.“

Peabodyová se chystala rozběhnout, ale Eva ji chytla za rukáv. „Stůjte!“ zavelela a v rukou cítila, jak se Peabodyová třese. „Máme zraněného!“ nahlásila do komunikátoru, „v elektronickém oddělení. Do háje, řekněte mi, co se tady stalo.“

„Já nevím! Halloway najednou přišel k McNabově kanceláři a omráčil ho. Pak všichni pobíhali kolem a Halloway řval a střílel z omračovací zbraně. Drží kapitána. Viděla jsem, jak ho vzal s sebou.“

„Nechoďte sem,“ přikázala Eva policistům, kteří přicházeli z chodeb a kanceláří. „Pravděpodobně ho drží jako rukojmí a jeden policista je zraněný. Potřebuju uzavřít tenhle prostor. Potřebuju vyjednavače. Peabodyová, informujte o situaci velitele.“

„Ano, madam,“ oči měla plné slz, „ale McNab?“

„Jdeme dovnitř. Vyndejte si zbraň.“ Eva se přesunula blíž k Peabodyová a potichu dodala jenom pro ni: „Pokud to nezvládnete, tak mi to řekněte teď. Jestli se neovládnete, tak jim nepomůžete.“

„Zvládnu to.“ Strach, který cítila, jako by jí rychle prošel a zase mizel. „Musíme se dostat za nimi.“

„Nestřílejte,“ zavolala Eva, „Nestřílejte!“

Pomalu šla dovnitř, prohledávajíc prostor se zbraní v ruce. Policisté byli roztroušení po velké místnosti, nábytek na jejich pracovních místech zpřeházený a rozstřílený, z některých kusů se ještě kouřilo. Viděla, jak se pár detektivů choulí ve skupince poblíž

McNabova prostoru a další kolem Feeneyho kanceláře, a v žaludku jako by měla led.

„Jsem poručík Dallasová!“ Musela křičet, aby ji v tom zmatku bylo slyšet. „Než dorazí velitel Whitney, mám tady velení. Vy! Přesuňte se od těch dveří!“

„Drží kapitána! Má ho jako rukojmí!“

„Kruci, jděte od těch dveří! Teď hned! Jak je na tom McNab?“

Teď ho uviděla, ležel tam v bezvědomí, tvář bílou jako stěna. Nic nenamítla, když se k němu Peabodyová při zemi přiblížila, aby mu zkontrolovala pulz.

„Je v bezvědomí,“ odpověděla roztřeseně Peabodyová, „pulz je nepravidelný.“

„Nedostal plnou ránu. Detektivko Gatesová.“ Žena s vlasy pruhovanými jako zebra před ni předstoupila. „Viděla jsem, jak Halloway došel k McNabovu místu. Vypadal nějak divně…, pak jsem si všimla jeho omračovací zbraně, tak jsem zakřičela. McNab se otočil, uviděl Hallowaye, odstrčil židli a Halloway ho dostal. Vypadalo to zle, ale myslím, že nedostal plnou ránu.“

„Záchranka je na cestě. Potřebuju vidět do Feeneyho kanceláře. Potřebuju tam kamery. Zatím mě doveďte k nějakému komunikátoru, abych s ním mohla mluvit. Peabodyová, zjistěte, kolik máme zraněných a v jakém jsou stavu.“

Zvedla komunikátor a vytočila Feeneyho. Vyzváněl a vyzváněl.

„Tady kapitán Halloway.“ Hallowayova tvář, skoro tak bílá jako McNabova, vyplnila obrazovku. V bělmu jeho očí bylo vidět prasklé žilky a z nosu mu tekla krev. „Tady velím já!“

Zařval a odstoupil od obrazovky, aby Eva viděla, že drží Feeneymu u hlavy zbraň.

Stačí jedna jediná rána a je okamžitě mrtvý, pomyslela si polomrtvá strachy. „Tady poručík Dallasová.“

„Vím, kdo ksakru jste. Paní Nafoukaná. Teď tady ale poroučím já. Co k čertu chcete?“

„Jde o to, co chcete vy, Hallowayi.“

„Kapitáne Hallowayi.“

„Kapitáne.“ Její oči se setkaly s Feeneyovými a v tom zlomku vteřiny si vyměnili asi tisíc informací. „Kdybyste mi, kapitáne, řekl,

co chcete, mohli bychom to vyřešit bez dalšího násilí. Neměl byste kapitánu Feeneymu ublížit. Když mu něco uděláte, nebudu vám moci pomoct získat, co chcete.“

„Řekněte nám, co vás trápí, synku,“ Feeneyho hlas zněl klidně a vyrovnaně, „co máte za problém?“

„Vy jste můj problém a nejsem váš syn, tak držte hubu! Všichni držte hubu!“ Strčil zbraň Feeneymu ještě blíž do obličeje a zavěsil.

Evě se strašlivě chtělo vyrazit dveře, ale její instinkt a všechno, co se kdy naučila, jí velelo držet se zpátky.

„Kamery, okamžitě tam dejte kamery! Chci o Hallowayovi všechno, co o něm víme. Jestli je ženatý, zavolejte okamžitě jeho ženě. Sežeňte mi jeho matku, bratra, kohokoli, koho je ochotný poslouchat. Všichni, co tu nemusí být, ať to tady vyklidí. Kdo tady zná Hallowaye nejlíp?“

Všichni se na ni podívali – byli šokovaní, zachmuření, zlostní… Gatesová konečně promluvila: „Všichni jsme si mysleli, že ho známe. To je právě to. Nedává to žádný smysl, poručíku.“

„Mluvte na něj,“ Eva ukázala na komunikátor, „snažte se být klidná a přátelská. Zeptejte se ho, co chce, co pro něj můžete udělat. Nekritizujte ho. Neříkejte nic, co by ho mohlo naštvat. Jenom na něj mluvte.“

Otočila se, kousek poodešla a vyndala svůj komunikátor. „Veliteli.“

„Jsem na cestě.“ Jeho tvář vypadala jako vytesaná ze žuly. „Popište situaci.“

Rychle a stručně mu vysvětlila, co se stalo.

„Vyjednavač už je taky na cestě. Co potřebujete?“

„Snajpry. Sháníme kamery, ale zatím nemáme vizuální pokrytí místa, kde drží rukojmí. Feeney má normálně rolety roztažené, ale nevím, jestli je to tak teď. Dostat se dovnitř násilím je moc riskantní. Zabil by Feeneyho, než bychom se k němu dostali.“

„Jsem od vás dvě minuty. Mluvte s ním. Zjistěte, co chce.“

„Ano, pane.“ Vrátila se zpět ke Gatesové. Ta jí zatím napsala zprávu: Neposlouchá mě. Je roztěkaný, mluví nesrozumitelně. Neodpovídá. Vypadá, že je mu špatně.

Eva přikývla a převzala komunikátor. „Jste v pořádku, kapitáne Hallowayi? Potřebujete něco?“

„Potřebuju respekt. Nedovolím, abyste mě jenom ignorovali.“

„Já vás neignoruju. Máte mou plnou pozornost, ale špatně se mi v dané situaci soustředí. Kdybyste mohl položit svou zbraň, mohli bychom to všechno probrat v klidu.“

„Jo, abyste mohli vyrazit dveře, co?“ zasmál se a jeho smích zněl jako prasklé dudy. „To tedy ne.“

„Nikdo se k vám nesnaží proniknout. Ale myslím, že bychom to mohli vyřešit bez dalších zranění. Feeney, vyhovte kapitánu Hallowayovi a slibte mu, že zůstanete sedět a budete s ním spolupracovat.“

Feeney pochopil, co chtěla říci. Zůstat tam, kde je, co nejdéle. „Samozřejmě, budu tady sedět, dokud to nevyřešíme.“

„Je tu strašný vedro,“ řekl naštvaně Halloway a utíral si volnou rukou krev, která mu tekla z nosu.

Když to Eva viděla, přejel jí mráz po zádech. „Zařídím, aby snížili teplotu.“ Mimo obrazovku gestikulovala na Gatesovou. „Postaráme se o klimatizaci. Jinak jste v pořádku, Hallowayi?“

„Ne, to tedy nejsem! Tenhle kretén mě nutí pracovat, až mi teče krev z nosu. Moje hlava!“ Chytil chomáč vlastních vlasů a tahal za ně. „Strašlivě mě bolí hlava. Je mi špatně. Za to může on.“

„Seženeme vám doktora. Můžu vám poslat doktora? Hallowayi, opravdu nevypadáte dobře.“

„Dejte mi pokoj!“ Ukápla mu slza zbarvená krví. „Nechte mě být, potřebuju myslet.“ Zavěsil.

„Co se děje?“ vybafl Whitney za ní.

„Je mu špatně. Má ty samé projevy jako Cogburn. Nemůžu vám to ještě vysvětlit, veliteli, ale on umírá a mohl by vzít Feeneyho s sebou. Musíme ho odtamtud dostat a sehnat doktora.“

„Poručíku, á, veliteli,“ přispěchal jeden z detektivů. „Máme pro vás kamery,“ snaživě se usmál, „včetně zvuku“.

Eva i Whitney se skláněli nad monitorem. Viděli celou Feeneyho kancelář, rolety byly zatažené. To znamenalo, že snajpr zvenčí nic neuvidí. Feeney seděl na své židli u stolu a ruce měl připoutané k opěradlu.

Halloway, se svou mladou, ale teď únavou a bolestí zbrázděnou tváří, přecházel po místnosti za Feeneym. Po obličeji měl rozmazanou krev, takže to vypadalo jako válečné indiánské barvy. Jednou rukou si rval za vlasy, v druhé měl zbraň a divoce jí gestikuloval.

„Já jsem tady jediný, kdo ví, co se tu děje.“ Zlostně a silou kopl do Feeneyho židle. „Já tady teď rozkazuju. Vy jste starej pitomec a já už mám dost toho poslouchat vaše blbý rozkazy.“

Feeneyho odpověď byla klidná a odměřená. „Netušil jsem, že máte takovýhle problém. Co můžu udělat, abych to napravil?“

„Tak vy to chcete napravit? Vy to chcete napravit?“ Znovu narval zbraň Feeneymu do tváře a Eva se musela držet, aby se nevrhla ke dveřím kanceláře. „Napíšeme spolu memo, Rayi.“

„Dobře. Dobře.“ Zhluboka vydechla. „Jen ho zaměstnej.“

„Madam, vyjednavač dorazil.“

„Dallasová, seznamte ho se situací,“ nařídil Whitney, „pak vypracujeme různé varianty plánu.“

Dala vyjednavači potřebné informace a posadila ho ke komunikátora. A jak se otočila, viděla, jak Roarke vchází do dveří. „Co ty tady ksakra děláš?“

„Byli jste ve zprávách.“ Neřekl nic o strachu, který prožíval od chvíle, kdy slyšel, že na policejní centrále došlo k výstřelům, několik policistů bylo zraněno a jeden je rukojmím. Rychlým pohledem po místnosti odhadnul nejpodstatnější aspekty situace.

Jeho žena byla v pořádku a Feeney tam nebyl.

„Feeney?“

„Rukojmí. Nemám teď na tebe čas.“

Položil jí ruku na rameno, než stačila odejít. „S čím vám můžu pomoct?“

Neztrácela čas tím, že by se ho ptala, jak se dostal dovnitř, do zabezpečeného prostoru. Byl to prostě člověk, který se dostal tam, kam chtěl. Ani se ho nezeptala, proč si myslí, že by jim mohl nějak pomoci, když to tam bylo narváno policisty, jejichž úkolem bylo vyřešit tuto krizi.

Neexistoval nikdo lepší na řešení krizových situací.

„McNab byl zraněn.“

„Panebože.“ Otočil se a uviděl Peabodyovou, jak pomáhá záchranářům.

„Nevím, jak je na tom. Cítila bych se lépe, kdybych věděla, jak na tom je.“

„Zjistím.“ Teď už měl v sobě zlost, takovou chladnou, nebezpečnou zuřivost.

„Poručíku, jestli chce peníze, tak má vaše oddělení k dispozici neomezené zdroje.“

„Děkuju, ale není to o penězích. Běž uklidnit Peabodyovou. Potřebuju se soustředit na to, abych odtamtud dostala Feeneyho živého. Roarke, počkej.“ Pročísla si vlasy. „Zjisti, které pracovní místo je Hallowayovo. Má tam počítač. Musíš ho vypnout. Nesahej na něj, nepřibližuj se k němu víc, než je bezpodmínečně nutné. Jenom ho vypni.“

Uvnitř Feeneyho kanceláře řval Halloway do komunikátora. Hlavou jako by mu projížděly zrezavělé nože. Cítil, že krvácí. „Vy se mnou chcete mluvit? Tak pusťte v tyhle peci pořádně klimatizaci. Jestli se mě tady pokoušíte usmažit, tak se zbavim tohohle páprdy. S váma se bavit nebudu. Dejte mi Dallasovou. Sežeňte tu krávu prolhanou. Máte na to deset vteřin!“

Na signál vzala komunikátor. „Poslouchám, Hallowayi.“

„Nenařídil jsem vám, abyste tady naplno zapnuli klimatizaci? Nedal jsem vám snad jasný rozkaz?“

„Ano, pane, a já jsem vás poslechla.“

„Nelžete mi! To chcete, abych na něm začal pracovat?“ Halloway pevně přitiskl zbraň na hřbet Feeneyho raky. „Když to do něj pustím naplno, tak už si nezaonanuje.“

„Zařídím, aby ještě snížili teplotu. Ale Hallowayi, poslouchejte mě, podívejte se na Feeneyho. Feeney se nepotí. Můžete si klidně zkontrolovat teplotu. Máte tam jenom osmnáct stupňů.“

„To jsou kecy. Je tady příšerný vedro.“

„Protože jste nemocný. Chytnul jste nějaký virus, máte infekci. Nebolí vás strašně hlava, Hallowayi? A krvácíte z nosu. To je ta infekce. Způsobuje, že se cítíte takhle mizerně. Potřebujete doktora. Dovolte mi, abych vám tam poslala doktora, a všechno to vyřešíme.“

„Tak sem pojď ty, ty krávo. A já ti ukážu, jak rychle to všechno vyřešíme.“

„Dobře. Přijdu tam a přinesu vám léky.“

„Jdi do prdele.“

„Hallowayi, přemýšlejte, i když tam přijdu a nic nepřinesu, budete mít dvě rukojmí. Pořád máte všechno pod kontrolou. Vy víte, že Feeney je můj kamarád a že bych neudělala nic, co by ho ohrozilo. Můžu vám přinést prášky na bolest hlavy a cokoli jiného, co potřebujete.“

„Jdi do prdele!“ řekl znovu a zavěsil.

„Tím, že mu dáme další rukojmí, nic nevyřešíme.“ Vyjednavač se vmáčknul mezi Evu a komunikátor. „Nepotřebujeme žádné dobrovolné oběti ani zbytečné riskování.“

„Normálně bych s vámi byla zajedno, ale na člověka, který nám diktuje podmínky, neplatí normální vyjednávání. Za prvé je to policajt a ví, jak to chodí, za druhé trpí nějakou neurologickou poruchou, která ovlivňuje jeho chování, jeho úsudek a jednání.“

„Vyjednávání řídím já.“

„Krucinál, tohle není nějaká přečůrávací soutěž. Já o vaši práci nestojím. Chci jenom, aby se odtamtud dostali oba v pořádku. Veliteli, mrzí mě to, ale nemám čas to všechno vysvětlit. Hallowayův fyzický i mentální stav se rapidně zhoršuje. Nevím, jak dlouho tomu ještě může vzdorovat, ale je dost pravděpodobné, že než ztratí vědomí, může Feeneyho zranit nebo zabít.“

„Snajpři jsou připraveni na svých místech, můžou střílet podle obrazu videokamer.“

„Ale stačí jenom jedna rána z omračovací zbraně a Halloway je mrtev. To přesně se stalo Cogburnovi. Halloway je policista, veliteli, a to, co dělá, nedělá z vlastní vůle. Chtěla bych ho odtamtud dostat živého.“

„Když tam půjdete,“ namítal vyjednavač, „umřou tři policisté.“

„Anebo z toho všichni vyvázneme. Můžu ho uspat. Trpí strašnými bolestmi. Když tam budou prášky, bude si je chtít vzít. Veliteli, Feeney mě naučil většinu toho, co znám. Přivedl mě sem, musím tam jít.“

Whitney se jí hluboce díval do očí. „Přesvědčte ho, ať vás tam pustí, ale rychle.“

Sice jí tohle vyjednávání zabralo cenný čas, ale aspoň se vpravila do role podřízeného. Došlo jí, že to je to, co teď Halloway potřebuje. Nejen to, že uznají, že je to on, kdo má věci pod kontrolou, ale i že se ho budou doprošovat a chovat se zcela jako jeho podřízení.

„Klidně na vás může vystřelit, jakmile otevřete dveře,“ řekl tiše Roarke, zatímco Eva čekala, až záchranáři připraví léky a injekce.

„To je pravda.“

„A ty tam půjdeš bez neprůstřelné vesty a beze zbraně.“

„To je naše dohoda. Vím, co dělám.“

„Ne, ty jenom víš, co musíš udělat. To je něco trochu jiného. Je to nebezpečné, Evo.“ Položil jí ruku na rameno. Stálo ho hodně úsilí udržet se a nedonutit ji, aby odtamtud odešla. „Já vím, co pro tebe Feeney znamená, ale nezapomeň na to, co znamenáš ty pro mě.“

„Neboj, to se nezapomíná.“

„McNabův stav je kritický. Dostal silnou ránu zblízka. Doktor byl opatrný a nechtěl moc říci, ale než ho odvezli, na chvíli se probral. To je dobré znamení.“

„Dobře, díky.“ Teď ale na McNaba neměla myšlenky.

„Předtím, než vzal Halloway Feeneyho jako štít, aby se dostal do kanceláře, podařilo se mu omráčit tři další policisty. Zajímalo by mě, jenom ze zvědavosti, jak je možné, že se jednomu člověku podařilo sejmout čtyři policisty, aniž by sám dostal jedinou ránu?“

„Proboha, Roarke, tady jsme v elektronickém. Polovina z nich jsou příživníci a druhá polovina počítačoví maniaci. Ty spíš uvidíš vytáhnout kapesní počítač než zbraň.“

„Poručíku,“ jeden ze záchranářů jí přinesl průhledný sáček s léky, „připravil jsem to, jak jste si přála. Injekce s červenou tečkou na rukojeti obsahuje uklidňující prostředek. Uspí ho během pěti sekund. Ta druhá injekce obsahuje jenom mírný lék proti bolesti. Zbytek jsou běžné prášky proti bolesti, mimo těch se žlutým proužkem. To je další uklidňující prostředek. Když si vezme jeden z nich, do pěti sekund bude spát.“

„Rozumím. Vrátím se za pár minut,“ řekla Roarkovi.

„Doufám, že dodržíš slovo.“ A protože v tu chvíli mu mohla být její milovaná reputace ukradená, vzal ji do náručí a políbil.

„Kruci. Nech si to na příště.“ Ale udělalo jí to dobře, pomohlo jí to srovnat se. Přešla znovu ke komunikátoru a zavolala Hallowayovi. „Pane, mám pro vás léky,“ ukázala mu sáček, „prášky i injekce proti bolesti. Doktor mi říká, že tyhle injekce by vás měly rychle zbavit infekce i bolesti hlavy.“

Zvedla ruce nad hlavu a pomalu se otáčela. „Nemám u sebe zbraň. Vy diktujete podmínky, já vám jenom chci dát to, co potřebujete, abychom mohli tuhle situaci vyřešit tak, jak si přejete.“

„Krucinál!“ Znovu si utíral krev, která mu tekla z nosu. Kolíbal se na podpatcích dopředu a dozadu, jako by tak chtěl utišit bolest. Světlehnědé vlasy mu bláznivě stály v místech, kde si za ně tahal. Vršek jeho veselé zelené kombinézy byl promáčený potem a krví.

„Pojďte sem, Dallasová.“ Tvář se mu stáhla do strašlivého úšklebku a znovu tlačil zbraň Feeneymu do obličeje. „Já vám ukážu, co potřebuju, abysme mohli tuhle situaci vyřešit tak, jak chci. A nezavěšujte komunikátor.“

Odmlčel se, syknul bolestí a promnul si rukama oči. „Chci vás vidět na komunikátoru až ke dveřím. Jestli vám někdo podá zbraň, tenhle strašák za to zaplatí. Držte ruce nad hlavou, ať na ně vidím.“

Znovu si promnul oko, zatímco druhým se zoufale snažil zaostřit na obrazovku. „Moje hlava!“

„Nesu vám léky, které vám pomůžou,“ říkala Eva s klidem, zatímco se pomalým krokem přibližovala ke dveřím Feeneyho kanceláře. Na obou stranách dveří, mimo záběr kamery, stáli příslušníci pohotovostní jednotky v plné zbroji, laserové zbraně v rukou. „Pane, potřebuju, abyste odemknul.“

„Jestli se kdokoli jiný pokusí dostat do dveří, zabiju ho.“

„Jsem sama. Nejsem ozbrojená. Nemám u sebe nic jiného než vaše léky. Vy diktujete podmínky.“

„No konečně.“ Odemkl, ale držel přitom stále zbraň u Feeneyho hlavy.

A teď, pokud se Eva zmýlila, všichni zemřou. Pomalu pootevřela, zvedla ruce nad hlavu a rozevřela dveře nohou.

„Jsem tu sama, kapitáne Hallowayi," řekla, vstoupila do místnosti a zavřela za sebou.

Zariskovala a vrhla rychlý pohled na Fenneyho. Ve tváři mu viděla zlost a frustraci, ale také modřinu pod dolní čelistí, kam mu Halloway opakovaně tiskl zbraň.

„Položte to na stůl." Halloway si jazykem navlhčil rozpraskané rty.

„Ustupte a dejte ruce za hlavu."

„Ano, pane."

„Proč jsou tu dvě injekce?"

„Pane, doktor mi řekl, že můžete potřebovat dvě dávky, než se vám úplně uleví."

„Pojďte pomalu kolem stolu."

Slyšela, jak potichounku naříká, jako zvíře, které už nemůže vydržet bolest.

Není mu ještě ani třicet, říkala si. Není mu ani třicet a před pár hodinami ho Feeney zpucoval za to, že hrál počítačové hry.

Z nosu mu pomalu tekla krev. Levý rukáv měl červený od toho, jak s ním krev utíral. Cítila jeho pot, pach jeho krve a jako by slyšela tepot jeho vzteku.

„Kolikrát jste se s tímhle starým hajzlem musela vyspat, abyste dostala hodnost poručíka?"

„Kapitán Feeney a já jsme neměli intimní vztah, pane."

„Ty prolhaná děvko!" Ohnal se po ní a zasáhl ji mnohem rychleji a silněji, než čekala. Ztratila rovnováhu a upadla do křesla. „Tak kolikrát?"

„Tolikrát, kolik bylo potřeba. Nepočítala jsem to." Několikrát rychle za sebou trhnul hlavou. „Tak už to chodí. Někdo vždycky musí s někým spát, aby mohl přechcat někoho jinýho."

„Každý ale ví, že vy jste si svou hodnost zasloužil za svoji tvrdou práci."

„Přesně tak. To teda máte pravdu." Vyndal ze sáčku modrou tabletu. „Jak můžu vědět, že to není nějakej jed? Tady." Vrazil ji Feeneymu do úst. „Spolkněte to. Spolkněte to, nebo ji zabiju." Zamával zbraní směrem k Evě.

Byli si blízko, ale ne natolik, aby viděla, jestli měla tableta uzounký žlutý proužek. Čekala a počítala vteřiny, aby věděla, jestli už prohrála, anebo mají ještě šanci.

Ale jeho oči zůstaly jasné, stejně tak jako jeho hlas: „Hallowayi, každý z nás chce vyřešit váš problém. Řekněte nám, co chcete, a můžeme jít domů."

„Držte hubu!" Nedbale uhodil Feeneyho zbraní do tváře. Pak vyndal ze sáčku další tabletu, dal si ji do úst a kousal ji jako bonbon.

„Možná je ten jed v injekcích. Vyndejte ji, vyndejte jednu injekci." Rozkousal další tabletu. „Otestujeme si to."

„Ano, pane." Předstírala, že se jí třesou ruce, jak se hrabala v sáčku. „Promiňte, jsem trochu nervózní." Vyndala injekci, která obsahovala jen prášek proti bolesti. „Chcete, abych vám to píchla, anebo to uděláte sám?"

„Udělejte to vy. Ne," řekl, když se začala zvedat, „zůstaňte sedět. Píchněte to sobě. Když to přežijete, tak vás možná nechám ještě chvilku žít."

Dívala se mu stále do očí, když obrátila injekci k vlastní paži, našla místo a stlačila píst.

„Já jen vykonávám vaše rozkazy, pane. Je mi líto, že máte takové bolesti. Člověku se špatně myslí, když má bolesti. Doufám, že až vám ty léky uleví, podaří se nám vyřešit situaci."

„Jestli chcete, aby z vás byl kapitán, tak se mnou budete muset spát. Protože tady rozkazuju já. Pojďte sem, honem, a dejte mi tu injekci. Tyhle prášky jsou na hovno."

Přistoupila k němu. Teď už mu tekla krev i z uší. Oči měla upřené do jeho a zvedala injekci. „Tohle zabere rychleji."

Položila palec na píst.

„Jed!" zařval a ucukl, „je to jed. Praskne mi hlava. Já vás zabiju. Všechny vás zabiju!"

Slyšela, jak se ženou ke dveřím a představila si, jak ho snajpři sejmou. Jediné, co jí znělo v hlavě, bylo, že je policajt. Skočila k němu a vykopla mu zbraň jenom zlomek vteřiny před tím, než dostala zásah.

Zabodla mu injekci do ramene a dala mu dávku sedativa.

„Nestřílejte! Nestřílejte!“ křičela, zatímco Halloway běhal po místnosti dokolečka a rval si vlasy. „Nemá zbraň. Odzbrojila jsem ho!“

Dveře se zprudka otevřely. Postavila se mezi Hallowaye a laserové paprsky. „Říkala jsem krucinál, abyste nestříleli!“

Bleskově se otočila. Trvalo to déle než pět vteřin. Halloway sebou mlátil o zeď. Ječel a brečel. A pak, jako by se jeho tělo roztancovalo, tak jak to těla dělají, když dostanou elektrickou ránu.

Z nosu mu vytryskl proud krve a on se skácel k zemi.

„Sežeňte doktora!“ nařídila Eva a klekla si k Hallowayovi.

Viděla už smrt příliš mnohokrát na to, aby se spletla. Ale stejně mu zkontrolovala pulz.

„Kruci. Krucinál!“ uhodila se pěstí do nohy a podívala se do očí Feeneymu, aby tam viděla jeho porozumění. „Stejně jsme o něj nakonec přišli.“

Kapitola 5

„Ten ti tedy dal.“ Eva se sehnula k Feeneymu, kterého ošetřoval doktor. Stiskla rty a prohlížela si dlouhou, ale mělkou ránu na jeho krku. „To už je nějakou dobu, co jsi dostal ránu do obličeje, že jo?“

„Já nestrkám hlavu do oprátky tak často jako jiní. To si ještě vyříkáme, Dallasová. Tohle jsem tě neučil. Dát mu rukojmí navíc…“

„Vypadám snad jako rukojmí? Nevzpomínám si, že by mě někdo v poslední době zamknul vlastními pouty k vlastnímu stolu.“

Feeney si povzdychl. „Měla jsi štěstí, že to vyšlo. Ale na štěstí se…“

„Štěstí má ten, kdo dělá pořádně svou práci. To mě kdysi někdo učil.“ Usmála se na něj a položila ruku na jeho. Jeho dlaň se pod její otočila a jejich prsty se spojily.

„Nemysli si, že ti něco dlužím. Za to, že jsi měla štěstí. A vysvětli svému muži, že to… to o tom spaní nebyla pravda.“

„Je mi jasné, že je žárlivostí úplně posedlý a plánuje, jak tě dostane… Udělám, co je v mých silách, abych ho uklidnila.“

Přikývl, ale pak mu z tváře zmizel úsměv a odvrátil pohled jinam. „Dostal nás, Dallasová. Načapal nás nepřipravený. Vůbec jsem to nečekal.“

„To nešlo. Nemohl jsi to předvídat,“ řekla, než stačil promluvit. „Feeney, on byl nemocný. Je to nějaký virus, nějaká infekce. Nevím, nerozumím tomu. Morris na tom dělá. Je to to samé, co se stalo tomu chlápkovi, co ho dostal Trueheart. Je to v jeho počítači. Musí to být v jeho počítači.“

Panebože, byl tak unavený. Bylo mu špatně a byl unavený. Jediné, čeho byl schopen, bylo zavrtět hlavou. „To je nějaká přiblblá science fiction. Z počítače můžeš mít tak akorát unavený oči.“

„Dal jsi Hallowayovi za úkol, aby pracoval na Cogburnově počítači. Za pár hodin měl stejné symptomy jako Cogburn. Takže to je nejzákladnější dedukce, Feeney, ne science fiction. V tom počítači něco je, a než přijdeme na to, co, a jak to funguje, musí jít do karantény.“

„Halloway byl dobrej chlap, občas něco zvoral, ale byl to dobrej chlap a dobrej policajt. Trochu jsem na něj dneska vyjel, ale

potřeboval dát trochu do latě. Viděl jsem ho, jak se hádal s McNabem a…“

Feeney si promnul spánky. „Panebože.“

„O McNaba je dobře postaráno. Bude v pořádku. Vydrží víc, než se zdá. Musí být, ne?“ Přinutila se k úsměvu a ignorovala nepříjemný pocit v žaludku.

„Čtyři moji chlapi to dostali a jeden z nic je mrtvej. Musím vědět proč.“

„Přijdeme na to.“

Ohlédla se po Hallowayově stole, na kterém stál opuštěný starý počítač.

Absolutní čistota, vzpomněla si.

Vrátila se do Feeneyho kanceláře. Hallowayovo tělo už dali do pytle. Po béžové stěně jako by stříkance jeho krve vytvořily šílený obraz.

Pokynula doktorovi, který jí připravil sedativum. „Co si o tom myslíte?“

Podíval se na mrtvé tělo. „Muselo mu něco prasknout v mozku. Nic takového jsem nikdy neviděl, tedy bez velmi vážného předchozího úrazu hlavy. Musíte počkat na nález patologa. Možná měl nějaký nádor, možná embolii nebo mrtvici. Na to byl ale hrozně mladý, není mu ani třicet.“

„Dvacet osm.“ Jeho snoubenka se vracela ze služební cesty do Washingtonu a rodiče a bratr byli na cestě z Baltimoru.

A pokud se nepletla, Feeney se postará o to, aby měl pohřeb se všemi poctami tak, jak bylo zvykem, když někdo zemřel při výkonu služby.

Protože přesně to se tady stalo, říkala si, sledujíc, jak odnášejí jeho tělo. Dělal svoji práci, a proto přišel o život.

Nevěděla jak a nevěděla proč. Ale jedno věděla jistě: Muž, který tady dnes zemřel, zemřel, protože dělal, co bylo jeho povinností.

„Poručíku.“

Otočila se ke dveřím, kde stál Whitney. „Ano, pane?“

„Potřebuji vaše hlášení co nejdříve.“

„Budete ho mít.“

Velitel se rozhlížel po krvavých skvrnách v místnosti. „Máte vysvětlení pro to, co se tady stalo?“

„Mám nějaké teorie, ale zatím mám víc otázek než odpovědí. Potřebujeme, aby se Morris podíval na Hallowaye co nejdříve. Domnívám se, že u Hallowaye zjistí podobnou neurologickou poruchu jako u Cogburna. Jsem si jistá, že část vysvětlení se nachází v Cogburnově počítači, ale nemůžeme ho analyzovat bez toho, aniž bychom nejdřív vymysleli nějaký efektivní způsob ochrany. Jsem si jistá, že detektiv Halloway nemohl za to, co se tady odehrálo.“

„Než dáme informace médiím, musím podat hlášení náčelníku Tibblovi a starostovi. Takže vy se plně věnujte vyšetřování. Alespoň prozatím,“ dodal. „Než zjistíme víc, naše oficiální verze je, že detektiv Halloway trpěl zatím neurčenou nemocí, která způsobila změnu jeho chování a vedla k jeho smrti.“

„Pokud vím, tak to je přesně to, co se stalo.“

„Co se týče oficiální verze, nemusí být zatím zcela pravdivá, ale musíme zjistit zcela přesně, co se stalo. Tenhle případ je teď vaší prioritou. Všechny ostatní případy předejte někomu jinému. Chci odpovědi, a to co nejdřív.“

Začal odcházet, pak se otočil. „Detektiv McNab nabyl vědomí. Už není v kritickém stavu, ale je to vážné.“

„Děkuji, pane.“

Když vyšla z elektronického, uviděla Roarka, jak se líně opírá o stěnu a pracuje na svém kapesním počítači.

V životě neviděla nikoho méně podobného policistovi nebo oběti zločinu. Pokud ale šlo o třetí typ lidí, které bylo vidět na policejním ředitelství, do té by pořád ještě bez problémů zapadl.

Zvedl oči od počítače a vztáhl k ní ruku.

„Nemohla jsi udělat víc, než jsi udělala.“

„Ne,“ věděla to a akceptovala, „ale je mrtvý. A já jsem mu dala smrtící zbraň. Nevěděla jsem to sice a ani jsem to vědět nemohla, ale faktem zůstává, že jsem to byla já. A ani ještě nevím pořádně, co ho vlastně zabilo.“

Pokrčila rameny. „No nic. McNab je při vědomí a není už v kritickém stavu. Říkala jsem si, že bych za ním měla zajít, než půjdu domů.“

„Vyslechnout ho?“

„Nejdřív mu ale dám nějaké kytky.“

Roarke se zasmál a skoro políbil její ruku, ale ona ucukla a sykla na něj.

„Miláčku, veřejné projevy něžnosti by tě neměly tak vyvádět z míry.“

„Veřejnost je jedna věc a policajti druhá.“

„To mi tedy vykládej,“ zamumlal a doprovázel ji do garáže.

„Pojedu s tebou. Jeden z nás by měl dohlédnout na to, aby se Peabodyová trochu najedla a aby měla rameno, na kterém by se mohla vyplakat.“

„To nechám na tobě,“ Eva si sedla za volant, „s tímhle si poradíš mnohem líp než já.“

Dotkl se konečků jejích vlasů. Potřeboval se jí jenom dotknout. „Držela se skvěle.“

„Jo, ustála to.“

„Není pro člověka lehké, když je někdo, kdo je mu blízký, zraněný nebo v nebezpečí.“

Podívala se na něj. „Když to chce mít člověk jednoduché, tak si má začít s kancelářskou krysou, a ne s policajtem.“

„To je pravda. Ale já jsem přemýšlel o tom, jak pro tebe muselo být těžké dívat se celou dobu na to, jak Feeneymu hrozí smrt.“

„Zvládal to. Ví, jak…“ Najednou to projelo celým jejím tělem a chytlo ji to tvrdě za hrdlo. „Máš pravdu…“ zastavila u výjezdu z garáže a položila si hlavu na volant. „Strašně jsem se bála. Panebože. Panebože! Věděl přesně, kde má držet tu blbou zbraň. Měl ji přesně na tom bodě. Stačilo maličko a Feeney byl mrtvý. Zlomek vteřiny a bylo by po něm a nedalo by se nic dělat.“

„Já vím,“ Roarke nastavil auto na automatické řízení, naprogramoval adresu nemocnice, a zatímco se auto zařazovalo do provozu, natáhl se k ní a hladil ji po rameni, „já vím, děvče.“

„Feeney to taky věděl. Podívali jsme se na sebe a oba jsme to věděli. Za pár vteřin mohlo být po všem. Nedalo by se nic dělat. Krucinál!“

Opřela si hlavu o opěrku a zavřela oči. „Přesvědčila jsem Feeneyho, aby si ten počítač vzal, aby ho vzal přednostně. Já vím… vím, že co se stalo, co se mohlo stát, není moje vina, ale přesto… Krk má celý nateklý a plný modřin, jak mu Halloway tlačil zbraň na tu jeho blbou čelist. Kolikrát se mu před očima promítnul celý jeho život? Kolikrát si uvědomil, že už nikdy neuvidí svoji ženu, svoje děti a vnoučata.“

„Když vezmeš práci, musíš za ni taky přijmout zodpovědnost. To mi často někdo připomíná.“

Otevřela oči a podívala se na něj. „Teď máš hezkou příležitost jí dát pár facek za to, že je vždycky tak chytrá.“

„Jednoznačně.“ Lehce ji pohladil konečky prstů po tváři. „Ale myslím, že to už není potřeba.“

„Když mě někdo každých pár týdnů nezfackuje, je mi to divné.“ Usmála se. „Už je mi líp.“

„Ano, to je vidět.“

Když vešla do nemocniční recepce, byla už zase v pořádku. Natolik v pořádku, že se obořila na asi tucet reportérů, kteří už tam čekali, aby sehnali pořádnou historku.

„Nemám vám co říci.“

„Slyšeli jsme, že jste byla součástí týmu vyjednavačů, který se zasloužil o vydání kapitána Ryana Feeneyho. Proč se na tomto vyjednávání podílelo oddělení vražd?“

„Bez komentáře.“

„Náš zdroj u policie prohlásil, že detektiv Kevin Halloway na policejním ředitelství zasáhl několik policistů, vzal kapitána Feeneyho jako rukojmí, a následně přišel o život.“

Tlačila se skrze dav reportérů a porazila jednu z kamer. „Vy jste asi nepochopili, co jsem měla na mysli, když jsem řekla BEZ komentáře.“

„Přišel detektiv Halloway o život při vašem pokusu vysvobodit kapitána Feeneyho?“

Na tu otázku se otočila a vrhla po reportérovi ostrý pohled. „Velitel Whitney spolu s policejním náčelníkem a starostou budou informovat média o dnešních událostech nejdéle za hodinu. Jestli se chcete něco dovědět, tak si musíte počkat na ně. Já tu jsem jenom na návštěvě nemocného spolupracovníka.“

„Proč to udělal?“ zařval na ni někdo, když si vynucovala cestu k výtahu. „Co to tam u vás máte za lidi?“

„Lidi, kteří neváhají obětovat svůj život, pokud je potřeba, aby chránili jiné. I když si to nezaslouží – jako vy. Krucinál.“ Zamumlala, jakmile se za ní zavřely dveře výtahu. Praštila do zdi a dohnala tak starší ženu, kterou za kyticí nebylo skoro vidět, aby se strachy přikrčila v koutě. „Tohle budou večer ve zpravodajství omílat kolem dokola. Já už je znám. Neměla jsem se nechat vyprovokovat.“

„To bys musela být z oceli, aby ti občas neujely nervy, poručíku. A co se týče toho, cos jim řekla, mělo to říz.“

„A k čemu mi to je? Do háje, nepamatuju si, na kterém patře je.“

„Já ano. Na dvanáctém. Madam,“ usmál se Roarke překrásně na paní ve výtahu, „jaké patro?“

„Já si vystoupím kdekoli,“ všimla si zbraně vykukující zpod Evina saka, „kdekoli, mně je to jedno.“

„Nebojte se, je od policie.“ Roarke vypadal ve formálním obleku tak elegantně a hezky a jeho hlas zněl přátelsky, přímo sametový „To je ale nádherná kytice.“

„Děkuji. Víte, mojí vnučce se narodilo miminko. Je to chlapec.“

„Gratuluju. Tak to jedete do porodnice, že. Šesté poschodí, je to tak?“ Když zmáčkl tlačítka, znovu se obrátil k paní a dával přitom pozor, aby zakrýval pohled na Evinu zbraň. „Doufám, že maminka i chlapeček jsou v pořádku?“

„Ano, jsou. Je to moje první pravnouče. Říkají mu Luke.“

Když se dveře výtahu otevřely v šestém poschodí, její pohled se přesunul k Evě, a pak, jakoby chráněná štítem květin, opatrně vyklouzla z výtahu.

„Co? To vypadám jako že pro zábavu mučím starší dámy?“

Roarke naklonil hlavu, „no, opravdu…“

„Radši drž ten svůj sametový jazýček za zuby, ano?“

„Včera v noci jsi měla úplně jiné požadavky…“

A protože se mu podařilo ji rozesmát, spadlo z ní něco z té tíhy a mohla se ve větším klidu vydat na návštěvu k McNabovi. Když ho ale viděla na lůžku a u něj sedící zkroušenou Peabodyovou, znovu to na ni padlo.

V posteli, se zavřenýma očima a sněhově bílou tváří, vypadal ještě mladší než ve skutečnosti. Sundali mu všechno. Bez svých věčných náušnic vypadal tak naze, tak zranitelně.

Má tak úzká ramena. Evü zalila vlna strachu. Tenhle kluk má úzká ramena a pod tímhle nemocničním hábitem vypadá příšerně. On na tu svoji drobnou postavičku potřeboval něco výraznějšího, něco barevného, bláznivého.

Vlasy měl rozpuštěné a jeho blonďatá hlava vypadala oproti zbytku těla příliš zářivě, příliš zdravě.

Nesnášela nemocnice. Svlékli tě tam do nahá a nechali samotnou v uzounké posteli. Jedinou společností ti byly tikající přístroje.

„Nemůžeme ho odsud nějak dostat?“ slyšela sama sebe. „Nemůžeme…“

„Zařídím to,“ zašeptal jí Roarke do ucha.

Samozřejmě že to zařídí, zatímco ona tam stojí zaseklá mezi dveřmi. Sama na sebe naštvaná, vstoupila Eva do místnosti. „Peabodyová.“

Hlava Peabodyové se nervózně zvedla. Eva si byla jistá, že nedávno plakala. Její ruka se po prostěradle přiblížila k McNabově a přikryla ji.

„Je v bezvědomí. Doktor říká, že bude v pořádku. Dostal pořádnou ránu, ale… Děkuju vám, že jste měl nechala, abych s ním jela do nemocnice.“

„Slyšela jsem, že se na chvíli probral.“

„Ano…“ Peabodyová se odmlčela, zhluboka se nadechla a přinutila se pokračovat. „Několikrát se probral, ale zase upadl do bezvědomí. Nevěděl přesně, co se stalo, ale mluvil srozumitelně. Nenašli žádné porušení mozkových funkcí. Jeho srdci ta rána dala pořádně zabrat. Myslím, že jsou nervózní, protože jeho pulz není úplně pravidelný. A jeho pravá strana je ještě… ochromená. Myslí si,

že to je jenom dočasné, ale zatím nemůže hýbat pravou rukou a nohou.“

„Asi budu mluvit směšně.“ Hlas nebyl zrovna zřetelný, ale obrátil jejich pozornost k McNabově tváři. Oči měl ještě zavřené, jeho ústa byla jenom malinko zkřivená pokusem o úsměv, který málem přinutil Evu k pláči.

„Jste tam, McNabe?“

„Jo,“ pokusil se polknout, „jo, poručíku, přítomen. Peabodyová?“

„Tady jsem.“

„Dal bych si vodu nebo něco. Pivo by nebylo špatný.“

„Dostaneš vodu.“ Zvedla kelímek a dala mu brčko do úst. Po pár doušcích otočil hlavu. „Necítím tu žádné kytky. Když je chlap v nemocnici, lidi mu přeci mají přinést kytky.“

„Zapomněla jsem zajít do květinářství,“ Eva se přesunula na druhou stranu lůžka, „musela jsem se zbavit pár reportérů a zapomněla jsem.“

Otevřel oči. Byly zelené a zastřené. Buď z léků, nebo z bolesti, Eva si nebyla jistá, ale bylo to prašťjako uhoď.

„Dostal se z toho kapitán v pořádku? Nepamatuju se…“

„Přijde za vámi, jakmile vyřídí papírování. Je v pořádku.“

„Halloway?“

„Ten to nepřežil.“

„Panebože,“ McNab znovu zavřel oči, „co se tam proboha stalo?“

„To se chci zeptat já vás.“

„Já… já nevím.“

„Dejte si oraz, promluvíme si o tom později.“

„Vy to vzdáváte takhle rychle? To na tom musím být opravdu špatně. Peabodyová, jestli chcípnu, tak zdědíš moji sbírku filmů.“

„To není moc vtipné.“

„Dobrá. Můžeš si vzít i náušnice. Ale sestřenice Sheila bude pěkně naštvaná. Může mi tu někdo pomoct si sednout?“

„Doktor říkal, že máte být v klidu.“ Ale Peabodyová už zvedala opěradlo postele.

„Jestli chcípnu…“

„Přestaň s tím.“

Podařilo se mu zašklebit, když se na něj Peabodyová mračila zblízka. „Co kdybys mi jednu vrazila?“

„To ti teda klidně jednu vrazím,“ zamumlala a jemně mu vtiskla polibek na ústa.

Když se pak podívala na Evu, zjistila, že upřeně hledí do stropu. „Promiňte,“ zamumlala Peabodyová, „ale umírajícímu člověku se má vyhovět.“

„V pořádku.“ Otočila se, když uslyšela vejít Roarka. Přikývl a postavil se k nohám postele. „Vypadá to, že na tomhle poschodí je přehršel atraktivních sester, ale vy jste si asi nevšiml, Iane, že?“

„Se zrakem nic nemám.“

„Když je to tak, to se vám asi nebude chtít přemístit se. Ačkoli je Summerset velmi šikovný, není zdaleka tak hezký.“

„Pardon, cože?“

„Poručík se domnívá, že byste se zotavoval lépe v jiném prostředí. Máme pro vás místo u nás doma, ale atraktivní zdravotní sestry bohužel nemáme.“

„Vy byste mě vzali k vám domů?“ Do tváří se mu vrátilo trochu barvy.

„Doktor se na vás ještě chce podívat, ale myslím, že tak do hodiny nebo dvou bychom vás mohli převézt. Pokud vám to vyhovuje.“

„Já… nevím, co na to říct. To je od vás hezké, poručíku.“

„No jo,“ Eva nervózně přešlápla z nohy na nohu, „uvidíme, jak vděčný nám budete, až se o vás začne starat Summerset. Já mám práci.“

„Vypadal, že je mu špatně,“ řekl McNab a zastavil Evu na cestě ke dveřím.

„Halloway?“

„Jo, právě jsem přišel zvenku, byl jsem u případu. On stál u pítka a byl naštvanej. Agresivní. Takovej normálně není. Byl namyšlenej, ale vycházeli jsme dobře. Byli jsme spolu u jednotky dva roky.“

Znovu zavřel oči. „Panebože, to se mi fakt nechce líbit. Utrhnul se na mě, jako by mi šel po krku. A nebylo to jenom v tom, co řekl, často se tak špičkujem jenom pro srandu. Znáte to.“

„Samozřejmě.“ Eva se vrátila k posteli. „Ale tentokrát to nebyl žert.“

„Ne. Bylo to spíš v tom, jak to řekl, jak se na mě podíval. Dostal mě natolik, že jsem řekl, že bychom si to měli vyříkat v tělocvičně, ale v tom přišel kapitán a poslal nás pryč. Halloway fakt nevypadal dobře. Byl celej zpocenej a měl nateklý oči. To se někdy stává, když člověk pořád zírá na obrazovku, ale tohle bylo horší. Šel jsem na svý místo, on taky. Zapomněl jsem na to.“

„Mluvil jste s ním potom ještě? Nevšiml jste si, jestli se chytnul s někým jiným?“

„Ne. Měl jsem dodělat hlášení a poslat ho. A taky se podívat na pár komunikátorů, což jsem odkládal, protože jsem věděl, že to bude nuda. Dal jsem si kafe a kecal s Gatesovou. A pak jsem se zasekl s nějakou ženskou, která si myslela, že její počítač napíchli mimozemšťani. Takový případy máme dost často, tak máme takovou metodu, kterou…, to je jedno. Zrovna jsem zavěsil, když jsem slyšel křik. U nás sice pořád někdo řve, ale tohle bylo jiný. Tohle vypadalo nebezpečně. Tak jsem se otočil, abych zjistil, o co jde.“

Tady se odmlčel. Eva slyšela zrychlené pípání srdečního monitoru. Raději by si měli dát pohov.

„Dobře. O zbytku si můžeme promluvit zítra.“

„Ne, ne. Pamatuju si, co se stalo potom. Viděl jsem, jak po mně jde. Nejdřív mi to chvíli nedocházelo. Proč by se taky na mě měl Halloway vrhat se zbraní v ruce? To nedávalo smysl. Jeho tvář… vypadal jako šílenec a střílel kolem sebe jako nějaký policajt v ostré akci. Někdo řval. Vyskočil jsem, tedy chtěl jsem vyskočit. Neměl jsem u sebe zbraň. Skoro nikdo ji u nás nenosí, když jsme v práci. Myslím, že jsem se asi snažil se krýt. A pak bum – do prsou jako by mi narazil pár slonů a byl jsem v limbu. Kolik nás dostal?“

„Další tři dostali ránu. Ošetřili je na místě a propustili. Vy jste to schytal nejhůř.“

„Já mám vždycky takový štěstí. Halloway… on byl předtím docela v pohodě. Občas jsme na sebe vyjeli, ale to je normální.

Neměli jsme žádnej problém. Měl svou práci rád. Taky chodil s nějakou holkou, měli se brát. Někdy nadával na Feeneyho. Podle něho byl staromódní nebo tak něco. Ale na nadřízenýho někdy nadává každej. Neměl důvod na mě takhle vyjet. To fakt nesedí.“

„Máte pravdu, něco na tom nehraje,“ souhlasila Eva.

„Chci se zúčastnit vyšetřování.“

Jo, říkala si, měl by u toho být. Kdyby byla na jeho místě, chtěla by to taky. „Zítra v devět nula nula se sejdeme v mé domácí kanceláři. Dejte se zatím trochu do pořádku, nemáme čas na to nosit vás z místa na místo.“

„Rozkaz, poručíku. Děkuju.“

„My zatím musíme zásobit AutoChefa kaší a podobnými lahůdkami pro nemocné. Uvidíme se později.“

„Ta kaše, to byl skvělý nápad,“ poznamenal Roarke po cestě ven.

„Taky bych řekla.“

„Úplně se rozzářil.“

„Poručíku! Dallasová!“

Otočila se a uviděla Peabodyovou, jak se za nimi žene chodbou. Musela udělat krok zpátky, když ji její asistentka vděčně a s velikou silou objala. „Děkuju vám. Děkuju.“

„Ale propána.“ Eva ji stydlivě a nemotorně poplácala po zádech. „To je dobrý.“

„Měl zástavu srdce. Když ho převáželi. Museli ho oživovat. Trvalo to jenom pár vteřin, ale já jsem přemýšlela, co dál. Co budu dělat? Panebože, co budu dělat? Je to takovej hajzl.“ Peabodyová se rozbrečela.

„Ježíši. Pane bože. Roarke.“

„Taková vybraná společnost,“ komentoval Roarke Evinu zoufalou prosbu o pomoc. „Tady, pojďte sem.“ Jemně vyprostil Evu z pevného objetí a s rukou kolem ramen odvedl Peabodyovou do malé čekárny. Usadil ji a kapesníkem jí otíral slzy.

Eva nejdřív chvíli nervózně přešlapovala z nohy na nohu, a pak si také sedla. Položila ruku Peabodyové na rameno. „Když se dozví, že kvůli němu brečíte, tak bude ještě nafoukanější. Už takhle je s ním těžké vyjít.“

„Já vím. Promiňte. Asi jak jsem ho slyšela vyprávět o tom, co se tam stalo. To mi pěkně zamotalo hlavu.“

„To nejste sama.“

Peabodyová se pokusila o úsměv a položila si hlavu na Roarkovo rameno. Byla v takovém stavu, že fyzický kontakt s ním nezpůsobil, že by cítila sexuální napětí, jako se stávalo jindy. „Vy jste fakt super. Vážně. Vzít ho k vám, než se trochu srovná…“

„No jo.“ povzdychla si Eva a myslela si něco o tom, že přátelství může mít i některé nepohodlné aspekty. „Vypadá to, že bude vyžadovat dost pozornosti. Já nemám čas hrát si na zdravotní sestru. Budete se k nám muset přidat a vzít to na sebe.“

Rty Peabodyové se třásly a nabírala znovu k pláči.

„Ne. Nechte už toho. To je rozkaz.“

„Provedu, madam.“ Hlasitě si povzdechla. „Jdu si dát hlavu pod vodu, než půjdu zpátky dovnitř. Slibuju, že ho od vás budu držet, Dallasová.“

„Beru vás za slovo.“

Poté, co Peabodyová odešla, zůstala Eva chvíli sedět. „Nech si jakékoli sarkastické poznámky o tom, že jsem měkká,“ varovala Roarka Eva, „nebo budeš ještě rád, že jsi v nemocnici, až se probereš z bezvědomí.“

„To bych si nedovolil,“ pohladil ji po ruce, „poručíku.“

„Zmizme odsud.“

Nechala ho řídit domů, protože si chtěla všechno promyslet. Počítače nebyly její silnou stránkou. V podstatě byl mezi veškerou elektronikou a jí vyhlášen válečný stav, ale Eva bohužel prohrávala.

Feeney vedl elektronické, protože byl dobrý policajt a protože se v elektronickém světě nejen vyznal, ale celý život ho vysloveně miloval. Pokud bude McNab fyzicky fit, mohla počítat i s ním. Byl mladý a zvídavý.

A po dnešních událostech mohla počítat s podporou všech zaměstnanců elektronického oddělení, včetně obyčejných úředníků.

Měla ještě jednu zbraň navíc. Seděla vedle ní na sedadle obstarožního policejního auta a proplétala se nepříjemným večerním provozem.

Roarke miloval počítače.

„Potřebujeme se dostat do Cogburnova počítače," začala, „musíme ho rozebrat a pořádně se podívat na každý chip, na každý obvod. Musíme to udělat co nejdřív a aniž by to z člověka, který na tom bude dělat, udělalo vražedného maniaka. Napadá tě, co s tím?"

„Mám pár nápadů a mohl bych si s tím dát tu práci a rozpracovat je, kdybych byl oficiálně přizván ke spolupráci. Například jako odborný konzultant."

Jo, říkala si, vždycky chce být u toho, když se něco děje. „Zvážím to, až mi řekneš, co máš na mysli."

„Řeknu ti to, až to zvážíš."

Zamračila se a zavolala Morrisovi.

Podle předběžného ohledání se Hallowayův nitrolební tlak zvýšil stejně tak dramaticky jako u Cogburna. Bez viditelné příčiny.

Výsledky prvních testů Cogburnovy mozkové tkáně ukázaly blíže neurčenou virovou infekci.

Mračila se, když projížděli bránou k domu. „Počítače dostávají viry."

„Ale ne biologické viry," připomněl Roarke. „Zavirovaný počítač může nakazit jiné počítače, ale ne lidi, co na nich pracují."

„Ale tenhle to udělal." Byla si tím naprosto jistá. „Podprahové programování za účelem manipulace? To už tady bylo."

„Máš pravdu." Přemýšlel o tom, když odbočil od domu, aby zajel do garáže a ušetřil tak Summersetovi práci. „Jak už jsem řekl, mám pár teorií."

Vystoupila v budově, kterou nazývala jeho hračkářstvím dopravních prostředků. Nikdy nedokázala pochopit, na co potřebuje jeden člověk dvacet aut, tři motorky, minikoptéru a pár teréňáků. A to ještě nepočítala ty, co měl zaparkované jinde.

„Zeptám se velitele, co by řekl na to, kdybys na tom dělal jako konzultant. Samozřejmě dočasně."

„Já si myslím, že tentokrát bych už měl dostat odznak." Chytil ji za ruku. „Pojďme se projít."

„Pojďme se co?"

„Projít," zopakoval a táhnul ji ven. „Je hezký večer a vypadá to, že na pár dní to je poslední chvilka, kdy jsme tu sami. Mé srdce je

plné touhy projíti se s vámi, madam.“ Sklonil hlavu a lehce ji políbil. „Anebo je to jen touha po tobě.“

Kapitola 6

Chození jí nevadilo. Ráda chodila, protože jí to pomáhalo přemýšlet.

Tohle byla ale pomalá procházka. Dvakrát musela zpomalit, aby srovnala svůj krok s jeho.

Bylo zajímavé, s jakou lehkostí dokázal ubrat plyn. Přešel od intenzivní aktivity a stresu k relaxaci bez jakýchkoli problémů. Byla to dovednost, kterou ona nikdy nezvládla.

Vzduch byl těžký a lepivý vedrem, takže jí připadalo, jako by se procházeli teplým sirupem. Ostré odpolední světlo se zatím proměnilo ve zlatavý západ slunce a večerní vzduch byl tak heboučký, že si přímo říkal o pohlazení.

Dokonce i horko tady bylo jiné, říkala si. Tady se mohlo vsáknout do trávy a stromů a květin, místo, aby se odráželo od chodníků a zdí přímo zpět do obličeje.

Ale pod Roarkovým tichým klidem se něco přeci jen skrývalo. Skoro jako by cítila jakousi ostrou hranu pod hebkostí sametu.

„Co se děje?“

„Léto netrvá moc dlouho.“ Vedl ji po kamenné cestičce, o které si nebyla jistá, jestli ji předtím viděla. „Je hezké, když si ho člověk dokáže užít. Zvlášť takhle k večeru. Zahrada je tak krásně rozkvetlá.“

Pomyslela si, že to je sice pravda, ale že vypadá nádherně v jakékoli roční době. Dokonce i v zimě měla zahrada své kouzlo, byla plná zajímavých tvarů a barev. Teď ji naplňovaly různorodé barvy a vůně. Tady byl trávník ohraničený impozantními keři s exotickými květy, tamhle zase půvabné zákoutí chráněné popínavými rostlinami. A všechno to bylo tak svěží a dokonalé, aniž bylo vidět, že na vší té kráse měl zásluhu někdo jiný než jen Matka příroda sama.

„Kdo to tady vůbec všechno udržuje?“

„Elfové, samozřejmě.“ Zasmál se a vtáhl ji do chodby tvořené stovkami růžových keřů.

„Importovaní z Irska?“

„Samozřejmě.“

„Je tady příjemný chládek.“ Podívala se nahoru, kde jim nad hlavami propletencem růží probleskovalo nebe a zapadající slunce.

„Taková přirozená klimatizace.“ Vtáhla do sebe vůni. „Tady to voní jako…“ Samozřejmě to vonělo po růžích, ale to nebylo úplně to, co cítila, „voní to tu tak nějak romanticky.“

Otočila se a usmála se na něj. Ale on úsměv neopětoval.

„Co se děje?“ Instinktivně se podívala přes rameno, jako by odtamtud čekala nějaké nebezpečí. Třeba hada. „Co se děje, Roarke?“

Jak jí mohl vysvětlit, jaké to pro něj je, vidět ji tam stát ve strakatém stínu růžových keřů, trochu zmatenou, vyvedenou z míry vší tou krásou? Její vysokou, štíhlou postavu s rozcuchanými vlasy pruhovanými od stínů. Zbraň u pasu zavěšenou jen tak mimochodem, jako by to byla třeba šňůra perel. Nedbale elegantní a plnou hrdosti.

„Evo.“ Zavrtěl hlavou a přistoupil k ní. Čelo si opřel o její a pohladil ji po pažích.

A jak by jí mohl vysvětlit, jaké to pro něj bylo muset se jenom dívat na to, jak beze zbraně a bez ochrany vchází do místnosti, kde bude napospas šílenci? Být si vědom toho, že ji možná právě ztratil?

Věděl, že čelila smrti nesčíselněkrát. Dokonce jí i několikrát čelili spolu a měli na sobě krev toho druhého.

Kolikrát ji musel držet pevně v náručí, když se zmítala ve snech šílenějších, než mohla lidská duše unést. Provázel ji noční můrou její minulosti.

Ale tohle bylo něco jiného. Jedinou její obranou byla její odvaha a důvtip. To, že musel stát opodál, a jenom přihlížet a čekat, bylo nesnesitelné. A jeho jediná možnost byla akceptovat, že to tak prostě musí být. Tenhle pocit bezmoci jako by mu do srdce zaryl hrot nepopsatelného strachu.

Věděl, že pro ně pro oba by bylo lepší, kdyby o tom nemluvil. Ale ona si toho všimla a pochopila. Bylo v něm sice ještě dost tmavých míst, které neznala, ale už rozuměla jeho citu k ní, jeho lásce. To ona zvedla obličej k jeho ve chvíli, kdy on se chtěl odtáhnout. To ona k němu zvedla svá ústa.

On chtěl být něžný. Hodilo se to k romantice růží i k pocitu vděčnosti za to, že je tu s ním, celá a v bezpečí. Ale nával emocí ho skoro utopil. Zaplaven takovou silou ji pevně chytil za košili, jako by

se chytal lana hozeného tonoucímu na rozbouřeném moři. A bouře se jím prohnala a převtělila se do vášnivého polibku.

Čekala, že je ta vášeň oba porazí, že jí jeho ruce rozervou košili na cáry.

Ale místo toho se jeho pevně sevřená dlaň uvolnila a přejela jí jedním silným, majetnickým tahem po celé délce zad, a pak jeho ruce s něžností našly její tvář.

Viděla, jak se bouře emocí zmítá v jeho očích a přemáhá jejich jasnou modř animální vášní, která jí zastavila dech a rozbušila srdce.

„Potřebuju tě.“ Zabořil jí prsty do vlasů a znovu a znovu jí je odhrnoval z tváře. „Myslím, že ani nemůžeš pochopit, jak strašně tě potřebuju. Jsou chvíle, kdy nechci, aby to tak bylo, rozumíš? Nechci, aby se mnou emoce takhle smýkaly. Ale nedá se to ovládnout.“

Jeho ústa se divoce přitiskla na její a ona jako by na jazyku cítila to, jak ji potřebuje s nepřekonatelnou a koncentrovanou intenzitou. A jeho nenasytnost. A zoufalství.

Oddala se mu bez váhání. Protože se mýlil, a on se jen zřídka mýlil. Chápala, co cítil a chápala jeho frustraci, pocit, že nedokáže ovládat svoje emoce.

Sváděla sama se sebou ten samý boj.

Odepnul jí pouzdro se zbraní a odhodil ho do keřů. Ovinula se kolem něj pevněji a vzdychala, omámená rozkoší, když se jeho ústa, jeho zuby zmocnily její šíje.

Bylo slyšet zpěv ptáků a vůně růží byla těžká, až hypnotizující. Vzduch, který se předtím zdál tak příjemně chladný, jako by najednou zhoustl a oteplil se.

Sundal jí košili přes hlavu a jeho dlouhé ruce, jeho šikovné prsty bloudily po jejím těle, až se jí zdálo, že roztaje. Ale když mu chtěla rozepnout košili ona, odstrčil jí ruce a držel jí je nad hlavou.

Potřeboval mít pocit, že ji má pod kontrolou. Alespoň na chvilku.

„Vezmu si tě,“ jeho hlas byl tak hustý, tak těžký jako vzduch kolem nich, „tak, jak chci já.“

„Já chci…“

„Neboj se, dostaneš, co chceš.“ Začal jí rozepínat kalhoty. „Ale nejdřív bude po mém.“

A on chtěl, aby byla celá nahá.

Sklonil se k ní a jemně ji kousl do rtů. „Sundej si boty.“

„Tak mi pusť ruce.“

Jeho ruce jenom sklouzly tam, kde se mu podařilo rozepnout jí kalhoty a když sebou pohnula, ještě zpevnil stisk na jejích zápěstích. „Ty boty.“

Přitiskl jí rty na ústa a přikryl ji rukou. Do úst vnikl jeho jazyk, aby ji umlčel, a do ní vklouzl jeho prst, aby ji pomalou hrou, tak nepodobnou jeho ocelovému stisku, vzrušil.

Eviny ruce se úplně uvolnily, přesto, že ještě potichu protestovala. Omámená, zula si boty nohou o nohu a pohyb vlastního těla ji se zachvěním dovedl přes vrchol. Horko, vlhko, chvění.

Chtěl se jí dotýkat, chutnat ji, prozkoumat každý centimetr jejího těla. Pustil její ruce a pohyboval se po jejím těle směrem dolů. A když ji jeho ústa našla, explodovala vášní.

Chytla ho za vlasy a lapala po dechu. Ale on jí jenom přitiskl boky k zemi větší silou a pokračoval v plenění.

Teď byla jeho. V jeho zahradě, v jeho světě. Byla jenom jeho. Její svět se točil závratí, všechny ty barvy a vůně jako by zešílely. Jeho ústa byla jako v horečce, pálila ji v tak nádherné rozkoši, že si myslela, že umírá.

Cítila, jak ji znovu naplňuje touha, jak se vlévá do její krve, jejího celého těla, až znovu vybuchla jako nova a rozpadla se na tisíc kousků.

A on nechtěl přestat. „Já už nemůžu. Už nemůžu.“

„Ale já ano.“

Když jí další exploze podlomila kolena, přitáhl se k ní, znovu jí zvedl ruce nad hlavu a pevně ji přitiskl. „Pamatuješ, když jsem tě měl poprvé? Taky jsi říkala, že už nemůžeš, ale šlo to.“

„Proboha,“ její tělo se vzepjalo, „chci tě mít v sobě.“

„A budeš mě mít.“ Jeho volná ruka se sevřela na jejím ňadru. „Teď ti to můžu udělat takhle. Jsi na to připravená. Celé tvoje tělo mě potřebuje.“

Jeho ruka působila na její kůži jako magie. Pod ní byla její ňadra neskutečně plná, nesnesitelně citlivá. A srdce jí bilo jako o závod. „Rád se na tebe dívám, když tě to přemůže.“ Sledoval, jak jí po tváři

přelétá výraz bezmocné rozkoše a poslouchal, jak se její dech zrychluje. Znovu se napjala do chvějícího se luku. A vybuchla. Roztála. Odsunul se a začal se svlékat.

A ona tam ležela nahá, vlhká, roztažená, dobytá na měkké zelené trávě. Měla na sobě jenom řetízek s velkou slzou démantu a jednoduchou medailí svatého Juda. Dárek od něj. Talisman. To, že je nosila oba dohromady, ho hluboce dojímalo.

Paže jí zůstaly nad hlavou. Tam, kde je nechal. Vzdala se mu. Poddala se tak, jako nikomu a ničemu jinému.

Byl tvrdý a chtěl se milovat.

Sedl si na ni obkročmo a přejížděl jí rukama po tváři, po šíji, po prsou. „Evo."

V jeho tváři bylo takové napětí, byl tak neskutečně krásný. Skrze propletenec větví se prodrala trojice paprsků slunce a ozářila jeho vlasy.

„Chci, aby sis mě vzal. To chceš slyšet? Chci se ti vzdát, jenom tobě."

Vstoupil do ní. Zvedl jí nohy a dral se ještě hlouběji. Vykřikla, šokována silou toho, co cítila.

„Ještě. Hlouběji," dožadovala se a přitáhla si ho, až jeho ústa byla znovu na jejích. Byl obětí svého vlastního šílenství a bezohledně ji plenil. Narážel do ní, a když vykřikla, zrychlil…, cítil, že znovu nabírá sílu.

„Pojď se mnou." Vzal ji za ruku. Jejich prsty se propletly. „Pojď se mnou." Poddal se. Tak jako ona, aby se měli navzájem.

V uších mu ještě bušila krev, když se z ní převalil. Přitáhl si ji k sobě, aby na něm mohla odpočívat.

Bouře, kterou předtím cítil, se vyčerpala. Něžně ji hladil po zádech.

„To tedy byla procházka."

Usmál se. „Trocha čerstvého vzduchu nikomu neuškodí."

„Jsem si jistá, že ten za to může. Už je mi jasné, proč lidi tak rádi jezdí odpočívat na venkov."

„Já si připadám skvěle odpočatý."

Zvedla hlavu a prohlížela si jeho tvář. „Opravdu?"

Chápal, na co se ho ptala. Věděl, že pochopila, co se v něm odehrálo. „Samozřejmě. Myslím, že bychom se měli upravit a jít dovnitř. Brzy by měli dovézt McNaba, musíme o tom říci Summersetovi.“

„Tuhle příjemnou záležitost nechám na tobě.“

„Zbabělce.“

„Neriskuj!“ Odkutálela se od něj a začala v trávě hledat své oblečení. „Kde je krucinál moje košile? Tys ji snad snědl nebo co.“

„Toho bych si všiml.“ Podíval se nad sebe a ukázal prstem. „Tamhle, visí na růžích.“

„Na co všechno nejsou růže dobré,“ prohlásila a odešla ji vysvobodit. „Jsou vizuálně a čichově příjemné, nabízejí se k sexuálním hrátkám a dají se na ně věšet šaty.“

Vstal, směje se, a plnost a lehkost toho zvuku ji přesvědčila, že jsou zase zpátky na zemi a v bezpečí.

* * *

Když byli uvnitř, Eva zamířila přímou čarou po schodech do své pracovny. Měla co dělat, říkala si. Nebylo to proto, že by se chtěla vyhnout konverzaci, kterou povede Roarke se Summersetem. Alespoň ne jenom kvůli tomu.

Nejdřív zavolala veliteli. Zdráhání, které projevila ohledně toho, že by s ní Roarke na případu spolupracoval jako konzultant, jenom předstírala. Myslela na to už před tím, než se o tom Roarke zmínil. Ale nebyl důvod, aby mu tím přidávala na sebevědomí. „Už jsem to povolil,“ řekl jí Whitney, „Feeney mě požádal, abychom Roarka přizvali. Bylo mi řečeno, že detektiv McNab byl propuštěn do vaší péče.“

„Ne do mé péče, tak se to nedá říct.“

„Už jsem mluvil s jeho rodiči. Pravděpodobně vám budou volat.“

„Aha…“ přemýšlela, jak to udělat, aby mohla tuhle povinnost přehrát taky na Summerseta. „Je mladý a ve formě. Předpokládám, že za den za dva bude zase v pořádku. Budu teď pracovat převážně z

domova, veliteli. Pokud nemá Feeney námitky, chtěla bych nechat převézt Cogburnův počítač sem.“

„To je na vás. Zítra máme schůzku s náčelníkem Tibblem, starostou Peachtreem a tiskovým mluvčím Changem. Ve čtrnáct nula nula, v Tower. Chci, abyste tam byla.“

„Ano, pane.“

„Potřebuji odpovědi, Dallasová. Najděte mi je.“ Když zavěsil, sedla si zpátky do křesla. Ještě sice neměla moc odpovědí, ale už si mohla v hlavě srovnat všechny otázky.

Dělala si poznámky, prošla si předchozí záznamy. Dala je dohromady a napsala nové poznámky.

Louis K. Cogburn, překupník drog dětem. Je možné získat informace o jeho transakcích z jeho počítače? Prohledat data a zjistit, jak často počítač používal a po jak dlouhou dobu?

Náhlý výbuch násilí vedoucí k ubití souseda k smrti. V minulosti neměl podle výpovědi svědků násilné tendence.

Podle svědků byly fyzické projevy poruchy evidentní několik dnů před incidentem.

Patologická zpráva dokládá nález abnormálního nitrolebního tlaku, otok mozku a smrtelné změny na tkáních. Symptomy: bolest hlavy, krvácení z uší a z nosu, pocení.

Detektiv Kevin Halloway. Pracovník elektronického oddělení, kterému byl přidělen Cogburnův počítač k analýze. Zjistit počet hodin, které na počítači strávil.

Náhlý výbuch násilí vedoucí k použití služební zbraně. Cílem McNab a Feeney, jeho spolupracovník a nadřízený.

Odpovídají metody násilí danému typu osobnosti? Konzultovat s dr. Mirovou.

V minulosti neměl násilné tendence.

Předběžný patologický nález stejný jako u Cogburna. Stejné symptomy.

Smrt nastala bez použití vnější síly.

Vražedná zbraň = počítač.

Šlo o vraždu, říkala si. Počítač byl nástroj. Ale jaký byl motiv?

„Dallasová?“

„Hm?“ Zvedla hlavu, uhladila si vlasy a než se vzpamatovala, chvíli nepřítomně zírala Feeneymu do tváře. „Myslela jsem si, že už budeš doma.“

„Svezl jsem se z nemocnice s McNabem.“

Zaznamenala, že na jeho tváři přibylo několik vrásek. Vypadal vyčerpaně. „Běž domů, Feeney. Dej si oraz.“

„Od tebe to sedí.“ Ukázal na její poznámky. „Jenom jsem se chtěl ujistit, že McNab je v pořádku. Bylo od vás hezké, že jste ho sem vzali. Vypadá docela čiperně.“ Sedl si do křesla. „Do háje, Dallasová. Je napůl ochrnutý.“

„To je jenom dočasné. Víš, že se to může stát, když není omračovací zbraň použita podle předpisů.“

„Jo, přesně. A když to někdo opravdu přežene, tak z toho může být doživotní ochrnutí. Je mu jen pitomejch šestadvacet, věděla jsi to?“

Zamrazilo ji. „Ne, to jsem nevěděla.“

„Jeho rodiče jsou ve Skotsku. Tráví tam obyčejně léto. Chtěli přijet, ale rozmluvil jim to. Řekl bych, že nechce, aby ho takhle viděli. Asi se trochu bojí, že se to nezlepší.“

„Čím víc si tu možnost budeme připouštět my, tím víc to bude dělat on. To mu nepomáhá.“

„Já vím. Pořád vidím Hallowaye, jak se na mě podíval, když umíral.“ Zhluboka vydechl. „Mluvil jsem s jeho rodinou. Nevěděl jsem, co jim mám říct. A taky s těma podělanýma novinářema. A se svojí jednotkou.“

„Feeney, tohle bylo fakt těžký. Je to úplně jiný, než když se něco takového stane při normální službě. Měl by sis promluvit s policejním psychologem.“ Ušklíbla se, když viděla, jak se na ni podíval. „Já vím, že ode mě to zní divně. Ale ty jsi byl rukojmí a jeden z tvých mužů ti držel zbraň u hlavy. Viděl jsi ho umírat. Kdyby ti tohle nezamotalo hlavu, tak tedy co? Měl by sis promluvit s psychologem nebo… s Mirovou. Kdybys jí řekl, nedala by ti to do záznamů.“

„Nechce se mi o tom mluvit.“ Jeho hlas zněl upjatě, byl dotčený a naštvaný. „Potřebuju pracovat.“

„Dobře.“ Viděla v jeho chování přesně to, co dělala často sama, a tak přestala naléhat. „Práce budeme mít až nad hlavu. Jestli ti to nevadí, tak bych radši dělala z domova. Nejdřív na ten Cogburnův počítač musíme vymyslet nějaký štít nebo něco takového. Do té doby se ho nikdo nesmí ani dotknout.“

„Jak to chcete vymyslet, když ani nevíme, co je na něm vlastně nebezpečné?“

„To je právě ten problém. Doufám, že ty a odborný poradce, kterého sis už vyžádal, na něco přijdete.“

Skoro se usmál. „Říkal jsem si, že se to neobejde bez komentáre. Víš sama dobře, že je ten nejlepší, koho známe.“

„Tak se dejte do práce a vyrobte mi štít.“ Zvedla se. Bylo to trochu divné, ale přitom i přirozené, když přešla k jeho židli a sklonila se, až byla její tvář na úrovni jeho.

„Běž domů, Feeney. Dej si pivo, buď s manželkou. Je sice za ta léta na ledacos zvyklá, ale nebude jí lehko u srdce, dokud tě neuvidí na vlastní oči. A ty taky nebudeš v klidu, dokud neuvidíš ji. Potřebuju tě. Potřebuju, abys byl v pořádku.“

Proběhlo toho mezi nimi ještě spoustu dalšího, i když ne nahlas. „Ta dnešní mládež,“ řekl nakonec, „myslí si, že ví všechno nejlíp.“

Sevřel jí ruku. Pak se zvedl a odešel. Šel domů.

Chvíli seděla tam, kde předtím seděl on, a položila ruce tam, kde je měl on. Pak se zvedla a přešla k pracovnímu stolu. Zpátky k práci.

Vyvolala Cogburnovy záznamy, pak Hallowayovy. Hledala spojitosti mezi oběma případy. Když měla složky způli projité, zapípal komunikátor.

„Dallasová.“

„Mám tady něco, co byste měla vidět.“ Obrazovku skoro zaplnila Baxterova tvář, ale v pozadí bylo vidět pohyby a slyšet zvuky z místa činu.

„Jsem teď’plně nasazená na Hallowayově případu. Nemůžu dělat na ničem jiném. Budete to muset udělat sám.“

„Tenhle případ ale budete chtít. Obětí je ťřiapadesátiletý muž. Na první pohled to vypadá, že se sem někdo vloupal a napadl ho. Ale když se na to podíváte pořádně, zjistíte, že všechnu škodu udělal sám. Včetně toho, že si podřízl vlastní krk.“

„Na tohle teď nemám…“

„Předsmrtně hodně krvácel. Z nosu a uší. A podívejte se na tohle.“ Obrátil se. Viděla prostorný pokoj, úplně rozmlácený. A také počítač, ležící na zemi obrazovkou vzhůru.

DOSAŽENO ABSOLUTNÍ ČISTOTY.

„Ať se toho počítače nikdo nedotýká. Jedu tam.“

Byla už skoro u dveří, když zanadávala a vrátila se ke stolu. Vyhrabala tam memo.

„Roarke, zavolali mě k souvisejícímu případu,“ diktovala a přitom přecházela do Roarkovy kanceláře, „vrátím se… až to bude možné. Promiň.“

Položila mu memo na stůl a vyrazila.

Chadwick Fitzhugh žil, a to velmi příjemně, ve dvoupatrovém bytě na Upper East Side. Vzhledem k tomu, že byl jediným mužským zástupcem čtvrté generace rodiny Fitzhughů, spočívala jeho práce hlavně v tom být příjemným společníkem, vypadat skvěle ve smokingu, hrát dobře pólo, a pokud to bylo nutné, bavit se o trhu s akciemi.

Jeho rodina podnikala ve finančnictví. V čemkoli, kde se daly vydělat peníze. Uměli to.

Rád cestoval, dobře se oblékal, hrál v kasinech a sváděl mladé muže.

Zatímco si Eva prohlížela to, co zbylo z Chadwicka Fitzhugha, Baxter jí předal základní informace, které o něm měli.

„Měl záznam, je to známý pedofil. Lovil v klubech a v chatroomech,“ četl Baxter.

„Nejraději měl kluky mezi čtrnácti a šestnácti. Obyčejně jim kupoval alkohol, Úlet nebo cokoli jiného, co pro ně bylo atraktivní. Dostal je sem tím, že jim slíbil víc. Pak na ně vytáhl svoje hračičky. Měl rád bondáž. Pak je vojel, ať to chtěli, nebo ne. Podle toho, co tady vidím, řekl bych, že si je natáčel. Pak jim dal prachy, poplácal je po ramenou a pohrozil jim, že jestli ceknou, dostanou se do většího průšvihu než on.“

Baxter se podíval na mrtvého, „a většinou mu to věřili.“

„Pokud o tomhle existuje záznam, znamená to, že alespoň jeden z těch kluků mluvil.“

„Jo. Během posledních dvou let máme čtyři záznamy.“ Baxter vyndal z kapsy uniformy balíček žvýkaček a nabídl jí. „Tedy čtyři záznamy ve státě New York,“ pokračoval, zatímco oba přemítavě žvýkali. „Podali na něj žalobu. Ale rodinné peníze a parta předražených právníků to zarazily a případ se nikdy nedostal k soudu. A tohohle hajzla ani neklepu přes prsty. Svět o moc nepřišel.“

Eva si povzdechla, nasadila si mikroskopické brýle a začala si prohlížet ránu na hrdle. Šklebila se na ni jako obrovská ústa. „Nejsou tady žádné stopy ukazující na to, že by váhal.“

„Když to chce člověk zabalit, tak to prostě zabalí.“

Rukou chráněnou rukavicí mu otočila hlavu. V uchu byla vidět krev. „Zajímali ho chatroomy, hm?“

„Mám tady prohlášení jednoho z těch kluků, kteří si na něj stěžovali. Takhle dostal jeho. Zajímali ho kluci, kteří procházeli sexuální krizí, nebo byli jenom zvědaví. Nahoře má pěkné místečko na hraní. Je tam plno černé kůže, má tam pouta, biče a spoustu jiných věcí, o kterých ani nechci vědět, na co jsou. A taky prvotřídní videotechniku.“

Baxter si zandal poznámky. „Vypadá to, že tu měl nějakého kluka a tomu trochu hráblo. Je to tady celé rozmlácené a má tu pěknou zásobu různých drog. Ale podle záznamů bezpečnostní služby sem v posledních třech dnech nikdo nepřišel, ani odsud neodešel, včetně mrtvého.“

„Kdo nám případ ohlásil?“

„Sestra. Žije na ostrově St.Thomas. Vy jste tam asi byla dostkrát, ne? Azurová voda, bílý písek, skoro nahé ženské. Vůbec bych neměl problém to vyměnit za tohle děsné vedro.“

Zasněně si povzdechl a opatrně, aby neporušil stopy, se sklonil k Evě. „No nic. Tady bratr za ní měl dneska přiletět. Nějaká rodinná párty nebo co. Ale neukázal se, ona byla nervózní, a tak mu zavolala. Vzal to. Řval na ni, nadával jí a z nosu mu tekla krev proudem. Řekla si, že ho asi někdo napadl a zranil a ohlásila to.“

„Budu s ní potřebovat mluvit a získat formální prohlášení.“ S rukama opřenýma o stehna se Eva podívala na Baxtera, „tenhle případ budu muset od vás převzít.“

„Jo,“ vydechl a vzpřímil se, „to jsem předpokládal. Všichni už víme o tom, co se dneska odehrálo v elektronickém.“ Rozhlédl se kolem sebe, zamračil se na obrazovku počítače. „Co se tady ksakru děje?“

„Dávám dohromady vyšetřovací tým,“ narovnala se, „chcete být jeho součástí?“

Podíval se na ni. „Jasně, že chci.“

„Dobře. Potřebuju kopie záznamů bezpečnostních kamer, Fitzhughovy záznamy, jméno a adresu jeho sestry. Vyslechneme sousedy, rodinu, známé. Zkusíme zjistit, kdy se Fitzhugh… nakazil.“ Poškrábala se na hlavě. „Musíme si prohlédnout jeho sbírku nahrávek.“

„No jo, tomu se říká zábava, dívat se na to, jak nějakej hajzl vojíždí mladý kluky.“

„Třeba někdo z těch kluků rád programuje. Pošlete tenhle počítač do mé domácí kanceláře.“

„Tak my na tom budeme dělat od vás,“ tvář se mu rozjasnila, „no to se mi líbí.“

„Nikdo ať se počítače ani nedotkne. Žádná analýza, nic. Vypněte ho a zůstane vypnutý, dokud nevydám jiný pokyn. To samé platí pro všechny počítače, které tu najdeme.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Prohledáme to tady skrz naskrz. Podívejte se, jestli tady nemá náhodou něco ze své korespondence vytištěno. Zabalte ho a pošlete ho Morrisovi jako urgentní případ.“

„Provedu. A kde máte svůj věrný stín?“

„Jaký stín?“

„Neocenitelnou asistentku Peabodyovou. Vypadá v poslední době nějak dobře.“

„Díra po suku pro vás vypadá dost dobře, Baxtere.“

„Jenom po velmi namáhavém a dlouhém dni. Jak to, že jste ji nevzala s sebou?“

„Je… je u McNaba.“

Došel mu humor. „Jak je na tom?“

„Je v pořádku. Při vědomí, není mimo, je pozitivní. Má…“ Nacpala si ruce do kapes, „má trochu problém s pravou stranou těla.“

„Co tím chcete říct?“ Věděl ale, co tím myslela. Všichni policisté o tom už věděli. „Ale do háje, Dallasová. To je jenom dočasné.“

„Jo, říkají, že je.“

Chvíli jen potichu stáli. „Tak se do toho dáme,“ prohlásila nakonec.

Kapitola 7

Když přišla domů, Roarke byl ve své kanceláři. Spíš proto, že tam byl, než proto, že by na něj měla chuť, vypila Eva šálek kávy na Roarkově stole až do dna, jako by to byla voda.

„Mrtvý pedofil. Podřízl se. Nejdřív mu ruplo v bedně a rozmlátil celý svůj luxusní byt. Morris shledá extrémně vysoký nitrolební tlak. Na jeho počítači byla stejná zpráva jako u Cogburna.“

„Jenom na jednom počítači?“

„Ještě nevím. Řekla jsem jim, ať sem pošlou všechno, co najdou. Musíme přijít na to, jak se to do těch počítačů dostalo. Jak je možné, že to způsobuje, že lidem skoro doslova exploduje mozek.“

„Neřekla jsi, že musíš zjistit proč.“

„Čistota,“ řekla a sedla si. „Zbavit se špíny a dosáhnout absolutní čistoty…“ ‚Svět o nic nepřijde‘, vzpomněla si na Baxterovu poznámku.

„Nějaká dobročinná teroristická organizace s bezkonkurenční znalostí počítačů,“ přitakal. „Halloway byl jenom náhodná oběť. Ti druzí dva zneužívali děti.“

„Jo. Byla to špína. Zvlášť nechutná lidská špína.“

„Ale teď je to tvoje špína.“

„To tedy ano. Budu si muset prověřit oběti mých obětí. Třeba je někdo z nich nebo někdo z jejich rodiny počítačový génius. Je možné, že najdeme někoho, kdo měl oplétačky s Cogburnem i s Fitzhughem.“

„Chadwick Fitzhugh?“ zeptal se Roarke, zvedl svůj šálek, aby se napil, zamračil se a došel si k AutoChefovi. „Slizoun jeden.“

„Hele, jenom proto, že jsem ti vypila kafe, mi ještě nemusíš nadávat.“

„Fitzhugh. Nafoukaný kretén, co obtěžuje mladé kluky. Někdo ho měl podříznout už dávno.“

„Vypadá to, že jsi ho znal.“

„Natolik dobře, aby mi přišel ve všech ohledech nechutný.“

Když Fitzhugha popisoval Baxter, znělo to jinak. V Roarkově chladně kontrolovaném podání a jeho melodickým hlasem to vyznělo mnohem nebezpečněji.

„Je ze staré a hodně bohaté rodiny," pokračoval Roarke, „s nejlepším rodokmenem. Moc vznešení na to, aby obchodovali s někým, jako jsem já. Ale přesto se mnou obchodovali," dodal a otočil se. Jeho tvář měla chladný výraz. „Až do té doby, než se provalil skandál o Fitzhughově vybraném způsobu zábavy. Pak jsem s nimi nechtěl mít nic společného já. Dokonce i člověk, který vyrostl na dublinském smetišti, musí mít zásady."

„Jedna věc je odmítnout s ním jednat. Jiná je ho zabít."

„Neříkala jsi, že se sám podříznul?" Napil se kávy. „Podle mě by se hodilo víc, kdyby si nejdřív uříznul koule. Ale život není vždycky takový, jaký bychom chtěli."

Evu zamrazilo. „Nikdo nemá právo potrestat jiného, aniž by byl odsouzen řádným soudem."

„Jsou chvíle, poručíku, kdy se mi tahle poučka nelíbí tolik jako tobě. Víš co, vezmi si mojí kávu, já se napiju na to, že se svět zbavil Fitzhugha."

Když otevíral bar a probíral se láhvemi vína, vstala. „Jestli se na to díváš takhle, tak mi asi nemůžeš pomoci."

„Takhle se na to dívám já." Vybral si výborný Cabernet, dokonce vynikající Cabernet. „Ale to neznamená, že ti nemůžu pomoci. Jenom po mně nechtěj, aby mi bylo líto, že je po něm. Já po tobě zase nebudu chtít, abys z toho měla radost."

Nebylo to poprvé, co se jejich názory dramaticky lišily. Ale tentokrát to byl velmi důležitý a potenciálně nebezpečný rozdíl. „Ať to byl kdokoli a ať už dělal cokoli, faktem zůstává, že ho někdo zavraždil. To nemá zas tak daleko k lynčování nebo k tomu, zastřelit někoho u zdi. Vinu a trest musí určovat zákon."

„Evo, v tomhle případě prostě spolu nebudeme souhlasit. A jedno si uvědom, při všech těch vzletných slovech o tom, jak člověk nemá právo soudit druhého, nesoudíš a neobviňuješ ty mě právě teď?"

„Nevím," ale nebylo jí z toho moc dobře u srdce, „je mi ale jasné, že nechci, abychom si tím pokazili to, co je mezi námi."

„S tím souhlasím." Mluvil rychle, jako by to byla debata o tom, jakou barvou vymalovat pokoj pro hosty. „Udělám, co je v mých

silách, abych ti pomohl zjistit, kdo anebo co tohle způsobilo. To by pro teď mělo stačit.“

Sledovala, jak se napil a obávala se, že to stačit nebude. „Ty si myslíš, že zavraždit ho bylo správné?“

„Domnívám se, že je dobře, že je po něm. To je něco jiného, poručíku.“

Nebyla si jistá, co si o tom myslet, ale otřáslo to s ní. „Musím se připravit na zítřejší schůzku.“

U tohohle prozatím zůstane, říkal si. Prozatím. „Možná bys mohla požádat Peabodyovou, aby ti s tím pomohla. Neuškodila by jí trocha rozptýlení.“

„Jak je McNabovi?“

„Už se zabydlel. Je trochu otrávený, že mu Summerset nutí dietní stravu místo steaku, na který se těšil. Je docela v pohodě, ale je vidět, že se do toho trochu nutí. Ještě pořád necítí pravou stranu.“

„Může to trvat až čtyřiadvacet hodin. Obyčejně se to po pár hodinách srovná, ale… krucinál!“

„Když bude potřeba, seženeme specialistu. Ve Švýcarsku je jedna klinika, která má v podobných případech skvělé výsledky.“

Přikývla. Tohle je člověk, který věří, že vražda je za určitých okolností možným řešením problému. Nebo alespoň že je její výsledek dobrým důvodem k napití. Na druhou stranu je také bez váhání ochoten použít své prostředky k tomu, aby pomohl příteli.

„Podívám se, jestli mi chce Peabodyová pomoct.“

Když poslala Peabodyovou spát a řekla si, že si také půjde lehnout, byly už skoro dvě hodiny ráno. Dveře mezi její a Roarkovou pracovnou teď byly zavřené, ale rozsvícené světlo napovídalo, že tam ještě je.

Pracuje, říkala si. Nejspíš se snaží udělat co nejvíc práce, kterou měl naplánovanou na druhý den, aby si udělal čas na to jí pomoci.

Přecházela sem a tam. Přála si, aby mohla na tuhle práci získat někoho jiného. Někoho, kdo by byl alespoň z poloviny tak schopný a měl k dispozici alespoň polovinu jeho prostředků. Tak by se mohli vyhnout těmhle kalným vodám rozdílných názorů.

Ani jeden z nich nebyl zrovna diplomat, a tak bylo nevyhnutelné, že se někdy střetnutí nevyhnou.

Ale teď si nemohla dovolit nad tím přemýšlet.

Zaklepala na dveře a otevřela je. „Promiň, jenom jsem ti chtěla dát vědět, že už jdu spát. Schůzi máme v devět."

„Hm…," pokračoval ve sledování údajů na obrazovce, „protinávrh, čtyři celé šest milionů dolarů. To je poslední slovo. Způsob platby: deset procent složit u třetí strany po ústní dohodě, čtyřicet při podpisu a zbytek po dokončení transakce. Platnost do…," podíval se na hodinky, „dvanácti hodin, zítřejší datum. Poté je jednání neplatné. Poslat."

Otočil se od obrazovky a usmál se na ni. „Za chvíli přijdu."

„Co kupuješ?"

„Takovou malou vilu v Toskánsku s vinicemi, o které se nikdo moc nestaral."

„To vypadá jako zbytečně moc peněz za malou vilu se zanedbanou vinicí…"

„Neboj, miláčku, na nové záclony do kuchyně nám ještě zbude."

„Nemusím předstírat, že mě zajímá, co děláš, jestli si ze mě budeš jenom utahovat."

Usmál se. „Máš úplnou pravdu. To ode mě nebylo hezké. Chtěla by ses podívat na předpokládané náklady rekonstrukce? Mám tady ještě odhad vinařských odborníků a finanční zprávu z…"

„Polib mi."

„Můžeme si to nechat na později? Rád bych to dodělal. Jestli to půjde dobře, tak nám zbude i na pohovku."

„Jdu raději spát, nechci si pochroumat žebra smíchem, tvoje vtipy jsou neodolatelně směšné. Opravdu. A inteligentní."

Otočila se a pak zanadávala, protože zazvonil komunikátor na jejím stole. „Co zase?"

Přešla nazlobeně místnost a netrpělivě štěkla do komunikátoru: „Dallasová, co je?"

„Je to vždy takové potěšení, když tě vidím takhle pozitivně naladěnou, Dallasová." Reportérka kanálu 75 Nadine Furstová zatřepala dlouhými řasami.

„Bez komentáře, Nadine. Krucinál, jdi se vycpat."

„Počkej, počkej, nezavěšuj. Za prvé ti chci říci, že se mě dotklo, že sis nevšimla, že jsem u toho dnešního pozdvižení nebyla. Před dvaceti minutami jsem se teprve vrátila do New Yorku.“

„To mi voláš ve dvě ráno, abys mi oznámila, že jsi v pořádku doma?“

„Za druhé,“ pokračovala Nadine nerušené, „když jsem procházela svoji poštu, narazila jsem na něco, co by tě mělo zajímat.“ Ukázala na obrazovce disk.

„Když ti někdo posílá porno, nahlas to normální cestou.“

„Je to od skupiny, která si říká Zastánci čistoty.“

„Nepoužívej počítač,“ vyhrkla Eva, „vypni ho. Nesahej na něj. Hlavně nepřehrávej ten disk. Už tam jedu.“

„Poslouchej…“

Ale Eva už zavěsila a byla na půl cestě ke dveřím.

„Řídím já.“ Roarke běžel po schodech dolů vedle ní. „Nehádej se se mnou. Možná na tom disku nebo na jejím počítači něco najdeme.“

„Nechtěla jsem se hádat, chtěla jsem ti říct, abys s sebou vzal jeden ze svých rychlých počítačů.“

Byli u bytu Nadine za necelých osm minut. „Dej ten disk Roarkovi,“ požadovala Eva, jakmile se otevřely dveře. „Jedeme do nejbližší nemocnice.“

„Počkej. Krucinál počkej!“ Než ji Eva chytla za ruku, odstrčila ji. „Ten disk není infikovaný. Vyjádřili se jasně. Kruci, přestaň mě tahat! Chtějí se dostat do médií. Chtějí, aby veřejnost věděla, o co jim jde.“

Eva ustoupila a snažila se zbavit se představy další oběti umírající v šílených bolestech, kterou už v hlavě měla. „Oni chtějí, abys ve zpravodajství přehrála jejich disk?“

„Je to jenom text. Chtějí, abych to dala do zpravodajství. To je přeci moje práce.“ Nadine si vydechla a třela si paži, kde se jí Eviny prsty zaryly do kůže. „Asi bych měla být ráda, že se bojíš o mé zdraví, ale z tohohle bude modřina.“

„To přežiješ.“ A o to šlo. „Potřebuji ten disk.“

Nadine zvedla jedno ze svých perfektně modelovaných obočí. V její atraktivní, vychytralé tváři bylo stejně tolik tvrdohlavosti jako v Evině. Byla menší a oblejší než Eva a pravděpodobně také měkčí. Ale když šlo o něco, co mělo zpravodajskou hodnotu, dokázala se za to pěkně poprat.

„Já ti ho nedám."

„Tohle je vyšetřování vraždy."

„A moje zpravodajství. Dallasová, slyšela jsi někdy o svobodě tisku? Ten disk poslali mně."

„Seženu si oprávnění soudu a nakopu ten tvůj zadek až do vězení, jestli budeš odmítat vydat důkazy a zabraňovat výkonu spravedlnosti."

Nadine si musela stoupnout na špičky, aby vyrovnala výškový rozdíl, ale podařilo se jí křičet na Evu tváří v tvář.

„Já ničemu nezabraňuji a ty to dobře víš. Nemusela jsem ti vůbec volat a mohla jsem s tím jít rovnou do televize. Takže se zase pěkně uklidni."

„Ale dámy, dámy…" Roarke na sebe vzal risk pro většinu mužů neakceptovatelný a vstoupil mezi dvě hádající se ženy. „Hezky se obě nadechněte a uklidněte se. Obě máte pravdu. Možná by nám pomohlo, kdybychom se mohli na ten disk podívat."

„Nemáme žádnou záruku, že není infikovaný. Měla bych ho vzít do karantény."

„Obě víme, že to jsou jenom kecy." Nadine potřásla blonďatou hřívou. „Proti mně nic nemají. Chtějí ode mě něco, co jim můžu dát – pozornost médií a přístup na veřejnost. Když si to přečtete, bude vám to jasné. Myslím, že tohle je jenom začátek."

„Dobře. Podíváme se na to. Ale jestli nám všem začne téct krev z uší, pěkně nás dostali."

Nadine je vedla přes obývák do velké a elegantně zařízené pracovny. Sedla si ke stolu. „Přehrát disk."

„Řekla jsem ti, abys vypnula počítač."

„Do háje, čti, co je na obrazovce."

Vážená slečno Furstová,

Jsme Zastánci čistoty a kontaktovali jsme Vás, protože věříme, že Vám záleží na dobru společnosti. Ujišťujeme Vás, že oceňujeme Vaši profesionální oddanost a nechceme Vás žádným způsobem poškodit. Tento disk je neškodný. Máte naše slovo, že se Vám nic nestane.

Jediné, na čem nám záleží, je spravedlnost. Spravedlnost, která často nemůže v mezích zákona potrestat viníky, a tak vlastně slouží zločincům, a ne jejich obětem. Naše policejní sbory, náš soudní systém a dokonce i naše vláda shledává, že jim svazují ruce nedokonalé zákony, které měly sloužit na ochranu nevinných.

Založili jsme tuto organizaci, abychom mohli chránit práva nevinných.

Někteří budou považovat naše prostředky za nesprávné, v některých lidech budou vyvolávat strach. Ale neexistuje boj, který s sebou nenese strach.

Většina ale zjistí, že naše prostředky jsou spravedlivé, protože slouží spravedlivému cíli. Jde nám o ochranu nevinných, jejichž práva jsou nedokonalým právním systémem pošlapávána.

Až obdržíte tuto zprávu, bude provedena první poprava. Louis K. Cogburn je skvrnou naší společnosti. Tento člověk kazí naše děti a vede je k závislosti na drogách. Vyhledává je na hřištích, školních dvorech a parcích v našem městě.

Byl obviněn, odsouzen a popraven.

V případě Louise K. Cogburna jsme nastolili Absolutní čistotu.

Nakazil se prostřednictvím technologie, kterou jsme sami vyvinuli. Jeho duše byla zkažená a my jsme smrtelně nakazili jeho mozek.

Vám ani nevinné veřejnosti nehrozí žádné nebezpečí. Nejsme teroristé, ale zastánci spravedlnosti, kteří se zapřísáhli chránit veřejné dobro za každou cenu.

Došlo i k dalším odsouzením a popravám. Nepřestaneme vyhledávat ty, kteří těží z neštěstí druhých do té doby, než dosáhneme Absolutní čistoty v celém New Yorku.

Žádáme Vás, abyste informovala veřejnost o našem záměru a abyste ji ujistila, že pouze ochraňujeme práva těch, které neumí ochránit zákon.

Rádi bychom Vás považovali za naši spojku s médii.

Zastánci čistoty

„Jasné a čisté, že?“ okomentovala to Eva. „Opravdu pěkné. Jenomže se zapomněli zmínit o Ralphu Woosterovi s rozmašírovaným mozkem a o Suzanne Cohenové, která vyvázla jenom s bezvědomím. A to ani nemluvím o jednom mrtvém a jednom potenciálně ochrnutém policistovi. Jejich záměr je přeci tak vznešený a chvályhodný. Co budeme dělat?“

„Svou práci,“ řekla jí Nadine.

„Ty tenhle nesmysl zveřejníš?“

„Ano, zveřejním. Je to zpráva a já dělám zpravodajství.“

„To by mělo pomoci ve sledovanosti.“

„Tuhle poznámku budu ignorovat jenom proto, že zemřel policista, a další, kterého považuji za přítele, je zraněný,“ řekla po chvilkové odmlce Nadine. „Nebudu na to reagovat, protože… jasně, že to zvýší sledovanost… Ale jsi tu teď proto, že tě respektuji. Protože jsi další člověk, kterého považuji za přítele, a v neposlední řadě proto, že podle mého názoru spravedlnost nemůže používat nelegální prostředky. Pokud ty mě nebo moje poslání nerespektuješ, tak jsem se v tobě zmýlila.“

Eva se od ní otočila a nakopla pohovku takovou silou, že sebou Nadine trhla. „Jsi jediný reportér, kterého jsem ve službě schopná vystát déle než deset minut.“

„Ale ne, to mě opravdu dojímá…“

„Přátelství, to je jiné téma. Zůstaňme u věci. Děláš svou práci dobře a jsi rovný člověk.“

„Děkuji. To samé platí i pro tebe.“

„To ale neznamená, že budu tancovat radostí při představě, že necháš vysílat tuhle pitomost. Zastánce, nezastánce, je to prostě postavené na hlavu. Ať se na to díváš, jak chceš, vražda nikdy nemůže být posvěcená.“

„To jsi řekla hezky, můžu tě citovat?“

V očích bylo Evě vidět záblesky vzteku. „Tohle je neoficiální konverzace.“

„Tohle je samozřejmě všechno neoficiální," souhlasila klidně Nadine, „ale co nejdřív by ses k tomu měla vyjádřit. Chci s vámi udělat exkluzivní rozhovor, s tebou, Whitneyem, Tibblem, Feeneyem a McNabem. Potřebuji mluvit s lidmi kolem Hallowaye, s jeho rodinou, přáteli a spolupracovníky. Potřebuji starostovo prohlášení."

„Nechtěla bys taky náhodou, abych ti na to všechno uvázala pěknou mašli?"

Nadine si opřela ruce v pase. „Tohle je můj svět a vím, jak se to musí podat. Pokud chceš, aby to bylo podáno správně, pokud chceš, aby to vyznělo ve tvůj prospěch, tak potřebuji udělat rozhovory se zúčastněnými a s vysoce postavenými lidmi, kteří k tomu mají co říci."

„Evo," Roarke jí položil ruku na rameno, „má pravdu. Jinak se to udělat nedá. Většina lidí bude touhle organizací fascinovaná. Budou se dívat na Cogburna a Fitzhugha a…"

„Kdo je Fitzhugh?" dožadovala se Nadine. „Myslíte Chadwicka Fitzhugha? On je mrtvý?"

„Buď zticha," řekla Eva naštvaně, „potřebuju si to promyslet."

„Rád bych dokončil myšlenku," ozval se Roarke, „budou se dívat na lidi, které tato skupina popravila a řeknou si: oni si to zasloužili. Ohrožovali naše děti."

„Tak jako ty," řekla Eva, než se stačila ovládnout.

Naklonil hlavu, obličej téměř bez výrazu. „Jestli doufáš, že změním názor a bude mi líto smrti takového grázla, jako byl Fitzhugh, tak se připrav, že budeš zklamaná. Ale na rozdíl od ostatních jsem měl příležitost vidět, co se dneska stalo jednomu mladému policistovi a co se klidně mohlo stát Ianovi i Feeneymu. I tobě. A to značně mění dopad tohohle pompézního a egocentrického prohlášení. Ostatní, pokud nebudou mít tu samou příležitost, můžou tyhle lidi považovat za hrdiny."

„Hrdinství nespočívá v mačkání tlačítek dálkového ovládání," namítla naštvaně Eva.

„Jestli z tebe budou padat takovéhle perly jenom neoficiálně," vložila se do konverzace Nadine, „tak se snad rozpláču."

„Musíme lidem ukázat, že jsou to zbabělci," prohlásil Roarke. „Ať veřejnost vidí bolest Hallowayovy rodiny. Halloway byl úplně

nevinný. Policista, který zemřel při vykonávání svých povinností kvůli tomu, co tahle skupina začala. Ukažte jim mladého, snaživého a zraněného McNaba. Musíte využít média stejně šikovně jako oni.“

„Já je musím najít a zastavit, a ne se tady předhánět v tom, kdo líp zneužije média.“

„Poručíku,“ Roarke ji vzal za rameno, „je potřeba udělat oboje.“

„Potřebuju ten disk.“

Nadine ho vyndala z počítače a podala ho Evě. „Tohle je originál, už jsem si udělala kopii.“ Usmála se, když jí ho Eva sebrala z ruky. „Bude radost s tebou zase spolupracovat.“

„Oficiálně ti neřeknu nic, dokud to neschválí Whitney.“

„Jen mu zavolej. Řekla bych, že by nám všem prospěla pořádná káva.“

„Pomůžu vám s tím,“ uzavřel Roarke a odešli spolu z pracovny.

Eva se potřebovala trochu uklidnit. Bylo jí to nepříjemné, ale Nadine měla pravdu. Bude nutné, aby část téhle bitvy proběhla na obrazovce.

Zavolala Whitneymu, aby ho vzbudila.

„Už tam je dlouho,“ poznamenala Nadine a nalila si druhý šálek.

„Stejně byste to nepustila do zpráv v tuhle denní dobu.“ Nadine pokuřovala svoji bylinkovou cigaretu, a tak si Roarke dal také jednu. Normální tabák mu chutnal víc. „Počkáte si na zprávy o šesté, abyste měla maximální sledovanost, ale přitom překvapila konkurenci nepřipravenou, a tím jim znehodnotila všechno, co mají ráno vysílat.“

„Tohle vám jde.“

„Mám s manipulací nějaké zkušenosti.“

„Dám jí ještě deset minut a pak musím zavolat do studia, zablokovat čas, připravit se a zavolat odborníka na počítače. Vy byste náhodou…“

„To těžko. Tím bych překročil meze, které si Eva vytvořila. Ale můžu vám pár lidí doporučit, pokud už nemáte někoho na mysli.“

„Myslela jsem na Myu Dubberovou.“

„Ta je výborná. Má skvělé znalosti v oboru a umí jednoduše vysvětlit technické záležitosti.“

„Nedělá náhodou pro vás?“

„Jako konzultantka na volné noze, ano.“ Nadine už nevydržela sedět, a tak začala přecházet po místnosti. „Tlačí mě ke zdi, potřebuji udělat přípravu, napsat text, domluvit rozhovory. Tahle zpráva zastíní všechno ostatní. Kdo je další na řadě? To bude velká otázka. A dokud nebudou znát odpověď, budou se pořád dívat.“

„A můj poručík bude pracovat, dokud se jí je nepodaří předhonit a zajistit, že na nikoho dalšího nedojde.“

„Což je právě důvod, proč si zaslouží respekt. A také proto se motá okolo nejlepších zpráv. Vy dva se kolem tohohle případu hádáte?“

Pomalu vydechl proužek dýmu. „Řekněme, že došlo ke střetu různých filozofií. Pro ni je těžší akceptovat moji než pro mě její. Zvládneme to.“

„Oceňuji, že jste mě i za daných okolností podpořil.“

„Neudělal jsem to kvůli vám, ale kvůli ní,“ dodal klidně.

„Já vím. Ale stejně si toho cením.“ Nadine uslyšela, jak Eva vchází, a otočila se. „Tak jak?“

„Dostaneš exkluzivní rozhovor se mnou a s Whitneym. Starosta napíše prohlášení, které možná přečte jeho náměstek. Ještě to není rozhodnuto. Odpoví ti na pár otázek, které musí předem schválit. V tuhle hodinu nebudeme kontaktovat Hallowayovu rodinu a zbytečně je stresovat. Pokud s tebou budou ráno ochotni mluvit, zařídíme to. Stejně tak Feeney. Dnešek byl pro něj strašný,“ řekla dříve, než se Nadine podařilo otevřít pusu. „Kvůli tomuhle ho budit nebudu. McNaba můžeš interviewovat u nás, pokud nám to schválí lékař. Dám ti vědět co nejdřív. Náčelník Tibble ti dá prohlášení a až si projde všechna fakta, rozmyslí si, jestli s tebou udělá rozhovor, nebo ne. Doporučuju, abys přijala moji nabídku, protože lepší nebude. Já a Whitney s tebou uděláme rozhovor ve vašem studiu. Za hodinu.“

Přežila to. Celý rozhovor udržela směr, který chtěla udržet. Pokud se Nadine moc nezamlouval obsah, to byla jedna věc. Věděla, že tahle zpráva není zdaleka jen o obsahu. Důležitý byl právě pohled na poručíka Evu Dallasovou jako takovou, na její bledou, vyčerpanou, ale zcela jednoznačnou tvář.

K Evině velkému překvapení dorazil do studia starosta Steven Peachtree právě když její rozhovor končil. Ve svých třiačtyřiceti vyzařoval mladistvou sílu, ale i stabilitu. V konzervativním šedém obleku s modrou košilí a dokonale uvázanou modrošedou kravatou vypadal důstojně a přitažlivě. Ve tváři měl ponurý výraz a kolem něho se motala smečka elegantně oblečených asistentů, které ignoroval tak, jako ignorujete vlastní stín.

„Veliteli," pokynul Whitneymu a přiblížil se k Evě natolik, že si všimla nepatrných známek nedostatku spánku kolem jeho očí, „domnívám se, že tahle věc vyžaduje moje osobní prohlášení. Slyšel jsem, že to oficiální jste konzultoval s panem Changem."

„Ano, je to tak. Potřebujeme veřejnosti ukázat jednotnou frontu."

„Přesně tak. Tiskový mluvčí bude mít pro všechny čerstvá prohlášení v osm nula nula. Poručíku."

„Pane starosto."

„V téhle záležitosti musíme být rychlí a rozhodní. Musíte mě průběžně informovat." Podíval se směrem ke studiu. „Udržíme tuhle šílenost pod kontrolou. Slečně Furstové a ostatním dáme pro veřejnost jenom to, co uznáme za vhodné."

„Nejsme ale jediní, od koho získává informace," poznamenala Eva.

„Toho jsem si vědom." Jeho hlas zněl chladně. „Když z nich něco vypadne, okamžitě na to budeme reagovat. Můžeme se spolehnout, že Chang zformuluje věci, jak je potřeba. Budete pracovat přímo s ním a mým náměstkem pro styk s médii, paní Francovou."

Podíval se na hodinky a zamračil se. „Informujte mě o všem," nařídil a odešel do studia.

„Je v tomhle opravdu dobrý," poznamenal Whitney. „Vyzařuje z něho síla, sebevědomí, ale i starost o lidi, a to bude vidět. Pokud to chceme udržet pod kontrolou a zabránit panice, budeme potřebovat jeho silnou image."

„Já bych řekla, že jediný způsob, jak tohle udržet pod kontrolou, je identifikovat Zastánce čistoty a zastavit je."

„To je váš úkol číslo jedna, poručíku. Ale tahle práce probíhá na více úrovních. Zítra v deset je Hallowayův pohřeb. Se všemi poctami. Chci vás tam mít.“

„Ano, pane. Budu tam.“

„Dnešní schůzka byla odložená na jedenáct nula nula. Jděte se trochu vyspat,“ dodal, než odešel ze studia. „Máme před sebou náročný den.“

Budík na hodinkách ji vzbudil nepřetržitým pípáním. Vypotácela se z postele do sprchy a tam stála pod horkým proudem masážních trysek celých dvacet minut.

Když se vrátila do ložnice, Roarke právě vstával. „Probudila jsem tě? Mohl jsi ještě půl hodiny spát.“

„To je v pořádku.“ Prostudoval pečlivě její tvář a pak přikývl. „Vypadáš mnohem líp než ve čtyři ráno. Mohla bys nám objednat nějakou snídani, než se osprchuju?“

„Chtěla jsem si dát jenom bagel při práci.“

„Právě jsi ale změnila názor,“ řekl po cestě do sprchy, „protože sis uvědomila, že tvoje tělo potřebuje pořádnou snídani, abys měla dost energie a byla zdravá, a protože ti nerad hned ráno silou nalívám proteinový koktejl do krku. Začátek dne je pak takový divný. Smažená vejce zní dobře, co říkáš?“

Nadechla se k protestu, ale on už byl v koupelně.

Ona jí tehdy, když má hlad.

Roarke zavolal Summerseta, a tak oba slyšeli, že McNab se dobře vyspal.

Když ho ale Eva viděla vjíždět do místnosti na vozíku, stálo ji dost úsilí, aby nepropadla obavám.

„Dobré ráno!“ Vypadal trochu příliš optimisticky a jeho hlas zněl trochu příliš vesele. „Takovýhle vozítko si pořídím. To se hodí, i když člověk chodí.“

„Ne, abyste jezdil závody na chodbě.“

Usmál se na ni: „Už se stalo.“

„Začneme, až dorazí Feeney,“ vysvětlila Eva.

„Poručíku, viděli jsme ranní zprávy na pětasedmdesátém kanálu.“ Eva si všimla, že Peabodyová má kruhy pod očima a v nich zoufalý výraz, kdykoli se podívá na McNaba.

„Řekla bych, že jsme už začali. Ale já nejdřív potřebuju kafe.“ Naznačila Roarkovi, aby se postaral o McNaba a ukázala Peabodyové směrem ke kuchyni. „Musíte se líp ovládat,“ řekla Peabodyové, jakmile byly z doslechu, „není slepý.“

„Já vím. Jsem v pořádku, ale když se na něj podívám na tom vozíku, tak mě to zase sebere. Zatím se nic nezměnilo a doktor říká, že už by měl cítit brnění, jako když si přeleží ruku a ta se pak probírá. To by znamenalo, že se nervy probouzejí. Ale zatím nic. Nic takového necítí.“

„U každého to trvá jinak dlouho. Já jsem jednou dostala pořádnou ránu do celého těla a do pár minut jsem byla v pořádku, podruhé jsem měla zasaženou jenom paži a trvalo to hodiny.“

„On má strach. Tváří se, jako že je v pořádku, ale opravdu se bojí.“

„Jestli se dokáže přetvařovat on, musíte to dokázat i vy. A jestli chcete udělat něco proto, abychom našli lidi, kteří ho na ten vozík dostali, tak se musíte sebrat a soustředit se na práci.“

„Já vím.“ Peabodyová si povzdychla a narovnala ramena. „Zvládnu to.“

„Dobrá. Tak začněte tím, že nám uděláte kafe.“

Eva odešla z kuchyně, ale když uviděla ve dveřích Feeneyho, zastavila se uprostřed kroku. Jak se díval zezadu na McNaba na vozíku, bylo v jeho obličeji vidět neskutečnou bolest a lítost, ale i vztek.

Eva chtěla něco říci, aby odpoutala jeho pozornost od McNaba, ale najednou, jako by stisknul nějaký vnitřní přepínač, se jeho tvář vyjasnila.

„Co má tohle všechno znamenat?“ zamračil se na McNaba. „To simulujete, abyste z toho vytřískal elektrický vozík na hraní, nebo co?“

„Ale dělám to dobře, ne?“

„Jestli mi přejedete nohu, tak vás z toho sundám. Baxter tu bude za chvíli. Máte kafe?“

„Ano,“ přikývla Eva, „kafe máme.“

Do půl desáté nastínila Eva svému týmu celkovou situaci, do tři čtvrtě na deset doplnila detaily a do desíti jim vysvětlila svoji teorii.

„Alespoň jeden z klíčových představitelů skupiny byl osobně zasažen zločinem, s největší pravděpodobností spáchaným na jeho dítěti nebo dětech. Pravděpodobně bylo takto postiženo víc členů skupiny. Rozjet podobný projekt muselo víc podobně motivovaných lidí. Mají vynikající, zatím blíže neurčené počítačové znalosti, a musejí mít ve svých řadách někoho, kdo má odborné lékařské znalosti. Pravděpodobně mají nějaké spojení na policii nebo soudy. Anebo obojí.“

„Jsou organizovaní, dobře se vyjadřují a ví toho dost o médiích.“

„Ve skupině, jako je tahle,“ poznamenal Baxter, „jsou většinou lidi s podobným přesvědčením. Ale obyčejně se k nim přidá někdo, kdo je tam jenom kvůli dobrodružství, nebo kdo chce vidět krev. Prostě někdo, kdo to nemá v hlavě moc v pořádku.“

„Souhlasím. Můžete začít hledat násilníka s profilem, který jste popsal. Zkontaktují Nadine znovu,“ pokračovala, „chtějí, aby je bylo vidět v médiích a chtějí na svou stranu získat veřejné mínění.“

„A to se jim podaří.“ Feeney upil kafe. „Tohle je přesně věc, která na lidi zabere. Budou se hádat na ulicích, tisknout trička na jejich podporu, vysvětlovat na které straně jsou.“

„Nemůžeme s pozorností médií nic dělat, ale můžeme ovlivnit její směr. Nadine chce s tebou a s McNabem udělat interview.“

„Ty si myslíš, že půjdu do televize?“ Feeney praštil hrnkem na stůl, „ty si myslíš, že budu na obrazovce vyprávět o tom, co se včera stalo, že budu mluvit o tom klukovi?“

„To, co řeknete, může lidem pomoct pochopit, co se Hallowayovi stalo,“ prohlásil Roarke potichu. „Pomůže jim to vidět ho takového, jaký byl – dobrý policajt, který dělal svoji práci. A kterého zabila skupina, prohlašující o sobě, že se zastává spravedlnosti. On jenom dělal svoji práci. Umožníte jim, aby ho viděli jako člověka.“

„Já bych o tom chtěl mluvit.“ McNab byl k vozíku připoutaný. Toho si nemohl nevšímat, i když se snažil. On na něm jenom neseděl. Museli ho připoutat, aby se nesesul jako hadrový panák.

Strašilo ho to, stejně jako obavy, že se možná z toho vozíku už nikdy nezvedne. „Když nás lidi uslyší, pochopí, že na vozík mě

nedostal Halloway, ale ten, kdo infikoval jeho počítač. Halloway mi tohle neudělal a nezaslouží si, aby si to o něm lidi mysleli. Já to interview udělat chci a chci říct to, co říct musím.“

„Dobře, jestli to tak chceš…,“ Feeney znovu sáhl po hrnku a vypil ho až do dna ve snaze zapít obrovský knedlík, který cítil v krku, „tak to tak uděláme.“

„Policejní ředitelství vydalo prohlášení. Budete si je muset přečíst.“ Eva přešla ke stolu a usadila se. „Nechtějí vám předepisovat nebo cenzurovat, co chcete říct. Ale chtějí, abyste komunikovali jednotně a řekli několik zásadních věcí. Je důležité, abychom vystupovali shodně. Nadine může udělat ty rozhovory tady.“

„A teď se konečně můžeme zabývat naší prací. Potřebujeme určit, co je v počítačích za virus. A nemůžeme to udělat bez toho, aniž bychom se dostatečně chránili.“

„Už jsem na tom začal dělat,“ řekl Roarke, „a přizval jsem si dalšího experta.“ Otočil se ke komunikátoru: „Summersete, pošlete ho nahoru.“

„Měl sis se mnou o tom nejdřív promluvit,“ začala Eva.

„Na tohle jsou nutné zvláštní dovednosti. Feeney a McNab budou potřebovat někoho jiného než jenom mě. A já zase potřebuju někoho, kdo není jenom asistent. Mám tady někoho, kdo u mě ve vývoji pracuje na několika velmi progresivních projektech. Myslím, že co se týče jeho loajality a bezúhonnosti, nebudeme mít problém.“

Eva se podívala ke dveřím a spadla jí čelist. „Proboha, Roarke, na tohle nemůžeme použít dítě.“

Kapitola 8

„Pro genialitu věk neplatí.“

Prohlásil Jamie Lingstrom a vešel do pracovny na ošoupaných létajících botách.

Vlasy barvy písku nosil na ježka, mimo dlouhé ofiny zakrývající jeho čelo. Jediný viditelný piercing ve formě malého stříbrného kroužku zdobil koneček jeho levého obočí. Od té doby, co ho viděla naposledy, se mu tvář trochu vyčistila a právě teď se zkřivila do úšklebku.

Vždycky byl arogantní.

Jeho dědeček byl policistou a zemřel při neoficiálním vyšetřování jednoho kultu. Tento kult zabil Jamieho sestru a skoro obětoval Evu.

Vyrostl nejmíň o pět centimetrů. Kdy přestávají děti růst? Přemýšlela. Bylo mu teď šestnáct, ne, spíš sedmnáct. A měl by se raději zabývat čímkoli, čím se puberťáci zabývají, než aby teď stál s tím svým drzým výrazem v její kanceláři.

„Proč nejsi ve škole?“

„Většinou mám svůj vlastní studijní program. Tu blbou praxi může člověk dělat pro firmu, která spolupracuje se školou.“

Eva se otočila na Roarka. „Jedna z tvých firem.“

„Mám několik firem, které spolupracují se vzdělávacím systémem. Říká se přeci, že dnešní mládež je nadějí zítřka, ne?“

„Tak kdy začneme?“ Jamie se rozhlédl po místnosti a zavěsil si palce do kapes u kalhot s dírami na kolenou.

„Ty,“ Eva ukázala prstem na Roarka, „tamhle.“ A ukazujíc na jeho pracovnu, šla před ním a zabouchla za nimi zprudka dveře.

„Co si ksakru myslíš, že děláš?“

„Přivedl jsem si odborného asistenta.“

„Je to jenom dítě.“

„Ale geniální dítě. Pamatuješ si ještě, že se mu podařilo dostat se do mého bezpečnostního systému pomocí doma vyrobeného skeneru, že?“

„Měl štěstí.“

„Štěstí s tím nemělo nic společného.“ Tuhle domácí hračičku mezitím doladili a trochu vylepšili. „Nejen, že toho ví spoustu o elektronice, tam toho určitě hodně dokáže, to ti garantuji, ale má šestý smysl. Má prostě skvěle vyvinutý instinkt, to se hned tak nevidí.“

„Ráda bych, aby mu mozek zůstal v hlavě alespoň do té doby, než mu bude jednadvacet.“

„Nemám vůbec v úmyslu ho vystavit jakémukoli fyzickému nebezpečí.“

„Minulý rok jsme to taky neměli vůbec v úmyslu a měl namále. A navíc, skoro jako by patřil k Feeneyho rodině.“

„Právě. Myslím, že to Feeneymu udělá dobře. Faktem je, Evo, že někoho jako on potřebujeme. Někoho, kdo je otevřený a flexibilní a komu to myslí. On není ten typ, který řekne, že něco nejde jenom proto, že to předtím nikdo nezkusil.“ Roarke rozhodil ruce. „On vidí možnosti. A navíc chce být policajtem,“ dodal dřív, než stačila Eva odpovědět.

„Jo, to si pamatuju, ale…“

„Tedy pokud se mi ho nepodaří zlákat fantastickou nabídkou do některého mého výzkumu.“ Začínal se usmívat. „O což se samozřejmě snažím. V téhle chvíli má v plánu se vykašlat na jakékoli další vzdělání, a jakmile mu bude příští rok osmnáct, vrhnout se rovnou na policejní akademii.“

„No a co? A ty doufáš, že tohle ho odradí a podaří se ti využít ten jeho geniální mozek ke tvým účelům?“

Pomalu a přitažlivě se usmál. „To je dobrý nápad…, ale já jsem si spíš myslel, že tohle pro něj bude zajímavá zkušenost. Navíc ho potřebujeme, tady si opravdu nevymýšlím. Co se týče elektroniky, máme před sebou spoustu práce a navíc u toho bude potřeba hodně výzkumu a experimentů. A k dispozici nemáme moc času, je to tak, že?“

„Je, ale…“

„Podívej, já jsem tvůj konzultant za přímo ubohý plat, ale podle dohody mám alespoň právo vybrat si technického asistenta. A tohle je moje volba.“

Nadechla se a začala přecházet k oknu. A zpět. „Ale nebudeš s ním dělat jenom ty. Já taky. Nevím, jak se mám chovat k pubertálnímu asistentovi.“

„No, já bych řekl, že s ním můžeš zacházet jako s ostatními. Budeš mu říkat, co má dělat, a pokud se mu to nebude líbit, anebo to nebude dělat dostatečně rychle, tak ho usadíš tím svým fantasticky mrazivým pohledem a taky mu vynadáš. Na všechny to přeci tak dobře funguje…“

„Myslíš?“

„Tady, podívej,“ vzal její tvář do rukou, „tady to vidíš. Takhle se podíváš a tuhnu strachy.“

„Dobře. Nech si ho, ale pod podmínkou, že je to jenom na zkoušku a že se vzdáš svého platu.“

„O tom jsme ale nemluvili,“ zamračil se, „na to si opravdu nepamatuju.“

„A ty ho zaplatíš z vlastní kapsy.“

Chtěl to tak stejně udělat, ale věděl, že má s Evou hrát tuhle hru. „To ale není fér. Budu si o tomhle nespravedlivém jednání muset promluvit s mým zástupcem u policie.“

„Žádného zástupce tam nemáš,“ odešla ke dveřím, „jenom mě.“

„K mému potěšení, i k mému neprospěchu,“ poznamenal za jejími zády, když odcházela zpět do své kanceláře.

Jamie se krčil mezi Feeneym a McNabem a ukazoval jim nějaký kapesní počítač. „Dekóduje to všechny systémy, který jsou na trhu, dokonce i ty, co se ještě neprodávají. Pak se to klonuje…“

Nejdřív zvedl hlavu, pak se vztyčil. Strčil si přístroj do kapsy. „No, tak jste se dohodli, nebo ne?“

Roarke k němu přešel a beze slova natáhl ruku.

S pokleslými rameny vytáhl Jamie zase počítač z kapsy. „Půjčil jsem si jeden, abych na něm mohl doladit pár funkcí.“

„Nesnaž se mě oblafnout, Jamie. Jestli si budeš dál půjčovat vybavení, tak rychle přijdeš o privilegia ve studijní praxi.“ Počítač zmizel v Roarkově kapse.

„To byl můj prototyp.“

A honoráře z něj by z toho kluka udělaly boháče, přemýšlel Roarke, ale neřekl nic. Jenom pozvedl obočí a díval se, jak se Jamie kroutí.

„Dobře, dobře. Tak se zklidněte.“ Naštvaně se podíval na Roarka a pak na Evu. Nikdy si nebyl úplně jistý, který z nich velí.

V každém případě mu bylo jasné, že oba by ho byli schopní zašlápnout jako hada, než by si všiml, že zvedli nohu.

U nich doma to bylo jasné, před tím, než se rodiče rozvedli. U nich velel otec. Ale potom, zvlášť po Alicině smrti, to bylo většinou na Jamiem.

Ale tady si nebyl nikdy jistý.

„Tak jak jste se rozhodli?“ dožadoval se odpovědi.

„Jsi Roarkův technický asistent na zkušební dobu,“ řekla mu Eva, „jestli se ale pokusíš překročit hranice své pravomoci, obejít pravidla, nebo se jenom k hranici příliš přiblížíš, zašlápnu tě jako ada. Teď se podívej na všechny, co jsou tady.“

„No a co?“

„Tihle všichni jsou tví nadřízení. Což znamená, že když ti kdokoli z nich dá příkaz, i kdyby to bylo, aby sis ve stoji na hlavě píska1, uděláš to. Je to jasné? Dále,“ pokračovala, dříve než si stačil začít stěžovat, „veškeré informace, konverzace, plány nebo návrhy, které se tohoto úkolu týkají, jsou tajné. S nikým o tom nebudeš mluvit, ani s nejlepším kamarádem, ani s matkou, ani s holkou, kterou bys rád viděl nahou, ani se svým pudlem.“

„Já se nevykecávám,“ řekl trochu uraženě, „vím, jak to funguje. A žádnýho blbýho pudla nemám. Navíc jsem už nahatý holky viděl.“ Zakřenil se. „Včetně vás.“

„Bacha, chlapče,“ řekl Roarke potichu, „dávej si pozor, kam šlapeš.“

„Jsi drzý, to si o tobě pamatuju.“ Eva ho s rozmyslem obešla kolem dokola. „Drzost se mi za určitých okolností hodí. Takže místo, abych tě vytahala za uši dost na to, abych ti je mohla omotat kolem hlavy, tuhle poznámku přejdu. Pro tentokrát. Baxtere, vemte ho k počítačům. Ukažte mu, co kde je. A jestli na něco sáhne, zlomte mu ruku.“

„Jasně. Tak pojď, chlape.“ Když došli ke dveřím, Baxter se k němu naklonil, „jak jsi ji viděl nahou?“

„Budou s ním potíže,“ zamumlala Eva.

„Ale vyplatí se to,“ Roarke přejel rukou po počítači v kapse, „to ti slibuju.“

„Je to dobrej kluk, Dallasová.“ Feeney se zvedl ze židle. „Chytrej a na svůj věk docela stabilní. My si ho pohlídáme.“

„To doufám. Je váš. Nadine a její kameraman tady budou za dvacet minut. Vždycky přijde včas. Vy dva můžete udělat to interview někde dole, vyhovuje vám to?“

„Mně jo.“ McNab se ohlédl na Feeneyho. „Chci to mít za sebou a začít na tom dělat.“

„Sem nahoru Nadine nesmí,“ upozornila je Eva, „k tomu klukovi se nesmí ani přiblížit. Když na něco přijdete, na cokoli, dejte mi vědět. Ve třináct nula nula mám schůzku ve městě. Do té doby budu dělat tady.“

„Tak jdeme na to.“ Feeney položil ruku na McNabovo zdravé rameno. „Ukážeme tomu klukovi, co my starý počítačový pardi dokážeme.“

„Pošlete sem Baxtera zpátky. Musím ho tady někde usadit.“

„To zařídím já. Budeš ho chtít v tomhle patře, že?“ předpokládal Roarke.

„Dobře. A tu hračičku, co máš v kapse, tam pěkně nech, jo?“

Hodil po ní tak svůdný úsměv, že to Peabodyovou přinutilo polknout.

„Zapomeňte na vaše obscénní představy, Peabodyová,“ přikázala Eva, „máme práci.“

Pro začátek nechala Peabodyovou dělat na výpočtech pravděpodobností. Když člověk jedná s vysoce postavenými lidmi, platí, že čím víc informací, čím víc papírů, tím lépe.

Eva začala vyhledávat pachatele, kteří zneužili děti, a pak se z toho dostali bez trestu.

Ptala se sama sebe, jak je možné, že se jich tolik vyhnulo spravedlnosti.

A pak se k nim vrátila a zjišťovala, jestli existuje nějaká spojitost mezi nimi navzájem, nebo mezi nimi a Cogburnem nebo Fitzhughem.

Jsou si podobní, říkala si, museli se přeci někdy někde setkat. Rozčilovalo ji, že musí hledat pod čísly případů a ne pod jmény, ale většina případů byla chráněná. Většina zpráv, ve kterých figurovali nezletilí, byla zapečetěná.

Používajíc tedy čísla zpráv o případech a popisů, zredukovala seznam na několik jmen a projela ho programem na vypočítání pravděpodobností.

Výsledný seznam obsahoval pětadvacet jmen, a tak zjišťovala sekundární spojitosti.

Dvanáct dětí mělo stejného zástupce sociální péče.

CLARISSA PRICEOVÁ, NAROZENÁ 16/5/2021
V QUEENSU, NEW YORK, IDENTIFIKAČNÍ ČÍSLO
8876-LHM-22. MATKA MURIEL PRICEOVÁ, OTEC
NEZNÁMÝ. STAV SVOBODNÁ. ZAMĚSTNÁNÍ –
SOCIÁLNÍ PÉČE, MANHATTAN. ZAMĚSTNANÁ OD
1/2/2043. ÚROVEŇ B.
VZDĚLÁNÍ – TITUL MAGISTR SOCIOLOGIE
A PSYCHOLOGIE Z UNIVERZITY NEW YORK.
BEZ ZÁZNAMU V TRESTNÍM REJSTŘÍKU.

„Fotografii," přikázala a prostudovala si obrázek Clarissy Priceové, který se objevil na obrazovce. Byla to atraktivní žena, mulatka, s chytrým a přímým výrazem. Když někdo dělal sociálního pracovníka, obvykle dlouho nevydržel, aniž by mu to nepřidalo vrásek. Ale Clarissin obličej byl hladký. Zrzavé, kudrnaté vlasy měla upravené do copu.

Eva si našla její domácí a pracovní adresu a zkopírovala a uložila všechna data. A hledala dál.

Tentokrát našla policistu.

Detektiv seržant Thomas Dwier zadržel Cogburna před čtyřmi lety za držení drog a záměr je prodávat. Ale uspěchal to, neujistil se, zda Cogburn u sebe drogy opravdu má, a tak bylo obvinění staženo.

Větší štěstí měl s dealerem, který zásoboval majetnější teenagery. Ale než se případ prodral soudní mašinérií, snížili mu obvinění jenom na držení drog a dealer nakonec vyvázl jenom s pokutou.

Dokonce měl co dočinění i s Fitzhughem, když převzal hlášení o únosu a znásilnění, které ale potom zrušil vládní zástupce.

Osmnáct měsíců předtím pracoval Dwier ve skupině, která vyšetřovala případ dětské pornografie. Podezřelá vedla školku. Případ se dostal až před soud, ale nakonec podezřelou osvobodili.

Mary Ellen Georgeová, vzpomněla si Eva, byla podle záznamů ve spojení s Chadwickem Fitzhughem.

„Peabodyová, jdeme.“ Eva si nacpala disky do kabelky. „Před schůzkou v Tower máme ještě pár pochůzek.“

„Mary Ellen Georgeová. To byl tedy případ.“ Peabodyová studovala materiály, které Eva shromáždila na sedadle pasažéra. „Vy tý její hře věříte?“

„Jaké hře?“

„No hře na zdrcenou a nevinnou učitelku.“ Peabodyová se na Evu podívala přimhouřenýma očima. „Viděla jste její soudní přelíčení v televizi?“

„Na takovéhle věci se nekoukám.“

„Ale musela jste aspoň vidět krátké zprávy ve zpravodajství nebo číst nějaké komentáře k tomu případu, ne?“

„Já se všem těmhle věcem záměrně vyhýbám.“

„Poručíku, musíte přece sledovat zprávy nebo číst noviny, ne?“

„Proč?“

„Abyste věděla, co se děje.“

„Proč?“

„Protože…“ Peabodyová si rozčíleně zvedla čepici a poškrábala se na hlavě, „žijeme přeci ve světě, ne?“

„To je pravda. S tím se nedá nic dělat. Ale vysvětlete mi, jak mi sledování zpráv pomůže v tom, abych se stala lepším člověkem?“

„Jenom informovanějším,“ odpověděla Peabodyová.

„Mně se zdá, že události ve zprávách trvají jenom pár minut. Pak jsou už staré a nezajímavé a musíte najít něco nového, co by někoho zajímalo. Jestli chcete znát můj názor, myslím si, že to je

jenom takový nekonečný začarovaný kruh. Prostě se v tom nechci zaseknout, protože co je událostí dnes, to už zítra nikoho nezajímá. A zítra je zatraceně brzy. Takže utrácíte spoustu času, abyste věděla, co se děje dneska, ale když se ráno vzbudíte, tak je to za námi."

„Z toho mě bolí hlava. Vím, že v tom, co říkáte, je logická chyba, ale protože mě z vás bolí hlava, nemůžu na ni hned teď přijít."

„Nic si z toho nedělejte. Jedeme za Clarrisou Priceovou."

Parkoviště v ulici vedle manhattanského oddělení pro mládež a sociální péči bylo spíš pro legraci. Dvoupatrová garáž, kterou tady město postavilo, byla nacpaná auty, která vypadala, jako by se za posledních pět let bála pohnout. Eva si všimla aspoň tří, která měla píchlé pneumatiky a další s čelním sklem natolik pokrytým špínou a mastnotou, že na jeho vyčištění by člověk potřeboval sekyru.

Zaparkovala ve druhé řadě a zapnula signál Ve službě. Přemýšlela, jak daleko se asi ulice zacpe, než se vrátí.

Dvanáctipatrová krabicovitá budova nebyla pořádně udržovaná už od té doby, co ji narychlo postavili po období městských válek.

Recepce byla malá a nacpaná a obsahovala zastaralý manuální informační systém.

„Šesté poschodí." Eva přistoupila přímo ke zmatené recepční a prošla hned dál k výtahu. Pěkné zabezpečení budovy, přemítala.

A protože měla se sociální péčí vlastní zkušenosti, věděla, že děti, které do toho systému spadly, mohou být stejně nebezpečné jako dospělí, kteří je tam dostali.

Když vystoupila v šestém patře, všimla si, že v této části se někdo pokoušel vytvořit veselejší atmosféru. Pod oknem byly židle dětské velikosti v základních barvách a hračky z plastické hmoty. Naproti tomu byly dvě videohry právě pod nájezdem dvou unuděných a nevrlých puberťáků oblečených v černém.

Všimla si, že jeden z nich se na ně podíval a věděl, že ona je policajt ještě dřív, než si všiml uniformy Peabodyové.

Přešla k němu a čekala, až se na ni jeho oči zase podívají. Pak se k němu nahnula. „Vyndej si z boty ten nůž a dej mi ho a já tě neseberu za držení zbraně."

Protože měl nůž ukrytý, a podle svého názoru dobře, jenom se na ni zašklebil. „Jděte do háje."

Evina ruka se dotkla rukojeti nože pod jeho nohavicí vteřinu před ním. „Jestli se mnou chceš mít problémy, tak jsem ti k dispozici. Pokud ne, tak si tohle vezmu a nechám tě, abys strávil povinnou hodinu oblbováním sociální pracovnice tak, jak máš."

„Hezký ostří. Je dobře vybalancovanej."

„Stál mě sedmdesát pět babek."

„To tě někdo natáh, tak dobrej zase není."

Otočila se a šla k vesele se tvářící recepční. Vždycky byly mladé a tvářily se vesele, protože jim jejich idealizmus nevydržel víc jak rok, a pak se na to vykašlaly.

„Potřebuju si promluvit s Clarissou Priceovou." Položila svůj odznak na stůl.

„Paní Priceová má teď rodinné sezení. Za deset minut by měla být hotová."

„My si počkáme." Eva odešla zpátky ke zdi a záměrně si sedla vedle puberťáka s nožem.

Celých dvacet vteřin dokázal předstírat nezájem, a pak se zeptal: „Jak jste věděla o mým noži?"

„Tajemství."

„No tak?"

Všimla si čerstvých modřin na jeho zápěstích a jak se pohnul, viděla i jizvy po spálení cigaretou na rameni, které částečně zakrývalo jeho frajerské tílko. To je jedna věc, kterou jí její otec neprovedl. Nepálil ji, nenechal na ní jizvy. Nechtěl tak znehodnotit její cenu.

„Když ti došlo, že jsem policajt, zasunul jsi pravou nohu a otočil jsi kotník, aby ses přesvědčil, že není nůž vidět. Když tě někdo chytne, strčí tě do polepšovny. Byl jsi tam někdy?" Způsob, jakým pokrčil rameny, jí napověděl, že ne. Ještě ne. „Já jo. Ať je teď tvůj život jakýkoli, tam je to mnohem horší. Za pár let tě z tohohle systému vyšoupnou a jsi svým vlastním pánem. Jestli se teď dostaneš do polepšovny, budou tě hlídat, než ti bude jednadvacet."

Tohle bylo všechno, co mu chtěla říct. Něco jako rada nebo přednáška. A tak se znovu zvedla a šla hledat prodejní automat.

Když se vrátila s kelímkem špatného kafe, recepční jí sdělila, že za pět minut má paní Priceová další setkání.

Kancelář byla malá, ale znovu byla vidět snaha ji zvelebit. Na dvou ze stěn visely zarámované obrázky dětí. Na stole byly vedle vázy s čerstvými sedmikráskami pečlivě uspořádané složky. Za nimi bylo vidět Clarissu – stejně pečlivě upravenou a schopně vypadající, jako byla na fotografii.

„Je mi líto, že jsem vás musela nechat čekat," začala, „Lauren si bohužel nezapamatovala vaše jméno."

„Poručík Eva Dallasová."

„Nepotkaly jsme se pracovně?"

„Ne, jsem z oddělení vražd."

„Vraždy, aha. Co vás zajímá? Stalo se něco některému z mých svěřenců?"

„Ne, to ne. Alespoň ne přímo. Dělala jste s dětmi, které byly v kontaktu s dealerem jménem Louis K. Cogburn a taky s pedofilem jménem Chadwick Fitzhugh."

„Ano, pracovala jsem s dětmi, kteří tito lidé zneužívali."

„Pár dalších vašich případů mělo nějakou spojitost s údajnými sexuálními násilníky. Teď nás ale zajímají Cogburn a Fitzhugh."

„Kteří jsou mrtví," prohlásila Clarissa věcně. „Ráno jsem to viděla ve zprávách. Nějaká skupina se přihlásila k zodpovědnosti."

„Ano, teroristická skupina," upřesnila Eva, „která je také zodpovědná za smrt jednoho civilisty a jednoho policisty. Díváte se hodně na televizi?" Eva se zatvářila omluvně. „Promiňte, jenom jsme měly s mojí asistentkou takovou debatu na téma, jaký je vlastně přínos sledování zpravodajství."

„Sleduju ranní zprávy na kanálu 75 a většinou i večer, alespoň na chvíli." Usmála se na ně příjemně. „Na čí jsem straně?"

„Na její." Eva pokynula hlavou směrem k Peabodyové. „No nic. Jsem hlavní vyšetřovatelka na tomto případu a hledám spojitosti mezi skupinou, která si říká Zastánci čistoty, a nezletilými, kteří byli zneužiti Cogburnem nebo Fitzhughem anebo dalšími násilníky, na které se skupina může zaměřit. Vzhledem k tomu, že složky mladistvých jsou zapečetěné a většina těch, kteří již dosáhli plnoletosti, požádala o utajení případů, potřebuji vaši pomoc."

„Já ale nemůžu zradit důvěru mých svěřenců a jejich rodin, abych vám mohla pomoci ve vašem vyšetřování." Zvedla pěstěné

ruce bez prstenů. „Pro utajení těch případů existují dobré důvody. U těchto dětí došlo k vážné újmě. Vy máte svoji práci a já svoji. Mojí povinností je chránit tyto děti a udělat cokoli, co je v mých silách, abych jim pomohla se přes traumata přenést.“

„Slečno Priceová, je samozřejmě možné, abychom nechali tyto případy odtajnit. Chce to čas, ale můžu na to získat povolení.“

„Rozumím.“ Clarissa znovu zvedla ruce. „A až budete mít povolení, udělám, co je v mých silách a v rámci zákona. Já s těmi dětmi pracuji každý den. Pro dospělého je strašně těžké si získat jejich důvěru, protože právě dospělí jim ublížili. Je těžké si najít cestu k jejich rodinám, alespoň k těm, kterým to není jedno. Do té doby, než budete mít povolení, nemůžu pro vás v tomto směru nic udělat.“

„Měla jste někdy osobní kontakt s Cogburnem nebo Fitzhughem?“

„Státní návladní mě požádal o vyjádření k oběma případům. Vyjadřovala jsem se k případům dětí, které byly v mé péči, z hlediska jejich psychologické újmy. Ani s jedním jsem nemluvila. Nebudu předstírat, že je mi líto, že nejsou naživu, aby mohli zneužívat další oběti.“

„A co Mary Ellen Georgeová?“

Její výraz ztvrdnul. „Tu zprostili viny.“

„Myslíte, že to bylo správné?“

„Její porota si to myslela.“

„Měla jste s ní někdy osobní kontakt?“

„Ano. Měla jsem příležitost prohlédnout její školku. Spolupracovala jsem s policií, která ji později zadržela. Byla velmi přesvědčivá. Mateřská…“

„Vás ale nepřesvědčila.“

„U takovéhle práce potřebujete mít určité instinkty, stejně tak, jako je tomu u vaší. Věděla jsem, co je zač.“ V jejím obličeji bylo vidět znechucení, až vztek. „Některé boje vyhrajete, a některé prohrajete. Prohra je vždycky těžká, ale pokud ji nedokážete přijmout a nechat ji plavat, vyčerpáte se. No a teď už mě budete muset omluvit. Mám další setkání a už mám zpoždění.“

„Jsem vám vděčná za váš čas.“ Eva odešla ke dveřím. „Vrátím se s tím povolením, slečno Priceová.“

„Budu vám k dispozici.“

Před budovou ignorovala Eva proud vozidel, který se snažil objet její zaparkované auto. Ani ji nenapadlo reagovat na troubení, nadávky a širokou škálu obscénních gest. Nasedla do auta.

„Hraje podle pravidel,“ začala Peabodyová, když se Eva zařazovala do provozu, „ale až budeme mít povolení, hodně nám pomůže.“

„Neutajuje jenom svoje případy. Věděla, kdo jsem, ale předstírala, že mě nezná.“

„Jak víte, že vás poznala?“

„Sleduje pravidelně kanál 75. Když se pravidelně díváte na kanál 75, tak mě budete znát. Vy jste mě dnes ráno viděla – během zpravodajství, o kterém tvrdila, že se na něj dívala. Byla trochu příliš opatrná.“

Eva rychle zabočila vlevo a jen tak tak se vyhnula nárazníku taxíku. „Clarissa Priceová zůstává na našem seznamu.“

Kapitola 9

Jamie se strašně snažil, aby vypadal cool. Všechno, po čem v životě toužil, mu najednou spadlo do klína a on se bál, že by mohl udělat něco, co by ho o to zase připravilo. Podle Jamieho se svět točil kolem elektroniky. Existovala jenom jediná věc, kterou by dělal raději než práci s elektronikou, a to bylo pracovat s elektronikou jako detektiv.

Díky Roarkovi k tomu dostal příležitost. Dokonce při vyšetřování vražd, které mátlo jednu z nejlepších policajtů.

Lepší to ani nemohlo být.

Mohlo. Kdyby dostal odznak a hodnost. Ale jmenování technickým asistentem odborného poradce byla příležitost.

A on jí chtěl pořádně využít.

Jednoznačně se mu líbilo dělat s Feeneym. Strejda Feen byl policajt, který měl v záloze spoustu zvláštních historek.

A McNab byl taky cool. Dost si vymýšlel, ale počítače znal jako své boty. A teď, když byl zraněn ve službě, si o něm jamie myslel, že je to opravdový hrdina. Napůl ochrnutý, a přesto dělá svou práci.

Takový jsou prostě policajti.

Taková je i Dallasová. Nic ji nezastaví. Ať se děje cokoli, udělá, co je potřeba. Postavila se za jeho dědečka i za Alici.

Ještě pořád bylo bolestivé myslet na sestru. Věděl, že jeho matka se z toho nikdy nedostane, alespoň ne úplně. Možná to jinak nešlo.

Někdy vzpomínal na to, co se stalo vloni na podzim. Jako by to byl jenom sen. Zvlášť ten konec. Všechen ten kouř a oheň v místnosti, kam ten hajzl Alban odtáhl Dallasovou po té, co ji zdrogoval.

Kouř a oheň a krev a ta děvka Selina ležela mrtvá na zemi. Roarke a Alban se rvali jako divocí psi a Dallasová řvala, aby jí podal nůž, aby jí pomohl sundat pouta, kterými jí Alban přivázal nahou k nějakému oltáři. A nahá, pořád ještě omámená, pak skočila Albanovi přímo na záda.

Bylo to jako ve snu, šíleně divné. Nejdřív viděl Roarka, jak se vrhnul na Albana a praštil ho, až padl do mdlob. Pak slyšel

přibližující se sirény, slyšel Roarka a Dallasovou, jak spolu mluví, ale neslyšel slova, jenom zvuky. Praskání ohně, pach kouře. A nůž v jeho ruce.

Zařvala na něj, když viděla, co chce udělat. Ale bylo pozdě. Nemohla ho zastavit. On se sám zastavit nedokázal.

Ten hajzl, co zničil jeho rodinu, byl najednou mrtvý a jeho teplá krev byla na jeho rukou.

Nepamatoval si, jak to udělal. Nepamatoval si ten moment, tu chvíli, kdy do něj zabořil nůž. Takové přeskočení času. Nepamatoval si, co se stalo.

Ale stalo se to. Nebyl to jenom sen. A Dallasová řekla Feeneymu a Peabodyové a ostatním policajtům, kteří se tam nahrnuli, že Alban byl zabit během rvačky. Sebrala mu rituální nůž, nechala na něm svoje otisky a lhala.

Protože se postavila i za něj.

„Jamie, soustřeď se."

Zamrkal, zčervenal a pokrčil rameny. „Jo, jasně."

Pracoval na simulaci viru. Od chvíle, co začali, to už byla třetí.

„Z těchhle simulací pořádný data nedostaneme, pokud nebudeme mít výsledky z infikovanejch počítačů."

„To už jsi na několik různých způsobů řekl šestkrát nebo sedmkrát."

Jamie se otočil od svého stolu. Za ním dával Roarke dohromady filtr. Většinu programování dělal manuálně, rychlým kukáním prstů. Podle Jamieho musel každý dobrý programátor umět programovat manuálně stejně tak jako hlasově a měl by vědět, pro kterou práci je který způsob vhodnější.

Roarke je programátor super extra.

„Udělat analýzu by mi trvalo maximálně pět minut," pokračoval Jamie.

„Ne."

„Když mi dáte deset minut, najdu ten virus a izoluju ho."

„Bez identifikace…"

Když Roarke zvedl ruku, aby ho zarazil, zmlknul.

Dokončil simulaci, zaznamenal informace a rozjel další program. Nechal ho běžet a zvedl se, aby si ve velké lednici našel tubu Pepsi.

„Dám si taky jednu," řekl Roarke, aniž by vzhlédl od práce.

Jamie vyndal druhou tubu. Na opačném konci místnosti dělali Feeney a McNab na analýze filtru, jamie nikdy nebyl v domácnosti, která se mohla pochlubit plně vybavenou elektronickou laboratoří.

Pravdou bylo, že nikdy nebyl v domě, který by se podobal tomuhle. Co v něm chybělo, ještě nikdo asi ani nevynalezl.

Podlaha byla pokrytá šedými dlaždicemi. Zdi byly světle zelené a na nich byly obrazovky. Světlo sem pronikalo půl tuctem zabarvených střešních oken, aby světlo a teplo neničilo vybavení.

Vybavení bylo tak špičkové, že snad ani lepší neexistovalo. Byl tady plný tucet komunikačních center, včetně jednoho RX-5000K, které viděl testovat v oddělení výzkumu a rozvoje. Mělo jít na trh asi za tři až pět měsíců. Měli tady tři přístroje virtuální reality, holografický počítač a globální a interplanetámí navigační systém, na který by si strašně rád sáhnul.

Podíval se na svou obrazovku, zkontroloval, ve které fázi je jeho simulace, a sedl si vedle Roarka. Podíval se na kód přes celou obrazovku, který prováděl výpočty.

„Když z toho vyřadíme zvuk a všechny další frekvence, stejně nedostaneme ID nebo zdroj."

„Něco ti uniklo, podívej se na to znovu." Roarke pokračoval v práci a Jamie si v hlavě přehazoval kód.

„Jasně, jasně, kdybyste přehodil části tyhle rovnice, vidíte? A tenhle příkaz… Pak…"

„Počkej." Roarkovy oči se zúžily soustředěním, když si prohlížel vlastní kód a přemýšlel o tom, co jamie navrhoval. Ten kluk má talent.

„Tak je to lepší, máš pravdu." Upravil kód a pokračoval dál. „Roarke?"

„Nemá cenu, aby ses mě znovu ptal. Trvám na svém."

„Jenom mě chvíli poslouchejte. Vy přeci říkáte, že člověk má mít šanci přednést svůj nápad, ne?"

„Neexistuje nic protivnějšího, než když ti někdo zopakuje tvoje vlastní slova.“ Ale přestal dělat, opřel se a vzal si do ruky Pepsi. „Tak mluv.“

„Dobře. Bez analýzy a dat z jednoho z infikovanejch počítačů hrajeme naslepo. Můžeme si vymejšlet filtry a ochrany a všechno možný, ale ať jsou dokonalý, jak chtěj, nikdy nebudeme vědět, že na sto procent ten virus zneškodní. Pokud to teda je virus, protože bez analýzy nevíme ani to.“

„Až spustíme ochranu, budeme si jistější, že ten, kdo na tom počítači bude dělat, je chráněný. Pokud je ten virus podvědomý, což je velmi pravděpodobné, a používá k infikaci buď obraz nebo zvuk, s něčím takovým už jsem dělal a dávám dohromady kombinaci ochran, která to odfiltruje.“

„To, že to fungovalo u něčeho podobnýho, neznamená, že to bude fungovat u tohohle. Takže je to stejně sázka do loterie.“

„Chlapče, sázení je moje oblíbená hra.“

Jamie se zakřenil, a protože ho zatím Roarke nezarazil, pokračoval. „Dobře, podle toho, že detektiv Halloway strávil na tom počítači pár hodin, než se ukázaly první příznaky, a pokud počítáme s tím, že oba mrtví na nich strávili mnohem víc času, je pravděpodobný, že to trvá aspoň pár hodin, možná i víc, než se člověk dostane do průseru. Hallowayův mozek explodoval logicky dřív, protože na tom seděl v kuse, a místo toho, aby dělal několik různejch věcí, koukal na to furt.“

„Ty si myslíš, že jsem to nepromýšlel pořádně?“

„Jestli jo, tak víte, že mám pravdu.“

„Pravděpodobně. Ale jenom pravděpodobnost je dost riskantní, pokud jde o život.“

„Když použijeme váš první filtr, tak se pravděpodobnost zvýší.“ Jamie se snažil se na židli moc nepohnout, protože cítil, že dělají pokrok. „Když nebudeme na počítači dýl než deset minut a když bude operátor pod zdravotním dohledem, zatímco je na počítači, abysme mohli zachytit neurologický změny. Máte tady vybavení, který by se tomu dalo přizpůsobit.“

Roarke přemýšlel, že udělá přesně tohle, až se mu podaří se zbavit toho kluka i policajtů.

Ale možná existovala nějaká přímější cesta.

„Rozumíš tomu, kam se chci s tímhle filtrem dostat?“ zeptal se Jamieho.

„Jo, jasně.“

„Tak to dodělej,“ přikázal mu Roarke a zvedl se, aby vysvětlil Feeneymu, o co jde.

McNab s tím souhlasil. Roarke si říkal, že pro mladé je asi jednodušší zahrávat si se smrtí.

„Můžeme si tady hrát se simulacema, s výpočtama a tak dál celý týdny a nikam se nedostaném,“ trval na svém McNab. „Odpovědi jsou v těch infikovaných počítačích a jestli chceme něco zjistit, tak se musíme vrhnout na ně.“

„Ještě jsme tomu nedali ani celý den.“ Feeney si byl vědom, že se od něj očekává, že bude rozumný, ale stejně jako ostatní se musel hodně držet, aby do toho nešel rovnou. „Čím víc simulací a testů uděláme, tím lepší jsou naše šance.“

„Asi za hodinu budu mít nejlepší funkční filtr, který se nám za daných okolností podaří sestavit.“ Roarke se otočil na Jamieho. „Můžeme na něm jet simulaci a testovat ho různými viry a subliminály a uvidíme, jak se bude chovat. Pak bych řekl, že přijde čas na kalkulovaný risk.“

Feeney vytáhl jeden ze svých oblíbených sáčků mandlí. „Hlavní vyšetřovatelka nás do toho nenechá jít.“

„Hlavní vyšetřovatelka ale není programátor,“ řekl klidně Roarke a odmítl se zabývat láskou svého života.

„To je teda pravda. Nikdy se mi nepodařilo jí vštípit respekt k technice. Doděláme filtr, pojedeme simulace, a když se bude filtr dobře držet, tak jdeme na to.“

„Já budu počítač obsluhovat,“ řekl McNab rychle.

„To tedy ne.“

„Kapitáne…“

„Vy už jste takhle v neschopnosti. Váš stav by mohl ovlivnit výsledky.“ Byly to kecy, říkal si Feeney, ale byl by blázen, kdyby poslal McNaba znovu do takového nebezpečí. Nechtěl ztratit dva muže ve dvou dnech.

„Měl bych to dělat já," otočil se na židli Jamie, „je to můj nápad."

Roarke se na něj skoro ani nepodíval. „Vzhledem k tomu, že se oba zodpovídáme tvojí matce, přejdu tuhle nesmyslnou poznámku bez povšimnutí."

„Nechápu proč…"

„Jamie, už jsi dodělal ten program?" zeptal se Roarke.

„Ne, ale…"

„Tak to dodělej." Otočil se zpátky na Feeneyho. „Řekl bych, že je to mezi mnou a vámi."

„Ne, je to na mně, já jsem policajt."

„Programátor jako programátor, na odznaku nezáleží. Můžeme se o tom hádat, jestli chcete, o tom, že vy máte odznak, o tom, že tady děláme na mém vybavení… Ale co kdybychom se dohodli jako Irové?"

Ve Feeneyho obličeji se objevilo pobavení i nadšení. „Chcete se poprat, anebo napít?"

Roarke se zasmál. „Měl jsem na mysli jiný způsob rozhodování." Vytáhl z kapsy minci. „Hlava nebo orel?" Zeptal se. „Vyberte si."

Eva považovala náčelníka Tibbla za slušného policajta, i když to byl úředník.

Byl tvrdý, čestný a skvěle rozpoznal, když mu někdo chtěl něco nabulíkovat. Politikaření, které k jeho postavení patřilo, zvládal lépe než většina ostatních, a dokázal udržet starostu a další představitele města, aby se nepletli do práce policistům.

Ale když šlo o případ, ke kterému měl co říci každý volič ve městě, když do toho byla zapletená média a když došlo k tomu, že policista si vzal jiného policistu jako rukojmí přímo na ředitelství, pak se do toho začali motat politici.

Zástupce starosty Jenna Francová byla známá svou tvrdostí.

Eva s ní dosud osobně neměla nic k dočinění, ale vídala ji na radnici a v televizi. Byla to žena vědomá si důležitosti vypadat co nejlépe. Zvlášť, když váš osud závisí na voličích, kteří se často rozhodují podle toho, jestli je kandidát atraktivní, nebo ne.

Byla malého vzrůstu a kompenzovala to elegantními botami s vysokými podpatky. Byla obdařená plnými ženskými křivkami a patřičně je v na míru šitých kostýmech odvážných barev vystavovala na odiv. Dnešní kostým byl červený a bezvadně ladil se silným zlatým náhrdelníkem a párem náušnic, které vypadaly, jako by každá vážila alespoň dvě kila.

Evu z pohledu na ni bolely uši.

Vypadala spíš jako hýčkaná městská panička na cestě na dobročinný oběd než jako tvrdě pracující politik. A její protivníci, kteří tomu pocitu podlehli, zůstali daleko za ní.

Eva ji dokázala hluboce respektovat.

Fakt, že ji starosta Peachtree poslal místo sebe, nasvědčoval tomu, že ji respektoval stejně tak.

S ní přišel tiskový mluvčí Lee Chang. Malý, štíhlý a perfektně upravený, v šedém proužkovaném obleku, s tmavými vlasy sčesanými dozadu.

Měl asijský původ, oxfordské vzdělání a schopnost žonglovat s fakty tak, že nakonec vypadala přesně tak, jak bylo potřeba.

Evě nebyl nikdy sympatický a to bylo zcela vzájemné.

„Poručíku," začal Tibble, „máme problém."

„Ano, pane."

„Za prvé, slyšel jsem, že detektiv McNab se dává dohromady u vás doma."

„Ano, pane, je pod zdravotním dohledem…" Ačkoli jí nebylo jasné, jak by uspokojivě vysvětlila, kdo je Summerset. „Domnívali jsme se, že by se cítil lépe v domácím prostředí než v nemocnici."

„Jak je mu?"

„Zatím žádné změny."

„Aha." Tibble zůstal sedět za stolem. „Informujte mě průběžně o jeho stavu."

„Ano, pane."

„A jak daleko jste s vyšetřováním?"

„Pátrám po spojitostech mezi oběťmi, které by nás mohly vést k identifikaci členů skupiny Zastánci čistoty. Kapitán Feeney a jeho tým programátorů pracují na sestrojení ochrany, která nám umožní analyzovat infikované počítače s přijatelnou úrovní ochrany.

Probíhají laboratorní testy obětí, abychom mohli identifikovat příčiny mozkového selhání, které vedlo k jejich smrti.“

„Přijatelná úroveň ochrany…“ Jenna Francová zvedla ruku, ale ne jako někdo, kdo žádá o pozornost, ale jako někdo, kdo je zvyklý, že ho poslouchají. „Co tím přesně chcete říci?“

„Slečno Francová, já nejsem programátor. Tuto část vyšetřování má na starosti kapitán Feeney. Snaží se o vytvoření maximálně bezpečné ochrany.“

„Poručíku, nemůžeme si dovolit, aby nám implodoval další policista a potenciálně zranil nebo zabil někoho ze svých kolegů nebo dalšího civilistu. Nemůžu jít za starostou nebo do televize a použít termín přijatelná úroveň ochrany.“

„Slečno Francová, promiňte, ale policisté nastupují do práce každý den pouze s přijatelnou úrovní ochrany.“

„Ale každý den se nestává, že střílí po svých spolupracovnících anebo berou své nadřízené jako rukojmí.“

„Ne, madam. A nadřízený detektiva Hallowaye vede tým odborníků, který se snaží co možná nejrychleji zajistit, že se to nebude opakovat.“

„Jestli mohu.“ Changovy ruce zůstaly klidně založené a jeho tvář měla příjemný a přátelský výraz. „Dá se říci, že policie využívá všech dostupných prostředků, aby identifikovala zdroj údajné elektronické infekce. Zástupci médií budou samozřejmě konzultovat s odborníky na dané téma, aby byli schopní formulovat správně své otázky a aby mohli vyvolat televizní debatu. My samozřejmě uděláme totéž.“

„A když budeme v televizi debatovat na toto téma, dáme té teroristické skupině přesně to, co chce – naši pozornost, prostor v médiích. Legitimitu.“

„Diskuze a otázky přijdou tak jako tak,“ ujistil ji Chang, „pro nás je důležité, abychom udávali tón debaty.“

„Co je opravdu důležité, je zastavit tuhle skupinu.“

„Tady s vámi budu milerád souhlasit, poručíku, ale to je práce pro vás, a ne pro mne.“

„Poručíku.“ Whitney hlas nezvýšil, ale jeho tón stačil, aby zarazil poznámku, kterou měla Eva na jazyku. „Média už jsou dávno v pohybu. A my se buď přizpůsobíme, nebo nás to převálcuje.“

„Rozumím, veliteli. Já i můj tým budeme dodržovat nařízení pro styk s médii a budeme se držet oficiálního prohlášení.“

„To ale nebude stačit,“ vložila se do toho znovu Francová. „Jste známá postava, poručíku, a děláte na případu, o kterém se mluví. Velitel elektronického oddělení a jeden další detektiv se přímo zúčastnili toho včerejšího debaklu.“

„Madam, poručík Dallasová riskovala vlastní život, aby situaci vyřešila.“

„To je přesně to, o čem mluvím. Vzhledem k tomu, že byla přímo u toho, a že má veřejnost zájem o její profesionální i osobní život, budeme ji potřebovat na obrazovce co nejčastěji.“

„Ne.“

„Poručíku.“

Když se otočila po Tibblově hlase, přinutila se mluvit klidně. „Ne, pane, nebudu věnovat čas a energii tomu, abych se – na úkor vyšetřování – stala jakousi hlásnou troubou policie. Nebudu se podílet na tom, že skupina teroristů zodpovědná za smrt mého kolegy a možná i za ochrnutí druhého, dostane přesně tu pozornost, kterou hledá. Měla bych být v terénu a dělat na případu a ne tady debatovat o tom, co to znamená přijatelná úroveň ochrany.“

„Poručíku Dallasová, když se vám to hodilo, klidně jste média využila.“

„Ano, pane. Ale když tomu tak bylo, používala jsem svá vlastní slova a nepapouškovala nějaké připravené prohlášení. A můj osobní život patří mně a nemá s tímto vyšetřováním absolutně nic společného.“

„Odborný poradce, který je součástí vašeho týmu, má ale s vaším soukromým životem hodně společného, že, poručíku?“ pokračoval Tibble. „Sympatizuji s vaším názorem i s vaší touhou po soukromí. Ale pokud tuhle hru nebudeme hrát dobře, Zastánci získají nejen pozornost veřejnosti, ale i její podporu. Pan Chang tady má výsledky průzkumu veřejného mínění.“

„Průzkum veřejného mínění?“ Evě se nepodařilo nedat najevo znechucení. „My jsme udělali průzkum veřejného mínění?“

„Dvě zpravodajské agentury měly výsledky průzkumu už před jedenáctou hodinou.“ Chang z kapsy vytáhl poznámky. „Kancelář starosty udělala vlastní průzkum pro vnitřní potřeby. Když byli respondenti dotázáni, jestli považují skupinu známou jako Zastánci čistoty za teroristickou organizaci, padesát osm procent odpovědělo negativně. Když byli dotázáni, jestli mají obavy o svoji bezpečnost, čtyřicet tři procent odpovědělo kladně. Přirozeně bychom rádi, aby se tato čísla změnila k lepšímu.“

„Vy mě fascinujete,“ zamumlala Eva.

„Fakta jsou následující,“ prohlásil Tibble, „většina veřejnosti vidí tuto skupinu přesně tak, jak si přeje být vnímána. Další průzkum ukazuje téměř neexistující sympatie ke Cogburnovi a Fitzhughovi, stejně tak jako minimální lítost nad tím, jakým způsobem zemřeli. Není možné, ani politicky vhodné, abychom se pokoušeli vytvořit sympatie k těmto jedincům. Co je ale nutné, je bránit právní systém.“

„A tento systém musí mít lidskou tvář,“ dodal Chang, „musí být osobní.“

„Tohle není jednoduchá situace, Dallasová,“ pokračoval Tibble. „Pokud skupinu veřejně odsoudíme, ale nesprávným tónem, můžeme vyvolat paniku. Obchody začnou zavírat, protože lidé se budou bát používat elektronická zařízení. Budou se bát zapnout si počítač a nemocnice budou přecpané, protože někoho bolí hlava nebo mu teče z nosu krev.“

„Potřebujeme, aby veřejnost zůstala klidná a měla pocit bezpečí,“ přidala se Francová. „Je nutné, abychom ukázali, že máme situaci pod kontrolou.“

„Zastánci se zatím nezaměřili na nikoho, kdo by neodpovídal velmi specifickému profilu,“ začala Eva.

„Přesně tak, poručíku,“ přikyvovala Francová. „To je přesně to, co chce pan starosta a my všichni, aby zaznělo s dostatečným důrazem. Rodina na rohu se nemusí ničeho bát. Kavárna u parku může být otevřená jako jindy. Zastánci se jich netýkají.“

„Zatím.“

Francová zvedla obočí. „Myslíte si, že se to změní?“

„Vím, že samozvaným strážcům pořádku se může jejich práce příliš zalíbit. Takové moci se těžko odolává a může zkorumpovat původní záměr. Beztrestné násilí může vést k něčemu mnohem horšímu.“

„To je dobré,“ řekl Chang a vytáhl si znovu svoje poznámky, „trochu upravené…“

„Nezahrávejte si se mnou, Changu, nebo…“

„Dallasová,“ Whitney se zvedl, „jsme všichni na stejné straně. Naše nástroje a metody se možná liší, ale všichni chceme to samé. Zapomeňte na chvíli na průzkumy i na všechnu politiku kolem toho. Víte toho o lidské povaze dost na to, aby vám bylo jasné, že bez toho, abychom tomu dali ten správný směr, začnou tuhle skupinu lidé brát jako hrdiny. Uvidí jenom kriminálníky, kterým se podařilo uniknout spravedlnosti a kteří konečně dostali co proto. Budou si myslet, že mládež je v bezpečí jenom díky tomu, že se za ně tahle skupina postavila.“

„Spravedlnost není anonymní a nefunguje mimo pravidla hry.“

„To je ve stručnosti to, o co jde. Tisková konference v šestnáct třicet na policejním ředitelství. Buďte tam v šestnáct nula nula, abyste se mohla připravit.“

„Rozkaz, pane.“

„Všichni máme svoji práci, poručíku.“ Francová se sehnula a zvedla elegantní koženou aktovku. „A u každé práce existuje alespoň kousek, který je nechutný nebo nepříjemný. Ale v zásadě nám všem jde o bezpečí v tomhle městě.“

„Souhlasím, madam. Naštěstí není můj zájem na této věci závislý na výsledcích voleb a průzkumů veřejného mínění.“

Francová se usmála. „Slyšela jsem, že jste paličatá. To je dobře. Já také. Náčelníku Tibble, veliteli Whitney…“ Pokynula Changovi a odkráčela ve svých prudce elegantních botách.

„Poručíku.“ Náčelník Tibble zůstal u stolu. „Na tomhle případu budete dělat s Francovou. Očekávám od vás, že budete s ní a s kanceláří starosty spolupracovat v plném rozsahu a s respektem, který jim náleží. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Na tomto případu je několik možných důvodů ke vzniku krize. Bezpečnost, důvěra veřejnosti, mohou mít i finanční a politické důsledky. Všechny tyto aspekty musíme brát v potaz. Pokud dojde ke snížení turistického ruchu, protože se lidé budou bát sem přijet, pokud lidé budou mít strach používat elektronická zařízení v práci nebo i doma, může dojít ke snížení příjmů města, jednotlivých firem, i osobních příjmů. Takové věci mohou média využít v náš neprospěch. A pokud máte pocit, že toto je oblast, která se vás už netýká, tak vám doporučuji, abyste se o tom pobavila se svým manželem.“

„Názor mého manžela neovlivňuje to, jak já vykonávám svoje povinnosti a jak vyšetřuji své případy, veliteli.“

„Poručíku, kdokoli, ať už na zemi, nebo na jiné planetě ví, že to, co říkáte, je nesmysl. V této době není možné, abychom ignorovali politiku nebo média. Proberte se.“ Opřel se a studoval její pečlivě bezvýraznou tvář. „Dallasová, někdy mě unavujete.“

To prohlášení ji natolik dostalo, že se na něj podívala a omluvila se mu.

„Nemyslíte to vážně, Dallasová.“ Mávl nad ní rukou a pak si promnul obličej. „A teď mi řekněte o vyšetřování to, co jste nechtěla říct před Changem a Francovou.“

Začala vyprávět. Přerušil ji. „Sociální pracovnice a policajt? To vám nestačí, jak mi už teď komplikujete život?“

„S detektivem Dwierem jsem ještě nemluvila pane, a nemám důkaz, že by k organizaci patřil. Předpokládám, že by v tom mohli být zapletení i rodiče nějak postižených dětí.“

„To se dostane na veřejnost. Někdo z těch, které budete vyslýchat, půjde určitě za reportéry. Potřebujeme se na to připravit.“

„Veliteli Tibble…“ Když její komunikátor zapípal, uvědomila si, že ji zachránil. „Promiňte, pane.“

„Vemte to.“

„Dallasová.“

„Zpráva pro poručíka Evu Dallasovou. Vražda s kritickou důležitostí. 5151 Riverside Drive. Oběť identifikována jako Mary Ellen Georgeová. Hlaste se u uniformovaného strážníka na místě činu.“

„Beru na vědomí.“ Když se otočila na Tibbla, její tvář už byla zase bez výrazu. „Zase se nám to trochu zkomplikovalo. Nebo zjednodušilo, podle toho, jak se na to díváte.“

Povzdychl si. „Jděte.“

Tibble se zvedl ze židle, když Dallasová odcházela. „Vsázím padesátku, že to jenom využívá, aby se mohla zbavit té tiskové konference.“

„Copak vypadám, že si ze sebe nechám utahovat?“ Whitney zavrtěl hlavou. „Dohlédnu na to, aby tam byla.“

Kapitola 10

Od té doby, co Roarke dělal s něčím tak základním, jako je trik při házení mincí, už uplynula řada let. Jediné, co bylo potřeba, byly hbité prsty a trocha odvedení pozornosti.

Tenhle klučičí trik se mu rychle a hladce vrátil, když si Feeney zvolil stranu.

Chytil minci, palcem lehce přejel po povrchu, aby zjistil, kterou stranou ji má obrátit navrch a tu pak ukázal na hřbetu ruky.

Udělal to všechno v rychlosti, a pokud se mohl sám pochválit, tak i velmi zručně. Feeney se mohl nad výsledkem vztekat, možná být i podezřívavý, ale dohoda byla dohoda.

I když to nebyla úplně férová hra.

„Mohli bysme to zkusit ještě jednou nebo dvakrát," řekl Feeney, když všichni postávali okolo Roarka, který držel disk s filtrem. „Možná jsme…"

„Nechovejte se jako maminka," řekl Roarke.

„Pokud se vám stane něco pod mým vedením, tak se můžu nechat tak akorát vycpat."

„No tak, seberte se. Kdyby to vyšlo naopak, tak jsem to samé říkal já. Dala by si mě k snídani."

„Ještě k tomu házení mincí…" Feeney si sice nevšiml ničeho zvláštního, ale s Roarkem si nemohl být nikdy jistý. „Zopakujeme to, ale tentokrát hodí Baxter."

„Mohl bych to interpretovat tak, že si myslíte, že podvádím, ačkoli jste si tu minci vybral sám a sám si vybral stranu. Ale vzhledem k tomu, že už se známe dlouho a vzhledem k našemu přátelství to budu považovat za vyjádření vaší starosti o mě. Jednou se stalo a my Irové přeci nikdy nezpochybňujeme sázky, ne?"

„Mě do toho netahejte." Baxter si nechal ruce bezpečně v kapsách. „Ať se stane cokoli, Dallasová bude naštvaná. Tak pojďme na to, než nám natrhne zadek."

„Když se nám podaří udělat diagnostiku, tak nám ho nenatrhne." Jamie byl v sedmém nebi. Nejen, že se pouštěli do něčeho, co bylo super cool, ale navíc jen tak kecal s policajty. „Ta infikovaná mašina je pomalá a filtr je pěkně náročnej. Uploadovat ten ochrannej

program bude trvat devadesát tři sekund," řekl Roarkovi. „Když začneme s diagnostikou, zatímco se nahrává ten program, tak…"

„Jamie, máš snad pocit, že s něčím takovýmhle dělám poprvé v životě?"

„Ne, ale zatímco jede ta diagnostika, chceme uploadovat výsledky na…"

„Běž pryč."

„Jo, ale…"

„Jamie, chlapče," Feeney mu položil ruku na rameno, „my to budeme monitorovat zvenčí. Můžeš ho otravovat odtamtud. Deset minut. Ani o sekundu víc." Jeho rysy zvážněly. „Chci na to vaše slovo."

„Dobře, máte moje slovo."

Uklidněný natolik, nakolik to bylo v dané situaci možné, Feeney přikývl. „Když uvidíme na lékařských přístrojích něco znepokojivého, vypnete to."

„Jestli si myslíte, že si nechám klidně téct mozek z uší, rád bych vás ujistil, že se mýlíte." Pak se zeširoka usmál. „Ale pokud k tomu dojde, jistota, že vás všechny pošle pak Eva do pekla za mnou, mě zcela uklidňuje."

„Na mě bude hodná," usmál se McNab, „já jsem tělesně postižený."

„Na to bych raději nespoléhal. A teď, kdybyste odsud laskavě všichni vypadli, třeba se nám to podaří dodělat, než zešedivíme."

„Počkejte, než vám dám pokyn. Chci si nejdřív zkontrolovat, jestli jsou lékařské přístroje v pořádku." Feeney se u dveří otočil a podíval se zpátky na Roarka. „Zlomte vaz."

Když odešli, Roarke zamkl dveře. Nechtěl, aby jeho spolupracovníci zpanikařili a vrazili dovnitř. Když byl sám, rozepnul si košili a připnul si na sebe senzory k přístrojům.

Hráblo ti, co? říkal si. Nejen, že děláš pro poldy, což je samo o sobě dost špatný, ale dokonce pro ně riskuješ mozek. Život je zvláštní.

Až na něj dojde, nezemře jako laboratorní krysa. Sedl si čelem ke Cogburnově počítači, sáhl pod desku stolu a zlehka pohladil prsty zbraň, kterou tam měl připevněnou.

Vybral si ze své sbírky devítimilimetrovou poloautomatickou berretu. Byla to jeho první zbraň, kterou v devatenácti sebral člověku, který mu s ní předtím mířil na hlavu. Samozřejmě to byla zakázaná zbraň, už tehdy před lety. Ale pašeráci nebyli vybíraví.

Říkal si, že kdyby se něco dělo, bylo by dostatečně ironické, kdyby svůj život ukončil právě první zbraní v jeho sbírce, první, která mu pomohla na cestě k bohatství.

Nepředpokládal, že by se něco zvrtlo. Udělali všechno, co se dalo, a měli k dispozici ty nejlepší programátory. Ale i tak byla určitá šance, i když velmi malá.

Kdyby došlo na nejhorší, rozhodne o svém osudu sám. Sundal ruku z chladného kovu a soustředil se na svůj úkol.

„Testujeme lékařské přístroje."

Roarke se podíval na obrazovku a přikývl. „Dobře. Až budete hotoví, vypněte mi sem audio. Nechci, abyste na mě všichni žvanili, až budu pracovat."

Zajel rukou do kapsy a pro štěstí si sáhl na šedý knoflík, který původně patřil k nepříliš hezkému kostýmu, který na sobě Eva měla, když se poprvé potkali. Na lásku.

„Můžete," řekl mu Feeney.

„Zapínám počítač. Začněte měřit čas."

Mary Ellen Georgeová žila díky honoráři za knihu, kterou napsala o svém zatčení, soudním přelíčení a osvobození, velmi pohodlným životem ve svém bytě na West Side.

Tam také zemřela, a to už nebylo tak pohodlné.

Na rozdíl od Cogburna a Fitzhugha nebyly příznaky její nemoci násilné ani destruktivní. Zjevně si lehla do postele a několik dnů brala běžně dostupné prášky proti bolesti a pak jejich silnější varianty, které se daly sehnat na ulici. Po tu dobu měla vypnutý komunikátor a nikomu neotevírala.

Vzala si do postele laptop, což ji zničilo.

Jednou z posledních věcí, které ve svém životě udělala, bylo zavolat svému exmilenci a hystericky ho žádat, aby jí pomohl od strašné bolesti hlavy.

Tou úplně poslední bylo to, že si z hedvábného prostěradla udělala smyčku a oběsila se.

Měla na sobě jen strašně špinavou bílou noční košili. Měla mastné vlasy a okousané nehty. Na nočním stolku byla hromada papírových kapesníčků a ručníků od krve.

Snažila se zastavit krvácení z nosu. Eva si natáhla rukavice a zvedla lahvičku s léky. Chtěla vyléčit mozek na pokraji exploze prášky za deset dolarů.

Na posteli ležel její otevřený laptop a jeho obrazovku vyplňoval známý nápis:

DOSAŽENO ABSOLUTNÍ ČISTOTY.

„Zaznamenejte obrazovku, Peabodyová. Oběť: Mary Ellen Georgeová, běloška, věk čtyřicet dva. Tělo bylo objeveno v bytě oběti ve čtrnáct hodin šestnáct minut správcem budovy, strážníkem Deborou Bankerovou a Jayem Hippelem, bývalým milencem oběti, který případ ohlásil.“

„Záznam místa činu a těla je hotový, poručíku.“

„Dobře, Peabodyová. Sundáme ji.“

Nebyla to příjemná práce. Ani jedna z nich nepromluvila, když se praly s narychlo upletenou smyčkou a snášely mrtvé tělo na postel.

„Viditelné stopy krve v uších a nose. Prasklé vlásečnice v očích. Žádné viditelné zranění na hlavě ani obličeji. Mimo podlitin kolem krku, souvisejících s oběšením, nejsou žádná další viditelná zranění.“

Otevřela příruční testovací brašnu a vyndala měřicí přístroj. „Předpokládaný čas smrti je čtrnáct deset.“

Eva se natáhla, aby zavřela laptop. „Tohle zaznamenejte do důkazů, zabalte to a pošlete to do mé domácí kanceláře.“

Pak odstoupila a dlouho a důkladně se rozhlížela po místnosti. „Neprokazovala stejný stupeň násilí jako ti druzí. Je vidět, že se tady zavřela a cpala se prášky proti bolesti a na uklidnění a zkoušela se z toho vyspat. Nestarala se o úklid, ani o to, jak vypadá, ale nerozmlátila si nábytek.“

„Lidi prožívají bolest různě,“ řekla Peabodyová, když balila laptop, „tak třeba vy se tváříte, že neexistuje. Jako kdyby to byla nějaká osobní urážka a vy jste se rozhodla ji ignorovat a doufáte, že zmizí. Já, já se to snažím řešit alternativními prostředky. Tak, jak jsem to kolem sebe viděla v dětství. A když to nefunguje, tak si z toho moc nedělám a sáhnu po chemii. Chlapi, třeba můj táta a bráchové, ty fňukají. Když je chlap nemocnej, tak je z něj zase mimino. Včetně toho, že se vzteká.“

„To je zajímavé, Peabodyová.“

„To víte, testosteron.“

„Jasně. V tomhle případě dvě oběti, vlastně tři, včetně Hallowaye, se snažili bolest zničit, porazit ji stejně tak, jako kohokoli, kdo se jim postavil do cesty. Žena se naopak snažila bolest potlačit tradičními prostředky. Ani jeden způsob nezabral, všichni zemřeli. Ale jedno mají společné. Jako by se zahrabali do svého doupěte.“

„Zahrabali se do doupěte?“

„Tak nějak. Zalezli si do své nory nebo tam, kde se to tomu nejvíc podobalo. Cogburn se zamkl u sebe v bytě. Možná, že kdyby tam nešel jeho sousedé a nebušil mu na dveře, neřval a nenadával mu, možná by tam zůstal do té doby, než by umřel anebo než by se sám zabil.“

Dívala se na smyčku. „Skončit to všechno, i bolest. Vsadím se, že to do nich programoval ten virus. Fitzhugh se zahrabal doma a spáchal sebevraždu. Halloway, jediný, který nebyl jejich cílem, a který byl viru vystaven mimo svůj domov, se zavřel ve Feeneyho kanceláři. Kdybychom ho nesledovali a nekomunikovali s ním, pravděpodobně by zabil Feeneyho a pak obrátil zbraň proti sobě.“

„Cogburn a Halloway.“ Peabodyová přikývla a doplnila. „Cogburn a Halloway byli jediní, kteří byli v poslední fázi infekce ve styku s někým jiným. Kdyby tomu tak nebylo…“

„Spáchali by sebevraždu stejně jako Mary Ellen Georgeová? Zavřeli by se, ignorovali okolí a prostě si vzali život?“

„Instinkt zraněného zvířete? Myslím to zahrabání se?“ zeptala se Peabodyová.

„Lidská nátura. Je to logické. A pro Zastánce to dává smysl. Nejde jim o to zasáhnout nevinné, jenom ty, které odsoudili. Snaží se o minimální průvodní jevy. Chtějí přeci podporu veřejnosti. Dokonce i s nevinnými oběťmi ji dostávají.“

„Ale nepodaří se jim ji udržet. Ne, nevěřím tomu, že by lidi opravdu chtěli, aby se dělo něco takového, jako je tohle.“ Ukázala na tělo.

„V našich krásných Spojených státech jsme měli legální trest smrti jak dlouho, přes dvě stě let,“ připomněla Eva. „A nelegální trest smrti probíhá už od dob Kaina a Ábela. Přes všechnu civilizaci jsme jenom primitivní živočišný druh. Plný násilí.“

Připomněla si Roarka. A povzdychla si. „Pošlete ji na patologii a pozvěte sem techniky. Jdu si promluvit s Hippelem.“

Vešla do malé a příjemné kanceláře vedle obývacího pokoje a zapnula si vlastní nahrávač. Strážník Bankerová držela stráž a mladý svalnatý černoch seděl s hlavou v dlaních v křesle.

Eva ukázala na dveře a Bankerová se vzdálila.

„Pane Hippele?“

Zvedl hlavu. Jeho kůže byla barvy tmavé čokolády s přídechem zelené, protože mu nebylo příliš dobře od žaludku.

„Ještě nikdy jsem… nikdy… tohle je poprvé.“

„Nechcete se napít, pane Hippele?“

„Ne, já… strážník mi už přinesla vodu. Ale asi by se mi udělalo ještě hůř.“

„Potřebuju vám položit pár otázek. Jsem poručík Dallasová.“

„Jasně. Viděl jsem vás v televizi, jak jste měla rozhovor s Nadine Furstovou.“ Pokusil se o úsměv, ale rty se mu třásly. „Je fakt dobrá. Vždycky se snažím dívat na její věci.“

„To určitě ráda uslyší.“ Eva si sedla na malou stoličku. „Paní Georgeová vám zavolala.“

„Ano, pár týdnů jsme spolu nemluvili. Rozešli jsme se. Oba jsme se tak rozhodli,“ dodal rychle. „Nehádali jsme se. Jenom bylo načase to ukončit. Možná, že byla trochu naštvaná. Možná jsem se na to chtěl vykašlat já víc, ale nepohádali jsme se kolem toho. No dobře, pohádali.“

Cítil svou vinu a sám jí dával informace, které potřebovala, stačilo tam jen sedět a poslouchat. „Trochu jsme na sebe řvali. Pane bože, ale neudělala to přeci proto, že jsem se na ni vykašlal, nebo jo?“

„Kdy jste se s ní rozešel?“

„Před pár týdny. Byla to už jenom otázka času. To je snad jasný. Ona je… vlastně byla… hezká ženská, sexy a prachů měla taky dost. Ale mně je čtyřiadvacet… a jí ne. Chlap sem tam potřebuje pár koček stejnýho věku, ne? Je to přirozený. Ale Mary Ellen mě chtěla mít jenom pro sebe. Kazila mi to, chápete?“

„Když jste ji naposledy viděl, všiml jste si něčeho zvláštního na jejím chování?“

„Ne. Byla stejná jako obvykle.“

„Nestěžovala si na bolesti hlavy nebo na něco podobného?“

„Ne, byla v pořádku. Šli jsme spolu do baru, povídali si, smáli se, pak jsme si vzali privátní pokoj a rozdali si to. Pak jsme se vrátili na pár drinků, ona si všimla, že pokukuju po ženskejch a naštvala se. Tak jsme se pohádali a rozešli se.“

„A dneska, když vám zavolala?“

„Vypadala strašně. Tekla jí krev z nosu a oči měla celý červený. Nevěděl jsem, co se děje.“

„Co vám řekla?“

„Chtěla, abych jí pomohl. ‚Někdo mi přeci musí pomoct‘, řekla, a že už dál nemůže. ‚Řvou mi v hlavě‘, říkala. Pokoušel jsem se ji uklidnit, ale myslím, že mě ani neslyšela. Říkala něco jako ‚zabije mě to‘. Ale strašně brečela, tak si nejsem jistej. Říkal jsem si, že jí musí někdo ubližovat, měla na obličeji dost krve. Tak jsem zavolal policajty a sebral jsem se a šel jsem k ní. Dělám tady za rohem v Riverside Café. Potkali jsme se tam. Přišel jsem sem těsně před policajtama a chtěl jsem jít nahoru. Pak přišla hlídka, tak jsme šli nahoru a dostali se dovnitř. Našli jsme ji takhle.“

Znovu sklonil hlavu, tentokrát ji dal mezi kolena.

* * *

Když skončila s prohlídkou místa činu, stavila se na patologii. Morris už odstranil mozek Mary Ellen Georgeové.

I pro zkušeného policistu byl pohled na šedou kůru mozkovou sedící na sterilní váze dost odpuzující.

„Tohle jí zcela určitě rozšířilo vědomí," poznamenal Morris, „ale nevypadá to, že šlo o četbu uměleckých děl nebo studium cizích kultur."

„Raději mi řekněte, že se vám podařilo zjistit příčinu smrti."

„Můžu vám říct jenom tohle: Předběžná prohlídka ukazuje na zdravou, dvaačtyřicetiletou ženu. V minulosti si zlomila holenní kost, ale krásně se jí zahojila. Nechala si udělat pár plastických operací. Mimochodem, velmi povedená práce. Až dostanu výsledky z toxikologie, tak vám budu schopen říci, jestli své tělo považovala za svůj chrám, anebo jestli spíš věřila na chemii."

„Její tělo mě teď moc nezajímá. Spíš mi řekněte něco o jejím mozku."

„Masivní otok, který by do několika hodin vedl ke smrti. Ve stadiu, kdy se infekce rozšíří, jde o změny podle mého názoru nevratné. Potvrdil to i nález neurologa, kterého jsem požádal o konzultaci. V mozku nejsou stopy po cizí látce. Nešlo ani o nádor, ani nebyl přítomný žádný chemický ani organický stimulant. Nejsem zatím schopen infekci identifikovat."

„To jste mě tedy moc nepotěšil."

Pokynul jí, aby k němu přišla blíž. Umyl si ruce a vyvolal na počítači obraz. „Tady vidíte řez mozkem normálního zdravého padesátiletého muže. A tady," zmáčkl klávesu, „je obraz Cogburnova mozku."

„Panebože!"

„Tak nějak. Je viditelný ten otok i podlitina, kde se zvětšil tlak nad zvládnutelnou hranici. Ta červená místa zobrazují infikované oblasti."

„Takže se to rozšířilo do kolika, tak padesáti procent mozku?"

„Padesáti osmi. Všimněte si, že některá místa jsou červenější než jiná. To naznačuje starší infekci. To jsou místa, kde infekce začala. To mě vede k závěru, že nejdřív byl infikován vizuálně a pak… sluchově."

„Takže to vzniklo z něčeho, co viděl a pak i slyšel.“

„Možná to ale nebyl schopný vidět nebo slyšet, tedy jeho oči a uši to nezaznamenaly. Ale jednoznačně to bombardovalo tyto smysly a k nim náležící smyslová centra v mozku.“

„Takže to bylo něco podvědomého.“

„Pravděpodobně. Můžu s určitostí říci, že k infikaci dochází rychle a rychle se pak šíří a způsobuje rozšíření otoku do dalších a dalších částí mozku. Jestli se sama o sobě rozšíří anebo vyžaduje nějaký externí stimul, to vám ještě nedokážu říci. Ale co vám říci můžu, je to, že ten proces je neskutečným utrpením.“

„Nedávný průzkum mínění říká, že většina lidí si myslí, že to není na škodu.“

„Většina lidí jsou, alespoň z akademického hlediska, barbaři.“ Když se na něj podívala, usmál se. „Když se nemusíte umazat od krve a neskutálí se vám hlava k nohám, je lehké prohlašovat ‚usekněte mu hlavu‘. Když na nich ale náhodou nějaká ta kapka přistane, tak hned volají policii.“

„Nevím, nevím, Morrisi, někdy přistanou kapky na dostatečném počtu lidí a stane se z nich rozhořčený dav.“ Zapípal jí komunikátor a ona ho vyndala z kapsy.

„Dallasová.“

„Poručíku, za půl hodiny máte být ve studiu.“

„Veliteli, jsem s koronerem na patologii. Čekáme na výsledky testů mozku Mary Ellen Georgeové. Potřebuji dokončit konzultaci a seznámit s výsledky svůj tým. Žádám o povolení k…“

„Zamítnuto. Za třicet minut, Dallasová. Ať mi vaše asistentka co nejdříve pošle vaši zprávu a jakékoli další informace k případu do mé kanceláře. Prohlídnu si to a předám, co je potřeba, médiím.“

Když Whitney zavěsil, Morris ji poplácal po zádech. „Já vím. Já vím. Stojí to za prd.“

„Poslali na mě zástupkyni starosty a Changa.“

„Zajímalo by mě, jestli není možné, že by si Francová a Chang mysleli to samé o vás. Tak běžte a ujistěte zvědavou veřejnost, že město je ve vašich rukách v bezpečí.“

„Kdybych vás nepotřebovala, tak bych vás za tohle zmlátila.“

Protrpěla si poradu před tiskovou konferencí, přečetla si nově napsaná prohlášení, zapamatovala si, co jí řekli, že může říkat, a co ne. Ale když jí Francová těsně před spuštěním kamer navrhla, že by se mohla trochu upravit a použít rtěnku, nevydržela to.

„To, že jsem ženská, ještě neznamená, že mám povinnost se malovat."

Francová si povzdychla a mávla na své asistenty, kteří kolem ní pořád poletovali, aby zmizeli. „Poručíku. Nechtěla jsem se vás dotknout. Jsme ženy a ať jsme v jakékoli pozici, zůstáváme ženami. Některé z nás s tím mají větší problém než jiné."

„Jsem perfektně spokojená s tím, že jsem žena. A udělám to, co dostanu příkazem. Nemusí se mi to líbit, nemusím s tím dokonce ani souhlasit. Ale musím to udělat. Ale jednoznačně si nebudu hrát na Barbie jenom proto, že by se vám na obrazovce víc zamlouvala jiná image policie, než jakou představuji já."

„Dobrá, dobrá." Francová rozhodila rukama. „Omlouvám se, že jsem si vám dovolila navrhnout, že byste si mohla trochu nabarvit ústa. Nedomnívám se, že rtěnka je nástrojem Satanovým."

„Já také ne. Mně se jenom nelíbí, jak v tom vypadám, ani jak to chutná."

Francová si znovu povzdychla a sedla si. „Poslyšte, pro nás pro všechny to bylo pár pěkně perných dní. A pravděpodobně bude hůř. Starosta chce, abych s vámi dělala a váš nadřízený chce, abyste dělala se mnou. Prostě se z toho nevykroutíme. Nechci se s vámi o každém nesmyslu hádat."

„Tak přestaňte."

„Pane bože. Chci vám říct jenom tohle. Obě máme silný pocit zodpovědnosti, obě máme rády svou práci a je pro nás důležitá. Obě chceme udělat jen to nejlepší, ačkoli se naše metody liší a máme k věcem různý přístup. Já New York miluju, poručíku. Já ho prostě mám ráda a chci pro něj jen to nejlepší."

„O tom nepochybuji, madam."

„Jenna. Děláme spolu. Říkejte mi Jenna. Já vám budu říkat Eva."

„Ne. Ale můžete mi říkat Dallasová."

„No a tady je příklad našich rozdílných přístupů. Vy se v tomhle větě snažíte uspět jako žena a využíváte k tomu spíš mužského přístupu. Já spíš používám ženský přístup. Využívám svého vzhledu a své ženskosti ve svůj prospěch. Funguje to, pomohlo mi to dostat se tam, kde jsem. Chci jim ukázat krásu, víc než chytrost, ambice a těžkou práci. Stejně tak pro vás funguje váš přístup. Nevěřím ženám, jako jste vy, a vy nevěříte ženám, jako jsem já."

„Já obecně nevěřím politikům. Jakýmkoli." Francová sklonila hlavu ke straně. „Jestli si myslíte, že mě urazíte natolik, že vás z téhle tiskovky vyhodím, tak vám musím říct, že co se urážek týče, jsou policajti proti politikům úplní amatéři."

Podívala se na malé zlaté hodinky. „Jsme na řadě. Aspoň se učešte."

Eva si se snahou udržet kamenný výraz pročísla vlasy. „Hotovo." Francová se zarazila s rukou na klice a prohlédla si Evu od hlavy až k patě. „Jak jste pro boha právě vy dokázala ulovit chlapa, jako je Roarke?"

Eva se velmi pomalu zvedla. „Jestli doufáte, že mě urazíte natolik, že vám jednu vrazím a budou mě muset z tohohle případu odvolat a vy si pak dosadíte někoho s příjemnější image, než mám já, tak vám rovnou říkám, že ačkoli je to velmi lákavá představa, přemůžu se, a tenhle případ dotáhnu do konce. Ale až bude po všem…"

„Takže si rozumíme. Ať už si o druhé myslíme, co chceme, tenhle případ doděláme."

Francová vyšla a okamžitě ji pohltil dav jejích asistentů.

„Poručíku! Poručíku!" volal za Evou Chang a snažil se ji dohonit. „Mám pro vás rozpis vystoupení v médiích na zítřek."

„O čem to ksakru mluvíte?"

„O vašem rozvrhu." Podal jí disk. „Začínáte v sedm hodin ve vysílání Planeta s K. C. Stewartem. Je to globální vysílání a má nejvyšší sledovanost. V deset máte živý přenos z vaší kanceláře s lidmi od City Beat. Je to stanice s vysokou sledovaností."

„Changu, musím vám říct, kam si ten disk můžete strčit, jestli na mě budete dál mluvit?"

Ústa se mu zkřivila nelibostí. „Tohle je moje práce, poručíku, a stálo mě hodně úsilí tyto rozhovory zajistit tak, abych splnil to, co po nás newyorská policie a starosta chtějí. Nejnovější výsledky průzkumů veřejného mínění…“

„Nejnovější výsledky skončí na stejném místě jako ten disk, jestli mě nenecháte na pokoji.“ Ve vzteku rozlomila disk vejpůl, otočila se a vyrazila přímo k veliteli.

„Buď chcete policajta, anebo hlasatelku. Obojí vám dělat nebudu. Jestli je podle vás pozornost médií důležitější než moje vyšetřování, tak podle mě, se vším respektem, pane, kecáte.“

Než stačila odejít, chytil ji za ruku. „Počkejte chvilku, poručíku.“

„Můžete mi dát důtku, můžete mě sesadit, ale já ze sebe nebudu dělat v televizi blbce jenom proto, aby starosta dostal v příštích volbách dost hlasů.“

„Dokud jste mou podřízenou, poručíku, tak mi nebudete říkat, co budete, a co nebudete dělat.“

Chang se za ní zašklebil. Pak pečlivě změnil výraz a vyndal kopii zničeného disku. „Veliteli Whitney, vzhledem k tomu, že poručík Dallasová zničila svůj disk, raději bych dal kopii jejího rozvrhu vystoupení v médiích na zítřek vám.“

„Co tím chcete říct?“

„Máme domluveno několik důležitých rozhovorů na Planetě, se City Beat, Del Vincentem a ve večerních zprávách. Ještě čekáme na potvrzení rozhovorů na Zločin a trest a Speak Back.“

„Vy jste poručíkovi domluvil aspoň čtyři rozhovory…“

Chang přikývl. „Povedlo se to, ale mohlo to být ještě lepší. Domlouváme i satelitní přenos pro kolonii Delta. O zpravodajství o zločinu tam má veřejnost veliký zájem.“

„Pane Changu, uvědomujete si, že poručík Dallasová je hlavní vyšetřovatelkou na tomto případu?“

„Ano, právě proto…“

„Jste si také vědom toho, že podle pravidel je váš úřad povinen projednat podobné požadavky na poručíka s mojí kanceláří dříve, než přislíbí její účast?“

„Domníval jsem se, že na dnešní schůzce jsme se dohodli. Pan starosta…“

„Dnes jsme se dohodli, že poručík Dallasová se zúčastní této tiskové konference a podle mého příkazu vám bude k dispozici. Tento rozpis vystoupení ale nebyl, a ani nebude mnou schválen. Poručíkův čas je cenný a já ho nebudu zbytečně utrácet na podbízení se médiím.“

„Kancelář starosty…“

„…mě může kontaktovat,“ přerušil ho Whitney. „Příště nepředpokládejte, že můžete dávat rozkazy mým podřízeným, Changu. Na to nemáte oprávnění. A teď nás nechte o samotě, potřebuji si s poručíkem promluvit.“

„Tisková konference…“

„Řekl jsem, abyste nás nechal o samotě.“ Velitelův pohled by byl schopný rozdrtit i kámen. Eva vnímala, jak se Chang ještě o něco pokouší.

„Veliteli…“

Velitel zvedl ruku. „Poručíku, dostala jste se nebezpečně blízko tomu, abych vás nechal potrestat za neuposlechnutí rozkazu. Očekávám od vás, že se budete lépe ovládat. Zatím jsem vám to nemusel připomínat.“

„Ano, pane.“

„Navíc mě profesionálně i osobně uráží, že jste předpokládala, že jsem schválil anebo bych byl ochoten schválit tak hloupý rozvrh, který by vám bránil ve vykonávání vašich služebních povinností na tak důležitém případu.“

„Omlouvám se, veliteli, a na svou obranu dodávám, že při jakémkoli kontaktu s panem Changem trpím záchvaty dočasné nepříčetnosti.“

„Chápu.“ Whitney převrátil disk v ruce. „Překvapuje mě, že jste to panu Changovi nenacpala do chřtánu.“

„Ne, pane, měla jsem na mysli jiný tělesný otvor.“

Rty se mu roztáhly do úsměvu a pak přelomil disk na dvě půlky přesně tak, jako to předtím udělala Dallasová.

„Děkuji, veliteli.“

„Tak pojďme, ať máme celý ten cirkus za sebou a můžeme se vrátit k práci.“

Kapitola 11

Přežila to. Papouškovala to, co jí řekli. Ale protože musela potlačit svůj vlastní názor, ignorovat svoje instinkty, celou cestu domů se v tom naštvaně vrtala.

„Dallasová.“ Už byli skoro u vrat, když se na ni Peabodyová odvážila promluvit. Takhle by to alespoň neměla tak daleko, kdyby se Dallasová rozhodla vyhodit ji z auta. „Nemusíte mě chtít rovnou vraždit. Udělala jste to, co bylo potřeba.“

„Co je potřeba, je, abych konečně mohla pokračovat ve vyšetřování a tenhle případ uzavřít.“

„To jo, ale práce pro veřejné blaho není jednoduchá. Najde se spousta lidí, který dneska budou líp usínat, protože od vás slyšeli, že jim jejich domácí počítač nespálí mozkový závity, když si k němu sednou, aby zaplatili účty anebo poslali e-mail babičce. A to je přeci důležitý, ne?“

„Řeknu vám, co si myslím.“ Eva zamířila k bráně bez toho, aby zpomalila, a Peabodyové vyskočilo srdce až do krku. „Já si myslím, že lidi nemají věřit všemu, co slyší.“

„Co tím chcete říct?“

„Třeba že člověku, který ovládá tenhle program, se nemusí líbit, jak se pan Smith chová ke své hezké ženušce a dcerce a domácímu zvířátku. Třeba se rozhodne, že by si pan Smith neměl prohlížet pornostránky, nebo že by se po cestě domů neměl stavovat na striptýzu, nebo že by občas se ženuškou neměli sjíždět Zoner. No a pak je načase udělat z pana Smithe odstrašující případ, aby lidi chápali, co to je správné chování.“

„Ale oni jdou po známejch násilnících. Neříkám, že to je správný. To neříkám, Dallasová, protože to správný není, ale od dealera, kterej prodává drogy dětem a pedofila je k chlápkovi, co se o víkendu sem tam zkouří, dost velkej skok.“

„Opravdu?“ Eva zastavila před schody do domu. „Spravedlnost Pana Smithe netrestá, stejně tak, jako nepotrestala ty ostatní. Zastánci je potrestali a spousta lidí si myslí: hele, to není špatný nápad. Policajti to neudělali, je dobře, že se o to postaral někdo jiný. Nikoho

ani nenapadlo, hm, ta Mary Ellen Georgeová byla osvobozená, třeba byla nevinná.“

„Nebyla, takže…“

„Ne, nebyla, ale někdo další opravdu nevinný mohl být. Není jednoduché osvobodit někoho, o kom si nejste jistá, že je nevinný, ale je mnohem těžší připustit, aby někdo, kdo opravdu nevinný je, osvobozen nebyl. Tyhle lidi teď rozhodují, kdo je vinný, a kdo není. Jaká používají kritéria, jaký systém, kdo jim k tomu dal právo? Nikdo! Sami si ho vzali. Peabodyová, veřejnost s nimi sympatizuje. Uvidíme, jak spokojená veřejnost bude, až se jí to začne týkat, až se takováhle spravedlnost dostane i do jejich soukromí.“

„Myslíte si, že k tomu dojde?“

„Jednoznačně, pokud jim v tom nezabráníme. Dojde k tomu, protože mají pocit, že to je jejich poslání. A není nic nebezpečnějšího než lidi, kteří si myslí, že mají poslání.“

A já bych to měla vědět, říkala si Eva a zabouchla dveře auta. Ona má poslání od té doby, co jí dali policejní odznak.

Když vešla dovnitř, nebyla zcela výjimečně otrávená, že vidí Summerseta číhajícího v hale.

„Poručíku, potřeboval bych vědět, kolik vašich hostů tady dnes stráví noc.“

„Nejsou to hosté. Jsou to policajti a jedno dítě. Jděte nahoru, Peabodyová. Něco tady musím zařídit.“

„Rozkaz.“ A předpokládajíc, že to něco je její běžná hádka se Summersetem, vyběhla rychle nahoru, aby se podívala na McNaba.

„Řekněte mi, co je nového s McNabem, a řekněte mi to srozumitelně,“ dožadovala se Eva.

„Žádná změna.“

„To nestačí. Nemáte s tím něco dělat?“

„Nervy ani svaly nereagují na podněty.“

„Možná jsme ho měli nechat v nemocnici.“ Přecházela po hale. „Možná jsme ho sem neměli tahat.“

„Faktem je, že v nemocnici by pro něj prvních čtyřiadvacet hodin nemohli udělat o moc víc než my tady.“

„Ale čtyřiadvacet hodin už uběhlo,“ odvětila naštvaně, „už jsou za námi a on by měl mít cit zpátky.“ Zarazila se, zpomalila a

studovala Summersetovu vyzáblou tvář. „Jakou má naději? A nepřikrašlujte to. Jaká je pravděpodobnost, že znovu získá cit a pohyblivost?“

„Teď už se snižuje každou hodinou. Rapidně.“

Díval se, jak Eva zavřela oči a otočila se. Ale než to udělala, viděl v nich hluboký smutek. „Poručíku, McNab je mladý a v dobré formě. To hraje v jeho prospěch. To, že se teď může soustředit na práci, mu pomáhá být aktivní a nemyslet na to, jak na tom je. To je myslím velmi důležité.“

„Strčí ho do invalidního důchodu nebo ho zavřou do kanceláře, aby dělal nudné papírování. Jestli k tomu dojde, tak už se nikdy nebude cítit jako policajt. Když chodí, tak si poskakuje,“ řekla potichu. „A teď je na vozíku. Do háje.“

„Došlo k dohodě se sanatoriem ve Švýcarsku. Předpokládám, že Roarke se o tom zmínil.“ Počkal, až se otočí a znovu se na něj bude dívat. „Vezmou ho začátkem příštího týdne. S regenerací porušených nervů mají vynikající výsledky. Musí pokračovat v léčbě, dokud…“

„Jaké je procento jejich úspěšnosti?“

„Sedmdesát dva procent pacientů s podobným poškozením se zcela uzdraví.“

„Sedmdesát dva.“

„Není nemožné, aby se z toho dostal vlastními silami. Třeba za hodinu. Nebo za den.“

„Ale tahle pravděpodobnost je nízká.“

„Bohužel. Je mi to líto.“

„Mně taky.“

„Poručíku? On se bojí. Předstírá, že o nic nejde, ale má veliký strach.“

„Dřív do vás vpálili kulku,“ zamumlala, „malý ocelový náboj, který dokázal protrhnout kůži, svaly i kosti. Říkám si, jestli to nakonec nebylo lepší. Čistší.“

Odešla nahoru do své kanceláře, doprostřed něčeho, co vypadalo jako docela příjemná pauza. Její tým tam byl celý rozvalený a každý z nich si vychutnával nápoj podle svého gusta.

Jamie krmil Galahada kousky něčeho, co vypadalo jako sendvič velikosti státu Utah. Peabodyová byla usazená na opěradle McNabova vozíku a vyprávěla jim o tiskové konferenci.

„Tady to vypadá tak útulně," řekla, „a teroristé se určitě třesou strachy."

„Jednou za čas musí dát člověk na chvíli pokoj mozkovým závitům i očím," odpověděl jí Feeney.

Překročila Roarkovy natažené nohy. Mohl být rád, říkala si, že si do něj nekopla. Přešla přímou čarou ke svému stolu. Sedla si. „Možná, že by mi někdo z vás mohl říct, co je nového, zatímco si vaše mozky a oči dávají oraz."

„Ty jsi zase nejedla, co?" řekl Roarke celkem vlídně.

„Ne. Mělo to co dočinění s jistou dámou, která se rozhodla, že se oběsí na vlastním prostěradle, nezajímavými detaily sériové vraždy, nepříjemným setkáním s představiteli města – z nichž někteří se zajímají víc o image v médiích než o ty, co jsou tak nevhodně mrtví – a s hodinou, kterou jsem strávila krmením mediálních hyen."

A usmála se takovým způsobem, že se Jamie svezl ze své židle, aby se schoval. „A jak jste se měli vy?"

Roarke se zvedl, sebral zbytek sendviče, který se Jamiemu a Galahadovi ještě nepodařilo sníst, a sedl si před ni. „Jez."

Eva odstrčila jeho ruku se sendvičem. „Podej hlášení."

„Nestojíme o žádné krveprolití," zavrtěl Feeney hlavou. Ty dva mu připomínali dva berany, kteří do sebe naráží hlavami. „Podařilo se nám něco udělat, proto si dáváme oraz. Udělali jsme ochranný štít, který částečně odfiltruje virus. Myslíme si, že se nám skoro podařilo ten virus izolovat na Cogburnově počítači. Část toho jsme exportovali a analyzujeme to teď na jiném počítači. Až bude analýza hotová, můžeme simulovat zbytek programu jinde bez toho, abychom se museli vracet na infikovaný počítač."

„Jak dlouho?"

„To ti nemůžu říct. Takovýhle program jsem ještě neviděl. Zakódovaný, zajištěný proti poruše. Děláme s kouskama programu, který se nám podařilo získat, než se ten počítač sám zničil."

„Vy jste o něj přišli?"

„Zavařil se, potvora,“ přidal se Jamie. „Nejenom, že to zničilo ten program, ale zavařilo to celej počítač. Je na troud. Ale dostali jsme z něj dost kódu. Kdyby měl Roarke ještě další minutu, nebo aspoň čtyřicet sekund, mohlo toho být dost na simulaci, ale…“

Zarazil se, protože Eva se začala zvedat. Pěkně pomalu. Něco v jejím pohybu mu připomnělo hada, který se připravuje k útoku.

„Tys byl na Cogburnově počítači?“

„Ano, byl.“

„Ty jsi dělal na infikovaném počítači a používal jsi experimentální filtr, který nakonec zklamal? A udělal jsi to bez toho, abys měl povolení od hlavního vyšetřovatele?“

„Dallasová.“ Zvedl se Feeney. To, že neustoupil, přestože ho vraždila svým pohledem, bylo důkazem jeho statečnosti. „Elektronická část tohohle případu patří mně. Analytická práce v laboratoři je pod mým vedením.“

„A tvoje práce podléhá mně. Měli jste mi tenhle krok oznámit. To přeci víte.“

„Bylo to moje rozhodnutí.“

„Opravdu?“ podívala se přitom zpátky na Roarka. „Ven!“ Všem bylo jasné, že ten povel nepatřil Roarkovi. Hrabali se pomalu ven. U dveří vlepil Feeney Jamiemu jednu za ucho.

„Co?“ Jamie si naštvaně hladil místo, kde ji chytnul. „Co?“

„To si ještě povíme,“ zamručel Feeney a zavřel za nimi dveře. Eva stála na druhé straně stolu. Nebyla si jistá, co by udělala, kdyby mezi nimi nebyla tahle pomyslná hranice. „Možná máš na povel půlku vesmíru, ale moje vyšetřování ani můj tým ne.“

„Ani mě to neláká, poručíku.“ Jeho hlas zněl stejně chladně jako její.

„Co sis krucinál myslel, že tím dokážeš? Vystavíš se neidentifikované infekci jenom proto, abys dokázal, že ho máš největšího, nebo co?“

Oči mu zaplanuly, ale pak zase zchladl. „Budu brát v úvahu, že dnešek byl pro tebe náročný. Bylo třeba ten filtr otestovat a izolovat a analyzovat ten program.“

„Ano, ale teoreticky, jako simulaci, s…“

„Nejsi programátor," přerušil ji. „Máš na starosti vyšetřování, ale co se děje v laboratoři není tvoje parketa."

„Neříkej mi, co je, a není moje parketa."

„Můžu ti tady klidně hodinu vysvětlovat přesně o co tady jde, ale nepochopila bys z toho ani polovinu. Není to prostě tvůj obor. Můj ano."

„Jsi…"

„Nech si ty kecy o tom, že jsem jenom civilista. Chtěla jsi, abych ti pomohl. Jsem součástí tohohle týmu."

„Můžu tě z něho vyhodit."

„To bys mohla." Přikývl, chytil ji rukou za košili a přitáhl ji přes stůl. „Ale neuděláš to. Protože ti mrtví pro tebe znamenají víc než tvoje pýcha."

„Ale ne víc než ty."

„Ale do háje." Pustil ji a vrazil si ruce do kapes. „To bylo pod pás."

„Neměls právo riskovat svůj život. Obešel jsi mě a to mě štve. Vzal jsi na sebe nepřijatelně velké riziko."

„Bylo to nutné. A nebyl to krok do tmy, nejsem přeci blázen."

Vzpomněl si na zbraň, kterou si pro jistotu schoval. A také na šedý knoflík, na který si sáhl pro štěstí, než začal pracovat.

Ne, nebyl blázen, ale jako blázen se trochu cítil.

„V laboratoři byli čtyři odborníci a všichni se shodli, že je potřeba tenhle krok udělat," pokračoval, „monitorovali mě a mohl jsem na tom počítači zůstat maximálně deset minut."

„Ten filtr zklamal."

„To je pravda. Za osm minut bylo po něm. Jamie má představu o tom jak, a myslím, že má pravdu."

„Jak dlouho jsi dělal bez ochrany?"

„Necelé čtyři minuty. Něco málo přes tři. Žádné symptomy," dodal. „Jenom mě trochu bolí hlava."

Když to řekl, zašklebil se a ona ho chtěla uškrtit. „To není vtipné."

„Asi ne. Promiň. Všechny zdravotní ukazatele mám v normálu a máme část programu. Bylo nutné, aby si za ten počítač sedl člověk.

Někdo, kdo ví, jak se do něj dostat a zná programátorské triky. Kdybych to neudělal já, udělal by to Feeney.“

„A to mě má uklidnit? Proč to neudělal on?“ dožadovala se. „Přeci ti to jen tak nenechal?“

„Šli jsme na to logicky. Hodili jsme si mincí.“

„Vy jste…“ Odmlčela se a promnula si tvář. „Někdo mi dneska řekl, že se chovám a myslím jako chlap. Ani netuší, jak se plete.“

Spustila ruce. „Ať už je laboratoř moje parketa, nebo ne, je pod mým velením. Očekávám a požaduji, abyste mě informovali a konzultovali v případě, že nějaký úkon vyžaduje od člena mého týmu závažný risk.“

„Souhlasím. Máš pravdu,“ odpověděl za chvíli. „Měli jsme ti to říct. Omlouvám se, že jsme tě z toho vynechali.“

„Přijímám. A přesto, že dneska už bylo těch omluv trochu moc, ještě jednu přidám. Omlouvám se, že jsem do toho tahala otázku velikosti tvého přirození.“

„Přijímám.“

„Musím se tě na něco zeptat.“

„Na co?“

Žaludek měla stažený, ale musela to vyslovit. „Jestli si myslíš, že tihle lidé mají právo dělat to, co dělají, jestli si myslíš, že jejich oběti si zasloužili zemřít, proč jsi tolik riskoval? Proč ses snažil je zastavit?“

„Prokrista, Evo, ty jsi jako šachovnice. Černobílá.“ Vřelo to v něm. Viděla, že může každou chvilku vybuchnout.

„Nemyslím si, že to je nesmyslná otázka.“

„To je mi jasné. Proč si myslíš, že si myslím, že na to mají právo? Není mi líto někoho, jako byl Fitzhugh, a to musí nutně znamenat, že jsem na straně teroristů?“

„To jsem tím nechtěla říct…, ale možná ano.“

„Myslíš, že jsem schopný vidět to, co se stalo tomu chudákovi Hallowayovi, jako ospravedlnitelné?“

„Ne,“ bylo jí špatně od žaludku, „ale to, co se stalo těm ostatním.“

„Možná, že věřím v jakousi základní filozofii, že zlo, čisté zlo může a mělo by být potrestáno jakýmikoli dostupnými prostředky.

Ale nejsem tak stupidní, ani ne tak egocentrický, abych věřil, že při prolévání krve může být zachována spravedlnost. Anebo že je obecně možné dosáhnout spravedlnosti bez zákona, soudů a lidskosti.“

„Obecně.“

„Věděl jsem, že toho slova využiješ,“ skoro se zasmál, „prostě spolu v téhle záležitosti nemůžeme najít společnou řeč.“

„Máš pravdu. Nemělo by se mě to tak dotýkat, ale do háje, dotýká se mě to.“

„To vidím. Pro tebe prostě nemůžu být nikdy dost nevinný.“

„To ale nechci. Jsem z téhle celé věci nějak zmotaná. Možná proto, že ani mně nemůže být líto lidí jako Fitzhugh nebo Georgeová. Prostě tu lítost v sobě necítím a přitom jsem naštvaná. Uráží mě, že někdo, kdokoli, by mohl mít pocit, že má právo někde v klidu sedět a zmáčknout klávesu a někoho tím zabít. Říkají si Zastánci čistoty. Ochránci.“

„Já neříkám, že nemáš pravdu. Myslím si, že ano. Ale moje morální zásady jsou, řekněme, ohebnější než tvoje. I tak ti to musím ještě jednou a jasně vysvětlit, protože se zdá, že to potřebuješ. Nesouhlasím s prostředky, které používají. Ani s jejich programem. Když už člověk musí zlo konfrontovat, tak by to měl udělat přímo, tváří v tvář.“

Tak jako já, pomyslela si. Tak, jak to dělal sám.

„A nevnucovat pak veřejnosti to, čemu věřím, jako bych prodával zatracený auťáky. Sněz aspoň trochu toho sendviče, jo?“

„Asi jsme si v našich názorech na věc blíž, než jsem si myslela.“ Bylo jí líp. Kousla si. „Krucinál, co v tom je?“

„Řekl bych, že všechno. Ten kluk jí, jako by měli v plánu jídlo zakázat, a on ho musel spořádat co nejvíc, než k tomu dojde.“

Znovu si kousla. „Je to docela dobré. Myslím, že je v tom rostbíf. A asi čokoláda.“

„To by mě nepřekvapilo. Tak jsme v pohodě? Ty a já?“

„Jo. Jako vždycky.“

„Než se začneme bavit o něčem jiném, řeknu ti ještě jeden důvod, proč jsem udělal, co jsem udělal.“

„Protože ses chtěl předvést?“

„Přirozeně, ale to jsem nechtěl říct. Udělal jsem to proto, že ať už obecně věřím v co chci, v tebe věřím jednoznačně. No a teď si dej kafe, abys to pěkně všechno zapila a pak ti ukážu, na co jsme přišli."

Programátor nebyla, ale základy byla schopná pochopit. Když na ni dostatečně tlačili, dokázala pochopit i trochu komplexnější věci. Ale když se dívala na vytištěnou stránku kódů, kterou jí Roarke ukázal, bylo to, jako by se snažila rozluštit hieroglyfy.

„Je to fakt super," řekl jí Jaime a přitom sledoval, jak pokračuje dekódovací program, který dal dohromady. „Fakt. Člověk, kterej dal dohromady tenhle program, je fakt děsnej machr. Tohle by hned tak někdo nedokázal. Prostě je to kápo."

„Ačkoli s tebou souhlasím, pochybuji, že to je práce jenom jednoho člověka. Je evidentní, že to vyžadovalo nejen fantastické programátorské znalosti, ale i znalosti lékařské. Neurologické."

„Musel to být tým," souhlasil Feeney, „a museli mít k dispozici prvotřídní laboratoř, vybavení a spoustu peněz. A izolovanou komoru."

„Co o tom víte? Jak to funguje?"

„Oči a uši," řekl Jamie a otočil se na židli od jednoho počítače k druhému a pracoval na klávesnici, „světlo a zvuk."

„Světlo a zvuk."

„Spektrum a frekvence. Sedneš si k počítači, aby sis zahrál hru, třeba Vládu nad světem. A jseš bombardovanej zrakovýma a sluchovýma podnětama. Ale nevíš o tom. Prostě na podprahový úrovni. Znáte ty píšťalky pro psy? Co je lidi neslyší?"

„Chápu."

„No, tak takhle nějak tenhle virus funguje. Ještě jsme nezjistili, na jaký frekvenci, a neznáme spektrální vzorce, ale to je otázka času. Co je na tom fakt zajímavý, je, že ten virus nezničí počítač. Nekoliduje s ostatníma programama. Jen si tak v klidu jede."

„A zabije toho, kdo na počítači dělá," uzavřela Eva.

„Jo," souhlasil Jařme. „Teď se snažíme zjistit, jak dlouho to trvá. Řekl bych, že tak hodinu, dvě, než se virus přesune i do mozku."

„Ještě to není potvrzený," přidal Feeney.

„První filtr selhal, ale vydržel dost dlouho na to, abysme z počítače vytáhli informace, který nám pomůžou postavit lepší filtr.“

„Za jak dlouho?“ dožadovala se Eva.

„Můžeme mít experimentální filtr tak za dvě hodiny.“ McNab pokrčil zdravým ramenem a dodal: „Možná za déle, podle toho, jak půjde dekódování rychle.“

„Panečku, ten kód je teda síla.“ Jamie vzal do ruky svoji Pepsi a nasál. „Když se mi podaří dostat se skrz jednu vrstvu obrany, narazím na dalších šest. Zkusím najít zkratku na jiným počítači, třeba se mi podaří nějak proklouznout.“

„Dobrý nápad, Jamie,“ Roarke mu položil ruku na rameno, „než se nám podaří přes to všechno dostat, budeš tady bydlet.“

„OK.“ Přejel na židli k dalšímu počítači a shrbil se nad klávesnicí.

„Dobře. Tak já vám řeknu, co je nového a můžeme se zase všichni vrátit k práci.“ Eva počkala, až se na ni budou všichni soustředit. „Ty,“ ukázala na Jamieho, „ty jsi tady na vykonávaní úkolů, tak se snaž.“

Jamie si něco pro sebe zabručel, ušklíbl se, ale otočil se zpátky k obrazovce.

„Dosavadní výsledky testů koronera potvrzují vaši teorii o zasažení zraku a sluchu. Podle jeho názoru je infekce, pokud se už dostane do mozku, nezastavitelná. Poslední oběť, Mary Ellen Georgeová byla před osmi dny ještě bez příznaků. Nenašli jsme nikoho, kdo by ji viděl potom. Po prohlídce místa činu usuzuji, že oběť se necítila dobře, a tak ležela a snažila se potlačit příznaky pomocí běžně dostupných léků. Nepřijímala příchozí hovory, zavřela žaluzie a jako by se zahrabala. Vzala si do postele laptop, čímž evidentně uspíšila postup infekce.“

„Fitzhugh se taky izoloval,“ přidal Feeney.

„A Cogburn stejně tak. Aspoň do chvíle, než ho vyprovokoval jeho soused. Halloway, který se nakazil v práci, se také zavřel do kanceláře. Můžeme předpokládat, že hledání jakési ochrany a izolování se je jedním ze symptomů infekce.“

„Je to naprogramováno,“ pokračoval Roarke, „aby se minimalizovala pravděpodobnost zásahů zvenčí a tím i nehod.“

„Souhlasím. Zastánci nechtějí hysterii ani odsouzení blízkých nevinných obětí. Zaměřují se na specifické lidi. Hledají pozornost médií. Hrají si na Bohy a hrají politickou hru.“

„To je dost nebezpečná a nezvládnutelná kombinace.“

„To bych řekla,“ obrátila se na Roarka, „a to nutí policii, aby hrála stejnou hru. Starosta a jeho úředníci nahrávají médiím a Francová to vede.“

„Tu si vybrali dobře,“ okomentoval to Roarke. „Je atraktivní, inteligentní a rozhodná, ale ne přehnaně.“

„To říkáš ty,“ ušklíbla se Eva.

„To, že ji používají jako hlavní představitelku města místo starosty vypadá, že nejde o krizi, ale jenom o problém, který se řeší. A to, že ty jsi součástí jejich kampaně jim přidává na zdání kompetentnosti a houževnatosti. Město je v dobrých, starostlivých rukou. Ženských rukou, které se tradičně o nás starají a poskytují ochranu.“

„To jsou pěkný kecy.“

„Vy víte, že to nejsou kecy,“ promluvil Baxter, „možná vám to leze na nervy, to je jasný, ale je to dobrej přístup. Obě vypadáte na obrazovce dobře. Je to hezkej kontrast. Něco jako bojovnice a bohyně. A pak jsou tu komentáře od Whitneyho a Tibbla, který oba vypadaj váženě a seriózně, prohlášení od starosty, kterej vypadá veleváženě a říká, že má v policii a právní systém absolutní důvěru. No a lidi se tváří spokojeně a jsou klidný a nedochází k nepokojům na ulicích a doprava není zacpaná víc než normálně.“

„Nespletl jste si náhodou profesi, Baxtere, měl jste dělat v PR.“

„A vzdát tenhle fantastickej džob a vynikající plat?“ Zasmála se. „Ať jsou to kecy, nebo ne, takhle to teď hrajeme. A jestli na něco podstatného rychle nepřijdeme, tak skončím v ranním vysílání všem pro zábavu. A jestli na to dojde, tak se vám všem za to pořádně pomstím.“

Otočila se ke dveřím. „Peabodyová, se mnou.“ Počkala, až budou v její pracovně. „Netočte se pořád kolem McNaba.“

„Prosím?“

„Když se kolem něj pořád takhle motáte, vypadá to, že o něj máte strach.“

„Já o něj mám strach. Čtyřiadvacet hodin uplynulo…“

„Strach můžete mít, můžete si to vyříkat se mnou, ale on to nesmí vidět. Sám začíná být nervózní a strašně se snaží, aby to na něm nebylo vidět. Tak se snažte tak jako on. Jestli to potřebujete nějak ventilovat, tak běžte ven na terasu. A vyrvěte to.“

„Tak to děláte vy?“

„Někdy. Někdy kopu do věcí. Někdy skočím na Roarka a milujeme se jako zvířata.“ Po vteřině dodala: „To poslední teď nesmíte.“

„Já bych řekla, že by mi to prospělo. Že by mi to pomohlo, abych byla zase platným členem vyšetřovacího týmu.“

„Hezký. Humor se hodí. Sežeňte mi kafe.“

„Rozkaz, madam. Děkuju. Chvilku mi to bude trvat. Myslím, že vyzkouším tu vaši terasu.“

Eva si sedla a začala si dávat dohromady události ze života Mary Ellen Georgeové.

Zapečetěné složky zůstaly zapečetěné. Získala soudní příkaz pro úřad sociální péče, ale oni na oplátku získali dočasný soudní zákaz, který jí bránil v přístupu do té doby, než se věc projedná u soudu.

To bude trvat celé dny, říkala si. Ztratíme spoustu času. Pokud to nezařídí jinak.

Než na to půjde takhle, zkusí ještě jednu legitimnější cestu. Ten den už potřetí zavolala detektivu Thomasů Dwierovi.

Tentokrát se ozval on a ne jeho hlasová schránka jako předtím.

„Poručík Dallasová. Sháněla jsem vás.“

„Jsem u soudu.“ Měl dlouhou, živou tvář. „Máme patnáctiminutovou přestávku. Co pro vás můžu udělat, poručíku?“

„Jsem hlavní vyšetřovatel vražd okolo Zastánců čistoty. Už jste o nich slyšel?“

„Kdo by o nich neslyšel? To mi voláte kvůli tomu hajzlovi Fitzhughovi, ne?“

„Snažím se najít cokoli. Můžu se vás zeptat na pár věcí. Také jste byl v týmu vyšetřovatelů u případu Mary Ellen Georgeové.“

„Jo. Myslel jsem si, že jsme ji dostali, ale vyklouzla nám. Jaká je tu spojitost?“

„Je mrtvá.“

„Boží mlýny přeci jen melou. Nevím, co vám můžu říct, co nenajdete v jejích složkách.“

„Mohla bych vás po tom soudu pozvat na pivo? Zasekli jsme se, Dwiere, a potřebujeme pomoct.“

„Jasně, proč ne. Znáte bar u O’Maylleyho na křižovatce Osmé a Dvacáté třetí?“

„Najdu si to.“

„Měli bychom tady tak za hodinu končit.“

„Dobře, potkáme se u O’Maylleyho,“ podívala se na hodinky, „v sedmnáct nula nula.“

„To by šlo. Už nás volají. Tak nashle.“

Otočila se, když jí Peabodyová pokládala hrnek s kafem na stůl. „Tak co? Lepší?“

„Snad jo. Bolí mě z toho v krku. V ledničce a v AutoChefovi už není žádná Pepsi.“

„Řekla bych, že Jamie to pije po sudech. Řekněte Summersetovi, a pak…“

Když do její pracovny vrazilo menší tornádo, odmlčela se.

Mavis Freestoneová se pohybovala rychle. Pěticentimetrové podešve fialových sandálů ani nesnížily její rychlost, ani nezhoršily její rovnováhu. Do Eviny kanceláře jako by vtrhl mrak smíchaný z fialové a růžové, v mikrosukni a mikropodprsence, která téměř zakrývala to nejnutnější. Vlasy měla spletené do snad milionu copánků a obarvené do odstínu, který se hodil k jejímu oblečení.

Přitočila se ke stolu, prošla kolem něj, její boty vydávaly mlaskavé zvuky, a chytila Evu jednou paží kolem krku tak pevně, že přerušila veškerý přísun kyslíku do jejího mozku.

Eva začala lapat po dechu a snažila se uvolnit paži, která jí tlačila na průdušky.

„Tohle je úplně fantastickej den. Nejsuprovější den, který si je možný představit. Mám tě ráda, Dallasová.“

„Tak proč se mě snažíš zabít?“

„Promiň, promiň.“ Ale pak Evu ještě víc stiskla, až jí začalo pískat v uších. „Musím s tebou mluvit.“

„Nemůžu.“ Konečně Evu pustila a ta se rozkašlala a hladila si krk. „I kdybych toho byla fyzicky schopná, jsem tu zavalená prací. Zavolám ti, až se z toho dostanu.“

„Musím s tebou mluvit. Je to důležitý. Otázka života a smrti. Prosím, prosím, pěkně prosím.“ U prosení poskakovala a Evě se z těch pohybujících se barev točila hlava.

„Máš dvě minuty. Mluv.“

„Je to osobní. Promiň, Peabodyová, ale… prosím tě!“

„Peabodyová, jděte za Summersetem a řekněte mu, aby objednal náklaďák Pepsi.“

„Zavři dveře, jo? Dík.“ Pořád ještě kmitajíc, Mavis spojila ruce a držela je sepnuté na prsou. Na jejích prstech se třpytily prsteny. Levou paži jí od zápěstí k lokti obtáčel jakýsi šperk. Eva přemýšlela, jestli má od něj obtisk na krku.

„Tak do toho, Mavis.“ Eva si projela vlasy a napila se kávy. „Opravdu nemám moc času. Nemělas mít někde koncert?“

„Jo, v letovisku Olympus, na Freestar. Měla jsem týdenní štaci v kasinu Apollo. Bylo to žúžo. Vrátila jsem se dneska ráno.“

„To je dobře.“ Eva přenesla svůj pohled na obrazovku a pomalu si začala v hlavě urovnávat informace. „Sejdeme se, až budu mít volno. Pak mi o tom můžeš všechno říct.“

„Jsem v tom.“

„Dobře. O tom si taky popovídáme. Můžeme…“ Najednou se jí zastavil mozek, jako by někdo vyhodil pojistku. Když mozek zase naskočil, rozumové funkce jako by zůstaly mimo provoz. „Cos to řekla?“

„Jsem v tom.“ Mavis se se zachrochtáním rozesmála a plácala se rukama do stehen. Oči, sladěné s barvou bot, jí fialově zářily, jako na jevišti.

„Ty jsi… ty…“ Překvapením koktajíc, zírala Eva na Mavisino břicho, kde se od pupíku houpaly tři třpytící se třapce. „Tam…, v tobě… něco roste?“

Mavis si přikryla rukama pusu a rychle přikyvovala. „Dítě.“ Skrze její prsty se prodralo další kolo smíchu. „Mám tam miminko, no není to suprový? Není to jízda? Sáhni si.“ Vzala Evu za ruku a přitiskla si ji na břicho.

„Panebože. Možná bych na něj neměla sahat.“

„To je dobrý. Je tam pěkně obestlaný. Tak co ty na to?“

„Nevím.“ Eva opatrně odtáhla ruku a schovala si ji za záda. Samozřejmě věděla, že těhotenství není nakažlivé, ale co kdyby. „Co na to ty? Jsi… chceš…, do háje, vůbec mi to nemyslí. To bylo překvapení, nebo co?“

„Ne. Bylo to záměrný.“ Posadila si tu svou malou prdelku na stůl, přehodila nohu přes nohu, takže její sandály zamlaskaly. „Už jsme na tom rozmnožování chvíli pracovali. Víš, Leonardovi a mně ten proces dost dobře jde. Ze začátku se to nedařilo, ale znáš to, tak jsme to zkusili znova, a znova. Zkoušeli jsme to často,“ řekla a znovu se zasmála.

„Jsi si jistá, že nejseš jenom opilá?“

„Ne, úplná těhule,“ poplácala se po břiše, „je tam embryo a roste.“

„Proboha, neříkej embryo.“ Z nějakého důvodu se Evě z kombinace toho slova a mlaskavého zvuku sandálů dělalo špatně.

„No co, všichni jsme tak začínali.“

„Možná. Ale nechce se mi na to myslet.“

„Já teď myslím jenom na tohle. Ale ať nepředbíhám událostem. No prostě když jsme byli v Olympu, napadlo mě, že jsem asi v tom. Ráno mi bylo blbě a…“

„Tohle můžeš taky vynechat.“ Teď už jí bylo jednoznačně špatně, uvědomila si a řekla si, že si bude muset sterilizovat ruku, kterou sáhla Mavis na břicho.

„No a tak jsem si udělala test a byl pozitivní. No a pak, znáš to, byla jsem nervózní, že jsem to nějak zblbla, prostě strašně dlouho jsem si to přála, a tak jsem si udělala další tři testy. Ale nezblbla.“

Zvedla se ze stolu a protančila kolem Evy. „A pak jsem tam šla na kliniku, abych se ujistila. Nechtěla jsem drahoušovi nic říct, když to nebude totáč. Jsem už šest tejdnů v tom.“

„Šest týdnů?“

„Předtím jsem byla přesná jak hodinky. Nejdřív jsem si myslela, že na mě třeba něco leze nebo tak, a hlavně jsem měla strach udělat si ten test. Znáš to, když to pak nevyjde, člověk je zklamanej. Ale když mi bylo pár dní zle, jo, promiň… Minulej tejden už jsem

věděla, že se něco děje. Tak jsem šla na tu kliniku. Prostě jsem chtěla mít jistotu. No, tam mi to potvrdili. Tak jsem se vrátila a řekla jsem to Leonardovi. Brečel."

Eva se přistihla, jak si sahá rukou na srdce. „Brečel, protože byl rád?"

„No jasně. Hned všeho nechal a začal vymýšlet – no tedy hned ne, nejdřív jsme to museli oslavit, přesně tak, jak jsme si na to embryo zadělali – ale hned potom mi začal vymýšlet těhotenský šaty, až jako budu tlustá a do normálních se nevejdu. Nemůžu se dočkat. Dovedeš si to představit?"

„Ne, ale to není to, co mi vrtá hlavou. Ty jsi opravdu šťastná?"

„Dallasová, každý ráno, když vstanu a zvracím, jsem tak šťastná, že bych nejradši…" Zmlkla a rozbrečela se.

„Pane bože. Panebože." Eva vyskočila, přispěchala k Mavis, ale nevěděla, co má dělat. Zkusila ji obejmout, a chtěla, aby to bylo jen lehké objetí, co kdyby přeci jen… Ale Mavis se jí chytla jako klíště.

„Je to to nejlepší, co mě kdy v životě potkalo. První jsem to musela říct Leonardovi. Pak tobě. Protože jsi moje nejlepší kamarádka. Teď už to můžeme říct všem. Ale tobě jsem to chtěla říct nejdřív."

„Takže ty brečíš štěstím."

„Jasně. Je to síla. Teď jsem náladová i bez chemický pomoci. Žádný pití. Což teda není zábavný, ale pití prostě není pro malýho Roarka nebo malou Evu dobrý."

Eva od ní ustoupila tak rychle, že se Mavis smíchy skoro rozškytala. „Nebudeme jim tak říkat, neboj. Jenom si ty jména zatím pro srandu půjčíme, než bude jasný, jaký vybavení to dítě má. Ty jména jsou pro vás, až budete…"

„Buď ticho. Nezačínej s tím. Nechci ublížit těhotné ženě."

Jenom se usmála. „My jsme si udělali dítě. Já a Leonardo jsme udělali dítě. Dallasová, já budu ta nejlepší máma na světě. Já budu fakt suprová máma."

Eva ji pohladila po barevných copáncích. „Budeš."

Kapitola 12

Vejít do baru, do kterého chodili policisté, bylo pro Evu mnohem přirozenější než objímání těhotných kamarádek.

V policajtském baru věděla, co ji může čekat – dobrá a pěkně mastná strava, alkohol a lidi, kteří během pár sekund věděli, co je zač.

Bylo tam přítmí. Když vešla, hovor se nezastavil, ale cítila, že sebou lidé trochu zavrtěli. Když ale zjistili, že je jednou z nich, pokračovali, jako by se nic nedělo.

Dwiera uviděla na konci baru. První pivo už měl způli vypité a před ním ležela černá miska s brambůrkami.

Přešla místnost a sedla si vedle něj. Bylo jasné, že tuhle židli podržel pro ni, protože všechny ostatní byly obsazené.

„Detektiv poručík Dwier.“ Podala mu ruku „Poručík Dallasová.“

„Poklona,“ řekl přes misku brambůrek a zapil je hltem piva.

„Pustili vás od soudu brzy?“

„Jo. Měl jsem dneska přijít na řadu. Ale nedostalo se na mě. Tak tam musím znova. Pitomí právníci.“

„Co to je za případ?“

„Krádež a ozbrojený napadení.“

„Loupežné přepadení?“

„Jo. Chlap přepadl ňákýho ouřadu, co šel pozdě z práce. Na Lexingtonský. Sebral mu hodinky, peněženku a prsten, a pak ho mlátil po hlavě, protože ho ten chlápek prosil, aby mu nebral snubní prsten. Chytili jsme ho, měl u sebe ty hodinky. Blbec se dušoval, že prej je našel na ulici. Oběť ho poznala mezi ostatníma při identifikaci a ten blbec řekne, že se musel splést. Že se asi nějakej ublíženej policajt snaží na něj něco nahrát. A tvrdí, že oběť si nemůže bejt jistá, protože dostala po makovici. A že ty hodinky nic nedokazujou, Protože to je úplně běžnej typ.“

„Jak to s tím vypadá?“

„Blbě.“ Nabral si znovu chipsy a schroustal je. „Je to vyhazování peněz poplatníků a škoda mýho času. Ten blb má už tři záznamy v rejstříku. Dáte si něco?“

„Jo, pivo.“ Ukázala na barmana dva prsty. „Díky, že jste si na mě udělal čas.“

„Jo, u piva to je v pohodě… Přečtěte si zprávy, tam to všechno je.“

„Ze zpráv nevyčtu nic o názorech a pocitech.“

„Chcete můj názor na Fitzhugha a Georgeovou? Ty by se museli hodně snažit, aby byli aspoň o trochu lepší než krysy. Fitzhugh…“ Dwier dopil první pivo. „Arogantní kretén. Nikdy se ani neorosil, když jsme ho sebrali. Jenom tam seděl a priblble se šklebil a schovával se za ty svý drahý advokáty. Byl dost chytrej na to, aby držel hubu, ale bylo mu to poznat na očích. Seděl tam a věděl, že se ho nemůžeme ani dotknout. A nakonec měl pravdu.“

„Vy jste mluvil s oběťmi a jejich rodiči, je to tak?“

„Jo.“ Vzdychl. „To bylo tvrdý. Sexuální zločiny jsou vždycky dost tvrdý, a když jde o děti… dyť to znáte.“

„Jo.“ Ona byla taky nezletilá. A když ležela znásilněná, zlomená v nemocniční posteli, viděla v očích policisty, který ji vyslýchal, přesně to, co viděla v očích Dwiera. Unavený soucit.

„Vypadal někdo z těch lidí jako někdo, kdo by po Fitzhughovi šel? Mluvil někdo z nich o pomstě?“

„Vy byste se jim divila?“

„Tady nejde o to, jak se na to dívám já. Nebo vy. Tohle je vyšetřování faktů. Fitzhugh i Georgeová byli popraveni a další lidé zemřeli. Na mně je zjistit, kdo to má na svědomí.“

„Vaši práci bych nechtěl.“ Sáhl po druhém pivu. „Nikdo z těch, co jsme dělali na Fitzhughově případu, i na té Georgeové, pro ně brečet nebude.“

„Já od vás nepotřebuju slzy, ale informace. Žádám kolegu o pomoc.“

Chvíli zíral do půllitru a pak si dal první lok pěny. „Nemůžu říct, že by jejich rodiny reagovaly jinak, než by člověk čekal. Byly otřesený. Kluci, který znásilnil, se za to styděli. Báli se a některý měli i pocit viny. Rodina, která přišla podat hlášení, byla úplně zničená. Ten kluk se třás jako osika. Ale chtěli udělat, co se udělat má. Chtěli, aby ho zavřeli, aby nemohl ublížit dalším.“

„Můžete mi dát jejich jméno?“

Jeho pohled se zabodl do jejích očí. Teď v nich žádný soucit nebyl. „Jména jsou chráněná, to přeci víte.“

„Sociálka zablokovala moji žádost o zpřístupnění zapečetěných hlášení. Máme na krku teroristickou organizaci, která disponuje technologií mnohem vyspělejší, než jakou jsme kdy předtím viděli. Mezi oběťmi jsou určitá spojení. Já se domnívám, že jedno z toho, co mají společné, jsou jejich oběti.“

„Žádný jména vám nedám. A rovnou vám řeknu, že doufám, že se na tu vaši žádost vykašlou. Nechci, aby se ty lidi museli znovu brodit takovýma sračkama. Je to vaše práce a říká se, že ji děláte dobře: Nic jinýho, než jsem vám řekl, vám už říct nemůžu. A díky za pivo.“

„Dobře.“ Vstala a vytáhla peníze. „Znáte Clarissu Priceovou na sociálce?“

„Jasně.“ Dwier se znovu natáhl po chipsech. „Měla na starosti některý z těch děcek. Jestli si myslíte, že něco dostanete z ní, tak na to zapomeňte. Ta vám nic neřekne.“

„Je tak oddaná věci?“

„To si pište.“

„Tak oddaná, že by mohla obcházet systém, jestli si myslí, že nefunguje tak, jak by měl?“

Jeho oči zůstaly chladné. „Kdybych si měl vybrat, tak bych řek‘, že ta hraje podle pravidel. Všem vždycky ty pravidla nesedí, ale jsou to pravidla. Alespoň do tý doby, než někdo vymyslí nový. Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Policajti od vražd jsou jiný. To každej polda ví. Ale nesmrdí vám, že musíte dělat pro krysy, jako jsou tyhle?“

„Já si nevybírám mrtvé, za které se musím postavit. Oni si vybírají mě, Dwiere. Oni si prostě vybírají mě. Tak zlomte zítra vaz!“

Vyšla z baru a pak jen tak seděla v autě. Nešlo jí to vůbec pod nos. A podle jejího instinktu to vypadalo, že docela dobrý policajt překročil hranici práva.

Pokud Dwier nebyl ještě členem Zastánců čistoty, byl pro ně určitě vhodným kandidátem.

Když se Eva vrátila domů, potkala Mirovou, která právě scházela po schodech.

„Evo, říkala jsem si, že se asi mineme.“

„Měla jsi domluvenou konzultaci?“

„Ne, jenom jsem ti přinesla ten profil, který jsi po mně chtěla.“ Mírová se zastavila na úpatí schodiště s pěstěnou rukou opřenou o zábradlí. Její teple hnědé vlasy příjemně rámovaly její měkký, ženský obličej. Rty měla krémově růžové a oči jasně modré jako letní oblohu.

Její splývající oblek byl barvy slunečnic. Podle Evy to bylo klasicky elegantní a pěkně to doplňovalo její oblíbený perlový náhrdelník.

Vypadala skvěle, žensky, působila takovým objímajícím, uklidňujícím dojmem. A byla jednou z nejlepších policejních psychologů v celé zemi.

„Díky, ale to sis nemusela dělat zbytečnou cestu.“

„Stejně jsem se chtěla podívat na McNaba.“

„Aha.“ Eviny ruce hledaly kapsy. „Chápu.“

„Mohla bych s tebou na chvíli mluvit? Třeba na té hezké terase u salonu. Ráda bych si sedla venku.“

„Dobře. Samozřejmě.“ Souhlasila Eva, ale myslela na to, co se děje v její kanceláři.

„Dáte si něco, paní doktorko?“ Summerset se jí zeptal, „čaj, nebo sklenici vína?“

„Děkuji, dala bych si skleničku vína.“

Než stačila Eva něco říct, Mirová ji vzala za paži a vedla ji do salonu. „Vím, že máš spoustu práce. Nebudu tě dlouho zdržovat. Tohle byl určitě náročný den, ta tiskovka asi nebyla moc příjemná.“

„To jsi řekla snad až příliš jemně,“ Eva otevřela dveře a vstoupila na terasu.

Tak, jako všechno ostatní, co Roarkovi patřilo, i tahle terasa byla pečlivě naplánovaná a krásně zařízená. Byla postavená z různě velikých kamenů různých barev, tvarů a tónů, které byly nádherně sladěné a plynule přecházely do cestiček v zahradě. Mezi nádhernými květinami a malými okrasnými stromky stály dva

kovové stolky se skleněnými deskami. Večerní slunce zalévalo zlatavou září kameny i plůtek pokrytý popínavým keřem plným květů.

„Takové krásné místo.“ Mirová si sedla u jednoho z těch stolků a povzdychla si. „Myslím, že bych sem chodila tak často, jak jen by to bylo možné. A jenom tady seděla a snila.“ Usmála se. „Líbí se ti snít, Evo?“

„Nevím,“ sedla si a přemýšlela, jestli má znovu číst Dwierův spis, „asi to tak často nedělám.“

„Myslím, že bys měla. Je to příjemné. Když jsem byla malá, sedávala jsem u okna v knihovně mého otce, a kdyby to bylo možné, klidně bych tam seděla celý den a snila. Můj otec je učitel, říkala jsem ti to? Potkal moji matku, když se řízl při krájení rajčat na sendvič. Byla začínající doktorka na praxi na pohotovosti. Líbila se mu a pozval ji na rande.“

Trochu se zasmála a otočila tvář ke slunci. Teplo prostupovalo její kůží a svaly až do hloubky kostí. „Tak divně se na to vzpomíná. Ale hezky. Teď jsou už oba napůl v důchodu. Bydlí v Connecticutu, mají obstarožního psa Spika a zahradu, kde pěstují rajčata.“

„To je přeci hezké, ne?“ A bylo. Ale taky zvláštní.

„Asi přemýšlíš, proč ti to všechno říkám. Děkuji, Summersete,“ řekla, když Summerset položil malý tác se dvěma sklenicemi vína a jednohubkami na stůl. „To vypadá skvěle.“

„Dobrou chuť. Dejte mi vědět, kdybyste cokoli potřebovaly.“

„Říkám ti to jen tak,“ řekla Evě, když Summerset odešel zpátky do domu. „Asi mi je připomněl klid tohohle místa. Připomněl mi, jak si jich vážím. Ne každý má tak jednoduché dětství a stabilní rodinu.“

„Na terapii teď nemám čas,“ začala Eva, ale Mirová jí položila ruku na rameno.

„Nemluvila jsem jenom o tobě. Děti, kterým tihle lidé ublížili, toho budou muset v budoucnu hodně překonat. Tomu právě ty přeci rozumíš.“

„A taky rozumím tomu, že někdy je potřeba zabít to, co ti ubližuje?“

„To je něco jiného. Říkala jsem si, jestli tyhle dvě věci dokážeš od sebe oddělit. To, co jsi udělala ty, vycházelo z bolesti, strachu a

stalo se to v momentě, kdy ti ubližoval. Potřebovala ses bránit, zachránit se. Tyhle případy jsou o něčem jiném. Někdo zabíjí chladně a kalkulované. Je to naplánované, zorganizované a… pompézní, nevím, jak jinak bych to měla říci. Tohle není sebeobrana. Je to… arogantní.“

Napětí, které Eva cítila v celém těle, se konečně trochu uvolnilo. „Už jsem si říkala, jestli to je někdo schopen vidět tak jako já. Přemýšlela jsem, jestli nejsem náhodou příliš tvrdá. Ale říkám si, že pokud to neoddělím od toho, co se stalo mně, pak to bude úplně stejné.“

„Ne. Ty jsi zabila, abys mohla žít. Tahle skupina ale vznikla, aby mohla zabíjet.“

„Tohle bych moc ráda viděla v médiích.“ Eva zvedla sklenici a napila se vína.

„Ten, kdo tuhle skupinu vede, je inteligentní, má to v hlavě srovnáno a má charisma. Musel nějak získat další lidi, najít zvláště schopné lidi, kteří dali dohromady dosud nevídanou a velmi sofistikovanou technologii. Má přehled o tom, jak fungují média a veřejné mínění. Ví, že potřebují podporu veřejnosti.“

„Tenhle aspekt mají opravdu zvládnutý.“

„Zatím jim to vychází. Nemyslím, že by si vybrali jako způsob likvidace infekci jen tak náhodou. Má to symbolický charakter. Naše děti byly nakažené těmihle zrůdami a my jim to vracíme, protože spravedlnost to neudělala. Také používání termínu Zastánci není náhodné. Zastaneme se vás, ochráníme vás. Teď, když jsme tu my, jste v bezpečí.“

„Jak dlouho jim podle tebe bude trvat, než rozšíří své pole působnosti?“

Mirová si vzala chlebíček se sýrem. „Skupiny procházejí přirozeným vývojem. Ty úspěšné postupně hledají další způsoby, jak využít svoje schopnosti a vliv. Dneska se postarají o násilníka nebo pedofila, zítra to může být osvobozený vrah. Nebo pouliční zloděj, nebo narkoman. Pokud má být New York čistý od zločinu, musíme se zbavit těchhle nákaz.“

„Řekla bych, že je do toho zapojený jeden policista. Pravděpodobně i sociální pracovnice. A rodiny postižených dětí.“

Mirová přikývla, jako by ani nečekala nic jiného. „Podívej se na lidi, kteří mají něco společného s tvými oběťmi a kteří jsou experti v oborech jako neurologie, fyzika, počítače, sociologie nebo psychiatrie. A lidi, co mají peníze. Výzkum a vývoj, který za tímhle stojí, musel být neskutečně nákladný. Připrav se na to, že nebude trvat dlouho a dojde k další smrti a k dalšímu veřejnému prohlášení. Potřebují se udržet v povědomí veřejnosti. Zastánci mají poslání a zneužívají dětí k tomu, aby ho naplnili.“

„Budou se nějak muset postavit k tomu, co se stalo s Hallowayem, Feeneym a McNabem.“

„Určitě,“ Mirová sledovala zářivě duhového kolibříka, kterého přilákaly nádherné květy, „a určitě to bude skvěle napsané prohlášení.“

Eva si hrála se skleničkou na desce stolu. „Roarke a já jsme celou tu věc docela probírali. Řekla bych, že oba naše názory jsou blízko jakési střední linii, ale nemyslím, že jsme oba na stejné straně.“

„Řekla bych, že tak to má být.“

Eva k ní překvapeně vzhlédla. „Jak to myslíš?“

„Jste každý jiný, Evo, nelíbilo by se vám, kdybyste byli stejní. Podle mě vám to, že se můžete na věci dívat z dvou různých perspektiv, prospívá. Váš vztah je tím zajímavější.“

„Možná. Ale naštvali jsme se navzájem.“

„Tak to v manželství bývá.“

„Ale u nás je to tak dost často.“ Ale trochu se uklidnila. „Mluvila jsi s Feeneym?“

„Ještě ne. Ale zdá se, že to zvládá dobře. Aby se z toho dostal, je pro něj důležité na tom případu teď dělat. Stejně tak jako pro tebe.“

„A co McNab?“

„Nemůžu ti říct, o čem jsme mluvili, to jsou důvěrné informace.“

„Jasně.“ Eva se dívala na popínavé keře a jejich zářivě modré květy. „Co myslíš, měla bych ho uvolnit ze služby? Roarke mu od příštího týdne domluvil nějakou švýcarskou kliniku, která se specializuje na tyhle úrazy. Možná by do té doby neměl dělat. Možná by pro něj bylo lepší, aby strávil nějaký čas s rodinou?“

„Tohle je jeho rodina. Tím, že ho necháte s vámi dělat, že si vážíte jeho práce, jeho názorů a schopností mu pomáháte se se vším vyrovnat. To mu pomůže mnohem víc, než co pro něj kdy můžu udělat já. Roarke jednal s Jonas-Ludworgovou klinikou, že? To je typické.“

„Je dobrá, ne?“

„Ta nejlepší.“

„To jsem ráda,“ dala hlavu do dlaní, „to je dobře.“

„Měla jsi těžký den, co?“

„To tedy ano.“

„Doufám, že se to zlepší.“

„Jo, mám pro tebe novinu.“ Spustila ruce podél těla. „Mavis je v tom.“

„V čem, proboha?“

„V čem asi.“ Eva zavrtěla nevěřícně hlavou a zasmála se. „Spermie se potká s vajíčkem… Je těhotná.“

„Ne?! As kým?“

„S Leonardem přeci.“

„Mavis bude mít s Leonardem dítě… no to je tedy novina. Jsou rádi?“

„Vznášejí se radostí. Leonardo už jí navrhuje těhotenské šaty.“

„No potěš. To bude pohled pro bohy. Kdy se to má narodit?“

„Říkala, že někdy v březnu. Píše o tom písničku. Těhotná láskou.“

„To zní jako hit. Budou z nich dobří a zajímaví rodiče. A co ty na to, teto Evo?“

To byla rána pod pás. „Že jestli mi tak ještě někdo někdy řekne, tak mu to nedaruju. I kdybys to byla ty.“

Mirová se se smíchem opřela. „To bude fascinující sledovat. Jestli budeš s Mavis mluvit dřív než já, tak jí vyřiď moje blahopřání.“

„Samozřejmě.“ Eva se znovu podívala na hodinky.

„Vidím, že se chceš vrátit ke své práci. Nevadilo by ti, kdybych tady ještě chvíli zůstala a dopila tuhle skleničku?“

„Zůstaň, jak dlouho budeš chtít, ale já už musím jít.“

„Hodně štěstí.“ Když Eva odešla dovnitř, Mirová se pohodlně usadila, upíjela lahodné víno, dívala se na květiny a krásného kolibříka a snila.

* * *

Eva se nejdřív zastavila v laboratoři, ale rychle zase odešla. Dohadovali se právě o něčem a používali spoustu odborných výrazů a žargonu, kterému nerozuměla a obyčejně ji z takových debat rozbolela hlava.

Řekla si, že až pro ni budou něco mít, dají jí tentokrát určitě vědět a namířila si to do pokoje, který teď Baxter používal jako svoji kancelář.

„Tak co jste našel?“

„Mám seznam lidí, kteří mají něco společnýho s jednou nebo více oběťmi. Jsou na něm policajti, právníci, sociální pracovníci, doktoři a pár těch, co si formálně stěžovali a jejich výpovědi zůstaly přístupný. Vybral jsem z nich lidi, který mají nějaký kontakt s víc než jednou obětí. Právě jsem vám to poslal. Mimochodem, naše kámoška Nadine Furstová dělala zpravodajství z procesu s Georgeovou a ten Chang byl tiskovým mluvčím.“

„To mě nijak nepřekvapuje.“ Sedla si na kraj stolu. „Co na to váš instinkt?“

„Že pokud jsou v tom rodinní příslušníci obětí, jako že si myslím, že určitě jsou, tak to nemůžeme zjistit, protože ty jsou všichni v zapečetěnejch případech. Že ty lidi jsou ublížený, strašně je to štve. Ale taky je to strašně intimní a nepříjemná věc.“

„Souhlasím. Pokud se jim o tom chce s někým mluvit, tak to bude někdo, kdo tím s vámi prošel, kdo při vás stál.“

„To zní jako Clarissa Priceová.“

„Přesně tak. Víte něco o Dwierovi z šestnáctého okrsku?“

„Mimo to, co jsem četl v jeho spisu, když se mi objevil na seznamu? Mám se poptat?“

„Jo, ale nenápadně.“ Zaváhala. „Je vám to nepříjemné?“

„Co? Vyšetřovat jinýho policajta?“ Baxter se zamyšleně nadechl. „No, není to zrovna příjemný. Ale tak to má být. Jinak

bychom všichni byli u vnitřního vyšetřování, ne? Je to tam jinak pohodlnější.“

„Tak nějak. Zákon se dá trochu přizpůsobit, ale nedá se úplně porušovat. Když to uděláte, nejste už na naší straně, ale na té druhé. Můj instinkt mi říká, že Dwier zákon porušil.“

Vstala a přecházela po místnosti. „Vy jste párkrát spolupracoval s Trueheartem, je to tak?“

„Jo. Párkrát. Je to dobrej kluk. Zelenáč, ale snaží se.“

„Kdybych ho k nám převelela, dělal byste s ním?“

„Najít mu tady nějakou práci není problém…,“ opřel se a odkašlal si, „vy jako myslíte, abych ho zaučil?“

„Ne, jenom… vlastně ano, něco takového. Máte na to kvalifikaci a jemu by prospělo dělat s někým, jako jste vy. Mohl byste mu pomoct, aby se otrkal, ale přitom neztratil tu svoji poctivost. Zajímá vás to?“

„Možná. Můžu si ho prozatím vzít na starost při tomhle případu. Uvidíme, jak to půjde.“

„Dobře.“ Zamířila ke dveřím a pak se zastavila. „Baxtere, proč jste se nechal přeložit k nám?“

„Chtěl jsem k vám mít blíž.“ Mrknul na ni, a když ona na něj jen prázdně zírala, pokrčil rameny. „Nevím, trochu jsem se nudil. Chtěl jsem k vraždám. Tady nuda nehrozí.“

„To máte svatou pravdu.“

„Tady nuda…“

„Vy jste pěknej lumen,“ odpověděla, otočila se a málem se srazila s Roarkem.

Chodil potichu jako indián.

„Nerad bych vám překazil tenhle dojemný moment,“ začal, „ale dali jsme dohromady druhou bariéru. Chceme to rozjet na jednom z Fitzhughových počítačů.“

„Kdo vyhrál tentokrát?“

Usmál se na ni. „Po živé diskuzi jsme dospěli k názoru, že ten, kdo byl na prvním počítači, má i pokračovat. Chceš se na to dívat odsud nebo ze své pracovny?“

„Z pracovny.“ Sevřela mu ruku. „A žádné hrdinství.“

„Jak tě to mohlo napadnout?“

„Když dám rozkaz, že to máš vypnout, poslechneš mě. Rozumíme si?“ Jejich prsty se propletly. „Je to jasné?“

„Zcela. Poručíku.“

Eva pila kávu, protože potřebovala zaměstnat ruce. Feeney seděl za jejím stolem a pracoval na dalším počítači, jako kontrola k Fizhughově. Kdyby se v laboratoři náhodou dělo něco nebezpečného, mohl vypnout celý systém na dálku.

Jamie se kolem něho motal tak blízko, že to vypadalo, jako by jeho tělo mělo dvě hlavy.

„Proč to nemůžeme dělat celé na dálku?“ zeptala se Eva.

„Protože tak člověk ztrácí instinktivní reakce,“ řekl jí McNab. „Abych mohl dělat rychlý rozhodnutí, musím se toho infikovanýho počítače prostě dotýkat.“

„Navíc… au.“ Jamie si položil ruku na bňcho, kde mu přistál Feeneyho loket.

„Navíc co?“ dožadovala se Eva. „Nehrajte tu na mě nějakou solidaritu. O co jde, McNabe?“

„Dobrá, dobrá. Jednoduše řečeno si nemůžeme být jistý, že tahle bariéra zabrání šíření infekce. Je možný, že se infekce bude šířit dál a dál. Tak se to asi stalo u Fitzhughových počítačů, kterých jsme sem dotáhli osm. Když se nakazí jeden počítač, nakazí se všechny. Je to efektivní a šetří to čas. Takže kdybychom to zkusili na dálku, mohli bychom nakazit nejen další počítač, ale možná i celý systém.“

„Potřebujeme víc informací, abychom to mohli potvrdit,“ přidal se Jamie, „pak uděláme novej filtr, kterej bude řešit tuhle oblast. Doteď jsme se soustředili na zabezpečení programátora na infikovaným počítači. Když děláte na dálku a se sítí počítačů, tak mají svůj dorozumívací jazyk. Prostě se spolu domlouvají. Ten infikovanej má ale jinej jazyk. Je s tím druhým kompatibilní, ale je jinej. Třeba jako španělština a portugalština nebo tak nějak.“

„Zatím chápu, dál.“ Přikývla Eva.

„Já a McNab teď děláme na něčem, čemu bysme mohli říct překladatelskej program. Pak ho tam šoupnem a pojedeme simulace. Zabezpečíme celej systém. Myslím, že se pak mužem spojit s CompuGuardem a zajistit celý město.“

„Trochu předbíháš událostem, Jamie. Jeden krok za druhým.“ Feeney se podíval na obrazovku na stěně, na které mohli vidět Roarka, který si na sebe nasazoval senzory. „Začneme s pozorováním. Slyšíte mě?“

„Ano.“

„Všechny parametry jsou v normálu. Můžete se do toho pustit.“

„Zapínám počítač.“

Eva od obrazovky neodtrhla oči. Roarke si sepnul vlasy do gumičky, jak to obvykle dělal, když pracoval. Měl nedbale rozevřenou košili. Když do počítače vkládal disk, jeho ruce se pohybovaly rychle a sebejistě.

„Nahrávám filtr. Bude to trvat tak sedmdesát vteřin. Nahrávám Jamieho dekódovač. Čtyřicet pět. Spouštím diagnostiku od posledního použití. Zároveň probíhá vyhledávání programů nahraných za posledních pár týdnů.“

Pokyny zadával na klávesnici, jeho hbité ruce se po ní pohybovaly s jistotou. Popisoval jim, co dělá, neosobním, klidným a příjemným hlasem.

„Vyžádal jsem si informace o disku a harddisku. Nahrávání ukončeno. Filtr funguje. Tak a teď, Jamie. Dobrá práce. Získávám čitelná data. Pozor, co je tohle? Feeney, vidíte ty data na obrazovce?“

„Jo, jo. Hmm.“

„Co?“ Eva zatřásla McNabovým ramenem. „O čem to mluví?“

„Pšt!“ Byl tak zabraný do toho, co se dělo, že si ani nevšiml, jak se zatvářila na to, co řekl, a popojel na vozíčku blíž k obrazovce. „To je teda něco.“ Úplně se zapomněl a začal se zdvihat z vozíku, když mu necitlivá ruka podjela.

Na chviličku jako by zmrznul a Evě se při pohledu na paniku v jeho tváři stáhlo hrdlo. Pak si lehce přepnul vozík do jiné polohy a výšky, aby na obrazovku viděl lépe.

Nejednou byla místnost zase plná žargonu. Staccato otázek a odpovědí, komentáře znějící tak nesrozumitelně, jako by mluvili řecky.

„Mluvte se mnou někdo jak vám zobák narost.“

„Je to úplně geniální. Tohle mi napoprvé nemělo uniknout.“ Roarke se natáhl k jiné klávesnici a po paměti psal příkazy. „Ale do háje. Snaží se sám vypnout. Ještě ne, hajzle, ještě jsme neskončili!“

„Zabezpečení selhává,“ varoval ho Feeney.

„Vypněte to,“ přikázala Eva, „vypněte to.“

„Je to jenom na 90 procentech. Vydrž, poručíku.“

Než stačila zopakovat rozkaz, přerušil ji Feeney. „Je v pořádku, Dallasová, všechny parametry jsou v normálu. Jeho pulz se skoro nezměnil, ten zatracenej fracek. Roarke, musíte se dostat dovnitř. Zkuste…“

„Sakra, už tam jsem.“ Mumlal. S pěkně silným irským přízvukem. „To už jsem zkusil. Ten vychytralej hajzl. Tady, podívejte se na tohle… Tohle je na hlasový příkaz, nedá se to udělat manuálně. Kruci, a máme po prdeli.“

Eva sledovala, jak se obrazovka rozzářila černými a bílými klikyháky. Stačil vytáhnout disk a potom se už z reproduktorů ozval strašný zvuk a ze zadní části počítače vycházel proužek kouře.

„Další toast,“ prohlásil Jamie.

Kapitola 13

„Ten počítač je nepříjemná ztráta.“ Roarke si ještě musel zapnout košili, ale senzory už si sundal. „Ale položil život za dobrou věc.“

Otočil diskem v ruce. „Tohle by mělo být čisté. V tom programu nebylo nic zaměřeného na externí drajvy. Měli bychom je označit a dát je stranou a až se nám podaří získat celý ten program, budeme je testovat. Teď můžeme dělat z výtisku těch dat. Jamie, ráno můžeš začít inputovat data.“

„Můžu začít rovnou.“

„Nejdřív se najíš. Jestli se ti tomu pak bude chtít dát ještě další hodinu – ale jenom hodinu –, tak můžeš. Do půlnoci budeš v posteli a bude zhasnuto. Jasné? Když si tvůj mozek neodpočine, nebude mi k ničemu.“

„Člověče, ani moje máma na mě není tak přísná!“

„Nejsem tvoje máma. Feeney…“

„Mně nebudete rozkazovat, kdy mám jít do postele. Jsem dost starej na to, abych byl vaše máma.“

„Chtěl jsem se vás zeptat, jestli byste se nechtěl najíst. Řekl bych, že by nám to všem přišlo vhod.“

„Počkat, počkat.“ Eva zvedla frustrovaně obě ruce, aby je zadržela. „Do té doby, než mi to někdo vysvětlí, nebude jíst nikdo. Co jste z toho dostali a co to pro nás znamená? A jestli uslyším ještě jedno slovo z počítačovštiny, tak se půjdete všichni tak akorát napást.“

„O jé, soutěž v přísnosti.“

„Sakra, mluvte,“ přikázala Eva.

„Dostal z toho jejich kmitočet,“ řekl McNab, „a taky spektrum. Kdyby měl další minutu, mohli jsme znát i rychlost a rytmus.“

„Poručíku,“ Roarke si sundal gumičku z vlasů a ty mu padaly na ramena jako černý déšť, „v podstatě to znamená, že když si s tím ještě trochu pohrajeme, získáme ten virus.“

„Znáte způsob jeho šíření?“ zeptala se.

„Možná. Musíme ta data analyzovat, ale z toho, co jsem viděl, mi přijde, že to byl prachobyčejný e-mail.“

„E-mail? Zatracenej e-mail?“ Eva doufala, že to bude něco jednoduchého… tohle bylo ale skoro urážlivě jednoduché. „Tak se přeci virus šířit nedá? CompuGuard…“

„Něco takového nikdy neviděl,“ přerušil ji Roarke. „Řekl bych, že…“ umlkl. „Tak to řekni, Jamie, než abys mě přerušoval.“

„OK. Vypadá to… ještě nevím, jak přesně to udělali, že zamaskovali ten file, zamikrovali ho a poslali jako tajnej vir…“

„Tak ty si dáš k večeři trávu a pampelišky…“ konstatovala s klidem Eva.

„Pardon.“ Přemýšlel, jak to vysvětlit laikovi. „Prostě připojili ten virus k e-mailu, akorát, že to neukázalo, že ten e-mail nějakou přílohu má, takže to adresátovi nedošlo. Odesílatel pak normálně zjistil, kdy se ta příloha otevřela. Musel downloadovat pěkně rychle, aby si toho adresát nevšiml. Virus musel aspoň dočasně komunikovat s přijímajícím počítačem a vypnout ty části programu, který by mu daly avízo, že přijímá přílohu. Pak se ten dokument někde uložil. Neviditelnej dokument v hlavním drajvu. Při běžným bezpečnostním skenu by se neukázal. Nemá svoji identifikaci. Jen si tam tak sedí, číhá a dělá, co má. Je to fakt geniální.“

„Dobře, tomu rozumím.“ Eva se otočila na Roarka, „jestli je tohle možné dokázat, jak to, že jsi o tom nic nevěděl?“

„Poručíku, už hlady šilhám.“

„Já mám taky šílenej hlad.“ Jamie si poplácal břicho. „Máte tady pizzu se salámem?“

Eva si dala pár kousků pizzy a přetrpěla hlasitou a zmatenou večeři. Nechala svou mysl, aby se odsud úplně vzdálila, a pak se zase vrátila.

Nebyla si jistá, kdy ji to poprvé napadlo – možná, když Feeney jen tak klidně sebral pár soust těstovin z Roarkova talíře, nebo možná když Jamie nandal kousek pizzy na McNabův talíř, když se natáhl pro přídavek. Možná si toho byla vědomá už předtím, ale tohle jí pomohlo ten pocit pojmenovat.

Mirová to řekla, když si povídaly na terase. Rodina.

Takhle vypadá rodina, uvědomila si. Tohle bylo něco, co jako dítě nepoznala. Hlasité a zmatené večeře, při kterých mluví jeden přes druhého, a není to ani tak nepříjemné, jak by si člověk myslel.

Připitomělé vtipy a sarkastické poznámky.

Nebyla si jistá, jak si to vztáhnout sama k sobě, ale dokázala si představit, co to s rodinou udělá, když někdo nebo něco ublíží jednomu z jejích členů.

Možná se rozpadne. Alespoň dočasně. Pro ty, kteří se postupně vzpamatují a dokážou zacelit rodinu původní, anebo vytvořit novou. Navždycky pro ty, kteří na to nemají sílu. Anebo už nechtějí. Podívala se na McNaba. Dokonce i teď, uprostřed té vřavy byly cítit obavy všech přítomných o něj. Kdyby tahle jejich část zůstala rozbitá, všechno by se mohlo rozpadnout jako domeček z karet. Postavili by něco nového. To je jejich povinnost. Ale nikdy by nezapomněli, jaké to bylo předtím.

Odsunula se od stolu. „Musím ještě něco dodělat."

„Chodící smrtka říkala, že bude ještě dezert."

„Jamie," okřiknul ho jemně Roarke.

„Pardon," omluvil se nejistě Jamie, „Pan Chodící smrtka, alias Summerset, říkal, že bude čokoládový dort."

„A jestli mi ho sníte, tak vás ve spánku zaškrtím. A pak se můžete přidat k panu Chodící smrtce. Roarke, potřebuju s tebou mluvit."

Když odcházeli, zaslechla Jamieho, jak se ptá: „Myslíte, že jdou na to?" A pak zaslechla zvuk facky, kterou Feeney s přehledem umístil na puberťákovu hlavu.

„Půjdem na to?" zeptal se Roarke a chytil ji za ruku. „Chceš, aby ti Feeney taky musel jednu vrazit?"

„Řekl bych, že jsem trochu rychlejší než Jamie. Takže jdeme si to nahoru rozdat, jo?"

„Kolikrát denně myslíš na sex?"

Podíval se na ni, jako by počítal. „Myslíš tím, kdy na něj aktivně myslím, nebo jenom tak mimochodem, jako třeba ten příklad z Jamieho metafory?"

„Zapomeň, co jsem řekla. Viděl jsi Mirovou?"

„Ne, neviděl, byl jsem v laboratoři. To je škoda, že jsme se nepotkali. Peabodyová říkala, že se tu objevila taky Mavis a nutně s tebou potřebovala mluvit. Je v pořádku?“

„Je v… je těhotná.“ Tentokrát si chtěla vysvětlování zkrátit. „Cože?“ zastavil se na místě.

Vždycky ji bavilo vidět ho v šoku, ale došlo k tomu jen málokdy. „Jo, úplně v tom, jak říká ona. Navíc záměrně.“

„Mavis? Ta Mavis?“

„Jo, ta. Skoro lítala, když mi o tom říkala. Tancovala jak šílená. Nevím, jestli by teď měla tak blbnout. Třeba to není pro to… dítě moc dobrý. Je fakt nadšená.“

„No tohle je tedy… novina… příjemná,“ rozhodl se nakonec. „Je v pořádku?“

„Asi ano. Alespoň vypadá skvěle. Říkala, že ráno zvracívá a že se jí to líbí… to tedy nepochopím.“

„Já taky ne. Musíme je co nejdřív pozvat na večeři. Podívám se na její rozpis koncertů a nahrávání.“ O péči o těhotné ženy toho věděl stejně tohk jako ona. Nic. „Asi by to teď neměla moc přehánět.“

„Jestli na tom bude tak jako dneska, tak má zjevně dost energie pro oba. A ještě nějakou navíc.“

Když vešli do pracovny, zavřela za sebou dveře. To ho přimělo tázavě zdvihnout obočí. „Vzhledem k tomu, že sex jsi odmítla, řekl bych, že potřebuješ soukromí na něco méně příjemného?“

„Zablokovali moji žádost o odpečetění případů. To znamená, že se u soudu budou dohadovat dva byrokrati, a tak se klidně může stát, že sejdu stářím, než se to vyřeší. Mirová mi řekla základní věci ohledně psychologického profilu pachatelů, ale ještě si musím přečíst její zprávu. Taky jsem o tom mluvila s Baxterem.“

„Evo, co po mně chceš, co bys po mně raději nechtěla?“

„Lidi umírají. Někteří o tom ještě nevědí, ale už je příliš pozdě je zachránit. Bude se to šířit. Jeden dobrý policajt už na to doplatil. Další… další, můj kamarád – a stejně se pořád divím, že se kamarádím s takovým idiotem – už možná nikdy nebude chodit. Alespoň některé z mých otázek jsou zodpovězeny v těch zapečetěných složkách.“

„Tak se do nich vloupeme.“

Zírala na něj, pak začala nadávat a otočila se. „Jak se potom ale liším od těch druhých? Jsem ochotná porušit zákon, protože si myslím, že mám pravdu. Stejně tak jako oni.“

„Tím, že oni zabíjejí.“

„To si taky říkám. Ale je to jenom rozdíl v měřítku.“

„To tedy ne. Ty máš na rozdíl od nich svědomí. A vždycky se sama sebe ptáš, co je na tom špatně, a co ne. Zbytečně se tím trápíš. Ty víš naprosto přesně, jak daleko je možné posunout tuhle hranici, než to ztratí smysl. To se ale tobě nikdy nestane. Prostě to v sobě nemáš.“

Zavřela oči. „Nějak tak jsem to řekla Baxterovi. Používají zákon, aby mě zpomalili. Nemůžu to tak nechat.“

„Bude nejlepší, když půjdeme na neregistrovaný počítač.“

Přikývla. „Dobře. Pojďme na to.“

Tahle místnost byla zabezpečená heslem s hlasovou modulací a otiskem dlaně. Mohli sem jenom tři lidé.

Měla jediné široké okno, kterým sem dopadalo poslední večerní světlo. Věděla, že okno mělo na sobě clonu, která by zabránila cokoli vidět i někomu, kdo by byl tak šílený a pokusil se kolem proletět, aby něco zjistil.

Bylo to tu zařízeno velmi stroze. Byl to prostor, určený k práci. Uprostřed stál široký, černý a velmi elegantní ovládací pult, z něhož se dal řídit veškerý výzkum, veškerá komunikace a informační tok. Byly to všechno systémy neregistrované u CompuGuard, a tudíž ilegální.

Poprvé to všechno viděla asi před rokem, a dokonce i ona dokázala rozeznat, že takovéhle vybavení je mnohem výkonnější než cokoli, s čím pracovali na policii. A od té doby už byly některé počítače vyměněny za lepší.

Říkala si, že tady budou pravděpodobně i některé modely, které ještě nejsou na běžném trhu dostupné.

Byly tady počítače, monitory, holografický systém a navíc další celá minisestava včetně svého vlastního holografického systému.

Přešla po černých dlaždicích a prohlížela si nový přírůstek. „Tohle jsem ještě neviděla.“

„To je prototyp. Chtěl jsem ji otestovat bez toho, abych musel testy dokumentovat v protokolech. Vypadá to opravdu dobře.“

„Je pěkně malá.“

„Už děláme i na menších, to jsou verze do ruky.“ Podívala se na něj. „To si děláš srandu, ne? Kapesní holografie?“

„Ještě tak dva tři roky a budeš takovou nosit v kapse stejně tak, jako dneska telefon.“ Položil dlaň na identifikační plochu. „Roarke. Otevřít přístup.“

Na pultu se rozsvítily kontrolky. Eva přistoupila ke stolu a položila dlaň na čtečku. „Dallasová.“ Pozitivní identifikace, miláčku. Zasyčela. „Co má být tohle? To je trapné.“

„Miláčku, počítač není živý, může být geniální, ale nemůže člověka uvést do rozpaků. Tak, kde chceš začít?“

„Začni s Cogburnem. Jejich první oběť. Můžeš si najít data v mém počítači.“ Dala mu číslo případu a jméno složky se svými poznámkami.

Našel je, zkopíroval a vyvolal na obrazovku v málem kratší době, než jí trvalo mu ty informace předtím dát.

„Udělala jsem v jeho složce poznámky o jeho spojení s dalšími oběťmi skrze zatýkající policisty, sociální pracovníky, právníky a ošetřující lékaře. Baxter začal vyslýchat lidi, jejichž jména známe, ale zatím na nic nenarazil.“

„Nenarazil na co?“

„Zatím prostě nedostal mrazení.“

„Aha, zatím…“ zasmál se Roarke. „A tys nám hrozila pastvou za náš žargon.“

„Proboha… Při výsleších známých obětí nějak spojených s tímto případem, neshledal detektiv Baxter žádnou spojitost se Zastánci čistoty. Stejně tak při analýze jejich prohlášení, přístupu a jejich historie nenalezl žádné indicie, které by oběti spojovaly s danou skupinou.“

„Rozuměl jsem ti už předtím, miláčku, ale hezky se to poslouchá, když to říkáš oficiálním tónem.“

„Tak dál,“ pokračovala, „zprávy zahrnují výpovědi dvou dalších nezletilých, ale ty jsou nepřístupné.“

„Dej mi pár minut.“

„Jasně, udělám zatím kafe.“

„Co kdybychom si místo toho dali víno,“ řekl, zatímco už začínal dělat na klávesnici, „nechce se mi už do kofeinu.“

„Já potřebuju mít jasnou hlavu.“

„Tohle je zajímavé.“

„Co?“

„Tahle složka má dvě úrovně zabezpečení. To není běžné. A je to pěkně složité zabezpečení. No nic.“ Narovnal ramena, jako když boxer vstupuje do ringu.

„Kdy tam dali tu druhou úroveň?“ Vrátila se a dívala se mu přes rameno. „Můžeš zjistit, kdy to tam dali?“

„Ticho.“ Pohladil ji po zádech a druhou rukou pokračoval na klávesnici. „No jasně. Tvoji práci jsem už někde viděl… jsi dobrej, fakt dobrej, ale…“

„A ty mluvit můžeš,“ postěžovala si Eva, a protože ji znervózňovalo sledovat, jak rychle se jeho prsty pohybují po klávesnici, odešla pro víno.

„Mám tě!“ Roarke se opřel a sáhl po sklenici, aniž by se na ni podíval. „Kdybych už předtím neviděl jeho práci na těch dvou infikovaných počítačích, tak by to bývalo nešlo tak rychle.“

No vidíš, tohle je ten pocit, o kterém jsme předtím mluvili, říkala si. „Jsi si tím jistý?“

„Dobrý hacker má svůj styl. Věř mi, když ti říkám, že tohle zabezpečení vymyslel ten samý hacker jako ten, který vyrobil virus. Nebo ta samá skupina lidí, nemyslím si, že na to byl sám.“

„Disciplinovaní, důslední a chytří,“ přitakala Eva, „a opatrní. Podíváme se, co chtěli schovat.“

„Obraz na monitoru tri.“

„Devin Dukes,“ četla Eva, „v době incidentu dvanáctiletý.“ Rychle si projela informace a zaměřila se na nejpodstatnější. „OK, Cogburn mu prodal Jazz. Jeho rodiče – Sylvie a Donald – ho konfrontovali, přitlačili na něj a dostali to z něj. Udělali oznámení a to dostal detektiv Dwier.“

„Možná by bylo lepší z toho policajty vynechat.“

Podívala se na něj ostře. „Cože?“

„Jenom tak přemýšlím. Ten kluk se tím dostal do systému a ten zážitek mu asi moc nepřidal a s rodiči ho asi moc nesblížil.“

„Ale došlo k porušení zákona.“

„Samozřejmě. Ale říkám si, že by možná bylo lepší dát mu co proto doma, než ho hned tahat na policii.“

„My tam nikoho nemučíme. Nezletilí se vzdávají strašně rychle, to by za to ani nestálo.“

„Mučení vypadá jinak, když je ti dvanáct. Ale…“ Elegantně pokrčil rameny. „O tohle ale teď nejde. Na to, aby si s tím někdo dával takovou práci, je to dost bezvýznamná věc, nemyslíš?“

„Cogburn dostal předvolání, dostal se do systému, dokonce ho obvinili,“ Eva pokračovala, „ale rodiče spláchli důkaz do záchoda. Cogburn tvrdil, že ve stejné době, kdy podle toho kluka došlo ke koupi, byl někde v baru. Barman mu to dosvědčil. Pravděpodobně lhal. Takovýhle lidi by podrželi i Jacka Rozparovače, kdyby jim za to dobře zaplatil. Dwier to zpackal.“

V jejím hlase bylo slyšet vztek. „Neměl vznášet obvinění tak brzy. Proč se pořádně neopřel do toho barmana, to nechápu. Proč ho chvíli nesledoval, nezjistil, jak to dělá, a nechytil ho při činu. Takhle si sehnal alibi a právník ho z toho lehce dostal. Věděl, že jediné, co na něj Dwier měl, bylo svědectví toho kluka. A tady máme zprávu ze sociálky, od Clarissy Priceové. Píše se tu, že kluk nechtěl spolupracovat, byl vzdorovitý. K rodičům se choval mizerně. Doporučuje rodinnou terapii a tak dále, a tak dále. A Cogburn si musel Dwiera pěkně vychutnat, protože jeho svědek byl nanic.“

„To zní jako že tomu klukovi ten zážitek asi moc nepřidal. No nic, díváme se dál,“ dodal dřív, než se na něj stačila zašklebit, „ve zprávě Priceová říká, že jeho školní výsledky se zhoršovaly stejně tak, jako jeho přístup ve škole i doma. Zavíral se v pokoji, provokoval hádky. A tak dál. Takže nešlo jenom o koupi drogy. Problém začal u toho kluka, u nich doma.“

„Možná. V každém případě rodiče reagovali neadekvátně, policajt to zpackal, sociální pracovnice se vykecává a systém tomu klukovi nedokáže pomoct.“

„Takhle to vidíš ty?“

„Vidím, že v tomhle případě Dwier neudělal, co měl. Zatím nevím, co si myslet obecně.“ Pročítala si zápis a u toho si nepřítomně omotávala pramen Roarkových vlasů kolem prstu. „Je mi jasné, že to, co vidí oni, je, že systém nechal toho kluka na holičkách. Ale máš pravdu, že samo o sobě to neospravedlňuje práci, kterou si s tím dali. Takže v tom je ještě něco jiného. Podívejme se na Fitzhughovy záznamy.“

U nich našel Roarke také extra zabezpečení, ale teď už věděl jak na to, a tak mu netrvalo dlouho se přes něj dostat. „Nezletilý Rudolph Jansan a… tady to je taky. Sylvie a Donald Dukesovi podali oznámení jménem jejich nezletilého čtrnáctiletého syna Devina.“

„Jasně, jasně, sociální pracovnice Priceová a vyšetřující policista Dwier.“

„Tady je…“

„Ticho,“ poručila.

„Pardon…“ odvětil a opřel se, aby ji mohl sledovat při práci.

„Tentokrát skončil ten kluk na pohotovosti. Znásilněný, zmlácený v obličeji, vymknuté zápěstí. Toxikologie – měl v sobě Jazz a zapíjel ho alkoholem. Teď už má piercing na přirození a na bradavkách. Zase ho dostal Dwier. Podívej se tady. Priceová mu dala echo. Mezi nimi se něco děje.“

Vyndala si svoje poznámky a začala si zapisovat, co zjistila. „Doktor – Stanford Quillens – určil, že šlo o znásilnění. Uvidíme, jestli ten se ještě někde objeví. Ale v těch čtyřiadvaceti hodinách, které měli, se jim z Devina nepodařilo dostat Fitzhughovo jméno. Nechce o tom mluvit. Proč by asi o něčem takovém nechtěl mluvit… Druhý den se na něj všichni sešli u nich doma – rodiče, Priceová, Dwier, terapeut, ke kterému ho poslali kvůli znásilnění, jak se jmenuje? Tady to je, Marianna Wilcoxová. Měl dostat terapeuta a ne terapeutku. Ženské to přeci neřekne. Copak jsou úplně tupí? Počítači, zkopíruj text výpovědi oběti na můj počítač.“

Ale stejně to četla rovnou. Dělalo se jí z toho špatně. Všechny ty otázky zněly povědomě… jí se tehdy ptali to samé.

KDO TI TO UDĚLAL?

CHCEME TI POMOCT, ALE MUSÍŠ NÁM ŘÍCT, CO PŘESNĚ SE STALO.

AŽ TO ŘEKNEŠ, BUDEŠ SE CÍTIT LÍP.

„To jsou jenom kecy. Není ti líp, když to řekneš. Už ti prostě není nikdy líp. Proč mu to prostě neřeknou: Dostal tě, je nám to moc líto, ale my tě z toho stejně nedostaneme. Jenom nám to všechno řekni do detailů, abysme si to mohli pěkně napsat a znovu to oživit."

„Evo."

Prudce zavrtěla hlavou. „Myslí to dobře. Aspoň většina z nich. Ale nemají ponětí, jaké to je."

„Tenhle kluk není jako ty." Teď stál za ní, položil jí ruce na ramena a hladil ji. „Má problémy a říká si o větší. O tom já něco vím. Samozřejmě to neznamená, že dostal, co si zasloužil, to vůbec ne. Ale ty jsi jiná."

Uklidnila se a opřela se o něj. „Ty taky. Ty jsi byl chytřejší, tvrdší a nebyls homosexuál."

„Nepopírám." Políbil ji na temeno hlavy. „Zmatek kolem sexuální orientace je pravděpodobně příčinou jeho problematického chování a jeho důsledků."

„To a taky jeho rodiče. Tady Donald byl osm let profesionálním vojákem. U námořnictva. Když je člověk mariňák, tak se toho nezbaví. Matka zůstala doma. Poslali ho do soukromých škol. Za pět let vystřídal tři. A dva měsíce před incidentem s Fitzhughem ho vzali ze školy domů. Měl bratra. O tři roky mladšího. U něj zdá se žádné problémy nebyly, alespoň to není vidět. Ale radši si ho taky vzali domů, nechtěli nic riskovat."

„Všimla sis otcovy profese?"

„Jo, počítačový expert." Otočila se, aby si vzala jeho kávu a uvědomila si, že to je víno. Trochu se zamračila, ale pak se napila.

„Devin práskne Fitzhugha, tvrdí, že ho sbalil v klubu poté, co se vyplížil z domu. Přizná, že měl padělanou ID kartu, přizná, že byl trochu v rauši a že Fitzhugh mu řekl, že má doma párty. Tak s ním jde. Asi to je většinou pravda, pak je to ale najednou nejasné. Říká, že mu Fitzhugh dal drogy a že byl mimo, ale podle výsledků toxikologie zas tak mimo být nemohl. Tvrdí, že o sobě nevěděl. Fitzhugh ho prý dostal někam, kde bylo spousta hračiček a svázal ho.

Snažil se mu utéct, ale Fitzhugh ho přemohl, trochu ho zbil a pak ho znásilnil.“

„Nebylo by to poprvé. Vlci jdou po ovečkách, tak to je v přírodě zařízené.“

„Ale takhle se to nestalo a Dwierovi to muselo být jasné. Možná to bylo znásilnění. Ten kluk je nezletilej, takže ať už s tím souhlasil, nebo ne, Fitzhugh je prase. Ale myslím, že Devina nezmlátil. To udělal jeho otec. Podívej se na Fizhughovy záznamy. Nikdy svoje oběti nebil. Přemlouval je, uplácel, vydíral je, to ano, ale když do toho zamotali násilí… ztratili i toho kluka i prohráli případ.“

„Takže ty si myslíš, že Dwier, spolu s Priceovou a Dukovými zkoušeli postavit případ na špatných nebo slaměných základech a vlk jim ho sfouknul jako v té pohádce o třech prasátkách.“

Sedla si na desku stolu. „Lži, polopravdy a špatná policejní práce. To je stálo tenhle případ. Řeknu ti, jak se to semlelo doopravdy. Kluk utíká z domu, pravděpodobně pravidelně. Zkouší ho mít pod kontrolou, ale nejde to. Není po tátovi, ani není podobný tomu svému povedenému bratříčkovi s nevinnou tváří. Chodí do baru pro homosexuály. Fitzhugh je na lovu a vidí čerstvé masíčko. Koupí mu drink, možná mu dá nějaké drogy. Pojď ke mně, tam toho mám víc. Kluk je pěkně rozjetý, tak jde, Fitzhugh mu udržuje hezkou hladinu, pak udělá to, co jim dělá a kluk vystřízliví.“

„Tak, jak to vyprávíš, to nevypadá o nic líp.“

„To máš pravdu,“ souhlasila Eva, „ale tohle je pravdivá historka. Tomu klukovi je čtrnáct. Má vztek, je zmatený a stydí se. Jde domů, vplíží se tam, ale chytnou ho. Je z něj cítit alkohol i sex a otec se neudrží. Chytne ho za zápěstí, zmlátí ho. Kluk brečí, řvou na sebe. Otec řekne věci, kterých mu potom je možná i líto. Vezme ho na pohotovost a přinutí ho, aby řekl, že zranění se stala při znásilnění. Už s ním bylo dost problémů, tak ksakru udělá, co mu říká.“

„Ale nakonec je to všechno k ničemu,“ pokračoval Roarke, „Fitzhugh se z toho dostane, mimo jiné taky proto, že všichni ostatní mají příliš práce s tím, aby si chránili vlastní kůži.“

„Přesně tak. A proto nebudu mít tak černé svědomí, až je budu muset zítra vyslýchat. A nebudou sami. Pojďme najít další.“

„Už jsem zadal vyhledávání, přidal jsem tam údaje o Georgeové.“ Usmál se na ni, přistoupil k ní a rozevřel jí kolena, aby se k ní mohl přitisknout. „Vyhledá nám to zapečetěné složky s extra zabezpečením a napsal jsem program, který je odblokuje.“

„Šikovné prstíčky.“

„A ještě toho nemají dost.“ Dostal se jí pod košili. „Bude chvíli trvat, než budeme mít výsledky. Řekl bych, že budeme mít tak akorát čas…“

„Jsem ve službě.“

„Já taky.“ Ústy našel místo na jejím krku, které měl nejraději. „Co takhle kdybys mi dala něco příkazem, poručíku?“ Jeho prsty teď tancovaly po její šíji, jejích prsou a po celé délce jejích zad.

Projelo jimi vzrušení. Věděla, co dělá, snažil se smýt ten nepříjemný obraz, který předtím spolu vytvořili. Chtěl, aby spolu vytvořili jiný obraz, jasný a barevný.

„Nech toho.“ Natočila hlavu, aby mohla jeho ústa pokračovat dál ve své cestě po její šíji. „Máme jenom minutu.“

„To je i při mých schopnostech a zkušenostech dost krátká doba,“ chytil její ušní lalůček mezi zuby, „ale uvidíme, co se dá dělat.“

Mozek se jí začal mlžit a tělo se probouzelo. „Panebože, ty víš jak na to.“

„Napíšeš to do mého posudku?“

„Jenom v mých osobních složkách.“ Její dech se zastavil. Jak se mu podařilo jí tak rychle sundat košili? „Tady… tady přeci nemůžeme.“

„Myslím, že můžeme.“ Už jí svlékal kalhoty. „Ale máš pravdu, něco tomu schází. Drž se,“ řekl a nadzvedl ji, aby ho mohla nohama obejmout kolem pasu.

„Minuta už vypršela,“ zašeptala, ale nemohla si odepřít, aby nepokračovala v líbání jeho krku.

„Můžeme zkusit zastavit čas.“

Otevřel panel ve stěně a spustil postel. Když ji povalil na matraci, zůstala mu omotaná kolem pasu, využila pohybu a dostala se navrch.

„Bude to rychlovka,“ varovala ho.

„Přijímám.“

Skoro mu roztrhla košili, pevně mu přejela rukou po hrudi a sklonila se, aby ho mohla kousnout.

Jeho chuť už byla její součástí, jako by v ní už žila. Ale chtěla víc. A tak si to vzala. Dravá ústa drtila jeho, až ji zalila vlna horka.

Cítila, jak horkost stoupá z něj, ale i z ní, jak se jejich rty a ruce chtivě potýkaly. Dodávalo jí to sílu, pulzovalo to v ní jako dávka adrenalinu.

Když jí dál stahoval kalhoty, udělala to samé. Její srdce bušilo pod jeho nenasytnými ústy. Pod jejíma netrpělivýma rukama se jeho svaly stahovaly napětím.

Prali se, tahali za sebe, a tak, když se znovu převalila navrch, byla už nahá. Její smích se změnil na slastné předení, když ho přijala do sebe.

Obemkla ho a svou chtivostí ho dohánělа k šílenství. Nadzvedl se a přisál se k jejím bradavkám s takovým hladem, až se zdálo, že chce pít tlukot jejího srdce. Ta chuť, to horko, vůně páření. Vzepjala se a nechala ho, ať ji zaplní.

A pak se znovu začala pohybovat.

Nadzvedla se, opřela se o jeho ramena a její boky udávaly šílený rytmus.

Její vášeň, to její tmavé, nebezpečné ostří jím projelo jako hrot nože. V obličeji měla najednou plno života, tolik slasti. A pobízela ho dál a dál, jako by na tom závisel jejich život.

Vzduch kolem nich zhoustl a jeho zrak se zamlžil. Stala se jenom zlatobílou skvrnou.

„Tak běž… tak se pusť.“

Jeho tělo se k ní vzepjalo. Jako by ho pohltila… Slyšel její výkřik, jak se ponořila za ním.

Stáhl ji dolů a pomalu se vraceli do přítomnosti. „Sex je srandovní,“ zamumlala.

„Jo, ještě pořád se směju.“

Zabořila mu obličej do podpaždí. „Někdy tě prostě dostane na lopatky a máš pocit, že potřebuješ aspoň měsíc spát a jindy tě zase probere a máš pocit, že můžeš rovnou běžet maratón. To by mě zajímalo proč.“

„Nevím, ale řekl bych, že tentokrát je to ten druhý případ.“

„Přesně. Jsem probraná.“ Poodsunula se a pevně ho políbila na rty. „Děkuju.“

„Kdykoli. Nepotřebuješ ještě něco?“

„No mohl bys trochu uhnout s tím svým krásným zadkem, abych mohla vidět na obrazovku.“ Zhluboka se nadechla a odvalila se od něj. „Chci kafe.“

„Tohle bude na dlouho. Nechceš si k tomu dát dezert?“

Oblékala si košili. „Skvělý nápad.“

Díky sexu a kofeinu měla dostatek energie až do tří do rána. Na seznamu přibylo ještě šest jmen, ale nepochybně existovala i další. V hlavě už měla plán.

Ráno začne s Dukesovými.

Když se natáhla po dalším hrnku kávy, Roarke ho jednoduše odstrčil z jejího dosahu. „Tobě už nenaléváme, poručíku. A už máš po službě.“

„Ještě v sobě mám tak dobrou hodinu.“

„Ne, nemáš. Už jsi bledá, což je jasná známka toho, že toho máš dost. Musíš se vyspat nebo ti to zítra nebude myslet. A pokud se chystáš na to, co se domnívám, to je výslechy těchhle rodin, tak ti to musí pořádně pálit. Vezmeš si s sebou Peabodyovou?“

Zeptal se jí spíš proto, aby odvedl její pozornost, než že by to chtěl vědět. Všechno vypnul a dal jí ruku kolem pasu.

„Nemůžu se rozhodnout. Když ji s sebou vezmu, tak na ni moc tlačím, když ne, tak bude naštvaná a uražená. Když je uražená, tak to s ní opravdu není k vydržení.“

Než jí to došlo, byli už ve výtahu. Což jí dokazovalo, že už jí to moc nemyslí.

„Asi to nechám na ní. Nebo se…“

„…rozhodnu ráno,“ dokončil za ni a dovedl ji k posteli.

Kapitola 14

McNabovi se moc nedařilo usnout. Nemohl se uklidnit a připadal si nanic. Ve tmě si byl ještě víc vědom částí těla, které necítil, než přes den. Sledoval tlukot svého srdce. Připomínal mu tikání hodin, jež jako by odměřovaly čas, který mu ještě v životě zbývá.

Během dne to bylo jednodušší, protože měl co dělat a nemusel na to myslet. Skoro na to zapomínal. Ale vždy jen do okamžiku, kdy potřeboval na něco dosáhnout, nebo se zvednout nebo si jen podrbat vlastní zadek.

V těch momentech ho ten pocit bezútěšnosti úplně zaplavoval. Jako příliv.

Tik tak.

Když zavřel oči, viděl to všechno znovu. Křik, dupot, rozostřený pohyb Hallowayovy ruky, jak zvedá zbraň, pot na jeho čele. Stejně tak cítil znovu ten pocit. Ten ledově horký výbuch, který jím projel nahoru a dolů. Cítil znovu ten moment. Tu chviličku… a pak nic.

Kdyby se býval pohnul jen o trochu rychleji, kdyby uskočil na druhou stranu. Kdyby ho Halloway nezasáhl z takové blízkosti.

Kdyby, kdyby, kdyby.

Věděl, jaká je teď pravděpodobnost, že se z toho dostane. Teď už jen třicet procent a pořád se snižuje.

Byl v háji a každý to věděl. Nemuseli ani nic říkat. Slyšel, že si to myslí.

Zvlášť Peabodyová.

Skoro jako by slyšel, že si to myslí i ve spánku.

Otočil hlavu a díval se na její obrysy ve tmě.

Myslel na to, jak byla najednou ukecaná, když mu pomáhala se svléct. Jak mluvila o práci, o případu, o tom klukovi Jamiem a o asi milionu dalších věcí, jenom aby náhodou nenastalo ticho.

Do prdele. Nemohl si ani rozepnout vlastní poklopec.

Poznámka: ode dneška místo knoflíků jenom zipy a suché zipy.

Srovná se s tím. Člověk se prostě srovná s tím, co je potřeba. Ale moc by ho překvapilo, kdyby s ním zůstala.

Chytil se zdravou rukou za pelest a chtěl se nadzvednout.

Pohnula se, narovnala se a ze tmy se ozval její hlas, který byl příliš jasný na to, aby bylo možné, že před tím spala.

„Co se děje?“

„Nic. Jenom chci vstát. Zvládnu to.“

„Pomůžu ti. Světla na deset procent.“

„Řekl jsem, že to zvládnu, Peabodyová.“

Ale ona už byla z postele venku a přecházela na jeho stranu. „Vsadím se, že se ti chce na záchod. Ty i Jamie jste k tomu dortu každej vypili aspoň pět litrů mlíka…“

„Běž si lehnout.“

„Stejně nemůžu spát. Pořád myslím na ten případ.“ Pohybovala se stejně rychle a efektivně jako zvuk jejího hlasu. Podepřela ho, posunula a posadila ho na vozík. „Dallasová a Roarke ještě dělají anebo si to…“

„Sedni si.“

„Jdu pro vodu.“

„Sedni si, Peabodyová.“

„Dobře, dobře.“ Napůl se usmívala, když si sedla na postel čelem k němu. Nebylo to příliš? Uvažovala. Nebo ne dost? Všechny její svaly byly nervozitou napnuté k prasknutí.

Vypadá tak unaveně, říkala si. Tak nějak strašně zranitelně.

„Tohle nepůjde. Není možný, abysme spolu zůstali.“

„To je pěkná blbost, mluvit o něčem takovým ve tři ráno.“ Začala se zvedat, ale on ji zdravou rukou zadržel.

Měla na sobě jasně modrou noční košili a nehty na nohou měla nalakované ve stejném odstínu. Vlasy měla rozcuchané a mračila se.

A McNabovi došlo, že Roarke měl tehdy pravdu. On do ní byl zamilovaný. A to znamenalo, že tohle musí zvládnout.

„Chtěl jsem se s tebou pohádat a naštvat tě natolik, abys odsud utekla. To není tak těžký, ty se naštveš docela jednoduše. Pak bysme se rozešli a každý šel svou cestou. Ale nějak mi to nesedí. Navíc ty bys na to stejně přišla. Takže na to půjdu jinak. Řeknu ti, jak to je.“

„Na takovouhle hádku už je moc pozdě. Jsem fakt unavená.“

„Nespalas a já taky ne. No tak, Peabodyová, poslouchej mě.“ Všiml si, že se jí začaly lesknout oči, a tak zavřel svoje vlastní. „Nezačni řvát, prosím tě. Už takhle je to na hovno.“

„Já vím, co chceš říct. Jsi v háji, jsi postiženej, a tak se chceš rozejít, protože mi nechceš zkazit život. A tak dál, a tak dál.“

Popotáhla a utřela si rukávem nos. „Chceš, abych odešla já, protože ty nemůžeš. A chceš, abych byla šťastná a nemusela s sebou tahat takovýhle břemeno. Tak víš co? Polib mi prdel, McNabe, protože já nikam nepůjdu. A tím, že sis myslel, že bych snad odešla, už jsi mě stejně naštval.“

„To není všechno.“ Povzdechl si a nechal ruku na jejím koleně. „Já vím, že bys mě nenechala, protože jsi skvělá ženská. Nenechala bys mě v tom. Zůstala bys se mnou, i kdyby se tvý city změnily. Jsi dobrej člověk a to se přeci nedělá. Ale za nějakou dobu by ani jeden z nás nevěděl, alespoň ne určitě, jestli jsi se mnou, protože chceš, anebo z povinnosti.“

Mezi obočím se jí objevila vráska tvrdohlavosti, ale otočila se a dívala se raději do zdi, než aby se mu musela dívat do jeho jasných, vážných, zelených očí. „Tohle nebudu poslouchat.“

„Ale budeš.“ Zvedl se a chytil se opěradla židle. „Sestřičku nepotřebuju a ty sestřička nechceš bejt. Do prdele, kdyby mi Roarke a Dallasová nedali tenhle posranej vozík, tak bych se sám ani nedokázal vychcat. Nechává mě dělat, ačkoli by nemusela. To jí nezapomenu.“

„Jenom se lituješ.“

„To si piš.“ Skoro se usmál. „Tak si to zkus sama bejt ze čtvrtiny mrtvá. Uvidíme, jak dlouho by trvalo tobě se z toho vyhrabat. Jsem nasranej a bojím se a nevím, co udělám zejtra. Jestli budu muset žít takhle, tak se na to vykašleme.“

Připomínal si, že nesmí fňukat. Nebude fňukat. „Mám právo se podle toho zařídit a já tě tady nechci.“

„Nevíš, jak to všechno dopadne.“ Rozhodila rukama a po tváři jí tekly slzy až na krk. „Když se to během pár dní nezlepší, tak pojedeš na tu kliniku do Švýcarska.“

„Jo, to pojedu. I za to budu Roarkovi a Dallasový viset, ale pojedu. A možná budu mít štěstí.“

„Mají sedmdesátiprocentní úspěšnost.“

„Ve třiceti procentech případů to nezabere. Nesnaž se mě uchlácholit pravděpodobností, jsem přeci přes čísla. Musím se na

nějakou dobu soustředit sám na sebe. Nemůžu pořád jenom přemýšlet nad tím, jestli nám to vyjde, nebo ne.“

„Tak se na to radši vykašleme úplně, abys na to nemusel myslet? Ty seš teda pěknej zbabělec.“

„Krucinál, to nemůžeš pochopit, že to musím udělat. Ve tvým zájmu. To mi nemůžeš ustoupit?“

„Asi ne.“ Vystrčila nazlobeně bradu. „Už jsem toho slyšela dost. Víš co? Já taky nevím, jestli to s náma bude dobrý, nebo ne. Už takhle jsem trávila dost času tím, že jsem přemýšlela, co na tobě vlastně vidím. Seš protivnej, bordelář, hubenej a můžu ti jednoznačně říct, že se ani zdaleka nepodobáš chlapovi, o kterým jsem snila. Ale jsem s tebou a rozhoduju se sama za sebe. Až toho budu mít dost, tak se na to vykašlu. A do tý doby drž hubu a já jdu spát.“

„Roarke je asi spíš podobnej chlapovi, kterýho sis představovala, co?“

„To si piš.“ Lehla si do postele a naducala si polštáře. „Elegantní, sexy, neodolatelnej, bohatej a nebezpečnej. Což ty teda bezpečně nejseš, ale nebyls ani předtím, než tě dostal. Ani nebudeš, až se z toho zase vyhrabeš. Tak se do tý postele dostaň sám, chudáčku. Nejsem žádná tvoje ošetřovatelka.“

Díval se na ni, jak tam ležela, ruce zkřížené na prsou, zírajíc naštvaně do stropu.

A pak se začal usmívat. „Jsi fakt dobrá. Tohle jsem teda nečekal. Naštveš mě, ponižuješ mě – pro tvoji informaci, ta poznámka o tom, že nejsem sexy, se mě dotkla – a úplně vykolejíš celou hádku.“

„Polib mi prdel.“

„To je jeden z mejch nejoblíbenějších koníčků. Nechci se s tebou hádat, Peabodyová. Jenom si myslím, že bysme si oba mohli dát trochu oraz. Záleží mi na tobě, Dee. Prostě mi na tobě záleží.“

Zase se jí do očí draly slzy. Nikdy předtím jí neřekl Dee. Zatnula zuby, protože se bála, že by mohla začít brečet. Byla si jistá, že za ten strohý výraz, který se jí podařilo vytvořit, by na ni byla Dallasová pyšná, a otočila se.

Pak se najednou posadila, jako by pod ní něco bouchlo a udiveně na něj zírala. „Drbeš se.“

„Cože?“

Strašlivě pomalu a trochu roztřeseně ukázala. Sledoval, kam ukazovala a viděl, že se mimoděk škrábe na postižené ruce. „No a co. Svědí to. Co ti chci říct, je…“

Najednou se zarazil. Přísahal by, že se mu zastavilo i srdce. „Svědí to,“ podařilo se mu ze sebe dostat. „Jako by mě pod kůží píchaly tisíce jehliček. Panebože!“

„Přichází to k sobě.“ Vyhrabala se z postele a klekla si k jeho vozíku. „A co noha? Cítíš v ní něco?“

„Jo, jo, cítím…“ Svědění bylo najednou k nevydržení a jeho srdce bušilo jako o závod. „Pomoz mi, proboha… tady na boku, já tam nedosáhnu. Áááá.“

„Musím zavolat Summerseta.“

„Jestli přestaneš škrábat, tak tě zabiju.“

„Můžeš pohnout prstama na rukou, na nohou, cokoli?“

„Nevím.“ Sehnul se, pokoušel se ignorovat pocit v bicepsu a ve stehně, který byl něco jako bodáni milionem horkých jehel. „Asi ne.“

„Cejtíš tohle?“ Zatlačila mu palcem na stehno a měla pocit, že se jí pod rukou jeho sval chvěje.

„Jo.“ Potlačil horkou vlnu emocí, která se mu tlačila do hrdla. „Co kdybys to zkusila o pár centimetrů nahoru a doleva? Mohlo by mě to trochu rozptýlit, než se zblázním z toho svědění.“

„Ten tvůj penis nikdy problém nebyl.“

Po obličeji jí stekla slza a spadla mu na ruku. A jemu došlo, že nejkrásnější pocit, který kdy může mít, je právě cítit její teplou slzu na své probouzející se ruce.

„Miluju tě, Peabodyová.“

Překvapeně se na něj podívala. „Hele, nemusíš to hned přehánět.“

„Miluju tě.“ Položil jí zdravou dlaň na tvář. „Myslel jsem si, že už ti to nebudu moct říct. Teď si tu příležitost už nechci nechat utýct. Radši nic neříkej, jo? Nech to chvíli sednout.“

Navlhčila si rty. „Dobře, to zvládnu. Musím sem zavolat Summerseta. Měl by… něco udělat. Asi teda.“ Když se narovnala,

trochu se jí podlomila kolena. Pak se otočila a praštila se do holeně o postel. „Do prdele! Krucinál.“

A zatímco si McNab škrábal ruku a šklebil se na ni, odbelhala se k telefonu.

V půl osmé do sebe už Eva zase lila kafe. S druhým hrnkem v ruce vyrazila do laboratoře, aby si popovídala s Roarkem, než se tam začne trousit zbytek týmu.

Když byla skoro u dveří, uslyšela jeho hlas.

Tenhle šíleně chladný tón už předtím slyšela. Ten tón by člověku dokázal rozpárat břicho a než by stačil zaregistrovat bolest, všechny vnitřnosti už by se válely na podlaze.

V tomhle případě byl obětí také nezletilý, ale tentokrát nikdo sociálku volat nebude.

„Existuje snad nějaké pravidlo týkající se téhle domácnosti a tvého místa v ní, které ti uniká?“ Roarke položil otázku způsobem, jakým kočka číhá před myší dírou. Se smrtelnou trpělivostí a vyceněnými zuby.

„Hele, co to je BFD?“

A ten kluk odpovídal, říkala si Eva nevěřícně, jako by byl právě ta myš, která je natolik hloupá, že si myslí, že buď kočku přelstí, anebo počká, až jí dojde trpělivost. To je pěkná pošetilost. Už jsi mrtvej, pomyslela si.

„Když se mnou mluvíš, Jamesi, budeš se mnou mluvit s dostatečným respektem. Kvůli tvému mládí jsem ti ochoten tolerovat určitou úroveň hlouposti, ale drzost ne. Rozumíme si?“

„Jasně, ale já ne…“

Eva sice neviděla Roarkovi do tváře, ale dokázala si velmi přesně představit výraz jeho očí. Byl to výraz, který nutil Jamieho spolknout cokoli, co měl na jazyku a znovu si rozmyslet, co chce říct.

„Ano, pane.“

„To jsem rád. Ušetří nám to oběma čas a problémy. A teď ti vysvětlím, o co jde, a to takovým způsobem, že to pochopíš. Dal jsem ti konkrétní příkaz a když dám konkrétní příkaz, očekávám, že bude splněn. Tak to prostě je. Je na tom něco nejasného?“

„Lidi mají myslet sami za sebe.“

„To je pravda. Ale lidi, kteří dělají pro mě, mají dělat to, co jim řeknu. Nebo pro mě už dělat nebudou. A jestli s tím máš problém, tak se seber a jdi někam, kde se na tebe nebudu muset dívat.“

„Je mi skoro osmnáct.“

Roarke si sedl na desku stolu. „To jako znamená, že už jsi chlap? Tak se jako chlap chovej. A ne jako kluk, kterého jsem chytil, jak krade bonbony.“

„Mohl jsem získat víc dat.“

„Nebo sis mohl spálit ten svůj geniální mozek na troud. Faktem je, Jamie, že s tebou mám plány. Ale ty nezahrnují návštěvu tvého pohřbu.“

Jamie nahrbil ramena a pohled upřel na zem. Líně kopal špičkou prastarých bot do nohy stolu. „Dával bych bacha.“

„Bacha? Myslíš, že takové slovo se hodí použít, když budu popisovat fakt, že ses uprostřed noci dostal do laboratoře a bez toho, aby tě někdo monitoroval, ses pokusil zapnout infikovaný počítač? Já bych spíš použil slovo arogantní a stupidní. Nějakou aroganci jsem ochoten tolerovat, dokonce mi imponuje. Ale stupiditu ne, to je něco zcela jiného. A mimo to jsi ignoroval přímý rozkaz.“

„Chtěl jsem vám pomoct. Jenom jsem vám chtěl pomoct.“

„Pomáháš nám a budeš nám pomáhat. Ale jenom za podmínky, že mi dáš svoje slovo, že se už o nic podobného nepokusíš. Dívej se mi do očí. Říkáš, že chceš být policajtem. Bůh ví proč. Já sice nechápu, proč by ses chtěl dobrovolně udřít k smrti za příšerný plat a bez jakéhokoli ocenění od lidí, které chceš chránit, ale dobrý policajt poslouchá rozkazy. Ne vždycky s nimi souhlasí, ne vždycky se mu líbí, ale poslechne je.“

„Já vím.“ Jako by mu došel dech. Znovu nahrbil ramena. „Podělal jsem to.“

„Skutečně. Ale mohlo to být ještě horší. A teď mi dej svoje slovo, Jamie.“ Roarke mu podal ruku. „Jako chlap.“

Jamie se podíval na nabídnutou ruku a chytil ji. „Už to neudělám. Slibuju.“

„Dobře. Tak to je všechno. Jdi se nasnídat a za půl hodiny se do toho pustíme znovu.“

Eva se schovala za roh a počkala, až Jamie odejde.

Když vešla, Roarke už byl u svého počítače. Všimla si, že nedělá na případu, ale posílá nějaké komplikované instrukce svému makléři. Když byl hotov, otevřela pusu, aby něco řekla, ale hned ji zase zavřela, protože okamžitě volal své asistentce.

Připomněla si, kolik času jí vlastně věnuje, a že svoji vlastní práci musí plánovat tak, aby měl čas na ni. Pomohlo jí to, aby nezačala skřípat zuby v momentě, kdy po hovoru s asistentkou následoval hovor s někým ve FreeStar One.

„Jestli tam budeš jenom takhle stát a šoupat nohama, nechtěla bys mi raději dojít pro kafe? Potřebuju ještě tak deset minut.“

Dělal jí laskavost, musela si znovu připomenout, spolkla svou pýchu a nalila mu kávu. Na půl ucha poslouchala jeho hovory a sledovala, jak posílá instrukce, vydává příkazy, přijímá hovory a vlastně vládne svému impériu z počítače, který by se spíš hodil pro normálního úředníka než pro prezidenta firmy velikosti té jeho.

„Ta kancelářská budova, kterou jsi chtěl koupit. Vypadá to, že přijali tvoji nabídku…“

„Ano.“

„Nešoupala jsem nohama.“

„Ale ano. Aspoň mentálně. Odpoledne musím jít na schůzku, ale nemělo by to trvat déle než hodinu a půl.“

„Samozřejmě. Už takhle jsi nám dal víc času, než jsme mohli čekat.“

„Zaplať mi,“ řekl a chytil ji, aby ho políbila.

„Ty jsi levná pracovní síla, chlapče.“

„To byla jenom záloha. Už ses rozhodla, jak to dneska uděláš?“

„V podstatě jo. Než se sejdu s celým týmem, chtěla jsem ti říct, že to byla dobrá technika, co jsi použil na Jamieho. Propleskout ho, zlomit ho, zašlapat do bláta a pak ho znovu vystavět.“

Napil se kávy. „Tak tys to slyšela, co?“

„Ještě bych přidala pár kreativních pohrůžek. Něco, co si může dobře představit. Ale když se to vezme kolem a kolem, bylo to obdivuhodné.“

„Ten pitomec si myslel, že sem přijde, rozjede ten infikovaný počítač a ráno nám předá hotová data. Málem jsem ho pořádně nakopal.“

„Jak jsi věděl, že to zkoušel?“

„Protože jsem si to pojistil. Na dveře jsem nastavil složitější zabezpečení a zamkl jsem všechny počítače.“ Na obličeji se mu objevil úsměv. „A taky jsem čekal, že to zkusí. Stejně tak, jako bych to udělal já v jeho věku.“

„Překvapuje mě, že se sem stejně nedostal.“

„Umím toho víc než puberťák, moc děkuju za důvěru.“

„Jasně, jasně. Taky ho máš většího… Přemýšlela jsem o tom jeho dekódovači. Sice jsi mu sebral ten prototyp, ale vsadím svůj příšerný měsíční plat, že má další.“

„Myslíš tenhle?“ Vyndal ho z kapsy. „Požádal jsem Summerseta, aby mu prohledal pokoj, samozřejmě diskrétně. Když tam nic nenašel, usoudil jsem – správně – že ho bude mít u sebe. Pak jsem mu ho po cestě na večeři sebral z kapsy a dal mu místo něho jiný, který má v sobě ale pár zajímavých defektů.“

„Defektů?“

„Při pokusu o klonování programu ti dá nepříjemnou ránu. Nebylo to asi ode mě zrovna hezké, ale potřeboval jsem, aby si uvědomil, kde je jeho místo.“

Pobaveně mu připila kávou. „Jak jsem už řekla, je to obdivuhodné. Chceš být u toho brífinku nebo potřebuješ čas, abys mohl koupit třeba Saturn nebo Venuši?“

„Planety zásadně nekupuju, není to efektivní.“ Zvedl se.

Šli do Eviny kanceláře, kde se už Jamie, Feeney a Baxter cpali uprostřed místnosti ze stolu plného jídla.

„Tyhle vejce…“ polkl Baxter a nabral si další sousto „…jsou od opravdických slepic!“

„Kokodák.“ Eva přešla ke stolu a vzala si kousek slaniny.

„Tohohle chlapa jste klofla dobře, Dallasová. Nic ve zlým,“ dodal raději k Roarkovi a nandal si další porci vajec.

„V pořádku.“ Pobaveně kývl směrem k tácu šunky a salámů. „Už jste ochutnali tu šunku? Ta je z prasete.“

„Chrocht, chrocht,“ zachrochtal Jamie a sám sebe rozesmál.

„Jestli už jste skončili s přehledem domácích zvířat, tak máte asi deset minut na to, abyste dorazili ten zbytek.“ Eva si dala další kousek slaniny. „A Baxtere, jestli budete v práci vykládat, že jsem

Roarka klofla, tak se postarám, abyste už do konce svýho mizernýho života viděl vejce tak akorát z vlaku.“

Zamračila se na hodinky. „Proč tu ještě není McNab a Peabodyová?“ Otočila se, aby našla domácí telefon a vzburcovala je. Roarke jí ale položil ruku na rameno.

„Evo,“ řekl potichu a otočil ji pomalu tak, aby viděla na dveře.

Hrdlo se jí stáhlo a její ruka skončila pro změnu na Feeneyho rameni, které tvrdě zmáčkla. Dívali se, jak pomalu vchází McNab.

Měl lesklou černou hůl se stříbrnou špičkou, která vypadala skoro elegantně. Potil se. Křenil se sice od ucha k uchu, ale bylo vidět, jak mu stéká z čela pot.

Šel s námahou a nebyl zrovna nejstabilnější, ale šel.

Peabodyová šla těsně za ním a zadržovala pláč.

Eva cítila, jak se Feeneyho ruka sevřela na její.

„Je na čase, žes konečně zvednul tu svoji línou prdel.“ Jeho hlas zněl zastřeně, ale Feeney se bál zvednout šálek s kávou a napít se, aby si uvolnil hrdlo. Ruce měly k pevnosti pořádně daleko. „Už jsme na tebe všichni museli dělat dost dlouho.“

„Chtěl jsem to na vás hrát ještě alespoň jeden den.“ Když dorazil ke stolu, sotva popadal dech. Natáhl svou zdravou ruku, vzal si kousek slaniny a dal si ho do úst. „Ale pak jsem ucítil tohle jídlo.“

„Jestli jste chtěl snídani, tak jste měl přijít před dvaceti minutami.“ Eva počkala, až se na ni podívá. „Tak to do sebe naházejte,“ přikázala, „máme spoustu práce.“

„Rozkaz, poručíku.“ Chtěl udělat krok k židli, aby si sedl, ale zavrávoral. Eva ho chytila za loket a držela ho do té doby, než znovu získal rovnováhu.

„Dallasová?“

„Detektive.“

„Říkám si, že tohle může být jediná příležitost, kterou kdy budu mít…“ A rychle jí vrazil tvrdou a mlaskavou pusu přímo na rty a Baxter mu tleskal.

Eva se zakuckala smíchy, ale chladně se na něj podívala. „To si myslíte, že za to vám prdel nenatrhnu?“

„Tentokrát ne.“ Řekl a vyčerpaně dopadl na židli. Popadl dech. „Hele podejte mi ty vejce, než Baxter ten talíř celej vylízá.“

Po snídani a po schůzce rozpustila Eva celý svůj tým mimo Peabodyové.

„Vypadá dobře," začala Eva, „trochu unaveně, ale dobře."

„Moc jsme nespali. Zrovna byl uprostřed sebelítostný litanie o tom, že nechce, abych s ním zůstala ze soucitu, když to na něj přišlo."

„Cože?"

„Byl na tom mizerně a usmyslel si, že bude lepší, když se na něj vykašlu rovnou, než abych měla pocit, že mi je na obtíž. Mě to ani nenapadlo, a tak jsme se hádali a nejednou ho začala svědit ruka, pak noha a pak… promiňte, když o tom mluvím, tak jsem celá naměkko."

„Tak o tom nemusíme mluvit. Jenom chci říct, že jsem opravdu ráda, že…" Odmlčela se, dala ruce před obličej a zhluboka se nadechla.

„Vám to taky dává zabrat, koukám," Peabodyová se natáhla a vyndala si kapesník. „To je hezký."

„Jsme rádi, že se z toho dostal. A u toho můžeme prozatím zůstat."

Povzdychla si a změnila směr. „Z nejmenovaného zdroje se mi dostaly do rukou určité informace, na které hodlám reagovat. V rámci těchto informací jsem se dověděla jména a další fakta ze zapečetěných případů, ke kterým zatím nemám autorizovaný přístup."

Peabodyová jenom tiše seděla. Teď už jí bylo jasné, na čem Roarke a poručík v noci pracovali. Nechápala, jak se mohli dostat do zapečetěných případů, ale vlastně to ani nechtěla vědět.

„Ano, madam. Domnívám se, že je správné včas reagovat na tyto informace, které jste získala od nejmenovaného zdroje. Ignorovat během vyšetřování informace označené jako prioritní by bylo považováno za zanedbávání služebních povinností."

„Kdyby na nás u toho náhodou přišli, mohla byste být mým právním zástupcem?"

„Řekla bych, že Roarke by nás v takovém případě zabezpečil."

„Nemusíte na tom se mnou dělat, abyste se nevystavovala riziku. Můžu vám najít něco jiného."

„Dallasová…“

„Anebo,“ pokračovala Eva, „mi můžete pomáhat jako moje asistentka. V takovém případě je vaše kůže v bezpečí, protože jenom posloucháte rozkazy.“

„Se vší úctou je v tom moje kůže stejně jako vaše. Pokud si to představujete jinak, tak jste si mě spletla s nějakou jinou asistentkou.“

„Nespletla. Možná, že to bude průšvih, Peabodyová, ale nemyslím, že to bude nadlouho. Po cestě vám řeknu, o co jde.“

Donald a Sylvia Dukesovi žili v pěkném dvoupatrovém řadovém domě. Eva si všimla načinčaných záclon v oknech a řad stejných bílých květináčů s červenými květy vyrovnaných jako vojáci na stráži kolem vchodu.

Zazvonila a vyndala si odznak.

Žena, která jí otevřela, byla malá a štíhlá a stejně úpravná jako její květiny. Měla na sobě modrobílé kostkované šaty a v pase měla uvázanou bílou zástěru. Ústa měla namalovaná jemnou růžovou rtěnkou, náušnice tvořily tři perly do trojúhelníku a všechno doplňovaly neposkvrněné bílé boty.

Bez té zástěry by to vypadalo, že se právě chystá na nějaké pochůzky do města.

„Paní Dukesová?“

„Ano. Co se stalo? Co chcete?“ Její opatrný pohled se přemísťoval z Evy na odznak a zpátky. V hlase jí byla znát nervozita.

„Nic se nestalo, paní Dukesová. Jenom bych vám ráda položila pár otázek. Můžeme dál?“

„Právě dělám… mám moc práce. Teď se mi to nehodí.“

„Mohla bych si s vámi dojednat schůzku, ale když už jsme tady… nebudeme vás zdržovat dlouho.“

„Sylvie, kdo to je?“ Donald Dukes přišel ke dveřím. Se svou vysokou atletickou postavou svoji ženu zcela zastínil. Vlasy měl hodně nakrátko tak, jako se nosí v armádě.

„Policie,“ odpověděla Sylvie.

„Poručík Dallasová, newyorská policie a moje asistentka, strážník Peabodyová. Mám pro vás jenom pár otázek. Nebude to trvat dlouho.“

„Čeho se to týká?“

To už odsunul ženu do pozadí a zaclonil chodbu. Teď už dveře nechránily jenom řady květníků, řekla si Eva.

„Jsme tady v souvislosti se smrtí Chadwicka Fitzhugha a Louise K. Cogburna.“

„To s námi nemá nic společného.“

„Vy jste ale jménem svého syna Devina podali žaloby na oba tyto muže.“

„Můj syn Devin je mrtvý.“

Řekl to tak klidně a tak chladně, jako by mluvil o tom, že ztratil jednu ze svých oblíbených kravat.

„To je mi líto.“ Eva slyšela, jak se jeho žena za ním snažila zadržet vzlyk. „Pane Dukesi, nebylo by lepší si o tom promluvit uvnitř?“

„Tohle je něco, o čem se mi nechce mluvit vůbec. Poručíku, Devinovy složky jsou ale zapečetěné, jak jste získala naše jméno?“

„Na vaše jméno jsem narazila během vyšetřování.“ Tvrďák proti tvrďákovi. Dobře, řekla si Eva a chladně se mu dívala do očí. „Záznamy můžou být zapečetěné, ale lidé stejně mluví.“

„Tati?“ Po schodišti scházel mladík podobně vysoký jako jeho otec a se stejně krátkým sestřihem. Měl na sobě modré kalhoty a modrou košili, oboje skoro naškrobené. Vypadalo to, jako by měl na sobě uniformu.

„Josephe, běž nahoru.“

„Něco se stalo?“

„To se tě netýká,“ podíval se na něj Dukes stroze, „okamžitě běž zpátky.“

„Ano, pane.“

„Nechci, abyste naši rodinu obtěžovali,“ řekl Evě.

„Dával byste přednost předvolání na policejní ředitelství?“

„Na to nemáte právo…“

„Ale mám, pane. A fakt, že mi nechcete odpovědět na pár rutinních otázek mě nutí k tomu, abych své právo použila. Může to jít jednoduše, nebo složitě. Můžete si vybrat.“

„Máte pět minut.“ Ustoupil. „Sylvie, běž nahoru s Josephem.“

„Potřebuji, aby u toho byla i paní Dukesová.“

Eva sledovala, jak zápasí se zlostí. Byl rudý ve tváři a bezhlesně pohyboval čelistmi. Tohle nebyl člověk, který byl zvyklý, aby nebylo po jeho, natož aby mu někdo rozkazoval.

Mohla se mu postavit tváří v tvář plnou silou, anebo trochu ubrat. Najednou se rozhodla poslechnout svoji intuici a změnit taktiku.

„Pane Dukesi, není mi příjemné přijít za vámi s takovouhle věcí až k vám domů, ale je to moje práce.“

„Vaše práce je vyptávat se slušných lidí na smrt nějakých hnusáků?“

„Moje práce je to, co dostanu příkazem.“

Okamžitě věděla, že se rozhodla správně. Přikývl a beze slova je vedl dovnitř. Sylvie zůstala stát s tak zaťatými pěstmi, že jí až zbělely klouby.

„Neměla bych vám… nechcete šálek kávy, nebo…“

„Tohle nejsou hosté, Sylvie,“ štěkl po ní Dukes a Eva si všimla, že to s ní trhlo, jako by dostala ránu.

„Nedělejte si starosti, paní Dukesová.“

Obývací pokoj byl jako ze škatulky. Vedle pohovky s modrým vzorem byly dva identické stolky, na každém z nich identická lampa. To doplňovala dvě křesla se stejným vzorem jako pohovka a neposkvrněný zelený koberec.

Ve váze byly až příliš pečlivě naaranžované žluté a bílé květiny. Váza stála přesně ve středu stolu.

„Nepozvu vás, abyste se posadily.“

Dukes stál s rukama za zády.

Další voják připravený na výslech.

Kapitola 15

„Pane Dukesi, podle mých informací si váš syn koupil od Louise K. Cogburna nelegální substanci.“

„Ano, je to tak.“

„Když jste to zjistil, oznámil jste to policii a podal oznámení.“

„Ano.“

„Obvinění Louise Cogburna bylo posléze staženo. Můžete mi říci proč?“

„Obžaloba odmítla pokračovat ve vyšetřování.“ Zůstával v pozoru. „Cogburna nechali jít, a tak mohl ničit život dalším dětem.“

„Předpokládám, že váš syn podal plné prohlášení o incidentu. Když jste měli drogy jako důkaz, který se dal vystopovat ke Cogburnovi, je zvláštní, že státní žalobce netrval na obžalobě?“

Dukes stiskl rty do úzké linky. „Důkaz jsme zničili. Nestrpím drogy v domě. Myslel jsem si, že moje slovo a slovo mého syna budou proti takovému šmejdovi stačit.“

„Aha, rozumím. To muselo být pro vás a pro celou rodinu velmi těžké a frustrující.“

„Přesně tak.“

Bylo zajímavé, že Dukes měl na sobě skoro stejnou modrou košili a kalhoty jako jeho syn. Puky byly tak ostře nažehlené, že by se s nimi dalo krájet.

Ještě zajímavější byly vlny zlosti, které jím procházely a které se daly jen těžko udržet pod kontrolou.

„Scházel se podle vás poté ještě váš syn s Cogburnem?“

„Ne.“

Ale pravdu bylo vidět v Sylviině tváři. Evě bylo zřejmé, že si musel shánět další drogy. A všichni to věděli.

„Předpokládám, že sociální pracovník doporučil, aby se Devin podrobil terapii.“

„Ano.“

Eva chviličku počkala. „A dokončil ten program?“

„Není mi jasné, jak se tohle vztahuje k vašemu případu, poručíku?“ zeptal se Dukes upjatě.

Znovu změnila taktiku. „Můžete mi říci něco o okolnostech Devinova incidentu s Fitzhughem?“

„Ten chlap obtěžoval mého nezletilého syna.“ V Dukesově klidu se objevila první trhlina. Ale nebyla to lítost, spíš znechucení. „Znásilnil mého syna. Nutil ho, aby dělal nepřípustné a nepřirozené věci.“

„K tomuhle znásilnění došlo ve Fitzhughově bytě?“

„Ano.“

„Jak se Devin k Fitzhughovi dostal?“

„Fitzhugh ho tam nalákal.“

„Řekl vám Devin, jak ho nalákal?“

„To už je teď jedno. Znásilnil ho a my jsme to podle práva ohlásili na policii. A muž, který ho znásilnil, nebyl potrestán.“

„Obžalobu stáhli? A proč?“

„Protože právní systém chránil násilníka místo jeho oběti. Váš čas vypršel.“

„Jak a kdy Devin zemřel?“

Dukes, ignoruje otázku, odcházel z místnosti ke dveřím.

„Tuhle informaci můžu získat z veřejných zdrojů.“

„Můj syn spáchal sebevraždu.“ Dukes tam stál s oběma rukama zaťatýma v pěsti. „Před osmi měsíci. Nacpal toho svinstva do sebe tolik, že to jeho tělo nakonec nevydrželo. Právní systém ho nebránil. Nedokázal mi pomoci ho bránit.“

„Máte druhého syna. Jak daleko jste ochoten zajít, abyste ubránil jeho?“

„Nedovolím, aby Josepha napadla tahle věc, tahle rakovina, která lidstvo sužuje.“

„Rakovina je vlastně virus, je to tak? Něco jako infekce, která se potlačuje jinou infekcí. Ta napadne ty špatné tkáně a zničí je. Pane Dukesi, vy jste programátor, je to tak? Vy toho o virech víte dost.“

V ten moment to uviděla – jakési uznání, dokonce i pýchu, která se mu na chviličku vloudila do obličeje a zase hned zmizela. „Řekl jsem, že váš čas už vypršel.“

„Váš také, pane Dukesi,“ řekla Eva tiše. „Měl byste se postarat o ženu a syna. Zastánci se už daleko nedostanou.“

„Vypadněte odsud. Zavolám svému právníkovi.“

„To je dobrý nápad. Budete ho brzy potřebovat.“

Když došly zpátky do auta, Peabodyová se zamračeně zeptala: „Proč jste mu naznačila to s tím právníkem?“

„Pokud není dost chytrý na to, aby mu bylo jasné, že ho sledujeme, jako že je, tomu, komu řekne, že jsme ho vyslýchali, to bude jasné stoprocentně. Šlo mi o jeho ženu.“

„Vy si nemyslíte, že je do toho namočená?“

„Za celou tu dobu se jí nedotknul, skoro se na ni ani nepodíval. Stála tam s očima plnýma slz a on ani nedal najevo, že si všiml její existence. Ne, tohle je jenom jeho záležitost. Čeho jste si u nich všimla, Peabodyová?“

„Pravidel. Příkazů.“

„Má to tam pan velitel zařízené jako v kasárnách. Ona nám před devátou otevře celá vyparáděná, jako by právě vystoupila z reklamy na AutoChefa. Tomu klukovi je čtrnáct a vysmaží nahoru, jakmile otec luskne prsty. Vsadím se, že už měli všude ustláno s takovou pečlivostí, že kdybyste na postel hodila minci, tak vám odskočí zpátky do ruky.“

Přemýšlejíc, vyrazila směrem do centra. „Jak asi snáší bývalý mariňák, který očekává naprostou poslušnost, že jeho syn si ničí morálku a zdraví drogami? Tak nějak to řekl, ne? Další zajímavý termín byl: Dělal nepřípustné a nepřirozené věci. Má za syna feťáka a homosexuála. To mu panečku muselo pěkně ležet v žaludku.“

„Chudák kluk.“

„To tedy ano. A teď ho jeho tatíček může používat jako symbol a jako důvod, který ospravedlňuje fakt, že je vrah. Na světě je spoustu různých druhů rakoviny,“ zamumlala si pro sebe.

„Dallasová,“ odpověděla, když zazvonil komunikátor.

„Jsi v autě?“ zeptala se Nadine. „Možná bys měla někde zastavit. Mám pro tebe něco, co budeš chtít slyšet v klidu.“

„Já dokážu řídit a mluvit najednou, je to jedna z mých zvláštních předností.“

„Mám další prohlášení od Zastánců čistoty. Za patnáct minut to budeme vysílat.“

„Počkej s tím vysíláním. Potřebujeme…“

„Nemůžu to kvůli tobě zdržovat. Nechci. Ale dala jsem ti vědět. Jestli chceš, můžeš k tomu vydat své nebo policejní prohlášení a to můžu vysílat také, ale za patnáct minut to půjde.“

„Do háje.“ Eva zajela frustrovaně k chodníku a udělala myšku před taxíkem, který se chystal zaparkovat. „Tak o co jde?“

„Občané New Yorku,“ četla Nadine perfektním televizním tónem, „chceme vás ujistit, že jste v bezpečí, a zopakovat, že vaším jménem dosáhneme spravedlnosti. Jsme odhodláni dostát našemu slibu, že vám, kteří jste nevinní, poskytneme ochranu a potrestáme ty, jejichž činy si zaslouží trest, ale kterým se spravedlnosti podařilo uniknout.

Jsme vaší bratři a sestry, rodiče a děti. Jsme vaše rodina a vaši zastánci. Stejně jako vám i nám je líto smrti detektiva newyorské policie Kevina Hallowaye, který zemřel při vykonávání služby. Jeho smrt je důkazem toho, jak je naše město sužováno bezprávím. Za tento strašný čin je přímo zodpovědný Louis K. Cogburn. Kdyby nebylo jeho a jeho činů, které nás vedly k vykonání zaslouženého trestu, detektiv Kevin Halloway by tu teď byl mezi námi a dělal to, co byla jeho povinnost: chránil občany tohoto města. I přes omezení, kterými mu jeho práci znesnadňuje stávající právní systém.

Žádáme vás, naše spoluobčany, abyste se k nám dnes večer připojili chvilkou ticha na počest památky detektiva Hallowaye. Jeho rodině a přátelům chceme vyjádřit v těchto těžkých chvílích nejhlubší soustrast.

Louis Cogburn byl potrestán. Spravedlnosti bylo učiněno zadost a bude tomu tak i v budoucnu.

Varujeme ty z vás, kteří chtějí ublížit našim sestrám a bratrům, všem, kteří chtějí zneužívat nevinnosti našich dětí. Naše spravedlnost je rychlá a jistá. Už není možné, abyste se spravedlnosti vyhnuli.

Jsme Zastánci čistoty. Jsme zastánci všech slušných obyvatel New Yorku.“

„Chytré,“ poznamenala Eva, když Nadine skončila. „Velmi chytré. Udělali ze sebe jedny z nich, místo, aby to vypadalo, že nad nimi bdí Velký Bratr. Vyjádřili lítost nad smrtí policajta a ukázali prstem na někoho jiného. Znovu zdůraznili své cíle, takže jsou

zřetelné, a lidem zůstane v povědomí, že stojí při nich. PR jako vystřižené z učebnice.“

„Copak tady nikdo neslyší to, co já?“ dožadovala se Eva. „Copak se nad tím nikdo nepozastavuje? My to za vás vyřídíme. My rozhodneme, kdo je vinen, a kdo ne. Kdo přežije, a kdo zemře. A když se do toho náhodou zamotá někdo nevinný a doplatí na to, pane, je nám to líto, ale my za to nemůžeme.“

„Ne, nejsi jediná, kdo to takhle slyší,“ potřásla Nadine hlavou. „Ale spousta lidí uslyší jenom to, co chtějí slyšet. Proto říkám, že to je jako vystřižené z učebnice PR, Dallasová. Funguje to.“

„To bych se na to podívala, jestli chtějí jako svůj symbol použít někoho z nás. Chceš prohlášení, Nadine? Tak tady ho máš: Poručík Eva Dallasová, hlavní vyšetřovatelka případu Zastánců čistoty prohlašuje, že detektiv Kevin Halloway byl zavražděn při výkonu služebních povinností teroristickou skupinou, která si říká Zastánci čistoty. Tato skupina je zodpovědná za vraždy čtyř civilistů a jednoho policisty. Poručík Dallasová dále říká, že členové jejího týmu vyšetřovatelů a všichni policisté ve městě New York tvrdě a bez přestávky pracují na tom, aby odhalili a zajali všechny členy této teroristické organizace tak, aby mohli být souzeni podle právního řádu státu New York a odsouzeni v plném rozsahu trestu.“

„Mám to. Není to špatné,“ řekla Nadine, když se otočila od svého nahrávače. „Co takhle kdybychom se později sešly na navazující exkluzivní rozhovor?“

„Nemám na to čas, Nadine. Máme spoustu práce a musíme pohřbít Hallowaye.“

Pohřeb Kevina Hallowaye zařídili v obřadní síni nedaleko policejního ředitelství. Eva si často říkala, že člověku, který založil tenhle byznys, muselo být jasné, že místo blízko policejního ředitelství je pro něco takového jako stvořené.

Pro Hallowayův pohřeb otevřeli celé přízemí a stejně tam bylo narváno. Policajti si vždycky našli chvilku na pohřeb jednoho z nich.

Všimla si starosty Peachtreeho, pěkně zarovnaného mezi svými poskoky, jak potřásá lidem rukama a tváří se patřičně smutně, soucitně a chápavě.

Eva proti němu osobně nic neměla, dělal svoji práci celkem dobře a bez velkého povyku kolem své důležitosti. Možná to myslel upřímně.

Vypadal, že je upřímný – upřímně naštvaný, napadlo ji – když se jeho oči setkaly s jejími přes místnost plnou lidí.

V jediném jeho gestu, kterým ji přivolal, byl jasný rozkaz.

„Pane starosto.“

„Poručíku,“ řekl potichu. Na takovémhle místě bylo možné, že to bylo z úcty, ale v podtextu slyšela vztek. „Vaše výsledky jsou obdivuhodné. Vaši nadřízení vám bezvýhradně důvěřují. Ale v tomto případě nejste jenom policistka. Jste veřejná činitelka. Vaše prohlášení pro Furstovou na kanále 75 nikdo neschválil ani neautorizoval.“

„Moje prohlášení reagovalo na situaci a bylo založeno na faktech.“

„Fakta,“ nadechl se, „o fakta tady nejde. Tady jde o image, o pocity a o sdělení. Poručíku, v téhle krizi musíme všichni táhnout za stejný provaz.“

Položil jí ruku na paži. Z toho gesta bylo cítit teplo, ale s náznakem nacvičené dobrosrdečnosti, stejně tak, jako byl nacvičený jeho úsměv. „Spoléhám na vás.“

„Ano, pane.“

Odstoupil od ní a za chviličku ho pohltil dav jeho nohsledů a lidí, kteří chtěli být alespoň chvilku v přítomnosti celebrity.

Eva dala přednost tišší společnosti velitele Whitneyho před Peechtreeho okázalostí. Všimla si, že si přivedl manželku. Pokud Anna Whitneyová něčím vynikala, byly to její společenské schopnosti, když byla na veřejnosti jako manželka jednoho z nejvýše postavených policejních důstojníků. Měla na sobě jednoduchý, až nenápadný černý kostým a v obou rukou držela ruku nějaké ženy.

„Hallowayova matka,“ řekl Feeney, když k ní přistoupil. „Už jsem s ní mluvil. Přeje si se s tebou setkat.“

„Panečku.“

„Já vím. Já tyhle věci taky nemám rád. Ta hezká rusovláska po druhém boku Whitneyho je Hallowayova slečna. Jmenuje se Lily

Dooganová. Je dost rozhozená. Jsou tady policajti z celýho New Yorku. To něco znamená.“

„Jo, to něco znamená.“

„Mají ho vedle. McNab je u něj.“ Feeney zhluboka vydechl. „Posadili jsme ho na vozík. Nemůže ještě moc dlouho stát. Roarke je tam s ním.“

„Roarke je tu taky?“

„Jo.“ Zavalila ho vlna smutku. „Já už jsem se na to nemoh dívat. Už jsem to tam nemoh vydržet.“

„Stačí, že jsme tady, Feeney.“

„Neřek bych. Představím tě paní Hallowayové.“

Prodrali se davem smutečních hostů, skrze tlumený hluk konverzace. Vzduch byl těžký vůní květin, bylo tam přítmí, zdálo se, že to pozůstalým přijde vhodnější.

„Poručíku.“

Eva se otočila, aby zjistila, kdo jí položil ruku na rameno, a dívala se přímo do očí Jenny Francové. Neviděla v nich smutek, ale mrzutost. Neuměla to maskovat tak bravurně jako Peachtree.

„Paní Francová.“

„Musím s vámi mluvit v soukromí.“

„Musím se nejdřív o něco postarat. Bude to muset chvíli počkat.“

Vyprostila se z jejího doteku a otočila se k ní zády. Bylo to dětinské, bylo jí to jasné. Ale taky věděla, o čem ten soukromý rozhovor bude. A pochybovala, že Jenna Francová si bude brát servítky.

Než přistoupila ke Colleen Hallowayové, nadechla se zhluboka a narovnala se. Eva odhadovala, že jí je asi kolem padesátky, možná o něco méně. Smutek způsobil, že její kůže vypadala trochu průhledně a v kontrastu s nekompromisní černí jejího oblečení jí přidala na mladistvosti a křehkosti.

„Poručíku.“

První promluvila Anna Whitneyová. Eva nemohla říci, že by zrovna často měla pocit, že je v její přízni, ale tentokrát nebyla v jejím obličeji vidět obvyklá netrpělivost a podrážděnost.

K Evině překvapení ji Anna vzala za ruku.

„Paní Whitneyová.“

„Paní Hallowayova by s vámi ráda mluvila.“ Mluvila potichu a byla trochu natočená tak, aby její slova patřila jenom Evě. „Víte, co je ještě horší, než být provdaná za policajta?“

„Ne, vždycky jsem si myslela, že to je to nejtěžší.“

Přes Annin obličej se přehnal jemný úsměv. „Ne, existuje ještě jedna věc, která je těžší. Porodit ho. Buďte citlivá.“

„Ano, madam.“

„Colleen?“ S jemností a přirozeností, kterou Eva obdivovala, položila Anna paži kolem ženiných ramen. „Tohle je poručík Eva Dallasová… Kevinova matka.“

„Paní Hallowayova. Je mi to strašně líto.“

„Poručíku Dallasová.“ Colleen chytla Evu za ruku pevněji, než Eva čekala. „Děkuji mockrát, že jste přišla. Říkala jsem si, nahoře máme soukromý salonek, měla byste chvilku si se mnou promluvit?“

„Samozřejmě.“

Vyvedla Evu z přítmí obřadní síně směrem ke schodišti. I tam byli policisté, kteří se nevešli do síně. Ustupovali jim s respektem a skloněnými zraky.

„Můj manžel by vás také rád poznal. I Lily. Ale požádala jsem je, aby mě na chvíli nechali s vámi o samotě. Pochopili to.“

Otevřela dveře, které vedly do malého salonku. Byly tam další květiny a tmavě vínová sedací souprava, trochu příliš zdobná a tmavá.

„Tahle místa bývají vždycky tak depresivní. Nevím, proč sem nepustí trochu víc světla.“ Colleen přešla k oknu a poodhrnula těžké závěsy, aby se dovnitř dostalo slunce. „Možná, že přítmí lidi uklidňuje.“

„Je to uklidňující pro vás?“ zeptala se Evy a pak zavrtěla hlavou. „Promiňte, nemůžu si srovnat myšlenky. Sedněte si, prosím.“

Colleen si sedla do křesla, ale neopřela se a seděla vzpřímeně. „Viděla jsem vás v televizi. Vždycky vypadáte tak schopně, kompetentně, i v záběrech ze společenských událostí, na které doprovázíte svého manžela. Je to opravdu pohledný muž.“

„Ano. Je.“

„Je od něj hezké, že sem přišel. Že si udělal čas na to promluvit si se mnou, s mým mužem i s Lily. Moc hezké. Kevin o vás občas mluvil. Vy jste s ním ale nepracovala, viďte?“

„Ne, přímo s ním ne. Ale často spolupracuji s jejich divizí… Kevina si tam všichni cení.“

„On vás obdivoval. Chtěla jsem vám to říct,“ dodala a usmála se při pohledu na Evin překvapený obličej. „Občas mi vyprávěl o tom, jak spolupracujete s kapitánem Feeneym a tím mladým detektivem, Ianem McNabem. Myslím, že jim trochu záviděl, jaký s vámi měli vztah.“

„Paní Hallowayová…“

„Říkám vám to proto, abyste rozuměla, proč možná řekl a udělal ty strašné věci, když… bylo to hrozné.“

„Paní Hallowayová, nemusíte mi nic vysvětlovat. Kevin byl velmi těžce nemocný a nic, co udělal poté, co se nakazil, mu nemůžeme dávat za vinu.“

„Jsem ráda, že to říkáte. Dnes ráno jsem slyšela ta prohlášení. Obě. Nebyla jsem si jistá, jestli vaše prohlášení bylo něco, co se obecně v takových případech říká. Myslela jste to vážně?“

„Naprosto. Každé slovo.“

Colleen přikývla. Rty se jí maličko zachvěly, ale pak se znovu ovládla.

„Vím, že jste chtěla Kevina zachránit. Vím, že jste kvůli němu riskovala vlastní život. A vím,“ pokračovala, než Eva stačila něco říci, „že řeknete, že jste jenom dělala svoji práci. To říkáte všichni. Ale já vám chci poděkovat především jako matka. Jako Kevinova matka.“

Oči se jí zamlžily a ačkoli se snažila zadržet slzy, začaly se jí kutálet po tváři. „A chci vám poděkovat za Kevina. Prosím… nechte mě domluvit.“

Musela se odmlčet a odkašlat si. „Můj syn byl pyšný na to, že je policistou. Věřil v to, co dělal, měl k tomu respekt a dával tomu to nejlepší, co měl. Kdyby nebylo vás, mohli ho o to připravit stejně tak, jako ho připravili o život. Kdyby nebylo vás, poručíku, kapitána a velitele, a jeho kolegů… všechno to, co ke své práci cítil a na co byl pyšný… mohl by býval přijít i o to. Místo toho…“

Sáhla do černé kabelky a vyndala z ní synův policejní odznak. „Místo toho mu vzdávají poctu. To vám nikdy nezapomeneme.“ Předklonila se. V obličeji byla bledá, ale bylo v ní přesvědčení. „Zastavte je. Viďte, že je zastavíte?“

„Ano, madam. Najdu je a postarám se o to, aby se vašemu synovi dostalo spravedlnosti.“

Colleen se s kývnutím znovu narovnala. „Už jsem vás zdržovala dost dlouho. Máte určitě spoustu práce. Chtěla bych tu chvíli zůstat a sedět na slunci.“

Eva se zvedla a odcházela ke dveřím. Pak se otočila a vyslovila to, co jí leželo na srdci. „Paní Hallowayová, myslím, že Kevin byl na vás velmi pyšný.“

Její rty se znovu maličko zkřivily. Po tváři jí stékala další slza. Eva pootevřela dveře a odešla.

Byla skoro na schodišti, když k ní přistoupila Francová. Chang ji následoval jako pejsek. „Teď si popovídáme.“

Když zamířili do salonku, Eva ji chytla za paži. „Je tam paní Hallowayová.“

Z Jenniny tváře zmizela netrpělivost. Podívala se ke dveřím očima plnýma soucitu. Ale ten postupně zmizel, když pokračovali chodbou a našli si prázdnou místnost.

Byla to nějaká kancelář, ve které teď za počítačem, umístěným v čele pracovního stolu, seděla mladá žena.

„Potřebuji si půjčit vaši kancelář,“ štěkla Francová na ženu, „nechte nás tu o samotě.“

Dívka se zvedla a Eva povytáhla obočí. Francová byla evidentně zvyklá jít tam, kam chtěla, kdy to chtěla. Eva to obdivovala.

Když za nimi Chang zavřel dveře, Francová se dala rovnou do útoku. „Dostala jste jasné instrukce o tom, že musíte v kontaktu s médii používat schválené oficiální prohlášení. Nemáme ani čas, ani lidi na to, abychom si mohli dovolit po vás uklízet, co jste si nadrobila.“

„Tak přidejte na tempu, protože já jsem pár minut před tím, než bylo vysíláno prohlášení Zastánců, dostala tip. Musela jsem na to reagovat a udělala jsem to tak, jak jsem uznala za vhodné.“

„Rozhodnutí o tom, co je, a není vhodné, není vaše," tohle řekl Chang úsečným tónem, „to je moje práce."

„Když jsem si to naposledy kontrolovala, nevypadalo to, že dělám pro vás. A pokud by k tomu někdy mělo dojít, raději rezignuju."

„Náčelník Tibble vám dal rozkaz, abyste se mnou spolupracovala," připomněl jí, „ale vy odmítáte vystoupení, která jsme pro vás zařídili s ohledem na maximální dopad. A teď dokonce vydáte prohlášení, aniž by vám ho někdo schválil. Prohlášení, které neříkáte jenom za sebe, ale za celou policii. To prostě není možné."

„Pokud s vámi bude můj nadřízený souhlasit, že jsem udělala něco, co jsem neměla, pak mě může odvolat z funkce. Vy do toho ale nemáte co mluvit, Changu."

Udělala k němu krok a měla pocit zadostiučinění, protože on ustoupil. „Neříkejte mi, co je, a co není moje práce."

„Nikdy jste nebyla ochotná respektovat moji funkci ani mě osobně."

Eva naklonila hlavu. „A tím chcete říct co?"

„Uvidíme, co na to řekne náčelník Tibble."

„Jen mu to běžte říct. My si to tady zatím dovyříkáme." Obrátila se k Francové, která doteď nic neřekla. „Máte ještě něco na srdci?"

„Mám. Changu, nechte nás tu o samotě. Dořešíme to v mé kanceláři. Řekněme za půl hodiny."

Odešel a trochu uraženě přibouchl dveře.

„Musíte se snažit lidi iritovat nebo vám to jde samo od sebe, Dallasová?"

„Mám na to talent. Zvlášť, když jde o lidi, jako je Chang."

„Když vám řeknu, že souhlasím, že Chang je nafoukaný a veledůležitý pitomec, což jsem samozřejmě nikdy neřekla, můžeme trochu zkrotit vaši agresivitu?"

„Tak proč s ním děláte?"

„Protože ví, co dělá. Je opravdu dobrý. Kdybych měla mít ráda všechny lidi, s kterými pracuju, nemohla bych nikdy být v politice. Tak za prvé, co se týče vašeho ranního prohlášení. Chang se domnívá, a já i starosta s ním souhlasíme, že použít smrt detektiva Hallowaye tak, jak jste to udělala, nebyla dobrá volba."

„To, jak jsem ji využila já? Počkat, počkat. To oni ji zneužili, chtěli se vyhnout zodpovědnosti. Obrátila jsem to, a strčila to zpátky tam, odkud to vyšlo.“

„Zcela chápu vaši instinktivní reakci, Dallasová, copak si proboha myslíte, že nemám srdce? Mám. A bolí mě kvůli té ženě, která sedí o několik dveří dál. Do háje. Ztratila syna. Já mám taky syna. Je mu deset. Nedokážu si představit, že bych se s ním měla někdy loučit tak, jak to teď musí udělat Colleen Hallowayová.“

„Domnívám se, že by to bylo ještě horší, kdybychom nechali lidi, aby si mysleli, že zemřel pro nic za nic.“

„A není to snad pravda?“ zeptala se Francová a zavrtěla hlavou. „Vím, jak vy policajti přemýšlíte. Zemřel při výkonu povinnosti. Nebudu se s vámi hádat, protože to je podle mě nesmysl. Ale jedno vím, že čím víc o něm budeme mluvit, čím víc se bude objevovat v médiích, tím hůř se budeme soustřeďovat na to, co vlastně chceme říci. Ať si o tom myslíte, co chcete,“ dodala a otočila se znovu čelem k Evě.

„Já těmhle věcem rozumím líp než vy. A Chang jim rozumí ještě líp. A za druhé – bez autorizace jste neměla dělat žádné prohlášení.“

„Takhle mě nemůžete omezovat. Možná nerozumím PR tak jako vy, ale když se budu domnívat, že mi to pomůže ve vyšetřování, použiji média, jak uznám za vhodné.“

„Přesto jste Changovi hodila do tváře vystoupení, která vám zařídil a nad kterými máme nějakou kontrolu.“

„Odmítám sedět v nějakém studiu a papouškovat předpřipravená prohlášení, když je potřeba, abych se soustředila na vyšetřování. K tomu mě nikdy nedonutíte.“

„To nám váš velitel vysvětlil.“

„Tak o co tedy jde?“

„Musela jsem to zkusit.“ Francová rozhodila rukama. „Potřebujeme veškerou pozornost médií, kterou můžeme dostat. Ještě tu je jedna věc, kterou s vámi musím probrat, a ta může mít mnohem horší dopad. Starostovi už se doneslo, že jste dnes ráno vyslýchala rodinu Dukesových, jejichž syn nedávno zemřel a jejichž případ je zapečetěný.“

„Ten tedy neztrácel ani minutu. Dostaly se mi do rukou informace o jejich případu. Jsou spojeni se dvěma z obětí. V kombinaci s profesí Donalda Dukese jsem se domnívala, že mám velmi dobrý důvod k neformální konverzaci. To mi teď budete radit, jak mám dělat svoji práci?“

„Ale pro pána boha.“ Francová znovu rozhodila rukama. „Proč trváte na tom, abyste se chovala, jako kdybychom byly na opačných stranách konfliktu?“

„Protože mám pocit, že to tak je.“

„Víte, co se stane, jestli se Dukes dostane do médií? Jestli bude mluvit o tom, jak ho doma obtěžovala hlavní vyšetřovatelka už tak citlivého případu? Jejich syn se dostal ke drogám skrze Cogburna…“

„Na to, že by Cogburn byl jeho první dealer, neexistují důkazy.“

„Důkazy nedůkazy, to je úplně jedno,“ odvětila Francová. „Stačí, když řekne, že jeho nevinný dvanáctiletý syn si díky Cogburnovi navykl na drogy. A policie ten případ nechala plavat. Potom se tenhle chlapec díky závislosti stal obětí pedofila. A že ho Chadwick Fitzhugh zbil a znásilnil. Zasáhlo to celou rodinu a znovu, policie to nechá být.“

„Tak to ale nebylo.“

„Tak to budou prezentovat a mluvit o tom ve všech médiích. Pokud se to dostane ven. Když se to jednou dostane na veřejnost, nezáleží už na tom, jestli to je pravda. Veřejnost si z toho utvoří názor a pak do toho vstoupíte vy a budete se snažit zpochybnit tuhle slušnou rodinu, která trpí, která se jen snaží o to nejlepší pro své děti. Která udělala, co měla a vložila svoji víru a ochranu svého syna do rukou systému a ten je nakonec zcela zklamal. Vy se je pokusíte implikovat ve vašem případu a tím je v podstatě nazvete členy organizace, kterou nazýváte teroristickou. A to navíc v jejich domě. Copak nevidíte, co by z toho mohlo vzniknout?“

„Já vám řeknu, jak to bylo, Francová. Donald Dukes nebyl schopný nebo ochotný přijmout sexuální orientaci svého syna…“

„Proboha, přestaňte.“ Francová si tlačila prsty na spánky, jako by v nich chtěla vyvrtat díry. „A když začnete říkat, že ten kluk byl gay, tak dřív, než vás stačím shodit z nejbližšího okna, máte na krku žalobu, stejně tak jako policie a pravděpodobně i město.“

„Pokud vás z něj nevyhodím já dřív. Podle indicií byl ten kluk gay, anebo alespoň pořádně zmatený, co se týče jeho sexuální orientace. V každém případě neměl čas se rozhodnout. Jeho otec je neskutečně striktní a vyžaduje naprostou poslušnost. Zničil důkazy, které by bývaly Cogburna usvědčily. Ale to je chyba systému. Ve Fitzhughově případě lže a nakonec musí nechat případ plavat, ale i to je chyba systému. A teď konečně našel prostor, kde může uvolnit svoji agresivitu. Zastánci čistoty.“

„Na tohle máte důkazy?“

„Částečně. Zbytek získám.“

„Dallasová, jestliže mám já pochybnosti, že to takhle bylo, tak tomu nebude věřit ani nikdo jiný. Navíc používáte informace, které byly v zapečetěném případu. Z toho vycházející případnou žalobu nebo mediální kampaň by nedokázalo zastavit jenom napomenutí vašeho velitele.“

„Pokud se velitel rozhodne mi dát napomenutí, je to jeho věc a můj problém. Mediální kampaň je problém váš a Changův. Dukes si může žalovat, jak chce. Až ho dostanu, tak mu žaloby nebudou k ničemu. Ještě něco?“

„Doufám, že jste si pekelně jistá v tom, co děláte,“ varovala ji Francová.

„To tedy jsem.“

Eva odešla. Když scházela po schodech, slyšela, jak někdo příjemným tenorem zpívá začátek písně Danny Boy.

Policajti na pohřbech vždycky zpívají Danny Boy. Jenom nikdy nechápala proč.

„Poručíku.“ Roarke na ni čekal u paty schodiště.

„Potřebuju na vzduch,“ bylo jediné, co řekla, a vyšla ze dveří.

Kapitola 16

Dodávka zaparkovaná v druhé řadě zablokovala provoz a vytvořila zácpu skoro na kilometr. Zvuk klaksonů a nadávek proměnil vzduch do jednoho velkého naštvaného výkřiku.

Prodavač pojízdné prodejny spálil svoje kebaby a dával na ně příliš omáčky. Pach spáleného tuku byl příšerný.

Evě byl ale příjemnější tenhle hluk i pach než vůně květin uvnitř.

Šla tím smradem, který jí zvedal žaludek a hledala kredity. „Čokoládu," poručila prodavači.

„Mám tu tyčinky, kolik?"

„Šest."

„Mám tu limonádu, Pepsi, sodovku. Co chcete?"

„Jenom tu čokoládu."

Hodila mu peníze a vzala mu z ruky tenké čokoládové tyčinky. Hladově do jedné kousla, už jí v tom hrozném vedru začala měknout v ruce.

Roarke si koupil velkou láhev vody a nabral si celou horu ubrousků. „Dej mi jednu, když to sníš všechno sama, bude ti špatně."

„Mně už špatně je." Ale dala mu jednu a podala tím důkaz hloubky své lásky k němu. „Peachtree mi po čtyřicáté dal přednášku o týmové práci a zakončil ji přátelským nacvičeným položením ruky na paži a oba přeci sloužíme stejné věci. Pak se na mě vrhli Chang a Francová a vynadali mi kvůli prohlášení, které jsem dnes ráno dala Nadine. Nebylo schválené. Neměli bychom veřejnosti motat hlavu pravdou. Jsem policajt, ne nějaká loutka."

„A to jsi jim určitě vysvětlila."

„Jasně." Ponuře se usmála a ukousla si znovu čokoládu. „To jsem jim vysvětlila. Francová není úplně špatná, zvlášť na politika. Ale ji i všechny ty ostatní mnohem víc zajímá image, zdání a představy veřejnosti než vyšetřování pravdy."

„Vyšetřování nerozumí tolik jako image, zdání a představám veřejnosti."

Zapil to, čemu říkali pouliční prodavači směšně čokoláda, hlubokým lokem vody a namočil si jeden z ubrousků, aby si smyl to svinstvo z rukou.

„Stejně tak nechápou, že tobě jde o vystoupení v médiích mnohem míň než o to, co si ráno vezmeš na sebe, což tě nezajímá skoro vůbec," dodal a hodil ubrousek do koše, jako by to byl koš na basketbal.

Eva se podívala na svoji košili. Byla bílá a čistá. Co jiného ji mělo zajímat?

„Pro všechny by bylo lepší, kdyby dělali svoji práci a mě nechali dělat moji. Krucinál. Našla jsem podezřelé. Priceovou, Dwiera a Dukesovy. Když se mi podaří zlomit jednoho z nich, všechno se to provalí."

Zakousla se do třetí tyčinky. „Dukes zavolal právníkovi. Pospíšil si. Brečel, že jsme ho obtěžovali a vyhrožoval žalobou, což Francovou dostalo pěkně do varu."

„To jsi nečekala?"

„Čekala, asi jsem doufala, že počká, až bude po pohřbu." Otočila se a podívala se na pohřební ústav. Vycházelo z něj několik policistů. Asi zpátky do služby. Někdo přišel o život, ale práce je pořád dost.

„Dukes je do toho namočený, Roarke, profil na něj sedí jak ušitý na míru. Pamatuješ si, co jsem ti říkala potom, co jsi měl ráno ten pohovor s Jamiem? O tom, jak jsi ho nejdřív zašlapal do bláta a pak ho znovu postavil? Jenomže Dukes se s tou druhou fází vůbec neobtěžuje. Podle mého názoru udělal svému synovi ze života peklo. A já ho dostanu a všechny ty ostatní taky."

Podívala se nad sebe a našla okno, u kterého předtím seděly s Colleen Hallowayovou. „Musím je zastavit. Potřebuju, abys mi sehnal co nejvíc informací o Donaldu Dukesovi, legální cestou."

„Pokud je chceš legální cestou, tak proč říkáš mně a ne Feeneymu nebo McNabovi?"

„Protože mi možná řeknou, že musím nechat Dukesovy na pokoji a jestli k tomu dojde, nebudu moct požádat je. Tak říkám raději tobě, kdyby se to tak náhodou sešlo. Předpokládám, že člověk jako ty, se všemi tvými počítačovými firmami, vždycky hledá

dobrého programátora. Než někomu nabídneš práci, musíš se přeci o něm pořádně informovat a podívat na jeho profesionální zkušenosti, ne?“

„Určitě. A jen tak mimochodem se o věcech, které jsem se o něm dověděl, můžu zmínit své ženě.“ Přejel jí prstem po bradě. „To je mazané, poručíku.“

„Chci, aby šel za mříže. A abych ho tam dostala, potřebuju o něm vědět naprosto všechno. Odpoledne si znovu zajdu za Clarissou Priceovou. Asi ze mě nebude mít moc velkou radost. A pak se možná ještě stavím za Dwierem.“

Podívala se na svoji ruku. Držela v ní úplně rozteklou čokoládu. „Fuj.“

Hodila ji do koše a umyla si ruce ubrouskem a vodou od Roarka.

„Hele, ženská,“ z okénka auta se vyklonil chlap, a přes řev klaksonů na ni volal, „co kdybyste to naprala do toho debila, co tady zaclání, a trochu nám píchla?“

„Je ti vidět zbraň,“ řekl jí Roarke a ona přes ni stáhla cíp černého saka.

Rychle se rozhlédla a uviděla pár uniformovaných policistů vycházejících z budovy ředitelství. „Haló!“ A vytáhla odznak. „Vynadejte támhletomu pitomci s dodávkou. Když odtamtud okamžitě nezmizí, dejte mu pokutu.“

„Jste policajt nebo co?“ zařval na ni chlap.

„Ne, jenom ráda nosím odznak a zbraň. Přestaňte s tím klaksonem.“ Otočila se k Roarkovi a viděla, že se kření. „Co je?“

„Na odznaku máš čokoládu, poručíku.“

„Do háje.“ Málem si ho utřela do kalhot, ale stačil jí ho sebrat z ruky a utřel ho posledním ubrouskem. „Zvedni bradu,“ přikázal.

„Co? To to mám i na bradě?“

„Ne.“ Naklonil se a z ideálního úhlu ji políbil. „Jenom jsem ti chtěl dát pusu.“

„Chytrej, co? Dej mi ten odznak.“

„Máš ho v kapse.“

Zkontrolovala to a zavrtěla hlavou. „Běž raději použít ty tvoje rychlé prsty na to, abys mi našel informace o Dukesovi. Vezmu si taxíka a pojedu na sociálku.“

„Jenom se podívám, jestli je McNab připravený.“

„Ty jsi s nimi přijel limuzínou, že?“ zeptala se, když šli ke vchodu.

„Ano, proč?“

„Kazíš mi je.“ Otočila se ke dveřím, ze kterých právě vycházel Whitney.

„Poručíku, Roarke, myslel jsem si, že už jste odešli.“

„Jsme na odchodu, veliteli, jenom co seženu zbytek svých lidí.“

„Nechte to na Roarkovi a pojďte se mnou na ředitelství.“

„Rozkaz, pane. Řekni Peabodyové, aby přišla na ředitelství,“ řekla Roarkovi. Udělala krok a zastavila se. „Ať jde pěšky, nechci, abys ji tam vozil limuzínou.“

„Jak je libo, poručíku. Uvidíme se doma.“ Kývl na Whitneyho a vešel do budovy.

„Podle toho, jak to tady vypadá, by se touhle zácpou k ředitelství nedostal ani za půl hodiny.“

„On by si našel cestu,“ namítla Eva, „a udělal by z toho pořádnou show.“

„Já chodím raději pěšky, když to jde,“ řekl Whitney už za chůze. „Všiml jsem si, že jste mluvila s paní Hallowayovou sama.“

„Je to silná žena.“

„Ano, je. Taky jste mluvila se starostou.“

„Ano, pane.“

„Tahle věc je pro něj důležitá.“

„Řekla bych, že je důležitá pro nás pro všechny.“

„To je pravda, ale způsob, jakým s tím zacházíme nebo jak ji chápeme se může dramaticky lišit. Mluvili s vámi prý i Chang a Francová.“

„Ano, mluvili.“

Whitney se na ni podíval. „Vůbec jste dneska mluvila se spoustou lidí.“

„Je to tak, pane. Domnívám se, že moje prohlášení pro Nadine Furstovou bylo adekvátní reakcí na prohlášení Zastánců. Držela jsem se faktů. Detektiv Halloway a jeho rodina si nezaslouží, aby jejich neštěstí bylo zneužito ve prospěch teroristické skupiny. Policie se o ně musí postarat.“

„Jsem si velmi dobře vědom toho, co musí policie udělat pro Hallowayovy, poručíku.“ Zastavil se uprostřed davu čekajícího na přechodu na zelenou. „Co se mě týče, neshledal jsem na vašem prohlášení nic nevhodného. Náčelník je stejného názoru. Starosta a jeho lidé s ním úplně spokojeni nejsou, ale Chang už pracuje na tom, aby ho využil co nejlépe v náš prospěch. I to je důležité,“ dodal Whitney, ačkoli nic neřekla. Ani nechtěla nic říct.

Těsně předtím, než se světlo na semaforu změnilo, dav se začal dmout. Eva a Whitney zrychlili, aby si našli trochu víc prostoru.

„Mohl bych vám tady udělat přednášku o politice, vztahu s médii, PR, image a veřejném mínění, a pak i o tom, jak je vztah mezi radnicí a policií často choulostivý.“

Whitney zachrastil drobnými v kapse a aniž by zpomalil, hodil je do kalíšku žebrákovi. „Ale nebudu tím ztrácet čas. Vy už to všechno víte, a já naopak vím, že vás to nezajímá. Ale chci zdůraznit, že by nám všem pomohlo a ulehčilo nám to život, kdybyste s Changem spolupracovala co možná nejvíc. Pokud to nenarušuje a nezpomaluje vaše vyšetřování.“

„Ano, pane.“

„A co se týče vašeho výslechu Dukesových dnes ráno…“

„Pane, to ale nebyl výslech. Jenom neformální rozhovor, a s jejich souhlasem.“

„Můžete si hrát se slovíčky, jestli se vám chce. Ale ať použijete jakákoli slova, případ Dukesových je zapečetěný a tak by měl i zůstat.“

„Informace nejsou jenom v policejních zprávách, pane.“

„To je pravda. Jste ochotná prozradit svůj zdroj?“

„Ne, pane. A podle paragrafu 12 mám právo odmítnout…“

„Necitujte mi tu paragrafy, Dallasová.“ Přes čím dál větší vedro kráčel celkem svižně. Jeho tón nabyl na přísnosti. „Kdyby došlo k žalobě a soudnímu procesu, vy i vaše paragrafy by podrobili vyšetřování.“

„K tomu nedojde. Nejen, že v momentě, kdy dokážu, že Dukes je spolupachatel, bude jeho nařčení zpochybněno, ale bude mít co dělat, aby bránil sám sebe.“

„On v tom má prsty?“

„Nejen prsty.“

„A jeho žena?“

Eva kroutila hlavou. „Myslím, že o tom nic neví. Je úplně pasivní. Zjišťujeme, jak chytrý programátor Dukes je. Ale ať z toho vyjde, co chce, domnívám se, že Dukes hraje klíčovou roli. S ničím menším by se ani nespokojil. Myslím, že při výslechu ho můžu dostat. Má vztek, je arogantní a musí mít vždycky pravdu. Navíc nesnese, když má jakákoli žena navrch, to ho popudí. Chce, aby si hleděly jenom plotny a dětí,“ dodala Eva spíš pro sebe. „Jeho žena byla dneska ráno v devět jako vystřižená z reklamy. Nalíčená, náušnice…“

„Moje žena se taky maluje před snídaní.“

„To nechápu, ale paní Whitneyovou nikdo k ničemu nedonutí.“ Eva se zarazila a zamračila. „Nemyslela jsem to špatně, veliteli.“

„Nic se neděje.“

„Potřebuju najít stopy, které vedou k Dukesovi, spojení na ty druhé, a pak ho můžu nechat předvést.“

„Snažte se. A ať máte pořádné důkazy.“

„Myslím, že celou dobu udržuje styky se sociální pracovnicí a s policistou, kteří dělali na případu jeho syna. Domnívám se, že i oni jsou do toho namočení. Když dostanu jednoho, dostanu je všechny.“

Přešli další křižovatku a dali se vlevo.

„Musíte si být absolutně jistá. Jestli uděláte chybu, bouchne nám to přímo do ksichtu a já to odskáču. A teď k jiné věci. Jsem rád, že McNab je zase na nohou.“

„Ano, pane, já taky.“

„Ještě si není moc jistý v kramflecích.“

„Ne, nemám na něj takové nároky jako obyčejně, a Peabodyová…“

Najednou se zarazila. Asi je to tím, že se prochází jako pár turistů, rozvázalo jí to nějak příliš jazyk. „Peabodyová mu pomáhá.“

„To si myslíte, že jsem o vztahu detektiva McNaba a vaší asistentky nic nevěděl?“

Eva jenom zírala před sebe. „Nerada o tom mluvím. Mám z toho tiky.“

„Cože?“

„Opravdu, mám z toho tiky pod okem pokaždé, když o tom mluvím… zapomeňte na to. Detektiv McNab i strážník Peabodyová vykonávají své povinnosti tak, jak mají. Chci Peabodyovou navrhnout na povýšení na detektiva první třídy.“

„Kolik let má odslouženo?“

„Skoro tři, z toho rok v oddělení vražd. Její výsledky odpovídají. Kdybyste si mohl najít pár minut a podívat se na její spis a moje hodnocení, a pokud souhlasíte s mým doporučením, mohla by se začít připravovat na zkoušky.“

„Dám vám vědět. Můžete mi dnes odpoledne půjčit McNaba? Tak na hodinku, na dvě?“

„Samozřejmě, pokud je nutné…“

„Dobře. Udělá exkluzivní rozhovor s Nadine Furstovou. Jako reakci na dnešní prohlášení.“

„Pane, to nebude tak jednoduché, to ho chcete ukazovat s jeho zraněním? V den Hallowayova pohřbu?“

„Tomu se říká kompromis, poručíku.“ Jeho tón zůstával mírný, ve srovnání s její intenzitou jako by chladil. „Moc a postavení si vyžadují kompromisy. Myslíte, že to nezvládne? Nebo spíš si myslíte, že se nedokáže postavit za Hallowaye?“

„Ne, to ne, pane.“

„Vám se nelíbí, že ho použijeme jako symbol.“ Whitney došel ke vchodu na ředitelství. „Ale on je symbolem. Stejně jako vy, poručíku…“

Uvnitř se rozhlédl po obrovské hale s jejími četnými počítači, mapami, policisty, obětmi a viníky.

„…stejně tak, jako tohle místo. Tohle reprezentuje spravedlnost a zákon. A díky manipulacím a manévrování skupinou teroristů je všechno tohle bráno v potaz. Nejde jenom o to uzavřít případ. Jde o to dosáhnout toho správného verdiktu. Najděte důkazy. Pokud chcete dostat otce mrtvého dítěte, musíte si být stoprocentně jistá, že ho opravdu dostanete.“

Řekla si, že nejlepší bude začít sepsáním zprávy z ranního výslechu. Ale když vešla do své kanceláře, čekal tam na ni u jejího stolu Don Webster.

„Jestli budu na své židli častěji nacházet někoho z vnitřního, tak ji budu muset nechat vyměnit.“

„Zavři dveře, Dallasova.“

„Musím napsat zprávu a pak mám spoustu práce na případu.“

Zvedl se a zavřel sám „Stačí mi pár minut. Musím náš rozhovor nahrávat.“

„O čem bude ten rozhovor a proč ho musíš nahrávat?“

„Týká se vašeho přístupu k obsahu zapečetěných případů. Chvilku se rozmysli, pak začnu nahrávat.“

„Nepotřebuju si nic promyslet. Zapni to, ať to máme za sebou. Musím vyřešit několik hnusných vražd, zatímco vy si vyplňujete zprávy o svých kolezích.“

„Tohle je běžný postup, to přeci víš. Musela jsi to čekat.“

„Abych pravdu řekla, tak mě to nenapadlo.“ Nejraději by si dala facku. „Nějak mám v posledních dnech moc práce.“

„Sedni si.“

„Nemusím si sednout.“

„Jak chceš.“ Zapnul nahrávání. „Poručík Donald Webster, oddělení Vnitřních záležitostí a poručík Eva Dallasova, oddělení vražd policejního ředitelství ve věci případu Donalda a Sylvie Dukesových a jejich nezletilého syna Devina. Poručíku Dallasova, chcete, aby byl přítomen váš právník?“

„Ne.“

„Navštívila jste služebně Donalda a Sylvii Dukesovy na adrese – přečetl adresu – dnes, přibližně v devět hodin ráno?“

„Ano.“

„Ptala jste se výše jmenovaných na okolnosti incidentů jejich nezletilého syna Devina Dukese?“

„Ano.“

Zvedl obočí, ale nebylo jasné, jestli je to proto, že ho její jednoslabičné odpovědi otravují, nebo uspokojují. Bylo jí to jedno.

„Byla jste si vědomá faktu, že informace týkající se těchto incidentů jsou součástí zapečetěných případů?“

Nehnula ani brvou. „Bylo mi to sděleno dnes ráno panem Dukesem.“

„Předtím jste si toho nebyla vědomá?“

„Došla jsem k tomu závěru.“

„Jak jste k tomu závěru došla?“

„Když jsem při svém vyšetřování okolností vražd nemohla otevřít žádnou složku, která se týkala dříve zmíněného případu.“

Webster se jí díval do očí. „Jak jste získala informace o Devinu Dukesovi?“

„Z externího zdroje.“

„Z jakého zdroje jste získala utajené informace?“

„Během vyšetřování případu, zvláště případu kategorizovaného jako prioritní, nemám povinnost sdělit své zdroje. Na to se vztahuje paragraf dvanáct, článek osmdesát šest B.“

Jeho monotónní hlas se nezměnil. „Odmítáte identifikovat svůj zdroj?“

„Ano. Mohlo by to kompromitovat nejen můj zdroj, ale i celé vyšetřování.“

„Poručíku Dallasová, použila jste k přístupu k těmto informacím služebního počítače nebo jiných zdrojů?“

„Ne.“

„Porušila jste pečeť na zmíněných případech?“

„Ne.“

„Dala jste k tomu rozkaz některému ze členů policejního sboru?“

„Ne.“

„Přinutila jste, podplatila jste, vyhrožovala někomu nebo vydala příkaz někomu, aby porušil tuto ochranu?“

„Ne.“

„Pokud to bude nutné, jste ochotná se podrobit zkoušce detektorem lži?“

„Pokud mi to přikáže můj nadřízený, samozřejmě.“

„Děkuji vám za spolupráci, poručíku. Konec nahrávání. Dobře.“

„To je všechno?“

„Prozatím. Můžu si dát tu tvoji kávu?“

Ukázala prstem na AutoChefa.

Přešel k němu a naprogramoval si šálek. „Jestli se to dostane k soudu, nejlepší je pravda. Prošla bys testem?“

„Výslech je u konce, Webstere. Mám spoustu práce.“

„Podívej, vzal jsem si tenhle výslech sám, protože se vám snažím pomoct. Kdyby po něčem takovém Vnitřní záležitosti nešly, tak by to vypadalo, že se někdo snaží něco zatajit. Bylo by to podezřelé. A to ani jeden, ani druhý nepotřebujeme.“

Něco z toho vzteku, který cítila při výslechu, přeci jen vybublalo na povrch. „Někdo se opravdu snaží něco zatajit, Webstere, ale jsou to Zastánci a snaží se utajit tyhle složky. Nutí mě k tomuhle právnímu tangu a snaží se tak co možná nejdéle protahovat moje vyšetřování. Dostala jsem se k těm informacím jinak, a jim se to nelíbí.“

„Vyšetřujete nějaké policisty?“ Když nic neřekla a otočila se ke svému počítači, kopl jí do stolu. Tomuhle gestu rozuměla a respektovala ho. „Je tak těžké pochopit, že jsem na tvé straně?“

„Ne, ale já policajty vnitřnímu neudávám. Alespoň ne do té doby, než jsem si stoprocentně jistá. Až chytnu všechny, co s tím mají něco společného, přinesu vám je v zubech. Ale až si budu jistá bez sebemenší pochybnosti.“

Napil se kávy. Bylo nad slunce jasnější, že to používá, aby se uklidnil. „Jestli máš nějaká jména, můžu se na ně neoficiálně podívat.“

Prohlížela si jeho tvář. Udělal by to, rozhodla se. „Věřím ti. A jsem ti vděčná za nabídku. Ale nejdřív musím ještě pár věcí prověřit. Když narazím a nebudu se moct hnout z místa, dám ti vědět. Už jste hotoví s Trueheartem?“

„Ano. Může se vrátit do služby. Ten kluk si nezasloužil takhle tvrdý výslech.“

„Hlavně, že to má za sebou. Mám práci, Webstere.“

Zamířil ke dveřím. „Jestli jsou v tom namočení policajti, tak je chci dostat.“

„Jsi v pořadí,“ odpověděla a vytočila první číslo.

Zatímco čekala na odpověď, napsala narychlo svoje hlášení a prošla si poznámky, aby nevynechala ani ty nejmenší maličkosti.

Pak si to znovu pročetla, zanesla hlášení do databáze a poslala ho. Pak zavolala Trueheartovi.

„Potřebuju uniformovaného policistu," řekla rychle. „Jde o běžnou kancelářskou práci. Hlaste se u detektiva Baxtera v mé domácí kanceláři."

„Madam, do odvolání jsem přidělený na služby podle potřeb dispečinku."

„Tohle je vaše odvolání, mám na to oficiální povolení. Takže u mě doma, co nejdříve, strážníku."

„Ano, madam, děkuji, madam."

„Rozmyslete si jestli mi chcete děkovat, až budete mít za sebou pár hodin práce s Baxterem."

Položila to a šla pro Peabodyovou.

„Peabodyová, pojďte se mnou."

„Madam." To bylo jediné, co Peabodyová řekla do té doby, než dorazily do auta. „Nechtěla jsem tam nic říkat, co kdyby náhodou. Baxter vám po mně posílá nějaké informace o detektivovi Dwierovi."

„Co zjistil?"

„Mluvil na tom pohřbu s pár lidma. Bylo tam plno policajtů a jeden z nich byl z Dwierovy jednotky. Zdá se, že před pár lety prošel Dwier těžkým obdobím. Rozvedl se. Jeho žena se i s dítětem odstěhovala do Atlanty a on toho kluka nevidí tak často, jak by chtěl. Po nějaký době potkal někoho v práci. Vídají se pravidelně a vypadá to, že to začíná být vážný. Dělá na sociálce."

„Někdy nám to opravdu spadne do klína."

Byl čas navštívit Clarissu Priceovou.

Když zapípal komunikátor, málem se nestrefila do vjezdu do podzemní garáže.

Bylo dosaženo Absolutní čistoty.

Poslední vražda ji zdržela natolik, že na sociálku dorazila, když už skoro zamykali vchod. Asertivně se dostala přes recepční a šla přímo do kanceláře Clarissy Priceové.

Na kalhotách měla krev. Na černé látce to skoro nebylo vidět, ale cítila ji.

„Promiňte, poručíku, ale nemám na vás čas.“ Priceová, pěkně upravená a oblečená, seděla za svým pracovním stolem. Zaclonila před Evou obrazovku a podívala se na hodinky. „Nejdřív musím dopsat tuhle zprávu a pak mám schůzku.“

„Na tohle si čas uděláte.“

Priceová zatnula zuby a založila si ruce na prsou. „Poručíku, už jste porušila svůj slib tím, že jste dnes ráno obtěžovala rodinu Dukesových. Dala jste tím do pohybu proces, který bude mít nepříjemné důsledky a téměř určitě i soudní postih, který možná zasáhne i mě a moji organizaci. Udělat si na vás čas a tolerovat, jak jste na sklonku velmi náročného dne vrazila do mé kanceláře, je to poslední, co bych byla ochotná udělat.“

„Porušení slibu tomu říkáte?“ Eva se opřela rukama o desku stolu a naklonila se k Priceové. „A jak říkáte tomu, co dělají Zastánci? Dodržování norem? Přišla jsem sem přímo z další z jejich poprav, paní Priceová. Nick Greene, říká vám to něco? Možná jste o něm během jednoho z vašich náročných dní něco slyšela? Prodával drogy, porno, prostitutky a různé extra služby, které nepatří k běžným. Když klient něco chtěl, Nick mu to zařídil. Někteří z jeho zákazníků měli zájem o nezletilé. Většina z nás by asi o Nickovi neřekla, že to byl príma chlap, ale zaručuju vám, že i jeho posledních pár dní na tomhle světě bylo velmi náročných.“

„Jestli mi tímto chcete sdělit, že zemřel někdo další, tak ani mně, ani naší organizaci do toho nic není. A jestli tenhle člověk někdy prošel touto kanceláří vám nemůžu potvrdit, ani vyvrátit do té doby, než mi přinesete příkaz od soudu.“

„Dřív nebo později se dostanu přes člověka, který blokuje moji žádost. To vám slibuju. A ještě vám řeknu jedno jméno, které vám může být povědomé. Hannah Wadeová. Šestnáctiletá mulatka. Opakovaný útěk z domova. Když naposledy utekla, rodiče už to vzdali. Podle mých informací už tři měsíce šlapala chodník. Prostituce, prodej drog, krádeže, nic velkého. Byly s ní problémy od dvanácti. Už nebudou. Je mrtvá.“

Eva vyndala ze složky tři nové fotografie a hodila je na stůl. „Podle fotografie na jejím ID a podle svědků, kteří ji znali, to byla hezká dívka. Podle těch fotek se to ale poznat nedá, že? Po padesáti

nebo šedesáti bodných ranách už by hezky nevypadala ani Miss Universe.“

Priceová, v obličeji bledá, odstrčila fotografie. „Neznám ji. Nemáte právo…“

„Na důsledky se těžko dívá, co? Když se tomu podíváte přímo do ksichtu, tak už to není tak čisté. Právě jsem se brodila její krví. Bylo to hrozné. Do mladé holky se vejde spousta krve, Clarisso. Spousta krve stříká, když se snaží utéct chlapovi s nožem v ruce, jehož mozek každou chvíli bouchne. Spousta jí vyteče na zem, když už mu nemůže utéct.“

„Ona… to jí udělal Greene?“

„Ne. To jí udělali Zastánci.“ Eva znovu přistrčila fotografie blíž k Priceové. „Jen se pěkně podívejte na to, co jí udělali. Jejich informace asi neobsahovaly nic o tom, že posledních pár týdnů bydlela u Greena. Nevěděli nic o mladé holce, která utekla z domova a spala v Greenově posteli, když se mu mozkem začala šířit ta infekce. Možná se nakazila i ona? To zjistíme až pitvou.“

„Nevěřím vám ani slovo. Běžte pryč.“

„Nic není zcela čisté, Priceová, copak to nechápete? Nikdo se nedá sprovodit z tohohle světa, aniž by si člověk ušpinil ruce. Nedá se vytvořit bezchybný systém. U tohohle na to doplácejí nevinní lidé svými životy. Byla to malá holka. Měli jste ji chránit. Není možné je ochránit všechny. Byl to váš nápad,“ zeptala se Eva, „anebo vás rekrutovali? Kdo vede Zastánce?“

„Nemusím s vámi mluvit.“ Priceová byla teď bledá, ale její hlas už nezněl pevně. „Nechci s vámi mluvit.“

„Dukes pomohl vymyslet ten virus. Kdo dál? Zatáhl vás do toho Dwier anebo vy jeho?“

Priceová se odstrčila od stolu a zvedla se. Eva si všimla, že se jí třesou ruce. „Jděte pryč!“

„Já tenhle případ vyřeším a vy s ním půjdete ke dnu. Vy i Dwier. Kdo si sakra myslíte, že jste? Odsoudíte někoho a dálkovým ovladačem vykonáte trest smrti. A smrt nevinných obětí označíte za daň společenského „moru“. To vy jste ten mor, Clarisso. Všichni vaši samozvaní upjatí strážci morálky!“

Eva sebrala fotografie mrtvé Hannah Wadeové. „Za její smrt můžete vy. A zaplatíte za to.“

„Já… zavolám právníkovi.“ Ale oči se jí už topily v slzách. „Tohle je obtěžování.“

„Tomuhle říkáte obtěžování?“ V Evině úsměvu nebylo vidět pobavení. „Radši mě nezkoušejte. Máte čtyřiadvacet hodin na to přiznat se sama. Když to uděláte a dáte mi důkazy, přimluvím se za vás, třeba vás dají do vězení na Zemi. O jednu minutu déle a půjdete do betonové kobky mimo tuhle planetu. A denní světlo už neuvidíte.“

Eva se podívala na hodinky. „Zítra v pět dvanáct. Ani o minutu později.“

Kapitola 17

Eva věděla, že s Priceovou pěkně zamávala. Také věděla, že žádnému právníkovi nezavolá, aniž by jí to Zastánci schválili. Ale Dwierovi určitě zavolá.

Viděla jí zděšení v očích, když se dívala na fotografie mrtvé Hannah Wadeové. Byl v nich šok, ale i nedůvěra. Zděšení ale převažovalo a postupně vyplouvalo na povrch. To ji teď bude užírat, až se z toho bude budit hrůzou.

Aby se to samé nestalo jí, Eva věděla, že musí udělat další krok. Soustředit se na práci. Připomínala si to, když vyvěšovala poslední fotografie na tabuli ve své kanceláři.

Nemohla si dovolit, aby se na povrch dostala její hrůza, aby ji praštila do břicha tak, jak se jí to stalo, když vstoupila do Greenova bytu na Park Avenue. Na chvilku ji ta hrůza vrátila do malé studené místnosti v Dallasu, kde byla cítit krev a kde v ruce držela krví pokrytý nůž.

Vešel Roarke a zavřel za sebou dveře. Zamkl.

„Potřebuju tady celý tým mimo Jamieho, chci jim říci, co je nového.“

„Minutku.“ Přešel k ní, vzal ji za ramena a otočil si ji tváří k sobě. V očích měla stín. Věděl, že něco z toho je způsobeno únavou. Ale za většinu mohla její noční můra.

„Vidím ti to v očích.“ Políbil ji na čelo. „Tu bolest.“

„Nepřekáží mi to.“

„To ne. To přeci nemůžeme dovolit, že? Počkej, Evo, aspoň na chvíli.“

Jeho paže ji už objímaly a teď se její omotaly kolem jeho těla. „To bylo něco jiného. Něco úplně jiného. Ale stejně mě to vrátilo tam. Stála jsem tam, dívala se na ni, na něj. Byla mi taková zima. Viděla jsem už spoustu podobných scén, ale nikdy mě to tam takhle nevrátilo.“

„Ale tohle byla dívka. Mladá.“

„Starší, než jsem tehdy byla já. Dvakrát tak stará. Mohla jsem to být já.“ Poté, co to řekla, zhluboka vydechla. „Na to jsem myslela,

když jsem tam tak stála. Když jsem nad ní stála. Kdybych ho nezabila já…, kdybych mu neutekla, mohla jsem to být já.“

Už trochu klidnější, položila si hlavu na jeho rameno a podívala se na tabuli jasnějšíma očima. „Vidíš, co jí udělali?“

Přes to všechno, co už v životě viděl, přes všechno, co v životě udělal, tahle fotografie Hannah Wadeové mu skoro zastavila srdce.

Dívka byla rozsekána na kusy. Její košile a šortky byly roztrhané na cáry a nasáklé její krví.

„Ty to vidíš. A je jedno kolikrát za sebou něco takového vidíš, pořád ještě dokážeš cítit jejich bolest. A to dělá tebe tebou.“

„Musím se na to soustředit.“ Udělat krok, říkala si. Udělat první krok. Soustředit se na to, co je potřeba udělat. „Zaměstnejte Jamieho někde jinde. Tohle nesmí vidět. Mezi schůzkami ty fotky sundám.“

„Pošlu ho k bazénu nebo do herny a řeknu Summersetovi, ať na něj dohlídne do té doby, než bude po brifinku.“

Přitakala a odstoupila od něj. „Ještě jedna věc. Podplatila nebo vyhrožovala jsem ti, abych tě donutila otevřít ty zapečetěné zprávy?“

„Ne. Zeptala ses mě, jestli bych to udělal a váhala jsi a skřípala zuby.“

Skoro se jí podařilo se usmát. „Vyjma toho skřípání zubů jsem to tak vnímala i já. Pokud by se mě vnitřní zeptalo, jestli jsem si to „vyžádala“, stejně bych řekla ne. Lhala bych. Nelíbilo by se mi to, ale mohla bych s tím vědomím žít.“

Znovu se podívala na fotografii Hannah Wadeové. „Určitě s tím vědomím můžu žít.“

Když se tým sešel, předala jim detailní informace o případu.

„Nick Greene poskytoval služby. V záznamech má zapsánu profesi zábavní poradce. Měl sice několik oficiálních klientů, ale většina jeho podnikání byla neoficiální. Podnikal v drogách, v pornu, které obsahovalo scény s nezletilými, opravdové násilí a bestialitu. Taky dohazoval nekoncesované společníky a společnice pro lidi, kteří hledali něco nezákonného, anebo je vzrušovalo, že zákon porušují. Podle jeho záznamů to vypadá, že lidi, kteří pro něj dělali, často zkoušel přímo sám. Byl celkem osmkrát u výslechu, ale ani

jednou nebyl obžalován. Evidentně si jeho byznys vedl velmi dobře. Měl byt v extra nóbl části Park Avenue.“

„Existuje nějaké spojení mezi ním a Dwierem nebo Priceovou?“ zeptal se Baxter.

„V jeho záznamech se ani jeden z nich nevyskytuje. Nepochybuji, že o něm sociálka věděla. Dvakrát z těch osmi případů byl předvolán kvůli stížnostem zahrnujícím nezletilé. Jeden z těch případů je zapečetěný. A pod tou pečetí určitě najdeme alespoň jednoho člena Zastánců.“

„Poručíku,“ Trueheart se přihlásil jako ve škole, „není možné, že by Greene byl nakažený jenom proto, kým byl, bez toho, aby byl nutně ve spojení se skupinou?“

„Na takovýhle způsob výběru obětí nejsou ještě dost daleko. První vlna se týká lidí, se kterými mají nějaké osobní účty.“

„Taky bych řek‘,“ souhlasil Feeney. „Když založíš takovouhle skupinu, lidi musí dost riskovat. Většina z nich to nedělá jenom z principu. Nejdřív se chtějí nějak a na někom zahojit. Musí svým pěšákům předhodit něco zajímavýho. Jsou to sociopati, kterým se líbí, že můžou někoho sejmout bez toho, aby se zašpinili jejich krví.“

„Jejich učedníci,“ pokračoval Roarke, „jsou frustrovaní policajti, úředníci, sociální pracovníci a podobní lidé, kteří příliš častokrát viděli, že viník není potrestán. A někteří jsou možná i jenom zvědaví, tahle myšlenka selektivního trestu jim přijde zajímavá.“

„Jejich první vlna zabrala.“ Eva ukázala na tabuli. „Pracují rychle. Řekla bych, že teď už nakazili nebo spustili proces nákazy pro všechny, které chtěli v této fázi zasáhnout. To jejím členům udělalo dobře, měli řadu rychlých úspěchů, dostali a udržují si pozornost médií. To, že se zaměřili na lidi, kteří nějak poškozovali děti, byl chytrý tah. I policajti reagují jinak, pokud je obětí dítě.“

Znovu se podívala na tabuli.

„Podle výslechů sousedů byla poprvé Hannah Wadeová v Greenově domě někdy před deseti dny. Je ale možné, že tam byla déle. Její rodiče s ní nemluvili skoro tři měsíce. Tentokrát se ani nesnažili nahlásit, že utekla. Dělala to pravidelně. McNabe, projděte si záznamy bezpečnostní služby z toho domu a zjistěte, kdy přesně se ke Greenovi nastěhovala.“

„Provedu.“

„Chci vědět, jak často tam byla a koho jiného pozval Greene domů v posledních dvou týdnech. Od rodičů máme seznam lidí, se kterými se stýkala. Na to se podívám já s Peabodyovou. Baxtere, podívejte se, jestli některý z policajtů, kteří Greena kdy vyslýchali, s vámi bude ochoten spolupracovat. Feeney, Roarke a Jamie budou pracovat na analýze dat ze zabavených počítačů.“

„Dostaneme z nich zbytek toho, co potřebujeme, a tak za osm až deset hodin dáme tomu viru na frak.“

„Informujte mě průběžně. Tenhle případ zapadá do naší teorie. Greene byl posledních pět dní zalezlý doma. Od osmi do půlnoci se v jeho domě střídají na tři směny vrátní. Zbytek má na starosti android. Za těch pět dní Greena neviděl ani jeden z nich. Podle výpovědí to bylo nezvyklé. Obvykle chodil ven každý den a asi pět večerů v týdnu trávil mimo domov. Vrátný z večerní směny potvrdil, že Greene domů před deseti dny přivedl dívku odpovídající popisu Wadeové a od té doby přicházela a odcházela, jak se jí chtělo. Včera ji nikdo neviděl přijít, ani odejít.“

Otočila se: „Místo činu na obrazovku jedna.“

Obraz, který se objevil, byl příšerný. Původně bílý obývák byl postříkaný krví. V potůčcích krve na koberci se třpytily střepy skla. Převrácené stolky, rozmlácená televize a hifi a svěží tropické rostliny, které měly oživovat celobílou místnost, ležely teď s kořeny venku, jako by byly kulisami pro tělo mrtvé dívky.

Byla pohozená obličejem k zemi, ruce i nohy rozhozené. Měla dlouhé, kudrnaté vlasy, které bývaly blonďaté s modrým melírem. Skrze slepenou krev ještě trochu místy prosvítaly.

Eva slyšela svůj hlas, jak popisuje scénu, viděla, jak vstoupila do obrazu a přiklekla k mrtvole.

„Na koberci vidíte rozsypané drogy. V obýváku jsme našli rozbitou misku, ve které původně byly. Jsou na ní stopy Jazzu a Erotiky. Přepnout na záznam z ložnice.“ Disk se přesunul na dané místo a ukázala se červeno-černá, sluncem zalitá místnost. Prostěradla na posteli byla roztrhaná. Na obrazovce počítače na stole bylo vidět:

DOSAŽENO ABSOLUTNÍ ČISTOTY.

„Menší podobná miska je tady na skříňce. Jsou v ní další drogy, další jsou na zemi. Vypadá to, že po té, co se ukázaly symptomy infekce, Greene pokračoval v užívání drog. Na prostěradle byly stopy krve, pravděpodobně mu tekla z nosu, a ejakulátu, takže je zřejmé, že buďmasturboval, nebo měl před smrtí styk s Wadeovou. Pitva rozhodne, jestli to bylo jedno nebo druhé. Tělo Wadeové na sobě nemá viditelné známky nasvědčující tomu, že by měla styk."

„A kde je krucinál on?" zeptal se Baxter.

„K tomu se dostaneme. Usuzuji, že strávil nějaký čas zavřený v ložnici, bral drogy a masturboval, zatímco Wadeová byla v obýváku, jedla pizzu, trochu se sjela a dívala se na DVD. Greene asi nebyl nejlepší společník, ale mít možnost bydlet v nóbl bytě na Park Avenue, mít co jíst a přístup k drogám a alkoholu jí bylo milejší než muset šlapat chodník a nechat se sbalit policií. Asi si řekla, že to vydrží, než se z toho dostane."

Trueheart znovu zvedl ruku. Baxter ho jemně kopl, zavrtěl hlavou a pošeptal mu: „Teď ne, je rozjetá."

„Během posledních třech dní měli osm hovorů. Nevzali ani jeden. Všechny byly pro Greena. Ji asi nebavilo mu dělat sekretářku. Včera odpoledne asi chtěla jít ven, něco podniknout. Možná šla do ložnice, ale bylo zamčeno. Blbec jeden. Má tam oblečení. Jak má jít ven, když si nemůže vzít svoje věci, trochu se upravit. Chce, aby jí otevřel, krucinál…, ale on ne. Kopne do dveří a praští se do palce u nohy. Naštve ji to. Párkrát do nich vrazí bokem, udělá si trochu modřinu. Ať jde do háje, kretén."

Skoro jako by to viděla, skoro cítila její naštvanost. „Je v příjemném rauši a nikam nemůže jít. Jde do kuchyně a hledá něco sladkého. Po Jazzu má chuť na sladké. Najde zmrzlinu a je naštvaná, tak napíše čokoládovou polevou na stůl KRETÉNE.

Otočí se a on tam stojí. Vypadá zle, opravdu zle. Teče mu krev z nosu a má červené oči. Páchne mu z úst a vůbec, celý páchne. Vypadá to, že se za posledních několik dní ani nepřevlékl. Pokud si myslí, že mu to teď udělá, tak to se tedy pěkně mýlí."

Vyvolala si z paměti ten byt. Bílá a stříbrná a rudá – od krve. „Něco řekne. Něco, co puberťačka považuje za chytré a zraňující. On ji praští, dá jí pořádnou facku. Druhou chytne o AutoChefa na pultě. Zmrzlina spadne na zem. Bolí ji to. Praštila se pořádně, teče jí krev. Kůže a vlasy na AutoChefovi. Na chvíli se jí zatmí před očima a to ji vystraší. Ale vidí, jak Greene sebere ze stojánku velký stříbrný nůž.

Sekne po ní. Ona zvedne ruce, aby se chránila a nůž ji řízne do obou dlaní. Zkouší utéct a krev z dlaní a po dalším seknutí i z ramene se rozmazává po bílé zdi. On nebodá, jenom po ní seká dlouhými tahy. Zleva doprava, zprava doleva.

Křičí, prosí ho, brečí, zkouší utéct. Snaží se odtamtud dostat pryč. Ale jeho nůž ji dostává znovu a znovu. Záda, zadek, pak znovu rameno. Do kouta. Tam jí dá pořádně do těla. Trefí se do tepny a krev začne stříkat. To už je mrtvá. Ještě to neví. Ještě se snaží utéct. Než upadne a dojdou jí síly, doplazí se po bílém koberci do obýváku. Ještě pár centimetrů. A pak ji začne bodat.“

„Pane Bože,“ řekl McNab, jako by se modlil.

„To on už ani neví, kdo je, je mu to jedno.“ Eva sledovala obrazovku naprosto chladnýma očima. „Ona možná přestala řvát, ale jeho hlava nepřestala bolet. Převrátí misku s drogami, rozmlátí televizi, kopne do stolu, řízne po sedačce. Musí přeci nějak zastavit tu strašnou bolest. Jde zpátky do ložnice, ale nedá se to vydržet. Otevře dveře na terasu. Ještě drží v ruce nůž a je od krve celý rudý. Řve a řve. Řve na letadla a vzduchotramvaje, na ulici pod ním, na sousedku, která je na terase o dvě patra níž. Ta běží zpátky dovnitř, zamkne se a volá policii. To už je skoro po všem. Ložnice, pohled na terasu,“ přikázala počítači.

Leží na zádech a vypadá, jako by plaval v řece krve.

Bodl si nůž do vlastního srdce.

McNab chtěl zůstat tam, kde se něco dělo, a tak se usadil v rohu. Rád poslouchal programátorský žargon, když spolu Feeney a Jamie probírali další část problému nebo když se do toho se svým názorem vložil Roarke.

Už byli na dosah, už ten virus skoro měli. A až se jim to podaří, zjistí, jak s ním bojovat, jak se mu bránit.

Přišla k němu Eva. Nebyla si jistá, proč do laboratoře přišla, tam ji určitě nepotřebovali. Asi se snažila uniknout svým myšlenkám.

„Tady je ta holka," pokračoval a pouštěl nahrávku na obrazovce, „tady vchází s Greenem. Tuhle nahrávku měl recepční. Před tímhle datem tam nebyla. Ten hajzl ji osahává. Je dost starej na to, aby byl její táta."

„Šla s ním dobrovolně." Eva studovala její tvář. Její vybízivý úsměv a zářivé oči. No jasně. Myslela sis, že víš, o co jde. A nemělas ani tušení.

„To nic nemění na tom, že to je hajzl. Chodí do bytu a pryč sama, nikdy neodchází před polednem. Když odejde za světla, většinou se do tmy vrátí. Často má pár nákupních tašek z nóbl obchodů. Myslí si, že to má dobře zařízený."

„Hm. Teď jdou spolu ven."

„Jo," projel zrychleně diskem, „vyrazili si. Už teď vypadají, že jsou pěkně rozjetý. Šest dnů předtím, než se to stalo, byli naposledy spolu venku. Do té doby chodili každý večer. V těch posledních dnech měli tři návštěvy. Všechny tři byli muži."

Přepnul na pohled zvenčí na Greenův byt. „Tenhle první tam zůstal šestnáct minut. Vsadím se, že za tu krátkou společenskou návštěvu došlo k výměně obsahu kufříku."

„To je tak akorát dost času na to otestovat zboží a spočítat peníze," poznamenala Eva. „Víme, jestli tohohle člověka sleduje protidrogové?"

„Nevíme. Zjistím to." McNab nepřítomně procvičoval prsty, které ještě brněly. „Mám tam pár kontaktů. Řekl bych, že tenhle chlápek hrál na hraně. Měl legální firmu a mimo to asi dělal jenom menší obchody."

„A co ten druhý?"

„To je něco jiného. Ten tam zůstal devadesát osm minut. Žádný kufřík." Eva si prohlížela muže, jak vcházel a odcházel. „Sex," řekla jednoduše.

„Ten třetí tam byl čtyřicet minut. Přinesl a odnesl tašku s diskama. Asi má rád porno."

„Toho znám. To je Tripps. Obchoduje s nelegálními disky. Má pár pouličních prodavačů. Jo, toho znám. Prověřím ho. Možná by mi mohl něco říct. Zkuste identifikovat ty ostatní.“

Eva si všimla, že si masíruje pravé stehno, zatímco začíná vyhledávání. „Ne, teď už ne. Ráno to stačí. Pro dnešek to zabalíme. Co kdybyste si s Peabodyovou zašli zaplavat nebo na chvilku vypadli ven. Udělalo by vám to dobře.“

„Aha, soucit s kriplem.“

„Využijte toho, dokud můžete. Dlouho to trvat nebude.“

Usmál se. „No, nevadilo by mi trochu si vyrazit do nějakého klubu. Trochu muziky. Na tanec to ještě není. Víte, co by se mi opravdu líbilo? Virtuální klub. Můžeme si půjčit holo?“

„Pokud mi tam chcete naprogramovat něco perverzního, tak na to zapomeňte.“

Eva šla zpátky do své pracovny a další hodinu se prohrabávala Greenovým osobním životem.

Byl na vysoké, promoval z obchodu. Už od puberty začínal mít problémy. Nějaké pokuty za držení drog, menší přestupky, nelegální disky. Už tehdy to byl podnikatel.

Nějakou dobu mu to vycházelo. Měl nóbl byt na Park Avenue, skříně plné módních věciček.

Mračila se a probírala se jeho bankovními účty. Měl garáž na dvě drahá auta. Další stálo na ulici. A taky loď a dům na venkově. Vlastnil umělecká díla a šperky pojištěné na tři miliony dolarů.

„To mi nehraje.“

Šla ke komunikátoru a zavolala Roarkovi. „Potřebuju, aby ses přišel na něco podívat.“

Vešel a vypadal rozladěně. „Jestli chceš, abych to dodělal, tak mi na to musíš dát čas.“

„Potřebuju tvoji expertizu na něco jiného. Podívej se na tyhle příjmy a výdaje a řekni mi, co si o tom myslíš.“

Údaje byly na obrazovce a zatímco se na ně Roarke díval, ona přecházela po pokoji.

„Evidentně neprokazoval všechny své příjmy. To je šokující.“

„Ten sarkazmus si nech. Kolik extra příjmů bys potřeboval, aby ses z pozice nedůležitého obchodníka s drogami, který má pár

nelicencovaných prostitutek, prodává porno a dohazuje, dostal až sem?“

„Rozhodl jsem se, že to, že si myslíš, že bych to věděl, budu považovat za kompliment a ne za urážku. Samozřejmě to závisí na nákladech na provoz. Koupit nebo vyrobit drogy, starat se o prostitutky, vyrobit porno, to stojí dost peněz. Pak potřebuješ peníze na úplatky, bezpečnost, zaměstnance. Když ti to jde a máš stálý přísun zákazníků, tak to může hodit dva až tři miliony zisku.“

„Stejně mi to nesedí. Byl to docela nenápadný kšeft. Exkluzivní klientela. Když to držíš v tichosti, tak tě tak jednoduše nechytnou. Řekněme, že k tomu, co přiznal vloni, přidáme další tři miliony. To je skoro pět. Z toho se dá žít docela slušně.“

„Jak kdo. To je všechno?“

„Ne. Jenom víme, že měl na hraní tak pět milionů. Podíváme se, kolik vloni utratil za oblečení.“ Roarke potlačoval svoji netrpělivost a rychle přehlédl údaje zobrazující se na displeji. „Takže neměl nejvybranější vkus…“

„Ale měl. Jeho šatna byla plná nejlepších značek. Musel mít alespoň sto párů bot. Vzhledem k tomu, že žiju s někým, kdo propadl stejné a nepochopitelné závislosti, dokážu poznat, když vidím drahou věc. V šatně musel utopit aspoň milion.“

„Tak musel platit v hotovosti,“ uvažoval Roarke a ač se mu nechtělo, začalo ho to bavit a zajímat.

„Dobře. Odečtěme milion. Umělecké předměty a jiné cetky má pojištěné na tři miliony.“

„Člověk si většinou nekoupí cetky za tři miliony v jednom roce.“

„To možná ne, ale za loňský rok máme ocenění na věci v hodnotě tři čtvrtě milionu. A přitom žádné účty. Takže zase hotovost. Odečtěme tři čtvrtě milionu. Pak video zařízení pojištěné na milion a půl. Z loňského seznamu dvě kamery za půl milionu. Dvě drahá auta a garáže v centru, to bude tak dvě stě, tři sta tisíc ročně za každé. Z toho jedno je XR7000Z koupené nové vloni v září, za kolik se teď prodávají?“

„Tak dvě stě tisíc s plnou výbavou.“

„Třípokojový luxusní byt na Park Avenue. To je ročně tak asi jako to auto, ne?“

Počítal si to v hlavě. „Tak nějak.“

„Přidej pětipokojový dům u moře v Hamptonu, loď…“

„To ho muselo stát tak milion.“

„No a ještě skoro každodenní večeře v jistě ne levné restauraci a zábava, a samozřejmě běžné výdaje. Tak kolik nám vychází?“

„Buď jsme dost mimo, co se týče odhadu výnosu z jeho obchodu, anebo musí mít další příjem.“

„To druhé.“ Sedla si na desku stolu. „Přemýšlej se mnou. Máš nelegální obchod s exkluzivní klientelou, která by se určitě červenala, pokud by jejich ‚koníček‘ vyšel najevo. Máš rád drahé věci a obchod šlape, ale může to být ještě lepší. Co uděláš?“

„Začnu vydírat.“

„A máme tady vítěze.“

„Dobře, takže si přilepšoval vydíráním. Podle všeho mu to vynášelo. Co to má společného s naším případem?“

„Náš případ je vražda. Je to vražda zařízená Zastánci čistoty a evidentně je to spojené s ostatními případy. Ale musíme to dokázat. Možná si schovával materiál k vydírání někde v sejfu. Pokud ano, bude to někde blízko. Aby k tomu měl snadný přístup. Můžeme zkontrolovat banky. Možná to měl přímo doma, půjdu se k němu znovu podívat.“

„Chceš, abych šel s tebou?“

„Dva bychom to mohli prohledat rychleji.“

Říkal si, že to je pro ni ztráta času. A pro něj taky. Ale ta policajtská část v ní asi potřebovala dotáhnout všechno do konce.

A on by nepřipustil, aby na místo, které ji bude ve snech strašit, musela jít sama.

Počkal, až podleze policejní pásku a odemkne.

Ve vzduchu bylo cítit smrt. To bylo to první, čeho si všiml, když vešel a stoupl si vedle ní. Ten syrový pach smrtelnosti byl cítit pod vrstvou zápachu chemikálií, které použiü při vyšetřování místa činu.

Od čistě bílého podkladu se agresivně odrážely červené skvrny a stříkance na stěnách, koberci i nábytku. Viděl, kam upadla dívka. Viděl, kudy se plazila. A kde zemřela.

„Proboha, jak se na to můžeš dívat? Jak se na to můžeš dívat a nezešílet?“

„Protože to tady je, ať se na to díváš, nebo ne. Je to realita. A když to nevydržím, tak jsem vyřízená já.“

Položil jí ruku na paži. Neuvědomil si, že to říkal nahlas. „Potřebovala jsi sem znovu jít? Znovu to vidět, abys dokázala, že to zvládneš?“

„Možná. Ale kdyby šlo jenom o to, šla bych sem sama. Tady je druhá ložnice a pracovna. V prvním kole jsme to prohlédli dost pozorně, ale to jsme ještě nehledali jeho skrýš. Teď ji hledáme.“

Poslala Roarka do ložnice a sama začala v pracovně. Odnesli počítač a další elektronické vybavení, prošli stůl a šatnu, ve které Greene ukládal extra vybavení.

Prošla to znovu. Kousek po kousku. Byl tam sejf. Jeden z detektivů ho testoval skenerem a zjistil kombinaci. Nenašla tam nic zvláštního. Hotovost, dokumentaci na discích, nějaké papíry –

Teď si uvědomovala, že tam nebylo moc hotovosti. Ani zdaleka ne dost. Jestli tam v posledních třech dnech byli tři zákaznicí, dva z toho v době, kdy se Greenovy symptomy zintenzivňovaly, kde byly peníze, které přinesli?

Že by poslal Wadeovou, aby uložila peníze do sejfu? To se jí nezdálo. Spal s ní a prodával ji svým klientům, ale peníze by jí do ruky nedal.

Sundala ze stěny dva obrazy a sochu a hledala pod nimi.

„V ložnici nic není,“ hlásil Roarke.

„Má někde další sejf. Někde má nějakou další schovku. Pracovna je na to logické místo.“

„Možná právě až příliš logické. První místo, kam ses podívala, ne?“

Přestala šátrat po obkladu na zdi a sedla si na paty. „Dobře. Kdyby tohle byl tvůj byt, kde bys měl úkryt?“

„Kdybych rád spojoval obchod a zábavu tak, jak se zdá, že to dělal on, měl bych ho u sebe v hlavní ložnici.“

„Tak se na to podíváme.“

Šla první. Stoupla si mezi dveře a prohlížela si místnost.

„Za peníze si vkus nekoupíš, že je to tak, miláčku?“ Zavrtěl hlavou nad černo-červeným dekorem. „Na místo vášně je to trochu příliš klišé.“

Přešel k šatně a otevřel dveře. „Aspoň tady měl trochu lepší vkus. Moc hezká látka.“

„Hm, ale umřel ve spodkách. Tak to bývá.“

„Co s tímhle policie udělá?“

„S těmi šaty? Jestli nemá dědice nebo něco takového, tak se to věnuje do útulků.“

Zmáčkl tlačítko, které pohybovalo první řadou obleků, a bylo vidět druhou. „Žebráci budou teď vybraně oblečení.“

Nechal druhou řadu šatů odsunout a díval se na stěnu plnou bot napravo. Usmál se. „Tady to je.“

„A co?“

„Vydrž,“ řekl a přejížděl prstem po policích a pod nimi, „á, tak tady to je. Podívejme…“

Zmáčkl malou páčku. Spodní třetina polic se pomalu vyklopila. Přiklekl k otvoru. „Tak tady je ta skrýš, poručíku. Druhý sejf.“

To už mu dýchala za krk. „Můžeš to otevřít?“

„To byla rétorická otázka?“ zasmál se.

„Tak to kruci otevři.“

Vyndal si hračičku, kterou sebral Jamiemu z kapsy. „Vidíš, to je důvod, proč ty jsi policajtem, a já ne.“

„Protože se umíš dostat do sejfu?“

„Ne. To bych tě mohl naučit celkem rychle, i bez téhle věcičky. Proto, že jsem si myslel, že sem jdeš znovu zbytečně.“

„Ty si pořád ještě myslíš, že ztrácím čas.“

„Ano, ale našli jsme tvůj sejf.“ Displej na skeneru začal blikat, jak jím rychle projížděly číselné kombinace. Pak se zastavil. Sejf trochu zabručel a zámek klikl.

„Abrakadabra,“ prohlásil slavnostně Roarke a otevřel dvířka.

„Tak to se mi líbí.“ Skloněná vedle něho prohlížela úhledné svazky bankovek. „Takhle se mu podařilo tak dlouho zůstat mimo

radar. Žádné kredity, žádné bankovní převody. Jenom hotovost. A kartotéka disků.“

„A na závěr zlatý bod večera: jeho kapesní počítač, pravděpodobně neinfikovaný a plný zajímavých informací.“ Prohlásil vítězoslavně Roarke.

„Tak to uploadujeme, ať se na to můžeme podívat.“ Vyndala si záznamník.

„Co děláš?“

„Zanáším to do záznamu. Ať tě nevidím, že si něco z těch peněz nebo cetek strčíš do kapsy, chlapečku.“

„To mě uráží.“ Narovnal se a uhladil si košili. „Kdybych něco sebral, můžeš se vsadit, že bys to neviděla.“

Kapitola 18

Jakmile Eva dorazila do kanceláře, začala prohlížet disky. Disky označené jako FINANCE a ÚČETNICTVÍ odložila stranou, ty mohly počkat.

Kapesní počítač dala Roarkovi do laboratoře na testování a za chvíli už poslouchala záznamy z Greenova deníku.

Zmiňovaly se o klientech, ale vždy používal jenom jejich iniciály anebo přezdívky. Tlustoprd zaplatil, nebo GG žádala o prodloužení splatnosti. Dělal záznamy o nakupování, o klubech, o sexuálních dobrodružstvích. Všechny záznamy byly nahrávány pohrdavým a výsměšným tónem.

Greene nesnášel lidi, které obstarával.

A tak je vydíral, přemýšlela Eva. Tahal z nich peníze, až se nakonec stal jedním z nich. Bohatý, znuděný a zvrácený.

Dneska jsem si domů přivedl kočku s pěknou prdelí, poznamenal ten den, kdy se dal dohromady s Hannah Wadeovou. Už jsem ji pár dní sledoval. Chodí kolem klubů, najde si někoho a ukecá ho, aby ji dostal dovnitř. Dostane se většinou rovnou do soukromejch salonků. Když to má za sebou, tak tam zůstane a pozoruje cvrkot. Řekl jsem si, že jí dám šanci. Některý zákazníci by ochotně zaplatili dost slušnou cenu, aby si to s ní mohli rozdat. Ví, o co jde. Asi ji tady pár týdnů nechám, aby si trochu užila zaměstnaneckejch výhod a trochu si zvedla úroveň. Když se správně oblíkne, mohla by z fleku tvrdit, že je jí čtrnáct. HC se po nějakým novým mladým masíčku ptal. Tak teď nějaký mám.

„Prasák jeden," řekla Eva nahlas a pokračovala v poslouchání deníku z toho týdne. Dva dny po té, co si domů přivedl Wadeovou, se to projevilo.

Zasraná bolest hlavy, už mě bolí celej den. Úlet s tím nic neudělal. Mám nějaký schůzky, na který musím. Řekl jsem GG, aby do zítřka zaplatila včetně pokuty za zpoždění, nebo že její milovanej manžel dostane ode mě zásilku. To by mě zajímalo, jak by se mu líbilo vidět svoji ženušku, jak si to rozdává s bernardýnem? Kreténi. Jestli se mě pokusí dostat, tak jí ukážu, zač je toho loket!

Následující tři dny byly plné podobných záznamů. Záznamy byly čím dál tím vzteklejší, plné hrozeb, stěžování si a výrazů frustrace. Mluvil o bolestech hlavy a poprvé se zmínil i o krvácení z nosu.

Den před smrtí byl záznam plný vzlykotu a ran, jako by mlátil pěstí do zdi.

Snaží se mě dostat. Všichni se mě jenom snaží dostat. Ale já je dostanu dřív. Zabiju je! Zamknul jsem ji, zamknul jsem se před tou malou děvkou. Myslí si, že o ničem nevím. Pane Bože, moje hlava! Moje hlava. Něco mi dala do hlavy! Nesmí to vidět. Nikdo to nesmí vidět, Zůstanu tady. Tady je to bezpečný. Musím se vyspat. Sakra, potřebuju spát. Ať to táhne k čertu. Zamknu se před tím. Všechno musím pořádně zamknout. Nedostane, co je moje. Ta děvka zasraná.

Eva vyndala disk a šla pro kávu. Pak otevřela dveře na terasu a pořádně se nadechla čerstvého vzduchu.

Bylo jasně slyšet, jak Greenova infekce postupovala. Paranoia, zlost, strach. Symptomy se začaly projevovat krátce poté, co si přivedl Wadeovou, takže si myslel, že za to může ona.

Z určitého úhlu pohledu ji zabil v sebeobraně.

Vzala si kávu a šla ke stolu napsat si poznámky. A pak, nabuzená kofeinem, vystresovaná a unavená, začala prohlížet videa.

Bylo evidentní, jak se Greenovi podařilo dostat se finančně o tolik výš. Jeho videa byla nejen technicky velmi dobře udělaná, ale měla i zvláštní kreativní, jakoby divadelní atmosféru.

Tedy pokud jste měli rádi surový a perverzní způsob zábavy.

„Ještě na tom děláš?“ Roarke vešel a aniž by se podíval na obrazovku, pokračoval do kuchyně. „Dáš si skleničku vína?“

„Ano. Potřebuju se něčeho napít.“

„Poslal jsem ostatní pryč. Teď si pěkně dáš skleničku před spaním a pak ti…“

Odmlčel se a vrátil se s dvěma sklenicemi vína. To, co se dělo na obrazovce způsobilo, že ač byl celkem protřelý, vytřeštil na to oči. „Co to je? Malý medvěd?“

„Ne, řekla bych, že velký pes. Bernardýn… asi.“

Napil se vína a přistoupil blíž. „Myslím, že máš pravdu. Někdo by to měl nahlásit Ochraně zvířat nebo… no prostě těm, co se tím

zabývají. Ačkoli… hm… vypadá to, že si to docela užívá, jestli je tak velký… ježíšmarjá!“

„Dej sem to víno.“ Sebrala mu ho z ruky a zhluboka se napila. „Jsou lidi zvrácený a taky Zvrácený. Tohle je mimo moje chápání. Na to neexistuje slovo. Znáš tu ženskou, co si to s ním rozdává?“

„Za daných okolností je to dost těžké.“

„Greene jí v deníku říká GG. S fotkou z momentu, kdy po sobě maže máslo, aby byla pro miláčka kluzká, jsem zadala vyhledávání. Greta Gowanová, manželka Jamese Gowana. Tím myslím profesora Jamese Gowana z Univerzity NY. Je děkanem fakulty sociologie. Upjatý konzervativec a metodistický učitel. Vsadíš se, že k němu Clarissa Priceová chodila na přednášky?“

„Raději se proti mně nevsázej,“ prohlásil Roarke a proti své vůli zíral fascinovaně na to, co se dělo na obrazovce.

„Buď ho do Zastánců rekrutovala ona, nebo on ji. To asi spíš. To je jedno. Tady Greta je matkou dvou dětí – panečku, to je síla! Greta je předsedkyní několika dobročinných výborů, včetně klubu zahrádkářů. Řekla bych, že by mohli mít trochu problém s Gretinou náklonností k šelmám psovitým.“

„V Greenově kapesním počítači – mimochodem, ten je čistý – je záznam o tom, že GG mu šest dní před vraždou zaplatila šest tisíc dolarů.“

„To sedí s jeho deníkem. Tohle video se netočilo u něj,“ poznamenala Eva, „některé z těch, co jsem viděla, jsou odtamtud. Musel to natočit v druhé ložnici. Ty druhé jsou krotší. Gruppensex v kostýmech, bondáž, hraní rolí, a tak. V jednom z nich je mladá holka. Zkusila jsem ji najít v databázi. Ukázalo se, že taky utekla z domova. Greene věděl, jak je najít. Zkopírovat disk.“

Roarke zhluboka vydechl. „Co kdybychom si pro změnu pustili nějakou komedii?“

„Chci to dneska dodělat. Aspoň identifikaci lidí na videích.“

„A proč?“

„Abychom věděli, kdo jsou,“ uložila disk a vložila jiný, „a abychom zjistili, jestli existuje nějaká spojitost s ostatními případy.“

„Ty si opravdu myslíš, že teroristi zabíjejí všechny tyhle lidi, aby se zbavili vyděrače?“

„Ne, to ne, ale myslím si, že každou z těch obětí pečlivě vybrali, a co se Greena týče, jeho vyděračství v tom hrálo roli. Možná jenom nadstavbovou, ale bylo to součástí jejich motivu… Přehrát disk… Nemusíš se na to se mnou dívat.“

„Když to zvládneš ty, zvládnu to i já.“

„Zase doma,“ řekla Eva, rozeznávajíc ložnici v Greenově bytě. „Řekla bych, že připravil kamery před tím, než klient přišel, a pak je do konce ‚schůzky‘ ovládal na dálku. Pak udělal střih a zkopíroval disk. Ten potom dal klientovi a požadoval peníze. Takhle možná přišel o zákazníky, ale příjem si udržel. Žádné režijní náklady. Čistý zisk. Tady to je. Opona se zvedá.“

Z přilehlé koupelny vstoupila žena. Elegantní krasavice ve fantastických černých šatech s vlnitými studeně blonďatými vlasy, splývajícími na ramena. Na nohou měla sexy černé punčochy a boty na velevysokých podpatcích.

Na krku se jí třpytil diamantový náhrdelník a rty zářily rtěnkou v barvě krve.

„Vypadá povědomě,“ začala Eva, „to je zákaznice nebo štětka?“

„Chceš ji vyhledat v databázi?“

„Ještě to nechme chvíli hrát.“

Od venkovních dveří vstoupil muž. Byl do pasu nahý a nacpaný do upnutých černých kožených kalhot. Vlasy měl napomádované, sčesané z ostré, zajímavé tváře. Pod levou bradavkou měl tetování. Když Eva zastavila přehrávání a zvětšila detail, zjistila, že je to lebka.

Protáhl bičík mezi prsty.

„Roseanna.“ Vyslovil její jméno a ona zvedla ruku k diamantovému náhrdelníku.

„Jak ses sem dostal?“

„Hrají role,“ řekla Eva. „Vyhledáme je oba.“ Znovu zastavila disk, vybrala jejich tváře a začala vyhledávání.

„Evo?“

„Hm.“

„Podívej se na ni.“

„Dívám se. Její tvář jsem už viděla. Pokračovat v přehrávání.“

S úsměvem na tváři se Roarke naklonil nad stůl. „Podívej se líp.“

Eva zamračeně sledovala scénu. Muž uhodil ženu bičíkem. Ta se zachvěla. Otočila se, jako by chtěla utéct. Přitáhl ji zpátky. Dlouhý, mlaskavý polibek. Ruce.

Ruce.

Eva se najednou narovnala. „To není žena.“

Nepřítomně sledovala, jak polonahý muž strhává blondýně šaty do pasu. Pod nimi byla černá kožená šněrovačka. Přesto, že její prsa byla plná a bujná, Eva nepochybovala, že jsou součástí kostýmu.

Muž uštědřil partnerovi pár ran bičíkem přes zadek a záda a ten začal vzdychat, křičet a protestovat. Šaty spadly na zem.

„Na chlapa vypadá dost dobře,“ ocenila Eva nohy, jejichž délka a štíhlost byla zvýrazněná černými punčochami na klasických podvazcích a vysokými podpatky. Ale trochu moc veliká ramena a velké ruce. Pod širokým diamantovým náhrdelníkem viděla náznak ohryzku.

Představila si ho bez paruky, rudé rtěnky, očních stínů a snažila se vidět pod jeho ženské manýry. Tuhle tvář zná.

A když tvář, zarudlá vzrušením, zaplnila obrazovku, skoro jako by slyšela klapnutí ve vlastní hlavě, když jí došlo, na koho se dívá.

„Pro Boha!“

„Už víš, kdo to je? Já to ještě nemám. Skoro… Dej mi minutku.“ Když polonahý muž donutil svoji oběť na kolena a k tomu, aby se obnažila, Roarke se zamračil. „Nebo raději ne, tohle bych raději přetočil. No… no nic.“

Pak přišel další detailní záběr na tvář, tentokrát z jiného úhlu, na jasně modré oči plné chtíče, vzhlížející k násilníkovi.

„Aha. Jasně. Raději bych se nedíval na to, jak pan starosta vykouří toho v kůži.“

Otočil se a vzal Evinu tvář do rukou. „Máš skvělý čich. Nic jsme nedělali pro nic za nic. Budu si pamatovat, že ti mám v tomhle věřit.“

„Musím se dívat na ten zbytek.“

„Opravdu?“

„Když s tím budu zítra dělat, musím vědět, o co se jedná. Tady nejde o lecjakého transvestitu. Tohle vrhne starostu do sexuálního skandálu a hlavně doprostřed vyšetřování důležité vraždy.“

„Tak si tedy dám další drink.“ Vzal i její sklenici. „A ty taky.“

„To je fakt chytré,“ pokračovala později. „Greene má malou klientelu bohatých lidí s úchylnými choutkami. Z téhle exkluzivní skupiny si vybere užší kruh. Pár lidí, kteří využili jeho služeb, a kteří si nemůžou dovolit ani náznak skandálu. Vydírá je a částky, které vyžaduje, jsou vysoké, ale nikdy příliš vysoké, aby je tihle lidé byli schopní zaplatit. Kdyby měl tucet takových případů po pětadvaceti tisících měsíčně, tak má za rok…“

„Tři celé šest milionu navíc. Na nikoho netlačí víc, než dokáže unést, a žije v luxusu.“

„A podle jeho záznamů navíc jeho oběti zůstávají jeho klienty.“

„Pěkný kšeftík… Takže si myslíš, že starosta je v Zastáncích?“

„Nevím. Ale určitě se ho musím zeptat, ne?“

„Strkáš ruku do ohně, poručíku.“

„To je pravda.“ Stiskla si kořen nosu, aby ulevila začínající bolesti hlavy. „Musíme o tom oba vědět. Kdyby se něco o tomhle dostalo do médií, tak to bude katastrofa. Do háje, já jsem ho volila.“

„Kdyby dělal předvolební schůze v těchhle šatech, možná by získal víc hlasů. Moc mu to slušelo.“ Roarke se zakřenil, když se na něj podívala. „Je čas jít spát. Máme toho oba dost.“

„Když už takhle mluvíš o tom, jak jsou chlapi v černých šatech pohlední, tak jsi určitě nejen unavený.“

„Neřekl jsem, že je pohledný, jenom, že mu to sluší,“ opravil ji, „a ta poznámka patřila víc těm šatům než chlapovi v nich. Vůbec bych se nezlobil, kdyby sis na sebe vzala podobný korzet, boty s podpatky a podvazky.“

„Jasně.“ Zívla si a odešli do ložnice. „Na to si ještě počkáš.“

Za pět minut byla v posteli a za deset minut spala.

Nevěděla, kdy začala mít sny.

Bílá místnost, stříkance od krve. Viděla se, jak prochází kalužemi krve a boty jsou jí zmáčené.

Jako by cítila pach krve i ve spánku.

Dívka ležela tváří k zemi na bílém koberci. Ruce měla natažené, prsty roztažené, jako by po něčem sahala.

Ale nic tam nebylo.

Jenom nůž.

Ve snu se sklonila k zemi a vzala nůž za rukojeť.

V ruce cítila kluzkou, teplou slizkost.

Když se podívala na dívku, už to nebyla dívka, ale dítě. Pořezané, stočené do klubíčka. Její oči byly jako oči panenky a zíraly do prázdna.

Rozpomněla se. Vzpomněla si. Takové maličké dítě. Tolik krve na tak malé tělíčko. A muž, který to udělal, její otec, byl v rauši. Zeus. Dítě křičelo, řvalo a Eva běžela nahoru po schodech.

Pozdě. Přišla příliš pozdě, už dítě nezachránila. Otce zabila, ale o dítě přišla.

Nedokázala je zachránit. Jejich krev padla na její hlavu.

V ruce se jí třpytilo ostří nože.

Místnost už nebyla bílá. Byla malá a špinavá a studená. Strašně studená. Rudá barva krve byla nasvícená světlem zvenčí. Světlem, které padlo i na její ruce, její malé ruce držící zkrvavený nůž.

Když vstoupil, červené světlo se mu odrazilo od tváře, jako by to byl stín krve, která bude prolitá.

„Evo.“ Roarke si ji přivinul k sobě a i když se s ním prala, držel ji pevně. Po těle cítila mráz. Spíc plakala a jemu to rvalo srdce. „Evo, probuď se! Něco se ti zdálo. Byl to jenom sen.“ Přitiskl jí rty na čelo, na tvář. „Byl to jenom sen.“

„Zabít otce, zachránit dítě.“

„Ššš.“ Aby jí uklidnil, přejel jí jemně prsty po zádech, pod bílou košilí, ve které spala nejraději. „Jsem tu s tebou. Jsi v bezpečí.“

„Tolik krve!“

„Pane bože.“ Vzpřímil se s ní v náručí a ve tmě ji kolébal ze strany na stranu.

„Jsem v pořádku.“ Otočila se a svoji tvář mu zabořila do ramene. Nějakým zvláštním způsobem jí stačilo, aby cítila vůni jeho těla, a uklidnila se. „Promiň. Už jsem v pořádku.“

„Já ale ne. Ještě mě chvilku drž.“

Omotala paže okolo jeho pasu. „Něco kolem Hannah Wadeové…, způsob, jakým zemřela… Připomnělo mi to malou holčičku. Spíš dítě. Holčičku, kterou její otec rozřezal na cimprcampr. A já jsem tomu nezabránila. Přišla jsem moc pozdě."

„To si pamatuju. To bylo těsně předtím, než jsme se potkali, ne?"

„Její obraz mě pronásleduje ve snech. Přišla jsem pozdě, nemohla jsem jí už pomoct. Kdybychom se tenkrát nepotkali, myslím, že tohle by mě zlomilo. Ale pořád je to se mnou, Roarke. Další bubák ke všem těm ostatním."

„Ty si ji ale pamatuješ," dotkl se rty jemně jejích vlasů, „možná jsi jediná na celém světě, kdo si ji pamatuje."

Ráno vstala dost brzy na to, aby si stačila pořádně zacvičit a pak ještě zaplavat. Smyla ze sebe únavu, ale i jakousi kocovinu z noční můry.

A protože věděla, že Roarke na ni bude naléhat do té doby, než udělá, co chce, raději si rovnou sedla ke stolu v ložnici a začala jíst ovesnou kaši, kterou jí Roarke nechal přinést.

Ale podezřívavě se dívala na mléčnou tekutinu ve sklenici vedle kávy. „Co to je?"

„Proteinový nápoj."

„Proteinový nápoj nepotřebuju. Už do sebe soukám tu pitomou ovesnou kaši, to by mohlo stačit, ne?"

„Potřebuješ oboje." Pohladil Galahadovu hlavu a pak se začal soustředit na Evu a přestal si prohlížet finanční údaje, které jely po obrazovce. „To aspoň vybalancuje ty sušenky, které plánuješ k obědu. Moc dobře ses nevyspala, co?"

„Mám toho hodně. Jak to, že ty nemusíš proteinový nápoj?"

Nabral na vidličku kousek grapefruitu. „Nemám ho rád. Navíc já dneska se starostou nemusím mluvit."

„Jo. Musím se do toho dát."

„Řekl bych, že pro něj to bude ještě víc nepříjemný začátek dne než pro tebe. Dopij to, poručíku."

Mračila se, ale pila. Dokonce docela začínala přicházet na chuť tomu, co do toho nápoje rozmixovali. „Tyhle informace ještě nejsou

pro zbytek týmu. Musím to nejdřív říct Whitneymu a asi i Tibblovi. To bude fakt sranda.“

„Dneska bychom měli dokončit analýzu a identifikaci viru. Už jsme blízko.“

„Na to jsem taky myslela.“ Podívala se směrem k počítači. „Nechovala jsem se zrovna nenápadně a tiše jako myška. Teď už musí vědět, že máme několik dobrých stop. Je možné, že bychom ten virus měli v našem systému? Můžou nám ho sem nějak poslat?“

„Náš bezpečnostní systém je mnohem komplexnější než ty, co lidi běžně používají.“

Galahad se pomalu přiblížil ke stolu a k talířům. Roarke se na něj jen jednoduše chladně podíval. Kocour zvedl nohu a jakoby nic se začal olizovat. Jako by právě to měl celou dobu v plánu.

„Mimoto jsem udělal zvláštní opatření,“ pokračoval, „princip je založený na tom ochranném filtru, který jsme dali dohromady v laboratoři. Nemůžu ti sice dát stoprocentní záruku, ale pokud neupgradovali a nezměnili program, který používají, tak se do našeho systému dostat nemohou.“

„Zeptám se tě jinak. Pokud by se pokusili o infikování našeho systému, můžete dát dohromady něco, nějaký alarm, který by nás upozornil, a možná by nás to k nim mohlo dovést?“

„Poručíku, líbí se mi, jak myslíš. Už jsem na tom začal dělat. Do té doby, než budeme mít kompletní identifikaci viru, to nejde dost dobře udělat, ale tvoji kamarádi v laboratoři se snaží vymyslet nějaké kreativní řešení, Jamie je na takovéhle věci přímo stavěný. Řeknu ti, že kdyby se ten kluk nechtěl po tobě opičit a stát se policajtem, vydělal by svoji první miliardu dřív… řekněme dřív než já.“

„Kdybyste byli schopní sledovat jejich stopu tímhle způsobem, dělali byste to z infikovaného počítače?“ Všimla si výrazu jeho tváře. „Dobrá, dobrá, jsem pozadu za vaším mistrovským plánem. Když to dneska uděláte, možná se podívám po nějakých podvazcích.“

„A korzetu. A taky botách, jo?“

„Když najdete zdroj, tak mi můžeš boty vybrat sám.“

„Mně se tahle práce začíná docela líbit. A musíš mít ty boty na sobě celou dobu, co budeme…“

„Nepřežeň to, chlapečku.“ Vstala. „Tenhle hovor udělám z kanceláře.“

* * *

Zavřela za sebou dveře. Neznala Whitneyho rozvrh, ale předpokládala, že už je na cestě z Westchesteru. Zavolala mu na komunikátor do auta a řekla si, že jí není trapné hovor načasovat tak, aby ho nestihla doma a nemusela mluvit s jeho ženou.

„Whitney.“

„Pane, na případu jsme zjistili fakta, která si vyžadují vaši pozornost a řekla bych i pozornost náčelníka Tibbla.“

„O co jde?“

„Myslím, že by nebylo vhodné o tom mluvit po komunikátoru, veliteli, podle mého názoru se jedná o informace kategorie pět.“

Viděla, jak se jeho oči zúžily. Kategorie pět označovala informace, u kterých bylo nutné utajení pro veškerá média a zároveň byly v průběhu vyšetřování zcela nepřístupné.

„Jste doma?“

„Ano, pane. Můžu být na ředitelství tak za…“

„Ne. Náčelník je blíž k vám než k ředitelství. A v tuhle chvíli jsem na tom stejně. Spojím se s ním a dám vám do půl hodiny vědět.“

„Ano, pane.“

„Byl váš tým seznámen s těmito fakty?“

„Ne, pane. Jenom odborný konzultant, který se mnou pracoval, když jsem tyto nové skutečnosti zjistila.“

„Dobře. Ať to tak zatím zůstane. Konec.“

Jakmile Evina obrazovka ztemněla, ozvalo se hlasité zaklepání a do místnosti vtrhla Nadine.

„Krucinál, Nadine, když zavřu dveře, tak k tomu mám důvod a chci, aby zůstaly zavřené. Nemám na média ani náladu, ani čas. Běž pryč.“

„Ne tak rychle, poručíku.“ Zavřela za sebou dveře, přešla místnost a podala Evě disk. „Stálo mě dost energie ti tohle sehnat a nechci, aby kdokoli věděl, že to máš ode mě.“

„Proč? Co to je?“

„Proč? Protože by si lidé mohli myslet, že to s přátelstvím mezi policií a médii trochu přeháníme. Domnívám se, že moji nadřízení by to tak brali. Co to je? Nahrávka, kterou jsme koupili po rychlém a živém jednání od jednoho turisty. Turisty, který točil ze vzduchotramvaje právě když na terasu vyběhl Nick Greene. Přesně v devět to bude v televizi. Chtěla jsem, abys o tom věděla.“

„Váš kanál bude pouštět nahrávku toho, jak se ten člověk zabíjí?“

„Neříkám, že s tím souhlasím, ani že s tím nesouhlasím. Tohle se dostane ven v devět a bude to velké. Co ti řeknu, ale jenom tobě, je to, že nesouhlasím s tím, že to půjde v televizi, aniž bychom o tom informovali policii. Tahle nahrávka nezmění nic na výsledcích vyšetřování, ale nelíbí se mi, že by to mohlo motivovat větší podpora pro Zastánce. Takže ti to dávám, abyste si mohli připravit reakci.“

„Viděla jsi to?“ zeptala se Eva.

„Projela jsem to po cestě sem. Je to hrozné a Greene tam vypadá jako nějaká příšera. Bude jednoduché se na to dívat a říct si: Zaplať pánbůh, že je mrtvý.“

„Dej mi jméno toho turisty.“

„To nemůžu.“ Projela si netrpělivě dlouhé vlasy. „Dallasová, i kdybych ho znala, tak ti ho nemůžu říct. Zdroj informací je zdroj informací.“

„Je to tvůj příspěvek?“

„Ne.“

„Takže to není tvůj zdroj.“

Nadine zavrtěla hlavou. „Můžu si dovolit jít jenom na určitou hranici stejně jako ty. Jestli se domníváš, že tenhle turista byl nastrčený, tak ti říkám, že si nedovedu představit, jak by to zařídili. Ale podívám se na to. Slibuju, že kdybych zjistila, že to smrdí, tak se ozvu.“

Eva spokojeně přikývla. „Ještě mi řekni jedno. Kolik za to zaplatili?“

„Dallasová…“

„Samozřejmě neoficiálně. Nadine… jsem zvědavá.“

„Milion za dvacet vteřin záznamu.“

„To je hezká výhra v loterii. Vím, že tohle jsi nemusela dělat. Budu si to pamatovat.“

„Takže to mám u tebe.“

„Nerada někomu něco dlužím. V následujících pár dnech se něco proflákne,“ řekla po krátké odmlce. „Nesnaž se mě vyptávat. Nemůžu ti vůbec nic říct. Až se to prošetří a odtajní, dám ti výlučný rozhovor.“

„Do hodiny po té, co to praskne.“

„To ti nemůžu slíbit. Jak nejrychleji to půjde.“

„To zní fér. Už musím letět. Nikdy jsem tu nebyla.“

Když se za ní zavřely dveře, Eva vložila nový disk do počítače a zadala přehrávání.

Uviděla Greenovu terasu, jak se otevřely dveře. Vyšel rychle, celý od krve. Obraz se zachvěl, jak ten, kdo natáčel, zareagoval na to, co vidí skrze hledáček. Ale byl natolik duchapřítomný, že ho napadlo zaostřit.

Je to pravda, vypadá jako nějaká zrůda, říkala si Eva. Z prstů i z vlasů mu doslova kapala krev. Ústa měl dokořán, vytřeštěné oči s popraskanými žilkami vypadaly jako oči démona. Sekal nožem kolem sebe do vzduchu a mlátil se pěstí do hlavy. Přebíhal z jednoho konce terasy na druhý a mlátil kolem sebe, jako by chtěl rozehnat hejno komárů. Pak sevřel nůž oběma rukama a zaklonil hlavu. A pak se bodnul do prsou.

„Do prdele.“ Jamie stál ve dveřích Roarkovy pracovny. Měl spadlou čelist a zíral na to, co se odehrávalo na Evině obrazovce.

„Krucinál. Stop. Dveře byly zavřené.“

„Pardon. Roarke mi řekl, abych… pro něco mě poslal a já jsem se chtěl zeptat… to je jedno.“ Nadechl se a otřel si pusu hřbetem ruky. „To je ten chlap ze včerejška, že jo? Ta vražda.“

„Máš být v laborce, ne?“

„Patřím k tomuhle týmu.“ Prohlásil a zvedl bradu. „Můj dědeček byl policajt a já budu taky policajtem. Krev už jsem viděl. Taky jsem zabil člověka.“

„Buď zticha!“ utrhla se na něj a šla zavřít dveře. „V oficiálním hlášení, které jsem podepsala, stojí, že Alban byl zabit, když

odporoval zatčení. Jestli mě chceš potopit, Jamie, tak vykřikuj, že jsi ho zabil.“

„Nechci nic takového způsobit.“ Něco z toho, co k ní cítil, jakási láska, kterou se snažil pečlivě zakrýt puberťáckým chováním, se najednou objevilo v jeho tváři. „Nikdy vám nic zlýho neprovedu, Dallasová.“

Protože to viděla, ustoupila od něj dřív, než to pro něj začalo být nepříjemné. „Dobře.“

„Tohle je mezi námi. Vím, že jste mě včera nepozvala na brífink a dovedu si představit proč. Myslíte si, že bych něco takového neměl vidět.“ Kývl hlavou směrem k obrazovce. „Ten novej, Trueheart, ten je tak o kolik, o tři roky starší než já? Možná čtyři? To přeci není takovej rozdíl.“

„Jenže on je v uniformě.“

„Já budu taky.“

Studovala jeho tvář. Něco v jeho očích se tvářilo zpola jako policajt. „Jo, budeš. Podívej, nechci tím říct, že by ses o sebe nedovedl postarat. Kolem nás je ale spousta hroznejch věcí. Když jich uvidíš příliš a příliš brzy, může tě to dostat ještě dřív, než začneš.“

„Už jsem toho viděl dost.“

„A je toho ještě spousta a ještě spousta věcí mnohem horších. Až budeš na Akademii, až dostaneš uniformu, tak toho uvidíš mnohem víc. Nic ti neuteče.“

„Dobrá.“

„A teď vypadni. Mám schůzku. Soukromou. Ať sem nikdo nechodí.“

„Jasně.“ Usmál se a vypadal strašně mladě. „Trueheart po vás jede.“

„Vypadni.“

Jak se začal smát, vystrčila ho ze dveří a zavřela je. Šla zpátky ke stolu, okopírovala si disk a další kopii udělala pro velitele. Pak si chtěla všechno srovnat v hlavě.

Když se ozvalo klepání na dveře, nadechla se a otevřela dveře dvěma nejvýše postaveným policistům v New Yorku.

Kapitola 19

„V průběhu vyšetřování případu Greene – Wadeová jsem zjistila, že Greenovy přiznané příjmy neodpovídají jeho životnímu stylu.“ Začala Eva. „I když jsem brala v úvahu nepřiznané příjmy z nelegálního obchodu s drogami a prostitucí, jeho nákupy minulý rok daleko překračovaly jeho výnosy.“

„Předpokládala jste, že má ještě další zdroj příjmů,“ doplnil Whitney.

„Ano, pane. V průběhu prvotní prohlídky jeho bytu…“

„Poručíku,“ Tibble zvedl ruku, aby ji zastavil, „máte nějaký důvod nám to všechno vysvětlovat zdlouhavě?“

„Domnívám se, že to, co jsem zjistila o tomto případu, vyžaduje důkladné vysvětlení.“

„Dobře. Ale formalitami se zbytečně zdržovat nemusíte. Řekněte nám to na rovinu.“

„Ano, pane. Při prvním ohledání místa činu jsme našli sejf, ve kterém nebylo dost hotovosti, na kterou jsme usuzovali podle třech obchodních transakcí, které byly vidět na záznamech bezpečnostních kamer. Greene vůbec nevycházel z bytu, takže nemohl peníze nikam uložit. Obecně platil téměř výhradně v hotovosti. Nepředpokládala jsem, že by byl ochoten peníze svěřit puberťačce, kterou našel v klubu. Nevěřil by jí, že ty peníze uloží do sejfu nebo na účet na cizí jméno. Takže bylo jasné, že musel mít doma nějakou další skrýš, stejně tak, jako bylo jasné, že měl nějaký další zdroj příjmů. Vzhledem k jeho klientele jsem považovala vydírání za logické řešení.“

„Předpokládala jste, že toto vydírání mělo něco společného se Zastánci?“ zeptal se jí Tibble.

„Nestačí, abych ty případy spojila, vyšetřovala je jen na této rovině. Musím vyšetřovat oba případy zvlášť, jinak by se mi mohlo stát, že mi uniknou detaily.“

„Vzhledem k tomu, že jsme teď tady, předpokládám, že vám detaily neunikly.“

„V doprovodu našeho odborného konzultanta jsem se vrátila do Greenova bytu. Našli jsme druhý sejf. To, co jsme našli, jsem zanesla

do záznamů, a když jsem si důkazy prohlédla, přidala jsem do zprávy detailní popis důkazů. V sejfu bylo osm set šedesát pět tisíc dolarů v hotovosti, kód bankovní schránky u Security National Bank na 88. ulici, pět disků s daty a dvanáct videodisků.“

Ukázala na stůl. „Obsah sejfu je zanesený do zprávy a zpráva zapečetěná stejně tak jako moje zpráva o konfiskaci důkazů.“

„Vzhledem k tomu, jak jste opatrná, bude obsah schránky pěkně výbušný, co, Dallasová?“

Její oči se setkaly s Whitneyovými. „To tedy je. Na datových discích jsou jeho finanční záznamy. Byl pečlivý. Jsou tam také záznamy z jeho deníku. V těch je dobře vidět pokračující infekce a její čím dál silnější symptomy. Od bolesti, přes paranoiu až po vztek a zmatenost.“

„A co videodisky?“ zeptal se Tibble. „Šlo o vydírání?“

„Ano, pane. Podle nahrávek jsem identifikovala několik lidí. Nemám pochyby o tom, že tihle lidé nevěděli, že je někdo nahrává, protože šlo o velmi násilné scény. Některé nahrávky byly pořízeny na zatím neznámém místě, některé v Greenově hostinském pokoji. Ukazují několik velmi prominentních osob při velmi kompromitujících, nelegálních i ponižujících sexuálních aktivitách. Mezi těmito osobami je soudce trestního soudu, manželka univerzitního profesora a význačného příznivce Konzervativní strany, u kterého se domnívám, že můžu dokázat jeho spojení s Clarissou Priceovou, známá mediální osobnost a také starosta New Yorku.“

„Pane Bože.“ Tibble pár sekund jenom zíral a pak si přitiskl prsty na spánky. „Starostovu identifikaci jste si dobře ověřili?“

„Ano, pane. Poznala jsem ho a ověřila jsem si jeho identitu počítačem podle záběru v záznamu.“

„To je teda pěkný průser.“ Spustil ruce podél těla. „No dobrá. Ten idiot manželce zahnul a někdo to nahrál.“

„Pane, je to závažnější než běžná nevěra.“

„Tak už to ksakru vysypte, Dallasová,“ vložil se do toho netrpělivě Whitney, „jsme přeci všichni dospělí, ne?“

„Je oblečený v ženských šatech a rozdává si to s mužem. Včetně toho, že šlo o trochu SM a… orální uspokojení.“

„Čím dál tím líp.“ Tibble se opřel, jako by byl unavený a potřeboval si odpočinout, položil si hlavu na polštáře na pohovce a zíral do stropu. „Starosta Peachtree je transvestita vydíraný překupníkem a pasákem, který je mrtvý, a jehož vražda je spojená s teroristickou organizací, která má na svědomí už sedm vražd.“

„Dalo by se to tak shrnout,“ souhlasila Eva.

„Když se to dostane do médií…“ Zavrtěl hlavou a zvedl se. Přešel k oknu. „Tak jako tak, má svoji kariéru za sebou. Ani jeho velmi schopný Chang ho z těchhle sraček nevyseká. I bez toho je město v pěkném průšvihu. Prozatím to musíme držet v tajnosti.“

„Potřebuji ho vyslechnout, náčelníku, a stejně tak ostatní, které jsme na videu identifikovali.“

Tibble se podíval přes rameno a studoval její tvář. „Myslíte si, že Peachtree má něco společného se Zastánci? Starosta, který na své vlastní město pošle teroristickou organizaci? Možná není příliš soudný v soukromém životě, ale snad není tak stupidní, aby si takhle nasral do bot?“

Proč ne? ptala se Eva. Když používá pasáka, aby mu zařídil naplnění jeho sexuálních fantazií, tak je dost stupidní na cokoli. „Dokud ho nevyslechnu, tak to nebude jasné.“

„To ho chcete zatáhnout do vyšetřování vysoce exponované vraždy jen proto, že měl na sobě pitomou podprsenku?“

Cítila, jak z ní uniká trpělivost jako ze starého balónku. „Pane, mně je úplně jedno, jestli se ve svém volném čase převleče za pasačku a svádí svoje stádo, nebo ne. Ale jenom potud, pokud ho tahle věc nespojí s mým vyšetřováním. Podle mých úvah je do Zastánců zapojená skupina vlivných lidí. Když jsem požádala o odtajnění spisů nezletilých spojených s vyšetřováním vraždy, moje žádost byla zablokována, a přesto, že jsem vznesla rozumné námitky, zůstávají mi složky nepřístupné. Stejně tak tomu je i u dalších složek na Úřadu pro sociální péči. To zpomaluje moje vyšetřování.“

„U Dukesových jste tato opatření dokázala obejít.“

Nadechla se. „Ano, pane. Našla jsem způsob, jak to udělat. A budu v tom pokračovat. Už sedm lidí, včetně jednoho policisty, přišlo o život. Najdu si způsob do té doby, než zjistím, o co tady jde,

a spravedlnosti bude učiněno zadost. Starosta je podezřelý v mém případu. Ať se vám to líbí, nebo ne.“

„Náčelníku Tibble.“ Whitney se zvedl, ale odolal pokušení si mezi ně stoupnout, jako by byl jejich rozhodčím při boxu. „Poručík Dallasová má pravdu.“

Tibblův rozhořčený pohled se přesunul z Evy na Whitneyho. „Copak si myslíte, že to nevím? Proboha, Jacku, já svoji práci dělal dřív, než přišla na svět. Vím, že má pravdu. Ale taky vím, že až to praskne, tak se z toho budeme vyhrabávat měsíce. Terorista a transvestita. Ježíši Kriste! Dokážete si představit, co z toho udělají novináři?“

„Média mě nezajímají.“

Tibble se na Evu otočil. „Pokud to chcete dotáhnout dál, tak by měly. Kdybyste dala víc na image, už byste měla dávno vyšší hodnost. Ale učinila jste jistá rozhodnutí, která zabránila tomu, abyste byla nejmladší ženskou kapitánkou u newyorské policie v historii.“

„Harry.“

Tibble odmávl Whitneyho tichou námitku a znovu se od nich odvrátil. „Omlouvám se. Šokovala jste mě. Pracuji se starostou…, ne, že bychom byli zrovna přátelé, ale jsme k sobě přátelští, řekněme. Znám jeho rodinu. Měl jsem za to, že ho znám. Dal bych si kávu. Černou, bez cukru. Prosím vás.“

Eva nic neřekla, nebyla si jistá, jak by to znělo. Odešla raději do kuchyně a zatímco se v ní emoce praly s tím, co ji naučili, naprogramovala AutoChefa.

Kapitánskou hodnost si můžou strčit někam.

Vrátila se do pracovny. Tibble byl zase obrácený k oknu, a tak postavila jeho kávu na stůl a Whitneymu podala druhý šálek.

„Dáváte mi rozkaz, abych ignorovala skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu vyšetřování, a nesledovala stopy, které vedou ke starostovi Peachtreemu?“

„Nepochybuji, že pokud bych takový rozkaz vydal, poručíku,“ začal Tibble čelem stále k oknu, „neuposlechla byste mého rozkazu anebo mi hodila svůj odznak do tváře. Vzhledem k tomu, že vidím, že jste natolik rozhořčena, abyste si vybrala to druhé, omlouvám se

vám ještě jednou. Neměl jsem právo tuhle záležitost brát osobně, ani si na vás vybíjet svoje rozhořčení. Ale řeknu vám jedno, Dallasová: Ať se mi to líbí, nebo ne, pravda není černobílá. A čím výš šplháte, tím tmavší jsou odstíny pravdy, se kterými musíte žít.“

„Jsem si vědomá toho, jak je situace komplikovaná, i toho, jak nepříjemná je vaše pozice, náčelníku.“

„Ale přesto si myslíte, že to jsou kecy.“ Na jeho tváři se objevil výraz, který po dlouhá léta strašil policisty i kriminálníky. Přešel ke stolu a napil se kávy. „A do značné míry máte pravdu, poručíku. Ne, nedávám vám rozkaz, abyste ignorovala stopy vedoucí ke starostovi.“

Zamyšleně se posadil za stůl. „Jenom vás žádám, abyste s výslechem počkala, až si se starostou promluvím sám. Veškeré informace, které v tom rozhovoru budou mít spojitost s vaším vyšetřováním, vám budou postoupeny. Nejde tady jenom o starostu jako o člověka, ale o jeho pozici. Jeho pozice si vyžaduje respekt a ochranu. Doufám, že mi jste ochotná věřit, že dokážu oddělit člověka od jeho úřadu a tak vést jeho předběžný výslech osobně.“

„Samozřejmě, pane. Jak mám zacházet s ostatními lidmi identifikovanými na nahrávkách?“

„Diskrétně. Potřebuji kopie disků, vaše poznámky a zprávy.“

„Mám to pro vás připravené.“

Vzal si pouzdro s materiály, které mu nabídla. „Jacku, vypadá to, že náš den začne pornem.“

„Můj včerejší den tak skončil,“ řekla Eva a Tibbla to rozesmálo.

„Naše práce není nikdy nudná, co?“

„Kolik toho můžu říct svému týmu?“

„Důvěra je vzájemná záležitost. To musím nechat na vašem uvážení.“ Vstal. „Jestli je do tohohle Peachtree zamotaný, tak ho dostaneme. Na to máte moje slovo.“ Podal jí ruku.

„Dostaneme je všechny, pane. Na to vám dám zase slovo já.“

Když odešli, Eva si do pracovny zavolala Peabodyovou.

„Sedněte si,“ přikázala jí a stejně, jako to předtím udělal Tibble, zaujala velitelskou pozici za stolem. „Vyšly najevo nové skutečnosti, které ovlivní průběh vyšetřování. Zatím vám nemůžu sdělit žádné

podrobnosti, ale odpoledne potřebuju, abyste mě doprovodila k několika důvěrným výslechům. Dokud vám to výslovně nepovolím, nesmíte se o ničem zmínit svým kolegům.“

„Vy jim nechcete nic říct?“

„Zatím ne. Tohle jsou informace kategorie pět. Veškeré záznamy, o jejichž pořízení vás požádám, budou zapečetěné.“

Peabodyová nevznesla jedinou z desítky otázek, které už měla na jazyku. „Rozkaz.“

„Než začneme další kolo výslechů, zajdeme se ještě podívat za Dukesem. Musíme na něj trochu zatlačit. A myslím, že den uzavřeme dalším kolečkem s Priceovou a Dwierem. Představuji si tyhle dva výslechy jako stojánky na knihy po stranách.“

„Má to, co je mezi stojánky, něco společného s naším vyšetřováním?“

„Samozřejmě. Všechno souvisí se vším. Řeknu vám, co můžu, po cestě k Dukesovým.“

„Vydírání,“ řekla Peabodyová, když zastavily na prvním semaforu, „Greene měl prsty ve spoustě hnusných věcí.“

„Pěkně výnosných věcí. Tahle věc mu vynesla odhadem tak tři miliony ročně.“

„Myslíte si, že ho Zastánci nakazili kvůli vydírání?“

„Určitě. Podívejte na ty ostatní. Všichni nějak zneužívali děti. Greene sice v té oblasti zprostředkovával nějaké obchody, ale většina jeho klientů a zaměstnanců byli dospělí.“

„Říkala jste, že očekáváte, že Zastánci rozšíří svoje pole působnosti.“

„To je pravda. Ale ne takhle rychle. Je tady ještě dost neřádů Fitzhughova ražení na to, aby je zaměstnali. Greene se pohyboval na samé hranici. Řekla bych, že někdo nebo možná několik lidí, měl zájem Greena odstranit. Zbavit se dalšího hajzla určitě hrálo roli, ale zbavit se vyděrače a rizika, že na ně něco praskne, byl přeci jen rozhodující důvod. Ale bylo to stupidní. Chyba. Zabít vyděrače dřív, než se zbavil stop, které vedou k němu.“

„Můžete mi říct, jestli byl Dukes na seznamu vydíranejch?“

„Ne, ale ví o tom, jak infekce funguje. Ví, kdo bude infikovaný a kdy. Myslím, že je jedním ze základních členů. Musíme s ním pořádně zatřást a dostat z něj něco. Nebo z jeho ženy. Ta bude mluvit spíš."

„Myslíte, že by to na něj mohla prásknout?"

„Možná, když se bude dostatečně bát. Nehraje v tom žádnou roli, ale zná Dukese. Jeho rozvrh, jeho zvyky. Jak jinak by mu mohla přizpůsobit celou domácnost? A když si on bude myslet, že na ni tlačíme moc, možná vylítne. Je to vztekloun."

Eva sháněla místo na parkování a pak přešla na červenou na druhou stranu ulice k domu Dukesových. Prvně si všimla povadlých květin před domem. „Nejsou tady."

Peabodyová se podívala tam, kam se dívala Eva. „Možná je zapomněla zalít."

„Ne, ta by nezapomněla. To je určitě jedna z jejích každodenních povinností. Do háje. Krucinál." Stejně zazvonila a čekala. Pak zazvonila znovu.

„Na oknech jsou záclony a nábytek tam taky je." Peabodyová hlásila, když se natáhla a koukala dovnitř.

„To by tady nechali a zmizeli ve spěchu. Zmizeli určitě do čtyřiadvaceti hodin potom, co jsme tu byly."

Začala chodit po ulici a klepat na dveře sousedů. Ukázala svůj odznak bělovlasé paní v růžové teplákové soupravě. „Něco se stalo? Nějaká nehoda? Můj manžel…"

„Ne, madam. Nic se nestalo. Nerada vás ruším, ale hledám jedny vaše sousedy. Dukesovy. Neotevírají mi."

„Dukesovi." Plácla se po hlavě, jako by chtěla probudit myšlenky. „Nejsem si jistá jestli…, ale ano. Ano… Viděla jsem o tom případu něco v televizi. A vy jste ta policistka, kterou chtěli žalovat, že?"

„K žádnému právnímu sporu zatím nedošlo. Nevíte, kde jsou?"

„Panečku, to tedy nevím. Moc hezká mladá paní. Vždycky v pondělí a ve čtvrtek ji vidím, jak jde nakupovat. V devět třicet. Člověk si podle ní může řídit hodinky. Ale teď, když o tom přemýšlím… nevím, kdy jsem ji viděla naposled… Přišli o svého staršího syna, že? Přestěhovali se sem teprve před dvěma lety. Nikdy

jsem toho o nich moc nevěděla. Moc se se sousedy nebavili. Někteří lidé o to prostě nestojí. Víte, je hrozné ztratit dítě.“

„Ano, madam.“

„Vídávám jeho, jak přichází a odchází. Ale nevypadá na moc hodného člověka. V neděli vždycky chodívají spolu, celá rodina. Přesně v deset. Asi do kostela, podle toho, jak jsou oblečení. Toho chlapce nikdy nebylo vidět venku, že by si hrál s ostatními dětmi. Nikdy jsem také neviděla, aby k nim domů nějaké dítě šlo.“

Povzdechla si a zírala přes ulici. „Asi ho drželi zkrátka, aby se mu taky něco nestalo. Počkejte, tady je Nita, moje partnerka, se kterou běhám.“

Začala divoce mávat na ženu, která vyšla z domu přesně přes ulici a měla na sobě bleděmodrou teplákovou soupravu.

„Nitě nic neujde,“ řekla potichu, „zeptejte se jí.“

„Už tě dostali?“ řekla vesele Nita, když k nim přišla. „Měli byste ji zavřít, strážníku, Sally je pěkně mazaná.“

„O tom, kdo je mazaný, si můžeme popovídat později,“ řekla Sally, „ptají se na Dukesovy.“

„Před dvěma dny odjeli někam na výlet. Naložili auto plné kufrů a jeli. Paní Dukesová nevypadala nadšeně, plakala. To bylo… počkejte. Ve středu. Středa ráno, dost brzy. Zalévala jsem záhony, když nakládali.“

„Nevšimla jste si, že by je předtím někdo navštívil?“

„Vy,“ odpověděla s úsměvem Nita. „Den předtím. Podle toho, co jsem pak viděla v televizi, tak jste panu veliteli pěkně zvedla mandle.“

„Nito!“

„Ale nech toho, Sally. Neměla jsem toho chlapa ráda a nebojím se to říct.“

Mávla rukou a postavila se, jako by očekávala příjemnou sousedskou konverzaci. „Měla jsem starého kokršpaněla, Frankieho. Vloni umřel. Pár měsíců předtím jsem s ním šla na procházku. Tak jako každý den, dvakrát denně. Zastavila jsem se na chvíli před Dukesovými a povídala si se sousedkou, která byla na procházce. No a když jsem se nedívala, starý Frankie si mezitím ulevil na kraji jejich trávníku.“

Vzdychla hlasitě. „Starý dobrý Frankie. Já bych to po něm bývala uklidila. Uklízela jsem po něm pečlivě celých šestnáct let. Ale pan velitel přišel a dal se slyšet, že to ohlásí. A pustil se do mě tak, že by si člověk myslel, že v životě neviděl psí hovno na ulici. Tak jsem se nedala. Od nikoho si nenechám nic líbit.“

Pořád ještě naštvaně vydechla. „Prásknul dveřmi, já jsem to sebrala, vzala Frankieho a šli jsme domů. Za pár minut mi u dveří zvoní policajt. Byla to mladá holka, taková vystrašená a říká, že Dukesovi si stěžovali. Co byste tomu řekli? Důkaz už jsem spláchla a nic z toho nebylo. Ta policajtka jenom chtěla, abych věděla, že Dukes vidí rudě, ale že ho uklidnila, ale že by bylo asi lepší, kdybych se od něj i se psem držela dál.“

„A to byla jediná příležitost, při které jste se setkali?“

„Od té doby jsem s ním nepromluvila jediné slovo. A on se mnou taky ne.“

„Přišli o kluka,“ připomněla jí Sally. „To s člověkem zamává. Může být zatrpklý.“

„Ten byl kyselý, už když se narodil.“

Eva udělala první tři výslechy lidí z Greenova seznamu u nich doma nebo v jejich kanceláři. V každém případě šlo o jinou úroveň zapírání, rozhořčení, ponížení a prosby o diskrétnost.

V případě soudkyně Věry Archerové šlo o pouhé akceptování faktů.

„Dala bych přednost tomu, kdybychom mohly v této konverzaci pokračovat bez přítomnosti vaší asistentky, poručíku.“

„Peabodyová, počkejte na mě venku.“

Archerová složila ruce na stůl. Její kancelář byla obrazem její osobnosti – efektivně zorganizovaná. Byla to vysoká, trochu upjatě přitažlivá, štíhlá třiašedesátnice s krátkými, tmavými vlasy. Byla známá svými rychlými a důslednými rozhodnutími, proti kterým bylo jen málokdy podáno odvolání.

Na divadýlko si v soudní síni nepotrpěla.

Zato v soukromí ho měla ráda, říkala si Eva. Na videu měla na sobě růžové plesové šaty a předváděla celkem zajímavý striptýz pro

dvojici svalnatých mužů. Byla to jen předehra k velmi gymnastickým hrátkám ve třech.

„Když jsem slyšela, že Nick Greene je mrtvý, čekala jsem, že někdo přijde. Do mého soukromého života nikomu nic není. Neporušila jsem žádný zákon, mimo nějakého upjatého morálního."

„Přesto jste Nickovi Greenovi platila sedm a půl tisíce dolarů měsíčně."

„To je pravda. Ani to ale není nelegální. A když to kategorizujeme jako vydírání, pak se on dopouštěl trestného činu na mně, protože mě nutil platit. Nebudu vám vysvětlovat nic o tom, co jste na disku viděla, ani moji motivaci. Mám právo na soukromí."

„To máte, paní soudkyně. Taky jste za něj pořádně zaplatila. Obsah toho disku a informace o vašich platbách jsou teď ale součástí vyšetřování vraždy."

Pohled Archerové se nezměnil. „Pro mě bylo výhodnější, když byl naživu. Zaplatit mu jsem si mohla dovolit mnohem jednodušeji než exposé v tisku a ostudu mému postavení a manželovi. Manželovi jsem celou situaci odhalila skoro před rokem. Pokud to považujete za nutné, můžete si to ověřit, ale trvám na tom, že to je soukromá záležitost. Ještě vám řeknu, že jsme se dohodli, že budeme s platbami pokračovat."

„Jste si vědomá okolností smrti Nicka Greena?"

„Ano, jsem."

„Respektuji váš nárok na soukromí, ale vyšetřování teroristické skupiny, která je zodpovědná za Greenovu smrt a smrt dalších šesti lidí, je důležitější."

„A jakým způsobem vám ve vašem vyšetřování může pomoci zveřejnění obsahu toho disku? Role soudkyně vyžaduje plný respekt. Vy vyšetřujete a zatýkáte, ale je na soudech, aby uzavřely cyklus spravedlnosti. A jak toho budu schopná, když budu lidem pro smích?"

„Udělám, co bude v mých silách, abych chránila vaše soukromí. Řekněte mi, jak se stalo, že jste začala využívat Greenových služeb?"

Archerová pevně sevřela rty, takže z nich byla vidět jenom pevná linka. „Doslechla jsem se o něm od známého. Přišlo mi to neškodné a ačkoli jeho obchody se pohybovaly na hranici legálnosti,

využila jsem jeho nabídku. Byla to příležitost odreagovat se od stresu z práce. Použila jsem ho tak jednou za měsíc po dobu několika měsíců. Pak mi dal disk a vysvětlil mi podmínky plateb a důsledky, pokud nezaplatím. Všechno to znělo rozumně, jako by to byla obchodní smlouva.“

„Muselo vás to pořádně rozzlobit.“

„Ano, to ano. Připadala jsem si jako blázen. Ženu, které je šedesát, z toho čtrnáct let soudkyní, by nemělo být tak lehké takhle oblafnout. Platila jsem mu, protože jsem vždycky platila za vlastní hloupost, a přestala jsem využívat jeho služeb.“

„Bála jste se, že vás přesto odhalí?“

Soudkyně naklonila hlavu a předstírala překvapení. „A připraví se o nevelký, ale stabilní měsíční příjem? Ne.“

„Zvýšil někdy požadovanou částku nebo tím vyhrožoval?“

„Ne, svým způsobem to byl dobrý obchodník. Když krvácíte příliš rychle a intenzivně, vykrvácíte.“

Archerová zvedla ruce – byl to jediný pohyb navíc za celý výslech. „Vlastně mi ani ty platby nevadily. Připomínaly mi, že jsem jenom člověk. Což byl i prvotní důvod, proč jsem používala jeho služby. Potřebovala jsem si připomenout, že tomu tak je. Už jste si zjistili moje profesionální a osobní údaje?“

„Ano, paní soudkyně. Předběžný přehled.“

„Sloužila jsem spravedlnosti a sloužila jsem jí dobře. To je z mých referencí zjevné. Nemám v úmyslu jít do důchodu.“ Podívala se na malou televizní obrazovku, pověšenou na stěně. „Dnes ráno jsem viděla zprávu na pětasedmdesátém kanálu. Vybrali mu strašlivou a bolestivou smrt. Byl to vyděrač a vydělával na hříchu, na lidských slabostech. Přesto si nezasloužil takhle zemřít. Ani to dítě, co bylo s ním.“

Podívala se znovu na Evu, přímo do očí. „Myslíte si, že jsem součástí teroristické skupiny, která se ohání morálními pravidly? Poručíku, ti zosobňují vše, co nenávidím, a boji proti tomu jsem zasvětila svůj život. Jsou to zbabělci se siláckými řečmi, kteří si hrají na Boha. Jsem ochotná nevyužít práva na právního zástupce a podrobit se zkoušce detektorem lži. Mojí podmínkou je, že bude proveden jediným licencovaným technikem pod slibem mlčenlivosti

a až mě výsledky testu osvobodí z podezření, že bude záznam testu i tento disk utajněn.“

„Přijímám vaše podmínky a zařídím test. Požádám doktorku Mirovou osobně, aby se toho ujala.“

„Dr. Mirová je přijatelná.“

„Věřím, že tímto se ukončí vaše účast v mém vyšetřování, paní soudkyně.“

„Děkuji.“

„Můžu se vás zeptat na něco jiného spojeného s vyšetřováním?“

„Ano.“

„Požádala jsem o povolení k přístupu k zapečetěným složkám nezletilých obětí, které mají s tímto případem přímou souvislost. Sociální péče zařídila dočasný soudní zákaz, který mi přístup k těmto a příbuzným materiálům zakazuje. Státní zástupce se do této věci vložil, ale zákaz trvá.“

„Tajné materiály, zvláště pokud se jedná o nezletilé, jsou velmi citlivé.“

„Stejně tak jako vraždy a terorizmus. A stejně tak zabraňování úřednímu výkonu v důležitém případu vražd. Nemáme moc času, a přesto mi zabraňují v přístupu k něčemu tak podstatnému, k něčemu, co mi může pomoct. Nejde mi o to, abych materiály zpřístupnila veřejnosti, potřebuju, aby k nim měl přístup jen vyšetřovatel, který má důvodné podezření, že jsou spojené s vraždou. Kdybyste měla tento případ před sebou, jaké by bylo vaše rozhodnutí?“

Archerová se napřímila. „Vaše důvodné podezření je opravdu důvodné? Upřímně, poručíku.“

„Ano. Bezpochybně. Soudní zákaz tvrdí, že materiály musí být drženy v tajnosti, aby se zabránilo dalšímu poškození nezletilých a kvůli zachování jejich soukromí. Státní návladní tvrdí, že vyšetřování vraždy má přednost a že obsah materiálů by byl zpřístupněn pouze vyšetřujícímu týmu.“

„Pokud je situace takto jednoznačná, u mého soudu byste dostala povolení k přístupu. Kdo podepsal původní utajení?“

„Soudce Matthews.“

„A on pak trval na udržení v tajnosti?“

„Ne, paní soudkyně. Případ byl postoupen soudci Lincolnovi.“

„Lincoln, aha. Zkusím něco zjistit.“

Eva odešla od soudu s Peabodyovou po boku a na chvíli jen zůstala stát. „Jestli ta není čistá, tak jsem ztratila veškerý svůj šestý smysl.“

„Půjdeme dál po těch lidech na seznamu?“

„Ano, půjdeme. A prověřte soudce Lincolna.“

„Další soudce? Do háje.“

„Ten není na Greenově seznamu. Je na seznamu Archerové. Je dobrá,“ řekla Eva, zatímco si sedaly do auta, „ale ne tak dobrá. Když jsem jí řekla, kdo je na tom případu s utajněnými materiály, bylo jí vidět něco ve tváři.“

Mračila se a zvedla pípající komunikátor. „Dallasová.“

„Bar O’Maylley,“ řekl Dwier rychle, „za dvacet minut. Přijďte sama.“

„U Modré veverky,“ odpověděla Eva, protože stála o výhodu domácí půdy, „za patnáct.“ Položila to.

Kapitola 20

Eva nechodila k Modré veverce tak často jako dřív. Byl to podnik s lehce zapomenutelnou atmosférou, jídlem i obsluhou. Během dne se tam scházeli štamgasti a občas se tam zatoulalo i pár lidí z ulice, kteří hledali něco levného k jídlu a kteří doufali, že si užijí trochu zábavy.

Večer tam bylo nacpáno lidmi, kteří se o tu zábavu postarali a kteří byli natolik odvážní nebo natolik pitomí, že riskovali pití toho, co v podobných podnicích vydávali za alkohol.

Hudba hrála nahlas, stoly byly mrňavé a jen málokdy čisté a ve vzduchu byly silně cítit alkohol a vyčpělý Úlet.

Eva měla pro ten bar zvláštní slabost a byla spokojená, když zjistila, že se od posledně nic nezměnilo.

V jistou dobu tady Mavis zpívala a tančila v nepopsatelných kostýmech. Vyřvávala svoje písně na přecpaný taneční parket, kde jí překvapivě bylo docela i rozumět.

Eva přemýšlela o Mavis a ptala se sama sebe, co s ní to nastávající mateřství udělá. Jestli se usadí.

Ani náhodou.

„Sedněte si ke stolu naproti," přikázala Eva Peabodyové. „Dejte si něco k jídlu, jestli to chcete risknout."

„Ty jejich sójový hranolky nejsou úplně špatný. Asi si je dám."

Eva si vybrala stůl v rohu a zasunula se na lavici. Řekla si, že Peabodyová má pravdu, ty hranolky se daly jíst a zasloužily si druhou šanci.

Zadala objednávku v jídelním lístku a rozhodla se, že víc raději riskovat nebude a kafe si neobjedná. Dala si vodu v láhvi. Je zazátkovaná, ale klidně je možné, že ji někde v kuchyni plní do flašek a spuntují oslizlí chlápkové s chlupatýma rukama.

Když nebylo po Dwierovi ani vidu ani slechu, vytáhla komunikátor a zavolala Feeneymu. „Co je nového?"

„Už to skoro máme." Na čele mu bylo vidět trochu potu a vlasy měl rozcuchané. „Ještě pár hodin a je to. Na čem děláš ty?"

„Na obědě. U Modré veverky."

„A, odvrácená strana měsíce…"

„No jo, znáš mě. Mám sraz s Dwierem, musí tu každou chvíli být. Myslím, že se chce dohodnout.“

„Já mu ukážu, dohodnout se,“ Feeney odfrknul. „Můžeš mi říct, co tu dneska ráno dělala ta panská návštěva?“

„Nemůžu, budeš si muset počkat. Není mi to příjemné, Feeney, ale musíš mít trpělivost.“

„Chytla jsi velkou rybu, co, děvenko? Nic si ze mě nedělej,“ dodal, „jenom si pamatuj, že některý velký ryby dost koušou.“

„Dávám si bacha. Právě dorazil Dwier. Zatím.“ Strčila si komunikátor do kapsy a čekala, až se Dwier usadí. „Řekl jsem, abyste přišla sama. Ať zmizí ta policajtka naproti, nebo jsme domluvili.“

„Ta policajtka se potřebuje najíst. Jestli chcete mluvit, tak mluvte. Jestli se vám to nelíbí, je to váš problém.“ Natáhla se po láhvi vody, která vypadla ze servírovacího otvoru na stole. „Kafe bych si být váma nedávala,“ řekla konverzačním tónem, „jestli je vám život milý.“

Posadil se na židli naproti ní. Nepřekvapilo ji, že si objednal lahvové pivo.

„Řekla vám vaše přítelkyně o naší včerejší konverzaci?“

„Clarissa je dáma a zaslouží si váš respekt. To lidem, jako jste vy ale asi nic neříká, že ne?“

„Lidi, jako jsem já jsou schopní poznat špatného policajta, spiklence, vraha a fanatika.“ Sledovala jeho reakci, zatímco se napila vody. „A je mi jedno, jak si obhajují, co dělají.“

„Necháte ji na pokoji. Varuju vás!“

Naklonila se k němu. „To má být výhrůžka, Dwiere? Chcete mi tím naznačit, že pokud budu pokračovat ve vyšetřování, které mě vede ke Clarisse Priceové, tak mi způsobíte újmu na zdraví?“

„Co? Vy máte na sobě odposlouchávání?“

„Ne, to nemám. Chci jenom mít zcela jasno o tom, co tím chcete říct. Abych vás zbytečně nevykopala po tomhle ušmudlaném parketu ze dveří až přes ulici jenom proto, že jsem vám špatně rozuměla.“

„Vy si myslíte, že jste pěkně tvrdá, co? Všichni od vražd jsou vždycky tak nafoukaný. Přijďte pěkně na chvíli na ulici, hrabejte se v bordelu, abyste mohli sebrat, co zbylo z nějakýho usmrkanýho

puberťáka, nebo se podívejte pěkně zblízka na zvratky dítěte, který se předávkovalo Úletem, co mu prodal nějakej grázl na školním hřišti… Uvidíme, jak dlouho to vydržíte.“

Měla pro něj pochopení, někde hluboko v ní byl soucit s policajtem, který toho viděl už příliš. Ale existovala určitá hranice a ta se dá posunout jen tak daleko, než rupne.

„Tak proto jste se do tohohle nechal zatáhnout, Dwiere? Už jste nedokázal dělat krok za krokem, tak jak se má, když jste viděl, že někdy k cíli prostě nedojdete? Proto jste se rozhodl stát se soudcem, porotou i popravčím?“

Její hranolky vyjely na stůl, ale ona je ignorovala. Po pár sekundách vypadlo z otvoru jeho pivo. Sebral ho a otevřel s násilností člověka, který chce někomu zakroutit krkem.

„Nechte Clarissu na pokoji.“

„Opakujete se. Řekněte mi něco nového.“

Dvakrát si hluboce loknul z láhve. „Neříkám, že vám mám co říct. Ale kdybych měl, potřebuju dohodu.“

„Bez faktů žádná dohoda nebude.“

„Nesnažte se mě doběhnout.“ Utrhl se na ni a ona k němu ztrácela sympatie.

Nebyl to policajt, který se pod nátlakem zlomí. Naopak. Pod nátlakem se ještě víc nafoukne až k prasknutí… plný arogance a nároku na pravdu.

„Jsem policajt a vím, jak to chodí. Kdybych měl k sérii nedávných vražd co říct, vyžadoval bych imunitu pro sebe i pro Clarissu.“

„Imunitu?“ řekla, vybrala si jeden hranolek a zamyšleně si ho prohlížela. „Vy po mně chcete, abych smazala sedm vražd, z toho jednoho policajta… a nechala vás a vaši dámu plavat? A jak byste si představoval, že bych to dokázala, Dwiere?“

„Vy to dokážete. Máte moc.“

„Zeptám se vás takhle, Dwiere,“ začala a vyklopila na hranolky skoro celou slánku, potřebovaly to, „proč bych měla svoji moc používat na to, abych vás z tohohle průšvihu vysekala?“

„Chcete je dostat. Lidi jako vy moc dobře znám. To je pro vás ze všeho nejdůležitější. Abyste měla vysoký procento uzavřenejch případů. Doufáte, že vám za to dají další metál.“

„Nemáte ani ponětí, co jsem zač.“ Mluvila hlubokým a nebezpečně znějícím hlasem. „Chcete si něco představovat? Tak si představte tohle: Šestnáctiletá holka rozřezaná na cáry, její krev po zdech a po zemi, jak se snažila uniknout chlapovi, který se zbláznil, protože se někdo rozhodl, že by měl umřít. Ta holka se jmenovala Hannah Wadeová. Bylo to jenom hloupé dítě se špatným přístupem, které se dostalo na špatné místo ve špatnou dobu. Stejně jako Kevin Halloway. Mladý, rovný policajt, který jen dělal svoji práci. Jak tomuhle říkají ti vaši kumpáni, kteří mačkají tlačítka na dálkovém ovládání? Přijatelné ztráty?“

„Clarisse je špatně z toho, co se stalo té holce. Snažila se jí pomoct. Vůbec nespala.“

Eva cítila, jak se jí zvedá žaludek, a tak se raději napila. „Lítost nad tím, co jste spoluzavinili, vám může u soudu pomoct. Možná vás ti lidi klamali. Chtěli jste jenom chránit ty děti.“

„Jo.“ Napil se a objednal si další láhev. „Tohle by mohlo pomoct nám získat imunitu. A fakt, že jestli víme něco podstatného, jsme ochotní to dobrovolně říct.“

Fuj, myslela si a obličej měla naprosto nečitelný. „Víte dobře, že imunitu vám zaručit nemůžu. To není moje rozhodnutí. Jenom o ni můžu požádat.“

„Ale můžete na to tlačit. Máte svý páky.“

Na chvíli se od něj otočila, protože věděla, že když se s ním zkusí dohodnout, bude jí špatně. Připomněla si, že to je v zájmu dobra. Někdy prostě spravedlnost nemůže vyřešit všechno.

„Dobře. Budu se snažit o imunitu, ale odejdete od policie a Priceová svou práci taky vzdá.“

„To nemůžete…“

„Držte hubu, Dwiere! Držte hubu a dobře poslouchejte, protože lepší návrh než tenhle už nedostanete. A rozhodněte se hned. Zasadím se o vaši imunitu. Vysvětlím soudci, že vaše informace byly klíčové k rozřešení případu. Pokud to tak ale není, tak na celou věc zapomeňte. Vy a Priceová nepůjdete sedět, ale vy požádáte o odchod

ze služby a Priceová taky. Jestli dostanete důchod, nebo ne, je na státním návladním a na vašich nadřízených. To není na mně. Ale do lochu nepůjdete.“

Odstrčila svůj talíř. „Když tenhle návrh odmítnete, tak vám slibuju, že vás budu honit tak dlouho, vás oba, dokud vás nedostanu za mříže. A půjde o několikanásobnou žalobu. Spoluvina k vraždě prvního stupně, a nezapomeňte, že jde o vraždu policajta. Když se do toho pořádně opřu, budete oba sedět do konce života. Udělám si z toho koníčka.“

Oči se mu leskly kombinací alkoholu, vzteku a strachu. A k Evině překvapení i urážkou.

„Mám za sebou šestnáct let služby. Šestnáct let…“

„A před sebou máte pět minut na rozmyšlenou.“ Zvedla se od stolu. „Až se vrátím, buďte připravený mi říct, co chci slyšet, anebo zmizte.“

Když přecházela přes bar, Peabodyová se začala zvedat. Eva jen zavrtěla hlavou a pokračovala v chůzi.

Zapadla tam, čemu tady říkali záchod. Pět úzkých toalet a mělká umyvadla. Otočila kohoutkem a opláchla si tvář studenou vodou. A znovu. A ještě jednou, dokud nedokázala zchladit vztek a pocit hnusu.

Zvedla ještě mokrý obličej a podívala se na sebe do flekatého zrcadla. Sedm lidí je mrtvých, říkala si. Sedm. A ona pomůže lidem, kteří to spoluzavinili, aby mohla zastavit ty ostatní.

Je tohle cena za to, že se postaví za Kevina Hallowaye a Hannah Wadeovou?

Tibble tomu říkal stíny spravedlnosti. A ona se těmi stíny cítila pošpiněná.

Utřela si obličej a vyndala komunikátor.

„Veliteli, potřebuju imunitu pro Thomase Dwiera a Clarissu Priceovou.“

Když se vrátila ke stolu, Dwier seděl tam, kde ho opustila, a načínal třetí pivo. Ptala se sama sebe, kdy asi utopil svoje svědomí.

„Tak mluvte.“

„Potřebuju záruky.“

„Řekla jsem vám, že to je jednorázová nabídka. Opakovat se nebudu. Mluvte, anebo zmizte.“

„Chci, abyste chápala, že jsme udělali, co bylo potřeba udělat. Honíte se, abyste vyčistili město od grázlů a dostali je do chládku, a než řeknete švec, jsou tam, kde byli předtím. Tenhle systém je na ně příliš měkký. Slizký a zazobaný právníci vám cpou všechny ty kecy o porušování lidských práv a nemůžete pořádně dělat ani svou práci.“

„O vaši přednášku nestojím. Chci fakta. Kdo vede Zastánce?“

„Řeknu vám to tak, jak chci já.“ Otřel si pusu hřbetem ruky a nahrbil se nad stůl. „Clarissa a já jsme se sblížili. Ona zasvětila svůj život pomoci dětem, aby nakonec viděla, jak jich půlku nebo i víc nechal systém na holičkách. Párkrát jsme si někam vyrazili, nejdřív si jen tak pokecat, ale pak to začalo bejt vážnější. Potom, co se stalo tomu klukovi Dukesových, to už chtěla zabalit. To ji vážně dostalo. Vzala si pár týdnů dovolený, aby se rozhodla, co bude dělat dál. A… pak za ní přišel Don.“

„Don? To jako Donald Dukes?“

„No jasně. Bylo toho na ni tehdy fakt moc. Řekl jí o skupině, která se snaží najít lepší řešení tohohle problému. Tajný skupině.“

„Zastánci?“

„Zastánci čistoty, přesně tak. Řekl jí, že se tam schází spousta lidí jako on a jako ona. Lidi, kterým záleží na spravedlnosti. Pozval ji na schůzku.“

„Kam?“

„Do sklepa v kostele. V centru. Kostel Spasitele.“

„Sklep v kostele?“ Nebylo jí jasné, proč by ji zrovna tohle mělo urážet. Nikdy nechodila do kostela. Ale stejně to v ní někde hluboko vyvolalo odpor.

„To je jedno z míst, kde se scházíme. Místo se mění. Někdy jsme v kostele, někdy ve škole. Na první schůzku šla s Donem. Teda s Dukesem. Pomohlo jí to. Dostala se z deprese. Pomohlo jí to, aby se sebrala. Příště jsem šel s ní. Dává to smysl,“ utvrzoval se, „jejich program prostě dává smysl. Když chcete mít čistý město, musíte odvézt odpadky. Ale policajti i soudy jsou svázaný. Nikdo už nerespektuje zákon, protože zákon nefunguje. Zákon je na hovno a vy to víte.“

Podívala se mu do tváře zčervenalé pivem a pocitem spravedlivého rozhořčení. Vždycky nefunguje, myslela si. Například teď ho nemůžu dostat za mříže.

„Kdo vede schůze?“

„Je to demokracie,“ řekl jí Dwier se stopou pýchy v hlase. „Všichni máme právo na názor, Dukes je jedním ze zakladatelů. Jsou tam policajti, doktoři, soudci, vědci, duchovní. Lidi, který přemýšlej.“

„Jména.“

Sklonil hlavu a přejížděl si chladnou lahví po čele. „Používáme jenom křestní jména. Ale některý jsem poznal, některý jsem si zjistil. Potřeboval jsem vědět, s kým do toho jdu. S první verzí programu jsme měli problémy. Možná jsme to uspěchali. Programátoři si mysleli, že až to proběhne, budou moct z počítače virus vymazat, ale něco se v tom podělalo. Dělají na tom ve dne v noci. Udělali jsme pro Hallowaye sbírku. Přispějeme jeho jménem do Fondu rodin pozůstalých.“

„To Hallowayovým určitě pomůže, Dwiere. Ta jména!“

„Vy si myslíte, že je jednoduchý donášet?“ Praštil vztekle lahví o stůl. „Vy si myslíte, že je jednoduchý prásknout lidi, se kterýma jsem dělal?“

„Je to těžší než zabít? Je lehčí hodit do klobouku pár drobných pro rodinu mrtvého policajta, protože se něco podělalo? Nechce se mi poslouchat vaše fňukání, Dwiere, ani nic o vaší loajalitě. Chci jména. Buď vy nebo oni. Když mi nedáte jména, moje nabídka neplatí.“

„Děvko!“

„Jo. To si pište. Donald Dukes. Co jeho žena?“

„Ne. Držel ji od toho. Nerad dělá s ženskýma.“

„Ale Clarissu chtěl.“

„Řekl bych, že na něho tlačili, aby ji přivedl, protože se znali.“ Dwier škubl ramenem. „Matthew Sawyer, doktor z Kennedy Memorial, chytrej chlap, velký zvíře. Keith Burns, počítačovej génius. Dělal s Dukesem na tom viru. Byl kmotrem Donova kluka. Stanford Quillens, další doktor. Soudce Lincoln, Angie a Ray

Andersenovi – jejich kluk byl taky znásilněnej. Zase Fitzhugh. Angie má konzultantskou firmu v centru.“

Pokračoval v odříkávání jmen. Eva je nahrávala. Objednal si další pivo. Ještě nebyl moc opilý, došlo jí. Vypil čtyři piva ani ne za hodinu a nic. Takže je na to zvyklý.

Další doktoři, policajti, tajemnice městského úřadu, programátoři, bývalé sociální pracovnice a páter.

„To jsou všichni, o kterých vím já a mám je potvrzené. Clarissa má možná ještě pár dalších.“

„A co peníze na fungování?“

„Každej dá, co může. Dobrovolníci.“ Zase nasál z lahve. „Některý lidi jsou bohatý a štědrý, když něčemu věří. Máme silnou politickou podporu. Kdyby nedošlo k těm chybám, mohli jsme expandovat.“

„Kdo vás politicky podporuje?“

„Starosta. Peachtree. Nechodí na schůze, ale pomáhá s prohlášeníma a věnuje peníze. Řekl bych, že do toho dostal Lincolna a Sawyera a taky Dukese.“

„Chcete mi tvrdit, že tahle věc je organizovaná z úřadu starosty?“

„Řekl bych, že jo. Peachtree chce reformu a pořádnou reformu mu nikdy neschválí. Tak si našel jinou cestu. Podle mě je to hrdina.“

To, co se jí dralo na jazyk, si nechala po sebe a potlačila další vlnu nevolnosti. „Jak si vybíráte cíle?“

„Každej může skupině přednést jméno. Pak se hlasuje.“

„Kdo je ještě na seznamu?“

„Máme už jenom jednoho infikovanýho. Rozhodli jsme se, že zbytek odložíme až vyřešíme ty problémy. Dru Gellerová. Vlastní několik nočních klubů, dodává klientům mladý masíčko. Většinou někde nabere holku, co utekla z domova, a nacpe ji Erotikou. Je na řadě za deset hodin.“

„Jak víte, kdy k tomu dojde?“

„To je technická záležitost. Tomu nerozumím. Ale vím, že můžeme zjistit, kdy používají infikovaný počítače. Dali dohromady nějaký simulace, který jim pak řeknou, kdy bude po všem.“

„Kdy je další schůze?“

Dwier zavřel oči. „Dneska. V osm. V kostele v centru.“

„Kde jsou Dukesovi?“

Zavrtěl hlavou. „Na bezpečným místě v Albany. Mám jim pomoct s relokací. Don pořád ještě dělá na programu. On, Burns a pár dalších lidí. Za pár dní to bude v perfektním stavu. Jsou o tom přesvědčený. Nikdo z nás nečekal, že ta holka bude u Greena. Jak to proboha může někdo vědět? Ale když se to tak veme, byla stejná jako Greene. Dostala, co si zasloužila. Byla to děvka…“

Jednu mu vrazila. Než si stačila uvědomit, že se její ruka zvedá k ráně, že ji dostal vztek, než si toho stačil všimnout v jejích očích a uhnout, už ji měl. Klubem štěkla ostrá rána. Pár lidí se na ně podívalo, ale brzy se zase otočili a starali se o své.

Eva se zvedla. „Zůstaňte, kde jste, Peabodyová! A vy jdete do vazby. Svoje historky můžete vyprávět žalobci. Priceovou teď taky zatýkají.“

„Co to má do prdele znamenat?“

„Držte hubu. Dostanete tu svoji posranou imunitu. Ale teď jdete do vazby. A zůstanete v ní, dokud nesebereme zbytek té vaší arogantní bandy. Venku je policejní auto a někdo od státního žalobce. Thomasi Dwiere, jste zatčen. Odevzdejte svůj odznak a zbraň. Teď hned,“ řekla výhružně a dala mu ruku na paži, „anebo vás sejmu tak, jak bych to nejradši udělala, místo abych poslouchala pravidla, kterými tak pohrdáte.“

„Lidi ví, že máme pravdu.“ Položil zbraň na stůl a hodil vedle ní odznak. „Díky nám nehyzdí tohle město čtyři nestvůry.“

Vzala odznak a zbraň a zvedla ho na nohy. „Na světě je mnoho různých druhů zrůd, Dwiere. Do té kategorie vy ale nepatříte. Vy jste jenom krysa. Děláte policajtům ostudu.“

Když byl Dwier v autě, nasedla Eva do svého. Položila si čelo na volant.

„Jste OK, Dallasová?“

„Ne. To teda nejsem.“ Vytáhla z kapsy Dwierovu zbraň a odznak. „Zabezpečte to. Už je nechci ani vidět. Zařídila jsem mu imunitu. Dostal se z toho. Možná, že kdybych na něj pořádně tlačila u výslechu, podepsal by přiznání i bez dohody o imunitě. Ale radši

jsem se s ním dohodla, protože jsem si nebyla jistá, že by se přiznal, a neměla jsem čas to zjišťovat.“

„Kdyby si žalobce nemyslel, že to je nutný, tak by vám tu imunitu neslíbil.“

„Když chci celý koláč, není tak hrozné vzdát se jednoho kousku. Tak to viděl žalobce. A Dwier s tím počítal. Kéž bych ho tak mohla dostat… Sežeňte mi adresu na Dru Gellerovou. Bude v naší databázi.“

Vytáhla komunikátor. Potřebovala zavolat veliteli a poradit se s ním o dalších krocích.

Trvalo hodinu, než se jí to podařilo nastavit tak, jak chtěla. Čas byl vzácný, ale nechtěla dnes ztratit dalšího policistu. Dnes ne.

„Nemáme ponětí, v jakém je stavu,“ připomněla Eva krizové jednotce, jejíž členy si sama osobně vybrala. „Předpokládejme, že je agresivní a ozbrojená. Tři muži u dveří a tři pod okny. Dovnitř se musíme dostat rychle. Rychle ji zajistíme a dopravíme do nemocnice. Nesmíte na ni používat standardní omračovací zbraň, ani minimální výboj. Je pravděpodobné, že infekce postoupila tak daleko, že by to způsobilo smrt. Použijeme jenom trankvilizéry. Nic jiného.“

Ukázala na plány bytu na obrazovce. „Měli jste šanci seznámit se s tím, jak to tam vypadá. Víme, že tam oběť je. Nevíme kde přesně, ale s největší pravděpodobností v ložnici, tady. Celou dobu musíte být na příjmu. Až ji zajistíme, bude okamžitě předána týmu paramediků a za doprovodu dvou z nás ji převezete na určené místo, kde na ni už čekají lékaři.“

Možná se jim podaří ji zachránit, říkala si Eva, když se blížila ke dveřím bytu Gellerové. A možná se to nepodaří. Jestli mluvil Dwier pravdu, tak máme ještě necelých osm hodin. Morris tvrdí, že po počáteční infikaci je už změna v mozku nevratná.

Kvůli ženě, která je dost pravděpodobně už stejně mrtvá, riskuje život šesti policistů, své asistentky i svůj.

Vytáhla svou uspávači zbraň a kývla na tým, aby odemkli dveře. „Dveře odemčeny,“ řekla potichu do komunikátoru, „čekejte na můj povel.“

Pomalu otevřela. Ucítila pach zkaženého jídla a moči. Světla byla zhasnutá a závěsy zatažené. Pokoj vypadal jako jeskyně a taky to tam tak páchlo.

Pokynula Peabodyové, aby spolu s dalším policistou šli dovnitř. Ona vešla rychle a při zemi po pravé straně. „Obývák čistý."

Pak to uslyšela. Jakési vrčení. Zvuk, jaký by vydával pes nakažený vzteklinou zahnaný do kouta. „Postupuju do hlavní ložnice. Zůstaňte u oken."

Stoupla si bokem ke dveřím, přikývla a vyrazila je.

Dru Gellerová byla zády ke stěně. Neměla na sobě nic víc než kalhotky. Na prsou, podrápaných vlastními nehty, měla krev. Krev jí tekla i z nosu, po zkřivených rtech a zubech a kapala jí z brady.

Tohle všechno zaznamenala Eva během vteřiny. Také si všimla nůžek, které držela v ruce.

Nůžky najednou vyletěly jako šíp z luku. Eva se otočila a vystřelila trankvilizér. Zasáhl Gellerovou do levého prsu. „Teď! Honem, střelte ji znovu." Křičela, zatímco se Gellerová po ní vrhla.

Druhý zásah dostala do břicha, ale přesto na Evu skočila jako divoká kočka a zaryla do ní zuby a nehty. Viděla její vytřeštěné oči a cítila, jak jí na obličej kape krev. Zasažená do ramene třetím trankvilizérem, Gellerová zařvala jako zvíře.

Jako by zhasla. Najednou byla úplně bezvládná.

Trvalo to jen pár vteřin. Několik pohybů a její bezduché tělo bylo zabezpečené.

„Vezměte ji k paramedikům, ať ji okamžitě převezou," přikázala Eva. „Tak hýbněte sebou!"

„Máme tu zraněnou!"

„Cože?" Eva se otočila a postavila, utírajíc si krev z obličeje.

A uviděla Peabodyovou, ležící na zemi s nůžkami zabodnutými hluboko do ramene.

„Ale ne. Krucinál, to ne!" Jedním pohybem byla u ní na kolenou, a aniž by o tom přemýšlela, přejela Peabodyové rukou po bledé tváři.

„Uhnula jsem vlevo a měla jsem uhnout vpravo," dostala ze sebe. Otočila hlavu a tupě zírala na třpytící se nůžky. „Není to moc vážný, že ne?"

„Ne, nic to není. Sežeňte paramedika. Okamžitě!“

Eva si sundala sako, připravená zastavit krvácení, kdyby bylo potřeba.

„Vyndejte je. Jo? Prosím.“ Peabodyová chytla Evu pevně za ruku. „Dělá se mi z toho blbě, když ze mě takhle trčí.“

„Raději ne, za chvilinku tu bude paramedik. Ten se o vás postará.“

„Kdyby mě vzaly o pár cenťáků výš, neprůstřelná vesta by je odrazila. To je náhodička, co? Fakt to pěkně bolí. Je mi zima. To je šok, co? Ze jo, Dallasová? Nebo umírám?“

„Ne. Neumíráte.“ Jednomu z týmu sebrala zmačkaný přehoz na postel. „Nemám čas školit novou asistentku.“

Eva se otočila a viděla vcházet paramedika. „Udělejte něco!“ nakázala mu.

Ignoroval ji a změřil Peabodyové tlak a pulz. „Dobře. Jak se jmenujete, strážníku?“

„Peabodyová. jmenuju se Peabodyová. Už byste ze mě mohl laskavě vytáhnout ty blbý nůžky?“

„Jasně. Ale nejdřív vám něco dám.“

„Dejte mi toho hodně. Dallasová má ráda bolest, já ne.“ Usmál se na ni a vytáhl injekci.

„Krvácí,“ utrhla se na něj Eva, „to ji necháte klidně vykrvácet?“

„Udržujte tlak na ráně,“ řekl mírně. „Toho saka je škoda, vypadá to na pěkný materiál. Vytáhnu předmět z rány, Peabodyová, teď, na tři, ano?“

„Jedna, dvě, tři.“

Paramedik se podíval Evě přímo do očí a dal jí očima pokyn, aby Peabodyovou pevně držela.

Eva jako by ten šok z ostří řezajícího sval v rameni Peabodyové cítila sama v sobě. Cítila ho ve škubnutí těla své asistentky. Její prsty zalila čerstvá krev, teplá a mokrá. A pak ji mírně odstrčili, zatímco paramedik ošetřoval ránu. Za dvacet minut už přecházela sem a tam po čekárně ambulance. Doktora, který ji vykázal z operačního sálu, málem sejmula. Neudělala to jenom proto, že věděla, že musí být při vědomí, aby mohl Peabodyovou operovat.

McNab vběhl kulhavě do místnosti a Roarke v závěsu za ním. „Kde je? Co s ní dělají? Je to zlé?“

„Je na sále a zašívají ji. Tak, jak jsem vám to řekla, McNabe. Má v rameni hlubokou ránu, ale nebyla zasažena žádná velká tepna. Mělo by se to obejít bez následků. Vyčistí ránu, dají jí infuzi krve a tekutin a zašijou to. A pak ji pravděpodobně pošlou domů.“

Viděla, jak zírá na její ruce. Nestačila si z nich smýt krev. Vynadala si a strčila je do kapes. „Na kterém sále?“

„B. Za rohem doleva.“

Odběhl a Eva si mnula rukama tvář. „Nemůžu tady jenom takhle čekat,“ řekla a šla směrem ke dveřím.

„Je to vážnější, než jsi řekla McNabovi?“ zeptal se Roarke. „Ne, myslím, že ne. Paramedik vypadal jako že ví, co dělá. Říkal, že na to, aby to ošetřil na místě, to je příliš složité, ale není důvod se bát. Ztratila dost krve.“ Zírala na své vlastní ruce.

„Vypadá to, že ty taky.“ Přejel jí prsty jemně po čelisti tam, kde ji Gellerová poškrábala.

„To nic není. Krucinál, nic to není.“ Otočila se od něj a nakopla pneumatiku sanitky zaparkované před vchodem. „Můžu za to já.“

„Copak není policajtka? A dospělá?“

„O to nejde. O to krucinál nejde!“ otočila se prudce zpět. „Vzala jsem tam s sebou šest policajtů. Bylo to moje rozhodnutí, moje operace. A já jsem se těm nůžkám vyhnula, když je po mně Gellerová hodila.“

Oči měla zalité slzami a hlas se jí zajíkal. Vzal ji za ramena. „A Peabodyová nebyla tak rychlá. A to má být tvoje chyba?“

„Nejde o to, čí to byla chyba. Je to o zodpovědnosti a správnosti rozhodnutí. Vzala jsem ji tam, vzala jsem je tam, abych zajistila a pokusila se zachránit ženu, která už byla pravděpodobně stejně mrtvá. Riskovala jsem jejich životy pro pochybnou šanci na to, že tahle ženská, která prodává mladé prostitutky, bude žít. To je tedy pěkná ironie. Mám Peabodyovou na svědomí kvůli ženské, která pase malé holky.“

Popadla ho za košili. „A proč?“ dožadovala se. „K čemu to všechno je?“

„Poručíku.“

Když slyšela McNabův hlas, trhla sebou a otočila se.

Nikdy předtím ji neviděl plakat. Nevěděl, že to umí. „Je při vědomí. Máte pravdu, pošlou ji domů. Nechají si ji tu tak hodinu. Ještě je trochu groggy. Ptala se na vás.“

„Půjdu za ní.“

„Dallasová.“ McNab jí zastoupil cestu a chytil ji za paži. „Kdybyste se zeptala jí, k čemu to všechno je, řekla by vám to. Mě jste se nezeptala, ale řeknu vám to stejně. Protože když je něco potřeba udělat, tak jsme to my, kdo to udělá. Nemusel jsem u toho bejt, abych věděl, že do dveří jste šla první vy. Takže teď už víte, k čemu to je, ne?“

„Občas potřebuju, aby mi to někdo připomněl.“

Roarke ji sledoval, jak jde zpátky dovnitř. „Jste dobrý chlap, Iane.“ Položil mu ruku na rameno. „Tak koupíme Peabodyové nějaké kytky, co vy na to?“

„Já je obyčejně kradu.“

„Tak pro tentokrát můžeme udělat výjimku.“

Kapitola 21

Whitney si poslechl Evino hlášení ve své kanceláři. Měla na sobě košili s krátkým rukávem a na ní skvrnu od zaschlé krve. „Už Peabodyovou pustili?“

„Připravovali ji na propuštění, když jsem odcházela. Bude si muset vzít pár dní volna na zotavenou.“

„Dohlédněte na ni. Dwier a Priceová jsou ve vazbě a do té doby, než se celá věc vyřeší, nebudou mít možnost s nikým mluvit. Místo, které označili v Albany, máme pod dohledem. Až to tady dořešíme, sebereme Donalda Dukese. Souhlasíte se mnou, že ho zatkneme až po dnešním zátahu na schůzi Zastánců?“

„Ano, pane. Dwier a Priceová jsou jenom pěšáci, Dukes je ale jedním z generálů.“ Velitel, vzpomněla si Dallasová. „Je pravděpodobné, že zůstane v kontaktu s dalšími klíčovými členy organizace. Necháme ho být a on nám pomůže, abychom dostali ostatní. Veliteli, vzhledem k tomu, že Dwier potvrdil účast starosty Peachtreeho na celé věci, žádám o povolení k oficiálnímu výslechu.“

„Starosta souhlasí s domácím vězením. Veškerá jeho komunikace s vnějším světem je monitorovaná. Na radu svého právního zástupce se přiznal ke svým sexuálním… prohřeškům, ale trvá na tom, že nemá se Zastánci nic společného. Politicky je znemožněný.“

„Politicky,“ začala Eva.

„Ano. A to nestačí. V tom s vámi souhlasím, ale dnešní zátah má před jeho výslechem přednost. Sebereme většinu, jestli ne všechny, a v podstatě zničíme celou organizaci. To je to nejdůležitější.“

„Jestliže je starostův úřad zapletený do činnosti teroristické organizace, považuji to za neméně důležité, veliteli.“

„Je to podstatný rozdíl, jestli ho vyslechnete teď anebo zítra ráno?“

Chtěla ho sebrat hned. Chtěla ho dostat. „Mohl by v tom být rozdíl, pokud by se nám podařilo získat informace.“

„Vsadím se, že s jeho suitou právníků bude téměř nadlidský, ale také zdlouhavý úkol z něj dostat víc než jen jeho jméno. A vy ten čas

dnes nemáte. Je mimo hru, Dallasová. Je vyřízený. Tak se s tím na pár hodin smiřte a já vám slibuju, že od zítra od deseti je váš.“

„Rozkaz, pane. Děkuji, pane.“

„Přes několik velmi obtížných překážek jste odvedla vynikající práci.“ Trochu zaváhal a pozoroval její tvář. „Chtěl bych si promluvit o něčem, co zmínil dnes ráno náčelník Tibble. Zasloužíte si prýmky, Dallasová.“

„Prýmky nejsou podstatné.“

„Ale hovno. Mezi námi dvěma, vy si ty prýmky zasloužíte. Je jenom otázka času, kdy je dostanete. Jedním z faktorů je váš věk, Dallasová. Kolik vám vlastně je? Třicet?“

„Jednatřicet, pane.“

Hlasitě se zasmál. „Mám košile starší, než jste vy… musím je před ženou schovávat, ale pořád je ještě mám. Nicméně, je to jeden z faktorů, které berou v potaz. Ale to by se za určitých okolností dalo nějak zvládnout.“

„Veliteli Whitney, jsem si dobře vědomá faktu, že dalším faktorem je můj soukromý život. Přesněji řečeno fakt, že jsem provdaná za Roarka, na kterého někteří lidé ve vašich kruzích pohlížejí s nedůvěrou. Tedy pokud nám zrovna nepomáhá… Tenhle fakt proti mně hraje víc než proti starostovi to, že používá pasáka a dealera a tančí v ženských šatech mambo. Náčelník Tibble má pravdu. Vybrala jsem si to sama.“

„Doufám, že jste si také vědomá toho, že vaše manželství s Roarkem tady u nás nevidíme jako překážku.“

„Ano, toho jsem si vědomá.“

„Ani náčelník to tak nevidí… kruci, kdyby to bylo na mně, tak už tu hodnost dávno máte.“

„Dřív mi to vadilo, ale teď už mi to nepřijde tak důležité. Hru na vyšší úrovni bych nemohla hrát s takovým nasazením jako tuhle.“

„Myslím, že se mýlíte a za pár let změníte názor,“ jeho židle zavrzala, když se opřel dozadu, „možná to bude chvíli trvat… no nic. Běžte domů, dejte si sprchu a připravte se na ty grázly.“

Eva se rozhodla vzít rozkaz doslova a jakmile se dostala domů, šla do sprchy. Jenom doufala, že se jí podaří ze sebe smýt frustraci a zlost stejně tak jako pot a krev.

Rukama se opřela o dlaždice a sklonila hlavu, aby jí trysky mohly masírovat bolestivá místa.

Nemyslela. Těch dvacet minut pod sprchou si dovolila nepřemýšlet. Už klidnější, vystoupila ze sprchy do sušícího boxu a nechala teplý vítr, aby ji příjemně osušil. Zavázala si ručník kolem pasu a vešla do ložnice.

A viděla Roarka.

„Sedni si, Evo."

Krve by se v ní nedořezal. „Peabodyová…"

„Ne, ne. Ta je v pořádku. Je už na cestě sem. Sedni si na chvíli."

„Za pár hodin mám velkou akci. Náš tým by u toho měl být, musím jim říct, o co jde."

„To počká pár minut, než si trochu odpočineš." Zvedl ji do náruče.

„Hele, copak jsi nějaký králík, nebo co? Nemám na sex čas."

„Kdybych si myslel, že to, co potřebuješ, je sex, už bychom byli v posteli." Místo toho ji položil na pohovku a sedl si vedle ní. „Otoč se ke mně a zavři oči."

„Roarke, podívej… proboha." Když se prsty zabořil do ztvrdlých míst na jejích ramenou, jenom zamrkala, překvapená bolestí.

„Máš tam uzly velikosti pěsti. Mohl bych ti dát něco pro uvolnění, ale radši zkusíme tohle."

„Jo? Jestli s tím do patnácti minut nepřestaneš, tak ti natrhnu prdel."

Sklonil hlavu a políbil ji na bolavé rameno. „Miluju tě, Evo. Každý tvůj paličatý centimetr."

„Nemyslím si, že jsem tvrdohlavá… spíš…" cítila, jak ji znovu naplňují pochyby a odpor. „Nejsem si sama sebou jistá. Člověk si sebou musí být jistý, nemyslíš? Ten kretén Dwier si je naprosto jistý, že má pravdu. Žádná pochybnost, ani záchvěv. Snaží se jenom si zachránit kůži… a kůži své ženské."

„Spousta lidí si je jistá, že mají pravdu, a přitom se mýlí. Pochybnosti z nás dělají lidi.“

„Takovéhle pochybnosti ne. Ne když začneš pochybovat o podstatě. Takhle přeci získali Zastánci svoje stoupence. Zpochybnili podstatu. Dneska jsem vyměnila Dwierovu beztrestnost za případ. Dala jsem křivému policajtovi možnost se z toho dostat, abych měla šanci uzavřít případ.“

„Musela sis vybrat. Udělat rozhodnutí.“

Natáhla se k němu a chytla ho za ruku. On byl jednou z jejích voleb, z jejích rozhodnutí. Nejlepší volba jejího života. Alespoň o tom nepochybovala. „Říkal, že udělali na Hallowaye sbírku. Jako by na to měli právo.“

Roarke ji objal kolem pasu, přitáhl si ji zpátky k sobě a nechal ji, ať se z toho vypovídá. „Sedím tam, koukám na něj a poslouchám, jak si zdůvodňuje svoje jednání. Samý kecy, propaganda… a vzpomínám na to, jak mi Colleen Hallowayová děkovala. Ona mi poděkovala a já pustím jednoho z lidí, kteří jsou zodpovědní za smrt jejího syna.“

Přitáhla si kolena k tělu a přitiskla na ně tvář. „A vidím, co se stalo Hannah Wadeové. Vidím ji, jak tam leží tváří ve vlastní krvi. On mi na to řekl, že to byl přehmat. Ale že jí vlastně ani není moc škoda, protože to byla kurva. Chtěla jsem ho praštit, mlátit ho, až z něj zbudou jen krvavé cáry. A místo toho se za něj přimluvím u státního návladního, aby dostal imunitu a nemusel za nic z toho zaplatit. Tak jak to tedy je? Stavím se za ty mrtvé, anebo po nich šlapu?“

„Odpověď na tuhle otázku znáš dobře.“ Přinutil ji, aby se k němu otočila. Její tváře byly znovu mokré slzami. „Odpověď najdeš ve svém srdci…, jak se říká v pohádkách.“

„Dřív jsem v tom měla jistotu, věděla jsem to. A teď si nejsem jistá, jaký ze mě může být policajt, když už tu jistotu nemám.“

„Já toho Dwiera neznám, ale jednu věc vím. Možná nepůjde do vězení, ale svobodný rozhodně nikdy nebude. Znám tě, Evo. Cokoli jsi udělala, udělala jsi to pro Hallowaye a pro Hannah Wadeovou a ty ostatní. Vzdala jsi svoje vlastní potřeby, abys naplnila jejich.“

„Tím si nejsem jistá. Ale modlím se, aby to byla pravda.“ Rukama si utřela tváře. „Dneska večer je dostanu. A zítra za nimi do pekla pošlu i Peachtreeho.“

Vydechla a přihladila si vlasy. „A abych to dokázala, musím na tohle teď zapomenout.“

„Chtěla bys slyšet nějaké dobré zprávy?“

„To by mi pomohlo.“

„Už se nám podařilo kompletně identifikovat virus. Zkopírovali jsme ho. To znamená, že umíme proti němu udělat trvalý štít, který nám dovolí bezpečný přístup k datům ve zbývajících počítačích.“

„Jste schopní ten virus vystopovat zpátky ke zdroji?“

„Ano. Děláme na tom. Potřebujeme trochu víc času, ale půjde to.“

„To je dobře. Mám tady povolení od soudu. Jediné, které prošlo,“ dodala a myslela na soudkyni Archerovou, „můžeme zabavit Dukesovy počítače. Všechno, co nechali v domě. Potřebuji, abyste zjistili, s kým komunikoval, a získali obsah těch zpráv. Někdo mu musel říct, na co se zaměřit. Dostaneme také vybavení Dwiera a Priceové. Kdyby nám náhodou zatajovali nějaká jména.“

„Máme co dělat.“

„Ty a Janiie se tomu můžete dnes večer věnovat, zatímco my budeme na zátahu.“

„Myslím, že jsi říkala, že vyšetřující tým by měl u zátahu být?“

„Nemůžu tam s sebou vzít dítě.“ Zvedla se a šla k šatně. „A ty mi můžeš pomoct mnohem víc, když zůstaneš v laboratoři. Nesnažím se tě dostat, je to pravda. A abych ti to dokázala, nedám ti to příkazem.“ Vzala si jednu z košil a otočila se. „Poprosím tě.“

„To je od tebe chytré.“ Zvedl se. „Dobře, budu ještě chvíli tvojí laboratorní krysou.“

„Děkuju. Jsem ti vděčná.“

„Neber si tuhle košili k těm kalhotám. Co tě to napadá?“

„Jdu na zátah, ne na párty.“

„To ještě není důvod, abys nevypadala co nejlíp. Hm, co by tak měla na sobě mít vynikající a elegantní policajtka, když jde zničit významnou teroristickou organizaci? Řekl bych, že základní černou nic nezkazíš.“

„Ty si děláš srandu…," řekla, když jí šel vybrat jinou košili.

„Dobrý vkus není pro srandu." Podal jí košili a prstem jí přejel po bradě. „Ale jsem rád, že tě vidím se usmívat, poručíku. Jo a… vezmi si ty černé kozačky, ne ty hnědé."

„Žádné černé kozačky nemám."

Sáhl na poličku a vytáhl pár černých, festovních, kožených kozaček. „Teď už ano."

Pár desítek metrů od kostela Spasitele seděla Eva ve sledovacím voze a hádala se s Peabodyovou.

„Poslouchejte, můžete být ráda, že tady vůbec jste. Máte nemocenskou."

„To teda nemám, protože jsem to nepodepsala."

„Já jsem vám ji podepsala."

„Ale já jsem se znovu přihlásila do služby."

Eva na ni naštvaně cenila zuby. „Zapomněla jste na ‚madam'."

Peabodyová vystrčila bradu. „Nezapomněla."

„Co takhle kdybych vás nahlásila pro neuposlechnutí rozkazu?"

„To klidně můžete." Peabodyová si založila ruce přes prsa. „To zvládnu. Stejně tak, jako zvládnu tenhle zátah."

Eva si z hloubi duše povzdechla. „Asi máte pravdu."

Feeney, který seděl vedle ní, odhlédl od monitoru, podíval se na ni a říkal si ‚a sakra'.

„Jsem ošetřená a zašitá," prohlásila Peabodyová, když cítila, že Eva trochu ustoupila. „Jsem služby schopná. Nebylo to tak hrozný, jak to vypadalo."

„Možná jsem to trochu přehnala," zvedla Eva ruce a stoupla si, „vy byste měla vědět líp, jak vám je."

„Určitě, madam," odpověděla Peabodyová.

„Tak dobře." Eva poplácala jemně Peabodyovou po rameni a pak ho stiskla. Viděla, jak se z její tváře ztrácí všechna barva a její ústa se v šoku mění do jednoho velkého O. „A jak je vám teď?"

„Jsem…"

„…ošetřená a zašitá?" Eva sledovala, jak se na čele Peabodyové začaly tvořit kapky potu. „Služby schopná?"

„Sedněte si a držte hubu."

„Rozkaz, madam.“

Na Evino jemné postrčeni skrčila Peabodyová nohy. Nebyla si jistá, jestli si dala hlavu mezi kolena sama, nebo jestli to udělala Eva, ale ať to bylo jakkoli, byla za to vděčná.

„Zůstanete tady ve voze a pomůžete McNabovi. Nemáte s tím problém, detektive, že ne?“ zeptala se s pohledem upřeným na McNaba.

„Ne, poručíku, určitě ne.“ Dal Peabodyové ruku na záda. „Jsi v pořádku, kotě?“

„Žádné kotě! Na policejní akci nejsou žádná koťata, je vám to jasné? Jestli v tom budete pokračovat, tak zařídím, aby jednoho z vás přeřadili do Queensu.“

Otočila se a dosedla znovu vedle Feeneyho. „Tak co se děje?“

„Je tu pár lidí, ale zatím docela ticho.“ Ztlumeným hlasem pak řekl jenom jí: „To byla dobrá práce. Ještě na to nemá. Ale má tuhej kořínek.“

„Tohle není poslední zásah na světě. Nic jí neuteče.“

Kostel byla celkem nenápadná budova, jednou možná natřená na bílo. Teď byla měkce šedá a jedinou ozdobou na ní byl černý kříž. Neměla věž a v průčelí bylo jenom pár oken.

Eva věděla, jak to vypadá vevnitř, protože si prostudovala plány a to, co natočil Baxter. Převlékl se za bezdomovce a potloukal se kolem kostela a pak se dostal i dovnitř. Neviděl sice suterén, ale získali dobrou představu o hlavním patře.

Od faráře navíc vyžebral deset kreditů, než se mu podařilo se ho zbavit.

Bylo tam padesát lavic, pětadvacet po každé straně. Vepředu uprostřed bylo umístěné pódium. Po stranách byly dvoje dveře a než si ho kostelník stačil všimnout, Baxterovi se do jedněch z nich podařilo nahlédnout a rychle natočit kancelář, která byla za nimi.

Kancelář byla vybavena nejmodernější technikou, určitě o několik tříd dražší, než by si mohl podobný kostel dovolit.

Ven vedly troje dveře. Jedny v průčelí, jedny na východní stranu a ty poslední vzadu do suterénu.

Všechny dveře byly pod dohledem. Až dojde k pohybu, říkala si Eva, obklíčíme je jako prstence Saturn.

„Už je slyšet víc mluvení,“ upozornil Feeney.

Eva si nandala sluchátko a naladila.

Bavili se o sportu. Jak si vedou Yankees? Ženy si vyměňovaly recepty a mluvily o dětech. Někdo se zmínil o výprodeji u Barney’s.

„Do háje, to zní jako normální rodičovská schůzka.“

„Jako co?“

„No když jdeš na rodičovskou schůzku a jen tak plkáš. Co je to proboha za teroristy?“

„Obyčejní lidé,“ odpověděla Eva, „a to je právě to, proč jsou tak nebezpeční. Většina z nich jsou normální joudové, kteří jen chtějí, aby bylo město čisté. Dívala jsem se s Roarkem na video o Divokém západě. Tvrdý chlápkové dávají zabrat jednomu městečku, ale šerif s tím nemůže nic dělat, protože by mu taky dali zabrat. Tak se lidi sejdou, udělají sbírku a najmou si bandu pistolníků. To je přeci dobrý nápad, ne?“

Eva sebrala Feeneymu pár jeho mandlí a pokračovala: „Najali tuhle bandu, aby se zbavili té první bandy. To se jim podaří. Ale pak si ti pistolníci řeknou, hele, nám se tady líbí. My tady zůstaneme a povedeme to tady podle svého gusta. Co vy na to? No a tak musí město pak pro změnu poslouchat je.“

„Výměna jednoho zla za druhý.“

„Přesně tak. Navíc přišli o peníze a lidi, co si jen chtěli hledět svého, přišli k újmě. No a nakonec tam přijede takový ten ranger, což tak mělo být od začátku, že ano, a po řádné dávce střílení, skákání ze střech a bitek na koních ten ranger celé město vyčistí a je pokoj.“

„My možná nemáme koně, ale dneska to tady taky vyčistíme.“

„To si piš.“

Čekali. Nudná konverzace prokládaná pauzami a rychlými zprávami od ostatních jednotek nasazených na operaci. Tak tohle je policejní práce, přemýšlela Eva, zatímco usrkávala černou kávu a sledovala obrazovky. Hodiny čekání, hory papírování a někdy i nekonečná nuda. A pak taky momenty, kdy se rozhodovalo mezi životem a smrtí.

Ohlédla se po Peabodyové. Momenty a centimetry. A osud.

„Začínají,“ řekl potichu Feeney. „Asi už dorazili všichni, který dneska čekali. Ty grázlové začínají schůzi o vraždě modlitbou.“

„Za chvíli budou mít proč se modlit.“ Eva se zvedla. „Tak je obklíčíme a sebereme.“

Zavolala každému z velitelů skupiny a vydala rozkaz, aby zůstali na svých místem, zatímco ona a Feeney se spojí s Baxterem a Trueheartem.

Její tým půjde do dveří první.

Rychle šťouchla Baxtera do žeber, aby se přesvědčila, že má na sobě pod převlekem neprůstřelnou vestu. Zakřenil se a šťouchl na oplátku do ní. „Je to pěkně těžký, co?“

„Jo, a taky nepohodlný,“ přiznala. Otočil se k ní zády, aby mohla sundat z jeho bundy látku, která zakrývala emblém newyorské policie.

„Poručíku, schůzka je v plném proudu,“ hlásil jí McNab do sluchátka, „schůzi vede soudce Lincoln. Do prdele, oni si předčítají zápis z minulý schůze!“

„Dáme jim pár minut. Aspoň budeme mít víc důkazů, nahrávejte. Čím víc toho na ně budeme mít, tím jednodušeji je dostaneme.“

„Poručíku?“ zašeptal Trueheart, jako by už byl v kostele. „Chci vám poděkovat, že jste mi dovolila zúčastnit se téhle operace.“

„Jestli chceš podlejzat,“ řekl mu Baxter, „tak podlejzej mně. Já jsem ten, kterej podlejzá Dallasový. Prostě přirozená hierarchie, rozumíš?“

„Teď mluví o nových věcech,“ hlásil McNab. „Diskuze o likvidaci Greena. Smrt Wadeové prohlásili za ‚nešťastný vedlejší účinek‘. Pro boha! Jenom jedna námitka proti tomu.“

„Madam?“ Bylo ze sluchátka slyšet Peabodyovou. „Právě jsme dostali zprávu, že Gellerová nepřežila.“

Takže osm mrtvých, zrekapitulovala Eva. Ale tady to končí. „Tahle schůze je u konce.“

„Připraveni.“ Prohlásil Baxter.

„Všechny jednotky, akce!“

Do dveří vrazila první Eva. Pak sbíhala po železných schodech dolů do suterénu. V hlavě si představovala, jak to samé dělají i další jednotky z průčelí a ze strany a přebíhají hlavní místnost.

V ruce držíc zbraň a odznak, proběhla dveřmi do místnosti v suterénu.

„Policie. Nikdo ani hnout!“

Bylo slyšet křik. Pár lidí se zvedlo, aby se buď schovali, nebo zkusili utéct. Lidé z dalších jednotek vbíhali dovnitř jako mravenci do mraveniště. Mravenci, kteří měli v nikách laserové zbraně a omračující pušky.

„Ruce vzhůru. Ruce za hlavu,“ křičela Eva, „nebo vás musíme omráčit. Budova je obklíčená, nedostanete se odsud. Zatýkám vás pro terorizmus, spoluvinu na vraždách a na vraždě policisty. Další obvinění budou vznesena později.“

Šla dopředu a sledovala jejich tváře, jejich pohyby. Někteří teď brečeli, někteří stáli zlostně proti ní. A další si klekali s rukama sepnutýma jako mučedníci, kterými se chystají nakrmit lvy.

„Na zem,“ přikázala, „tváří k zemi, ruce za hlavu.“

Když viděla soudce Lincolna, jak si sahá do saka, byla připravená udeřit. „Klidně to udělejte. Dejte mi důvod…“ řekla mu tiše.

Jeho ruka se svezla. Měl tvrdou tvář s ostrými rysy, jako vyřezanými z kamene. Jednou byla u jeho soudu jako svědek. Tehdy věřila, že představuje spravedlnost. Vzala mu z kapsy zbraň a prohledala ho.

„My máme řešení,“ řekl jí, „na rozdíl od těch, kteří jenom mlčí a čekají, my máme odvahu.“

„Vsadím se, že Hitler říkal něco podobného. Na zem!“ Přitlačila ho na kolena. „Na zem, ruce za hlavu.“

„Tohle je za Colleen Hallowayovou,“ řekla mu potichu do ucha. „Ta toho o odvaze ví mnohem víc, než vy jste kdy byl schopen. Jste poskvrnou právního systému.“

Zvedla se. „Baxtere, přečtěte těmhle hrdinům jejich práva.“

Bylo půl třetí, když se dostala domů. Ale to, co ji tížilo nejvíc, nebyla únava, ale ten nejniternější pocit zmaru a smutku.

Vůbec necítila radost z vítězství, neměla pocit dobře vykonané práce. Když za sebou zavřela dveře, neměla už ani energii urazit Summerseta jako obvykle.

„Přes pokročilou noční hodinu, měl bych očekávat, že se vaši hosté vrátí s obvyklým entuziazmem pro občerstvení?“

„Ne. Každý z nich má svůj domov a bude ho používat.“

„Vaše operace byla tedy úspěšná?“

„Než se mi podařilo je zastavit, dostali osm lidí. Takže asi záleží na tom, co považujete za úspěch.“

„Poručíku.“

Byla tak skleslá, že neměla na víc než na minimální pocit netrpělivosti. Zastavila se na druhém schodě a obrátila se zpět.

„Co po mně chcete?“

„Během městských válek existovalo několik domobranných organizací. Někteří lidé riskovali své životy, aby ubránili své čtvrti a znovu postavili zdecimované části. Na druhé straně byly jiné organizované skupiny. Ty zase chtěly jenom ničit, trestat a pokračovat v násilí. Někteří si pak vytvořili vlastní soudy a pořádali soudní přelíčení. Je to s podivem, ale všechny z těchto přelíčení končili u verdiktu ‚vinen‘ a brzy po nich následovaly popravy.“

„Každá ze stran,“ pokračoval, „měla se svým programem značný úspěch. Ale historie oslavuje jednu stranu a zatracuje druhou.“

„Já nemám zájem na tom abych se stala součástí historie.“

„To je škoda,“ řekl, zatímco ona pokračovala po schodech nahoru, „protože už jste.“

Nejdřív šla do laboratoře, ale tam byl jenom Jamie, Zcela zjevně nebyl už v práci, ale rekreoval se. Na jeho obrazovce byl obraz stadionu Yankees. Hrál proti Baltimoru, který měl v šesté hře dvoubodový náskok.

„Kruci, seš slepej?!“ Praštil do počítače, když rozhodčí ohlásil strike. „To bylo mimo zónu, kreténe!“

„Ne. Bylo to úplně v rohu. Pěknej nadhoz.“ Protestovala Eva.

„To teda ne.“ Zastavil hru a otočil se k ní. „Chcete si zahrát? Ve dvou je to zajímavější než jenom hrát proti počítači.“

„Dostanu tě někdy jindy. Jdu spát.“

„Hele, hele, počkejte!“ Zvedl se ze židle. „To mi ani neřeknete, jak to dopadlo?“

„Dopadlo.“

„Jo, to vim. Zavolali nám, ale nikdo nám neřekl žádný detaily, tak to vysypte, Dallasová…“

„Zítra. Budeme mít brífink.“

„Aspoň něco… když mi něco řeknete, já řeknu zase něco vám…“

„Konfiskovali jsme disky se záznamy z každé schůzky. Zabezpečili jsme je tak dobře, že se k informacím nedostanou ani s armádou nejlepších počítačových maniaků. A teď ty.“

„Dobře. Skvělý! Máme stopu.“

„Našli jste zdroj?“

„Když jsme ten program zklonovali, nebyl to žádnej problém. Virus poslali z počítače v Dukesově pracovně. Posílal ho jednou za tři dni. Takže to byl on, kterej pokaždý zmáčknul spoušť.“

„Dnes večer ho přivezli z Albany. Má s sebou smečku právníků. Zítra ho zmáčknu. Běž spát, kluku.“

„Nejdřív musím dostat Baltimore.“

Pokrčila rameny. „Jak je ctěná libost.“ Když šla ke dveřím, zastavila se. „Jamie, byla jsem proti tomu, aby tě sem Roarke přivedl, ale neměla jsem pravdu. Odvedl jsi skvělou práci.“

Jeho tvář se rozzářila jako sluníčko. „Dík.“

Nechala ho, ať si hraje baseball, a šla do Roarkovy kanceláře. On byl také u svého počítače, ale pochybovala, že by hrál baseball. Ať dělal na čemkoli, když přišla, vypnul počítač.

„Blahopřeju, poručíku. Kde je tvůj tým?“

„Šli do nějakého baru, aby to zapili, já jsem šla domů.“

„Tak si dáme spolu.“ Zvedl se, aby si dolil brandy, a nalil jí sklenici vína. „Našli jsme tvůj zdroj.“

„Jo, Jamie mi říkal.“

„On je ještě vzhůru?“

„Yankees a Baltimore, konec šesté hry.“

„Aha. Jasně.“ Podal jí její sklenici. „Řekl ti taky, že jsme našli nějaké zajímavé zprávy na počítačích Priceové a Dwiera a do třetice z komunikátora starosty? Ta poslední zpráva je z odpoledne toho dne, kdy jsi navštívila Dukese. Je to jen textová zpráva. Radí mu, aby si s rodinou vzali malou dovolenou a navrhuje adresu v Albany. Je to

řečeno velmi opatrně, ale vzhledem k okolnostem dostatečně usvědčující.“

„Zítra seberu Dukese i starostu.“ Sedla si na opěradlo křesla, ale víno nepila. „Po zátahu jsem rozdělila výslechy mezi detektivy. Tlačili jsme na ně a všichni samozřejmě brečeli po právnících, pěkně jako sbor. Jednu ženskou v domácnosti jsem po třiceti minutách dostala. Všechno to vyklopila, zatímco se její právník rozčiloval a mlel pořád dokola o nezákonném nátlaku. Abych mu zacpala hubu, snížila jsem její obžalobu a ona se pak převrátila na záda, jako by čekala drbání.“

„Dostali jste je. Zastavili jste je, Evo.“

„Sebrali jsme dva soudce, dva další policajty, jeden z nich už byl po třiceti letech ve službě v důchodu. Sebrala jsem matky dětí, které měly záchvat paniky, že budou muset dát vědět jejich chůvám, že budou spát ve vazbě. Sebrala jsem kluka, který se ještě snad ani neholil a ženskou, které bylo tak sto let. Plivla na mě.“ Přitom se její hlas zachvěl. „Když jsme ji nakládali, plivla na mě.“

Roarke ji pohladil po vlasech, a když otočila hlavu, objal ji. „Je mi to líto, miláčku.“

„Mně taky,“ huhňala. „Ale vlastně ani nevím, z čeho je mi tak smutno. Musím se vyspat.“

„Dobře. Přijdu, až budu moct. Mám ještě jednání.“

„Jednání? Ve tři v noci?“

„Mám holokonferenci s někým v Tokiu.“

Přikývla a postavila netknutou sklenku na stůl. „Tys tam měl být, v Tokiu?“

„Mám být tam, kde chci být. A teď chci být tady.“

„V posledních dnech jsem tě stála hodně času, že?“

Přejel jí palci po kruzích pod očima. „To tedy ano. Očekávám, že za to řádně zaplatíš.“ Přitiskl jí rty jemně na čelo. „Tak jdi do postele. Mám tu práci.“

„Taky bych mohla někdy za tebou přijet do kanceláře a… konzultovat ti.“

„Za co jsem si takovouhle výhrůžku zasloužil, to nevím.“

Úsměv pomáhal. „Nebo bychom mohli jít spolu nakupovat. Třeba ti vybrat nějaký oblek nebo tak něco.“

„Brr, to je představa… Zmiz, poručíku.“

„Tak dobře. Přijď.“

„Hm.“ A ještě když se mu rozsvítila holoobrazovka, sledoval, jak odchází.

Kapitola 22

Vzbudila se před svítáním a podle kvality tmy usuzovala, kolik je hodin. Říkala si, že musí být tak hodinu před rozbřeskem, a zkoušela znovu usnout.

Spala, jako kdyby byla v komatu. Upadla do postele v okamžiku, kdy ze sebe shodila poslední vrstvu oblečení. Ale aspoň se jí nic nezdálo.

Otočila se na bok a podívala se na siluetu jeho těla. Nestávalo se moc často, že by se probudila před ním, a tak se jí jen zřídka podařilo ležet vedle něj ve tmě a tichu a poslouchat, jak dýchá.

Spí jako kocour, říkala si, ne, ještě tišeji. To lehké chrápání, které slyšela, přicházelo z drahé strany postele, na které ležel Galahad roztažený jako zvíře přejeté na silnici.

Bylo příjemné tady ležet pěkně v klidu a bezpečí.

Příliš příjemné na to, aby zůstala spát.

Sedla si na Roarka, našla jeho ústa tam, kde je předtím nechala, a probudila ho vášní.

Cítila, jak jeho tělo odhodilo spánek. Okamžitá pohotovost, odhadnutí situace a pak uklidnění.

„Pracoval jsi dlouho?“ zeptala se s ústy na jeho.

„Hm.“

„Chceš si přispat?“

„Už ne.“

Zasmála se a přejela zuby po jeho čelisti. „Jen klidně lež, já to zařídím.“

„No dobře. Když tak naléháš.“

Byla teplá a nahá a ještě celá měkká ze spánku. Ve tmě před rozbřeskem se nad ním pohybovala jako ve snu. Spíš jen vůně a dotyk a stín. Její ústa a prsty nacházely a rozdmýchávaly vášně, které vlastně nikdy neutichly.

Vzala jeho tvář do dlaní a utopila jeho ústa ve svých.

Vzdychala do něj. V tom zvuku bylo slyšet touhu, ale i smutek, a tak když si na něj lehla, přejížděl jí rukama po dlouhé lince zad, aby ji uklidnil, nejen vzrušil.

Jeho policajtka, říkal si. Tak neklidná, tak ustaraná. Ale tady, tady jsou v bezpečí a v klidu. Tady jsou v pořádku.

Věděl, co se v ní odehrává, uvědomila si a položila mu hlavu na krk. Vždycky to ví. A vědomí ceny takového daru ji přemohlo.

„Miluju tě, Roarke, miluju tě.“ Její ústa se znovu potkala s jeho, ale teď už byla vášnivější a naléhavější. „Miluju tě… za všechny ty chvíle, kdy to zapomínám říct.“

Polibek se změnil ve sladkost samu. Její srdce bilo rychle a pevně proti jeho.

Dlouhým, pomalým pohybem ji převalil na záda. Její nohy se otevřely a jeho ústa přistála lehce na jejím krku. Teď ji viděl, její tvář, lesk jejích očí. Lehce do ní vklouzl, sametový pohyb těla proti tělu. Rychlé nadechnutí.

A pak znovu. Dlouhý, pomalý a hluboký pohyb. Její tělo zvedající se proti jeho. Zachvěla se a chytla se pevně jeho rukou. Jejich prsty se propletly. Jejich ústa se setkala.

Nad jejich hlavami svítalo.

Když si prohlížela data, která Roarke a Jamie získali minulou noc, bylo chvíli před sedmou. Mračila se nad nimi, přežvýkávala je a promýšlela.

„Dukes je odepsaný. Úplně. A musí mu to být jasné. On byl v podstatě ten, který mačkal klávesy u poprav. I bez jeho přiznání předám prokurátorovi případ, který se nedá prohrát.“

„Tak proč vypadáš tak naštvaně?“

„Jenom přemýšlím, jestli si ten chlap uvědomuje, že byl jenom obětním beránkem. Celou tu dobu. Ať už vyřídíme kohokoli, jakkoli, tenhle chlap to vylízá do dna. Jeho jméno si vezmou média na paškál. Bude to on, proti kterému se obrátí davy. Jestli mu to zatím nedošlo, tak toho budu možná schopná využít, abych ho donutila ukázat prstem na lidi, kteří zatím obžalovaní nejsou.“

„A oni zase na další,“ souhlasil Roarke.

„Jasně,“ zamračila se, „politika je opravdu fantastická hra.“

Podívala se na Roarka. „Ještě se potřebuju podívat na pár věcí a pak vyrazím za ním. Chci mít dost času, než ho předám Feeneymu a než se opřu do Peachtreeho.“

„Budeš vyslýchat Peachtreeho na ředitelství?“

„Ne. U něj doma. Do té doby, než vzneseme oficiální žalobu, je všechno okolo jeho podílu na věci tajné.“

„Chci se na výslech dívat.“ Pohlédl na ni od obrazovky, na které z pohovky sledoval údaje o akciích.

„Proč?“

„Chci to uzavřít. Včera jsem se musel vzdát toho zátahu, a tak chci tohle.“

„Co se to s tebou děje, Roarke? Je to za námi. Konec. Můžeš se vrátit ke své práci a koupit… třeba Aljašku.“

„Aljašky vlastním přesně tolik, kolik teď potřebuji, ale děkuji za doporučení. Kdybys ale opravdu chtěla koupit nějaký ledovec, tak mi pošli memo. Dá se to zařídit, poručíku. Nemyslím, že to je nerozumný požadavek.“

„Co se Dukese týče, možná, ale Peachtree…“

„Finančně jsem ho podporoval. Nejsi jediná, kdo je na něj naštvaný. Chci vidět, jak to skončí.“

„Dobře. Podívám se na to. Ale odcházím za deset minut, takže…“

„Počkej chvilku.“ Zaostřil, když si všiml, že se na obrazovce objevila tvář Nadine Furstové.

„Právě jsme získali zprávu, že včera bylo zajištěno třiačtyřicet lidí podezřelých z aktivit spojených se skupinou Zastánci čistoty. Razie vedená poručíkem Evou Dallasovou z newyorské policie se uskutečnila v kostele Spasitele na Franklinově ulici. Náš zdroj u policie označil některé ze zajištěných. Jde o soudce trestního soudu Lincolna, Michaela a Hester Stanských…“

„Kde sebrala ta jména?“ Eva téměř explodovala a jen tak tak se udržela, aby nemlátila do obrazovky. „Ještě jsme nic nezveřejnili.“

„Poslechni si zbytek.“ Radil Roarke. „Tohle nebude všechno. To samo o sobě nemá smysl.“

„Donald Dukes,“ pokračovala Nadine, „bývalý důstojník námořnictva a počítačový expert byl zadržen v Albany. Proti Dukesovi bylo vzneseno několik obvinění včetně spoluviny na vraždách, ke kterým se hlásí organizace Zastánci čistoty.“

Nadine po krátké pauze pokračovala. „Nejznepokojivější zprávou jsou ale obvinění vznesená proti starostovi Stevenu

Peachtreemu. Oficiální zdroje potvrdily, že starosta je jedním z hlavních podezřelých v případě vražd přisuzovaných této teroristické organizaci. Starosta bude vyslechnut dnes ráno. Důkazy o starostově spojení s teroristickou organizací zahrnují údajně i videonahrávku jeho nepřípustného sexuálního chování, nalezenou při prohlídce domu zavražděného Nicka Greena. Policie se domnívá, že této nahrávky bylo využito k vydírání. Nepodařilo se nám starostu zastihnout, aby nám k tomu řekl své, a jeho úřad nevydal žádné oficiální prohlášení.“

„Do háje.“ Než to Eva dořekla, začal pípat její komunikátor u postele, i ten, co měla v kapse. Představila si všechny své linky na ředitelství i doma rozzářené jako vánoční stromeček.

„Jsi uprostřed mediální bouře, Evo,“ dal se slyšet Roarke, „tak uvidíme, jak se ti v ní podaří manévrovat.“

Ignorovala blikající komunikátory a vytáhla ten z kapsy.

„Poručíku.“ Stačilo jedno slovo, aby věděla, o co Whitneymu jde.

„Ano, pane. Viděla jsem to. Nevím, kde to vzala, ale zjistím, co se dá.“

„Rychle. Peachtreeho právníci už se rojí.“

„Bez ohledu na únik informací ho dnes vezmu do vazby. Mám důkazy, které mě k tomu zcela jednoznačně opravňují.“

„Žádná prohlášení,“ přikázal. „Do té doby, než to vyřeším, to ani nepotvrzujte, ani nepopírejte. Seberte Dukese a pořádně ho zmáčkněte. Dám vám vědět kdy a jak na Peachtreeho.“

„Neber telefony,“ řekla Roarkovi, když si nacpala komunikátor zpátky do kapsy. „Řekni Summersetovi, ať filtruje příchozí hovory a Jamieho tady zavři. Nechci, aby mluvil s nikým. Ani s vlastní matkou.“

„Ty si myslíš, že jim to řekl on? Evo…“

„Ne, nemyslím. Na to už je příliš dobrý policajt. Vím, kde ty informace unikly.“ Sebrala své sako. „Tohle není možná moje nejoblíbenější hra, ale když musím, tak vím, jak ji hrát. Vím taky, jak ji vyhrát. Jestli chceš jít se mnou, tak máš pět minut.“

Nechala ho, aby řídil, a strávila celou tu dobu na komunikátoru se svým týmem. Dávala jim instrukce o tom, co se děje a jak získat posilu, která bude držet dav novinářů před ředitelstvím pod kontrolou.

Pak zavolala Nadine.

„Poslouchej, než mě budeš chtít zabít, chci, abys věděla, že jsem ty zprávy dostala minutu předtím, než jsme šli na živo. Neměla jsem ani čas si to připravit. I kdybych bývala chtěla, nemohla jsem ti dát echo."

„Kdo ho dal tobě?"

„Chceš, abych ti prozradila svůj zdroj, ale víš dobře, že to nemůžu udělat, i kdybych ho znala. V tomhle případě jsem dostala informace od našeho producenta. Nevím, od koho to má on. Je to určitě víc než jeden zdroj. S takhle výbušnou věcí bychom nešli ven, kdyby to nebylo aspoň ze dvou zdrojů. Jediné, co vím, je, že mu to dal někdo z vysoce postavených lidí a s podmínkou, že to bude moje zpráva. On to potvrdil a já s tím šla do éteru."

„Vyžadovali přímo tebe?"

„Přesně tak."

„To je chytré," rozhodla Eva.

„Pěkně to tu teď vře. Měla bys mi co nejdříve dát nějaké prohlášení. Jaké důkazy spojují starostu se Zastánci?"

„Bez komentáře, Nadine."

„Celý ten průšvih, který se provalil, neskončí na Peachtreeho hlavě. Něco taky spadne na tebe." Zatímco mluvila, natočila se Nadine na židli a vyvolala na obrazovce počítače informace. „Před tímhle měl padesátitříprocentní podporu. A velká část jeho voličů je velmi hlasitá, bohatá a konzervativní. Na druhé straně jsou ti, kteří ho budou chtít lynčovat a kteří tě využijí jako provazu, na kterém ho pověsí."

„Bez komentáře. Jen tak ze zvědavosti. Na kterou stranu vsázíš ty? Na lynčující nebo jeho podpůrce?"

Byl to zajímavý úhel pohledu a dalo by se toho nějak využít ve zprávách. „On rezignuje. Jinak to nepůjde. Bez toho, abych věděla podrobnosti o tom, co na něj máš, se to těžko odhaduje, ale stačí, že podváděl svou ženu a že měl spojení s Greenem."

„Mimo záznam, Nadine?“

Eva viděla, jak se Nadine vzpírá. „Dobře, mimo záznam.“

„Co jestli jde o něco mnohem zajímavějšího než o podvádění manželky? Třeba o pěkně ulítlé sexuální chování?“

„Proboha, já z tebe budu mít infarkt. Jestli je to opravdu něco výživného, tak je po něm. Alespoň na nějakou dobu. Odsoudit ho za vraždu, to je ale jiná věc. Když ho nechytíš s krví na rukou, nebude to jednoduché. Veřejné mínění se posune na obě strany a on zůstane uprostřed. Lidi mají krátkou a selektivní paměť. Nebudou si pamatovat, jestli byl vinen, nebo ne, jenom si zapamatují, že udělal něco velkého. Když nepůjde za mříže a nějak se vykroutí z toho sexuálního skandálu, tak může za pár let kandidovat znovu. A může i vyhrát.“

„To je politika, že?“ uzavřela Eva. „Tak ahoj.“

„Dallasová?“

Ale Eva zavěsila.

„Jako bys tahala za nit z klubíčka,“ začal Roarke, „a já začínám vidět obrysy toho klubíčka.“

„Jo. Tak se pojďme podívat, co se z toho vymotá. Jedeme rovnou do garáže v hlavním patře. A jestli cestou srazíš pár novinářů, dostaneš body navíc.“

Uvnitř byla rychlá. Dukese a jeho suitu právníků měla u výslechu během patnácti minut. Vzala si s sebou Peabodyovou, aby Dukese naschvál naštvala tím, že se do něj pustí dvě ženy.

Zapnula nahrávání, zaznamenala základní informace a opřela se. „Tak začneme.“

„Poručíku Dallasová,“ přerušil ji hlavní právník jménem Snyder, muž se širokými rameny a hranatým obličejem. „Pan Dukes chce, aby byly veškeré otázky směřovány na nás, a my za něj budeme i odpovídat. To je jeho právo. Nepřeje si s vámi mluvit přímo a nepřeje si, abyste mluvily přímo na něj.“

„V pořádku. Informujte svého klienta, že jsme s řádným povolením konfiskovali jeho počítač a komunikační prostředky jak zde, v jeho domě, tak i přenosný počítač, který u něj našli v Albany. Všechno toto vybavení bylo řádně zaneseno do záznamu. Technici od policie získali z daného vybavení data a tato data ho dostanou do

vězení. Do konce života nebude mít přístup ke své rodině, svým přátelům a čemukoli jinému, co pro něj do té doby bylo důležité.“

Když mluvila, usmívala se a dívala se přímo do Dukesovy tváře. „Můžete mu také říci, že mi to udělá velikou radost. Celou cestu sem jsem tancovala, viďte, Peabodyová?“

„Tančíte tango skvěle, poručíku.“

„Váš sarkazmus je v zápisu, poručíku.“

„Skvělé.“

„Pokud máte k dispozici důkazy, které jste popsala, poručíku, není mi jasné, proč ztrácíte čas tímhle výslechem?“

„Dává mi pocit uspokojení vysvětlit mu, že prohrál.“ Zašklebila se na něj. „A přesto, že mě to trochu uráží, tak mám povinnost tomuhle grázlovi – promiňte, vašemu klientovi – dát možnost ukázat lítost nad svými činy a dát mu příležitost s námi spolupracovat. Protože jeho lítost a spolupráce by se mu u soudu mohly hodit. Už jste si to, pánové, spočítali? Osm vražd prvního stupně. Navíc jeden z nich byl policista, a to samo o sobě znamená doživotní žalář mimo Zemi bez možnosti odvolání.“

„Poručíku,“ Snyder rozhodil ruce, „není jasné, že vám projde vražda prvního stupně a těžko se vám podaří na mého klienta hodit vraždu policisty. Faktem spíše je, že nemáte žádné přímé důkazy, které spojují mého klienta s údajnou teroristickou organizací.“

„Buď v tom jedete taky, anebo vám váš klient neřekl plnou pravdu. Co si myslíte vy, Peabodyová?“

„Myslím, že bychom měly panu Snyderovi dát šanci. Myslím, že Dukes je tak plný sebe sama, že nepovažuje za nutné říct svému právníkovi všechno. Na to se mu příliš líbí mít věci pod kontrolou.“

„Vy si myslíte, že ta uniforma z vás někoho dělá,“ řekl potichu Dukes.

„Jo. Dělá ze mě policajta.“ Peabodyová se k němu přiblížila. „Dělá ze mě někoho, kdo složil přísahu, že bude společnost chránit před lidmi, jako jste vy. Dělá ze mě jednoho z lidí, kteří se museli brodit krví, kterou jste vy prolil.“ Řekla mu Peabodyová přímo do obličeje a praštila přitom do stolu.

„Nebudete mluvit přímo k mému klientovi,“ vymrštil se naštvaně Snyder. K Evině radosti se teď Peabodyová otočila ke

Snyderovi a pokračovala přímo do jeho obličeje: „Váš klient mluvil přímo na mě. Do zápisu. Když to udělá, mám právo mu přímo odpovědět. Do zápisu.“

„No tak, třído, klid…“ Eva zatleskala a pokynula, aby si sedli. „Přece nenecháme naše emoce přehlušit naše dobré vychování. Jestli chceme dát tady Snyderovi šanci, tak bychom jemu i jeho společníkům měly ukázat důkazy, o kterých mluvíme.“

„Anebo bysme ho mohly poslat žalobci a nechat ho taky padnout ke dnu.“

„Ale, Peabodyová, to je zbytečně tvrdé.“

„Jestli si vy dvě myslíte, že tady na nás budete hrát hru na hodného a zlého policajta…“ začal Snyder.

„To by nás ani nenapadlo,“ Eva se vášnivě zašklebila. „Jenom pro vaši informaci, já jsem ten zlý policajt. Vždycky.“

„Krávo,“ zamumlal Dukes.

„Vidíte, ten to ví. A jako odpověď na poznámku o krávě,“ pokračovala Eva, „bych jen chtěla poznamenat, Done, že jste ještě neviděl ani zlomek toho, co dokážu. Identifikovali jsme tu vaši hračičku. Napálili jsme ji a ona nás dovedla ke zdroji. Hádejte kam? K vašemu počítači v dílně. Vaše otisky prstů, vaše hlasové záznamy, vaše osobní heslo. Jenom vaše, ničí jiné. Nemyslel jste si, že se nám to povede, že ne?“

Teď se Eva k němu naklonila. „Mám k dispozici dva programátory, kteří vám ukážou, že jste jak hacker z první třídy.“

„To jsou kecy.“

„Infikovaný e-mail poslaný vámi z vašeho počítače Lousi K. Cogburnovi osmého července 2059 ve čtrnáct nula nula. Infikovaný e-mail poslaný Chadwicku Fitzhughovi osmého července ve dvacet tři hodin čtrnáct minut.“

S očima upřenýma do jeho mu odrecitovala všechny údaje, které se naučila nazpaměť. Ve tváři mu viděla nedůvěru, která se rychle změnila ve zlost.

Zlost byla přesně to, co potřebovala.

„Dostali jsme vás a oni věděli, že vás dostaneme, když jsme tenhle případ rozlouskli. Vy nejste generál, Done. Pro ty, kteří mají tuhle show na povel, nejste ani řadový voják. Jenom obětní beránek.“

„Nemáte nic. Jste jenom naštvaná ženská, co se snaží být jako chlap.“

„Myslíte? Já vám ukážu svoje koule, Done, až vy mi ukážete svoje.“

„Chtěl bych promluvit se svým klientem,“ přerušil je Snyder. „Chci přerušit výslech a konzultovat se svým klientem.“

„Vy jste je zabil, že je to tak?“ dožadovala se Eva.

„Popravili jsme je.“ Dukes na ni plivl a máchl rukou a málem srazil Snydera, který se ho snažil přerušit. „Držte hubu. Krucinál, držte hubu! Vy jste součástí mého problému stejně jako ona. Když vám dost zaplatí, tak byste hájili i Satana. Vy pomáháte té špíně, aby se dostala zpátky do ulic. Já vás nepotřebuju. Jděte do háje.“

„Propouštíte svého právního zástupce, pane Dukesi?“ zeptala se Eva.

„Trvám na tom, že chci mluvit se svým klientem.“

„Jděte do prdele.“ Dukes se zprudka postavil. Jeho židle spadla a praštila do zdi. „Jděte všichni do. prdele. Udělali jsme něco velkého. Myslíte si, že se bojím jít kvůli tomu do vězení? Posloužil jsem tím své vlasti. Svojí komunitě.“

„Jak jste posloužil své komunitě?“

Jeho ústa se stáhla do šklebu. „Tím, že jsem vyhubil švábы.“

„Pane Dukesi.“ S úctyhodným klidem zkusil ještě jednou Snyder. „Ještě jednou vás prosím, abyste využil svého práva nevypovídat. Poručík Dallasová přeruší výslech a my si v klidu pohovoříme…“

„Vypadněte,“ přikázal Dukes, aniž se na něj podíval. „Vy i ti vaši švábí bratři jste propuštěni.“

„Zapište prosím, že Snyder a spol. již pana Dukese právně nezastupují.“ Snyder si vzal svůj kufřík a dal pokyn svým dvěma společníkům. „Poručíku Dallasová.“

„Dveře, prosím,“ řekla a Peabodyová je otevřela a pustila je ven.

„Donalde Dukesi, máte podíl na vraždě Louise K. Cogburna?“ Hlavu měl vztyčenou, ramena vypnutá a z pórů jako by potil nenávist. „To si pište, že ano.“

„Máte podíl na vraždě Chadwicka Fitzhugha?“

„To já jsem vymyslel ten virus. Většina práce na něm je moje. Je to umělecké dílo. Napumpoval jsem to do něj. Do nich do všech.“

„Prostřednictvím vaší účasti na jejich vraždách máte také podíl na smrti detektiva Kevina Hallowaye?“

„Ano. Další mrtvý policajt. No a co? Zabili jsme tu kurvu Georgeovou a Greena a tu jeho děvku v učení, jak se to jmenovala? A Gellerovou. Stačí?“

„Kdo vám dává rozkazy?“

„Nikdo mi nedává rozkazy.“

„Spolupracoval jste na vraždách jmenovaných se starostou Stevenem Peachtreem?“

„To si vypátrejte sama.“

„Už se stalo,“ řekla mu. „S vámi jsme skončili. Už vás nepotřebuju. Odveďte ho, Peabodyová. Vezměte ho do cely, ať může začít žít zbytek svého života za mřížemi.“

Skočil po ní. Tichý, panteří skok. Její pěst vystřelila po jeho čelisti a hlava mu poskočila. Vytáhla zbraň, ale Peabodyová ho už omráčila svojí.

„Krucinál,“ plácla se Eva rukama o boky a dívala se, jak jí leží rozpláclý u nohou. „To jsem chtěla udělat já!“

„Ale udělala jsem to já. Byla jsem rychlejší. Stejně, vy jste mu ji vrazila pěkně. Dobrá týmová práce, ne?“

„Jo,“ usmála se Eva úsměvem, který jí ještě nedorazil do očí, „dobrá týmová práce, Peabodyová.“

Roarke to potvrdil, když se za pár minut setkali v její kanceláři.

„Vy dvě jste na něj hrály jak na housle. Vzhledem k tomu, že jste ho předtím potkaly jenom jednou, to je úctyhodný výkon.“

„Věděla jsem, co je zač.“

„To tedy ano. Věděla jsi přesně, jak se mu dostat pod kůži a jak na něj zatlačit, aby vám chtěl dát kázání. Dobrá práce, poručíku!“

„Ještě jsme neskončili.“ Přes kancelář slyšela hádku a zvýšené hlasy. „Tady je další dějství. Chceš si na něj počkat?“

„Nenechal bych si to ujít ani za nic, ani za několik planet.“

„Asi jich už máš dost,“ zamumlala si pro sebe, než do dveří vrazil Chang jako vlna tsunami.

„Okamžitě vydáte prohlášení. Tady. Okamžitě vydáte tohle prohlášení, ve kterém uznáte svoji zodpovědnost za předání zkreslených informací představitelům médií.“ Na stůl praštil disk i výtisk prohlášení. Vlasy měl rozcuchané a oči divoké.

„Proč bych to měla dělat?“

„Protože vám to říkám. Protože tohle je naposledy, kdy podrýváte moji autoritu a sabotujete moji práci. Naposledy, kdy si z mojí práce utahujete.“

„Naopak, to, co děláte vy, Changu, je směšné.“

Udělal krok k ní. Byla si celkem jistá, že si představuje, jak ji škrtí až jí vypadnou oči z důlků. Ale ať už mu v tom bránilo odhodlání v jejích očích anebo Roarkova přítomnost, neudělal to.

„Prozradila jste médiím informace dřív, než je vhodné. Zneužíváte svého vlivu, aby reportérka propagovala vaše názory. Rozpoutala jste skandál, abyste odvedla pozornost od toho, že neděláte, co máte. A pak se natřásáte před kamerami, zatímco já mám za vás uklízet ten váš bordel? Starostu Peachtreeho nikdo neobvinil. Zatím ho ani nikdo nevyslechl, ale už se vám podařilo dosáhnout toho, že ho veřejnost považuje za viníka…“

„Opravdu to tak vypadá, že? Mám jen jednu malou námitku… já jsem médiím nic neřekla.“

„To si myslíte, že se zachráníte, když mi teď budete lhát?“

Eva přesunula váhu z nohy na nohu a Roarke fascinovaně ustoupil. Přemítal, jestli má Chang ponětí o tom, jak blízko má k úplnému zničení.

„Vy, právě vy nemáte žádné právo mě nařknout ze lži.“

„A kdo tady má osobní vztah s Nadine Furstovou? Kdo dává výhody jí a kanálu 75, exkluzivní rozhovory a echa?“

„To jsem já. A víte proč? Protože věřím, že jí jde o víc než jenom o sledovanost a popularitu. Právě fakt, že jsme přítelkyně, je důvodem, že ten, kdo tyhle informace pustil, je pustil právě jí. To vypadá jako manévr, který byste udělal vy, nemyslíte?“

Představa ruky svírající krk byla tak lákavá, že se nechala inspirovat. Chytila ho jednou rukou pod krkem, přimáčkla ho ke zdi a zvedla ho do vzduchu. „Všechny ty vaše skandály a důsledky… ten můj bordel… to vás na chvíli pěkně zaměstná, že?“

„Pusťte mě. Nechám vás zavřít za napadení.“

„Jo a můžete se vsadit, že sem v okamžení vpadne celá skvadra policajtů jenom aby zachránili ten váš kluzkej zadek přede mnou. Vy z toho vyždímáte slušné peníze, že? Akdyž se k tomu přičte, že jste mě dostal, tak to je pěkná pomsta. Dal jste jim ty informace vy, Changu?“

Zatímco bojoval s její rukou a snažil se uvolnit, měnil barvu na zajímavý odstín fialové. „Nechte mě být, pusťte mě!“

„Tak dal jste jim ty informace?“

„Ne! Něco takového přeci nepustíte, dokud nejste připravená. Do té doby, než máte všechno promyšlené a pod kontrolou. Vy jste jim dala informace, já ne.“

„Ne. Já to nebyla.“ Pustila ho tak, že spadl na nohy a ozvala se dutá rána. „Přemýšlejte o tom. A teď vypadněte.“

„Podám na vás stížnost.“ Přitáhl si límeček. „Buď přečtete tohle prohlášení, nebo…“

„…mě kousnete?“ nabídla Eva a vystrčila ho ze dveří. „To bylo velmi zábavné,“ ohodnotil výstup Roarke. „Tohle ještě není konec. Každou chvíli začíná druhý akt.“

„A než začne…“ přihladil jí prsty rozcuchané vlasy a pak sklouzl rukou za její krk. Ztuhla a vypadala tak rozpačitě, že se musel zasmát. „Co?“

„Jsem ve službě. Nech mě. Vážně.“ Rychle se otočila a šla k AutoChefovi. Když programovala kávu, uslyšela klapot vysokých podpatků. „To je moje narážka…“

Vešla Francová. Vypadala stejně naštvaně jako Chang, ale byla elegantnější. „Poručíku Dallasová.“ Ukousávala ty slova, jako by rozkousávala Evu na malinké kousíčky. Roarkovi pokynula hlavou. „Omluvte mě, ale potřebuji mluvit s poručíkem Dallasovou o samotě.“

„Samozřejmě.“

„Možná bys mohl pomoct Feeneymu, je v konferenční místnosti B,“ řekla mu Eva. „Dělá na něčem, co by tě mohlo zajímat. Je to o patro níž,“ dodala, „sektor pět.“

„Dobře. Nechám vás, dámy, o samotě.“ A s letmým pohledem na Evu odešel a zavřel za sebou dveře.

„Tentokrát jste zašla příliš daleko.“ Na rozdíl od Changa mluvila Francová potichu a kontrolované. „V jakém smyslu?“

„Kdo si myslíte, že jste? Rozhodovat o starostově vině či nevině… prozradit informace, které ho budou stát kariéru a zničí jeho osobní život… A to všechno jste ochotná udělat, aniž byste ho vyslechla? Nedala jste mu žádnou šanci, aby se bránil.“

„Únik těch informací ho pěkně dostal, co? Kávu?“

„Vy se po tom všem opovažujete tady jen tak arogantně stát?“

„Jo. Stejně jako vy.“ Eva se napila kávy. „To vy jste jim dala ty informace, Francová.“

„Vy jste se zbláznila?!“

„Ne. Vy taky ne. Jste velmi inteligentní žena. Co nechápu, je, jestli jste dala dohromady tuhle organizaci, zabila několik lidí a zničila několika dalším život proto, že jste v tom chtěla namočit Peachtreeho, anebo proto, že jste tomu všemu věřila. Přemýšlela jsem o tom celé dopoledne, ale nejsem si jistá. Myslím, že obojí…“

„Jestli si myslíte, že se zachráníte, když o mně budete říkat to, co jste doteď říkala o starostovi, tak se velmi mýlíte.“

„On ty zprávy neposlal.“

„O čem to mluvíte?“

„Peachtree ty zprávy Dukesovi neposlal. To jste byla vy. Poslala jste je z jeho kanceláře, z jeho počítače. Zpráva Dukesovi, aby zmizel, byla poslána z Peachtreeho počítače v šestnáct čtyřicet osm. Peachtree ten den odešel v šestnáct čtyřicet dva. Je to na záznamu bezpečnostní kamery. V době, kdy byla ta zpráva napsána, je na záznamu bezpečnostní kamery před budovou úřadu. Těch šest minut dělá velký rozdíl.“

Eva gestikulovala s hrnkem kávy v ruce, pak se napila. „Vy jste ještě byla v kanceláři. Jste oddaná službě veřejnosti, že? Starostův asistent vás viděl vcházet do Peachtreeho kanceláře pár minut poté, co on odešel. Vy jste jediná, kdo mohl v té době ty zprávy poslat.“ Francová si upravila sako svého břidlicově šedého kostýmu. „To je nesmysl!“

„Ne, jen nepříjemné detaily. Na takových obyčejně zločinec zakopne. Asi jste si myslela, že se nám nepodaří zjistit zdroj zpráv.

Ale proč to jen tak nezkusit? Vy jste starostu zneužívala už dlouho. Pro mě je politika dost nepochopitelná, ale takhle to vidím já.“

Eva přešla ke stolu a sedla si na něj. „Vy chcete jeho post. Možná i víc, ale je jasné, že místo starosty New Yorku je dobrá startovní pozice. On je ale docela populární. Možná ho zvolí znovu a čekat a hrát jenom druhého důstojníka, když chcete být kapitánem, je nepříjemné.“

„Tak tohle si myslíte?“

„Myslím si, že jste viděla příležitost odstranit překážku, která vám stála v cestě a přitom tu překážku ještě využít, aby vám pomohla ve vašich ambicích. A on vám to hodně ulehčil, protože se zapletl s Nickem Greenem.“

„Sexuální preference pana starosty by měly být jeho soukromou záležitostí.“

„Měly by. Ale vraťme se trochu zpátky. Vy sledujete, co se děje na veřejnosti. Sledujete zprávy, výsledky průzkumů veřejného mínění, názory populace. Dochází ke zneužívání dětí. Děti jsou budoucí voliči. Jejich rodiče, rodiče jiných, další občané-voliči jsou zneklidnění, frustrovaní nebo dokonce přímo naštvaní. Něco by se s tím mělo udělat a vy jste přesně ta, kdo s tím něco udělá. Kouká z toho moc, kontrola nad událostmi. Vy jste právnička a víte, že někteří z té verbeže za svoje činy nikdy pořádně nezaplatí. A tak vymyslíte, jak by se dalo zařídit, aby zaplatili. A to je pěkný úspěch.“

Francové byl ve tváři vidět úsměv. Přímo jím jiskřily její oči, a stejně tak arogancí, všimla si Eva. „Vy si opravdu myslíte, že můžete tohle dokázat?“

Eva pokrčila rameny. „Mám Dukese. Zastánci jsou na cimprcampr. Když mi vyklouznete vy, není to tak strašné, když vím, že jsem zatkla víc než čtyřicet lidí a uzavřela případ.“

„Takže tenhle scénář je jen mezi námi.“

„Mnou a vámi. Mezi děvčaty. Jen tak klábosíme.“

„V tom případě klidně pokračujte.“ Francová mávla rukou.

„Rozpadlo se vám to pod rukama, Francová, ale pořád ještě můžete zmáčknout spoušť. A tak jste dala novinářům informace. Předhodila jste jim starostu. Bráníte ho, ale opatrně. Kdyby ho odsoudili, budete litovat muže, který se nechal zkorumpovat vlastní

mocí a pokřiveným smyslem pro povinnost k veřejnosti. Když ho osvobodí, oceníte systém, který očistil jméno nevinného muže. Ať to dopadne jakkoli, budete místo něj vládnout městu. Možná, že něco je i o vašem pokřiveném smyslu pro spravedlnost. Ale pod tím vším to bylo všechno jenom o moci.“

„To se mýlíte,“ Francová přešla k AutoChefovi a vzala si druhý šálek kávy, který Eva udělala. „Vzhledem k tomu, že jsme tady samy a vzhledem k tomu, že vás respektuji, nebudu říkat, že se mýlíte ve všem. Zastánci jsou řešení. Vyřídili alespoň část moru. A mohou být řešením i v budoucnosti.“

Sklonila hlavu na stranu. „Někdo jako vy by se nám hodil. To, že jsme na vás tlačili, abyste byla mediálním symbolem, nebylo náhodou. Máte veliký vliv, Dallasová. S vašimi schopnostmi, osobností a vaší vášní byste udržela tuhle věc v médiích tak dlouho, jak bychom potřebovali. Když jsme se potkali u náčelníka Tibbla, už jsem věděla, že ten případ rozlousknete. Musela jsem to akceptovat a najít způsob, jak s tím zacházet. Vybírám si s kým a o čem budu bojovat.“

„Proč jste si vybrala tenhle boj?“

„Každý politik potřebuje určitou platformu. Tahle je moje. Dukes vás chtěl nakazit,“ dodala. „Ale to nebylo součástí toho, o co šlo. To nebylo součástí našeho programu. Kolik nevinných dětí jsme zachránili, Dallasová?“

„Takhle to chcete prezentovat?“

„Kdyby to bylo nutné? Ano. Je to pravda. Peachtree má možná dobrý záměr, ale je moc měkký a politicky opatrný. A dříve nebo později by se provalil jeho sexuální skandál. Proč bych za to měla platit i já?“

„Takže jste se rozhodla zbavit se dvou ptáčků jednou ranou a použila jste k tomu Nicka Greena. Zbavila jste se jednoho predátora, postarala jste se o to, že Peachtree bude odhalený a zároveň podezřelý z několikanásobné vraždy. Bylo mi divné, že se nikomu nepodařilo dostat se k těm vyděračským nahrávkám. Nedávalo to smysl. Tedy pokud to nebyl záměr.“

„Lidé na těch záznamech si zaslouží být odhalení na veřejnosti za své slabosti. Za svoji hloupost a proto, že byli ochotní jednat s člověkem, jako byl Nick Green.“

„A vy máte právo je všechny soudit.“

„Mám. Jsem součástí skupiny lidí, kteří věří, že přišel čas, kdy je potřeba takové věci odsoudit. Vy a já, Dallasová, my nejsme ani měkké, ani opatrné. My jsme ženy činu… ač to zní zvláštně… my prostě hýbeme světem. Já budu starostkou New Yorku,“ řekla jednoduše, „a za pár let guvernérkou. A odtamtud půjdu do Washingtonu a než mi bude padesát, stanu se třetí prezidentkou Spojených států. Můžu vás vzít s sebou. Copak byste nechtěla být nejvýš postavenou policistkou v New Yorku? Náčelnice policie Eva Dallasová. Za pět, šest let je to klidně možné.“

„Ne, děkuji. To je na mě příliš politikaření… a jak si myslíte, že toho z vězení dosáhnete?“

„Vy mě za mříže nedostanete. Byla jsem velmi opatrná. Co se týče té zprávy poslané z Peachtreeho kanceláře, můj tým právníků si najde cestu, jak mě z toho dostat. Ta zpráva mohla být uložená ke zpožděnému odeslání. Asistent se mohl mýlit. V kanceláři se pořád něco děje.“

„Ale ta správa nebyla uložená k pozdějšímu odeslání a asistent se nemýlil.“

„Ne. Ale to nikdy nedokážete. Nic, co jsem vám tady řekla, vám k ničemu nebude. Je to vaše slovo proti mému. A v téhle chvíli je veřejnost díky velmi schopnému Changovi přesvědčená, že jste to byla vy, kdo dal Furstové informace. Veřejné mínění je zcela soustředěné na Zastánce a na to, jakou jste v tom hrála roli, a tak si troufám říci, že moje slovo má mnohem větší váhu než vaše.“

„Možná. Možná ne. Ale vaše slova budou úplně stačit.“ Eva zvedla komunikátor. „To by stačilo,“ řekla.

Francová položila svůj šálek. „Vy jste měla na sobě odposlouchávání.“

„To ano.“

„Nic z toho, co jsem tady řekla, není u soudu k ničemu. Nepřečetla jste mi moje práva, napálila jste mě. Všechno, co jsem

řekla, bylo řečeno v emoci, jenom abych vás dostala za to, že jste dala novinářům ty informace.“

„Pálí vám to. Uvidíme, co s tím dokážou udělat vaši právníci. Jenno Francová, jste zatčená pro spoluúčast na mnohonásobné vraždě.“ Když odříkávala jména, vytáhla Eva z kapsy želízka. Když Francová ustupovala, otevřely se dveře.

Nejdřív do místnosti vstoupil starosta a za ním Whitney a Tibble. „Zneuctila jste všechno, na čem jsme tak tvrdě pracovali, Jenno,“ řekl Peachtree potichu. „Doufám, že právní systém, který jste tak dobře zneužívala a přitom si ho nevážila, vám dopřeje spravedlnost.“

„Nemám, co bych řekla,“ tvář Francové zkameněla, když jí Eva nasadila želízka. „Chci svého právníka, nic vám neřeknu.“

„Na to je už trochu pozdě.“ Eva se otočila k Nadine, která vcházela s kamerou do dveří. „Máš to všechno?“

„Každé slovo,“ ujistila ji Nadine. „Živě. Je to bomba! Máme maximální sledovanost!“

„Vy jste to vysílali…“ kamenná tvář Francové teď i zbělela. „Vy jste tu měli kamery?“

„To je zase moje PR finta. A jestli se pokusíte to zpochybnit, tak mi dovolte připomenout, že tohle je moje kancelář a vy jste sem vešla bez vyzvání. Nebyla jsem povinná vás seznámit s bezpečnostními opatřeními ani vás seznámit s přítomností médií. Promiňte, pánové.“ Eva vymanévrovala Francovou mezi všemi přítomnými v její celkem malé kanceláři a ven ze dveří. „Peabodyová.“

„Madam.“ Peabodyová k nim přistoupila.

„Seznamte ji s jejími právy a odveďte ji do vazby.“

Když Francovou odváděli, Nadine hned za ní střílela otázky jako šílená a Eva slyšela její strohé a vzteklé bez komentáře.

„Poručíku,“ přistoupil k ní starosta, „skvělá práce. Chtěl bych vám poděkovat jménem policie, jménem města a za sebe osobně.“

„Dělala jsem jen svoji práci. Kdybyste v tom byl namočený vy, dostala bych vás stejně jako ji.“

„Copak na tom nemám podíl?“ Podíval se za Francovou. „Neviděl jsem, co jsem měl přímo pod nosem.“

„Pod svícnem bývá největší tma.“

„Asi máte pravdu.“ Natáhl k ní ruku a potřásl si s ní. „Náčelníku. Veliteli. Je potřeba tohle všechno dočistit.“

Když šel Tibble okolo Evy, kývl na ni. „Tisková konference. Za hodinu. Dobrá práce, poručíku.“

„Děkuji, pane.“

„Blahopřeju vám i celému vašemu týmu,“ řekl jí Whitney, „chci od vás hlášení ještě před tou tiskovkou.“

„Hned se do toho dám, veliteli.“

Jen dosedla, vešel Roarke. „To byla pěkná show.“

„To tedy ano. Nacpat ji médiím do chřtánu byl extra bonus. Musela jsem to dát všechno dohromady strašně rychle a ani jsem ti to nestačila říct.“

„Ale stačila. Když jsi vypadala tak strašně vystrašeně, když jsem ti dával pusu.“

„No jo, chlapi to budou dávat k dobru ještě týdny.“

„Ještě jsou zapnuté kamery?“

„Ne.“

Sklonil se k ní a pomalu, dlouze a hluboce ji políbil.

„Tak a máš to,“ dodal, „už je to lepší.“

„Tak dost srandiček, mám práci. Běž pryč.“

„Nejdřív se tě musím na něco zeptat. Víš, že máš pravdu?“

Zavřela oči. On to věděl. A když je otevřela a podívala se do jeho, byly už jasné. „Já vím, že mám pravdu. Prostě to vím. Cítím to v kostech.“

„Já taky.“ Odešel ke dveřím a ohlédl se za ní. „Poručíku?“

„Co?“

„Jsi fakt dobrá.“

Zakřenila se na něj. „To si piš!“

Odsunula studenou kávu a zapnula si počítač. Zatímco ostatní hrají politické hry, ona má práci.

J. D. Robb

SMRTÍCÍ PRAVIDLA

Z anglického originálu *Purity in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Books
v New Yorku roku 2002
přeložila Michaela Dorfman

Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2007
Redakce Květa Svárovská
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Nad kolčavkou 8
190 00 Praha 9
www.knihy-columbus.cz

Píše se rok 2059 a v New Yorku umírají lidé. Nikdo významný, nikdo slavný, naopak. Obětí se stane drogový dealer, homosexuální pedofil, provozovatelka vykřičeného domu… Z nosu a uší se jim valí záplava krve, všichni trpí příšernými bolestmi hlavy a na onen svět s sebou berou další nevinné lidi.

Pro poručíka Evu Dallasovou jsou však výzvou veškeré vraždy. Prahne touhou po odhalení a dopadení zločinců, ať už je jejich obětí kdokoli. Zdá se, jako by vrahové měli něco společného, jako by je ovládala stejná síla. Drogy? Zatím dosud neznámá látka? S tím si láme hlavu nejen Eva a její kolegové z newyorské policie, ale i její manžel.

Ačkoli by se Roarke jako superpodnikatel se závratným kontem mohl starat jen o své miliardové obchody a jako civilista by se do manželčiných případů vůbec neměl míchat, vrhne se jí na pomoc ze všech sil. A dobře udělá, protože tajemná vražedná síla brzy ohrozí i jejich vlastní životy.

Eva se ocitá pod tlakem médií i rozpolcené veřejnosti. Ani newyorský starosta se na nevyřešený případ s několika mrtvými netváří příliš nadšeně. Zdá se, že Evu nemine role osamělé bojovnice, jako by už téměř nikdo nezůstal na její straně. Přesto neváhá a do boje s neznámým zlem se pouští naplno, jako ostatně do všeho, co dělá…

J. D. Robb. vlastním jménem **Nora Roberts** se narodila v Silver Spring v Marylandu jako nejmladší z pěti dětí. Po ukončení školní docházky, která zahrnovala i pár let na církevní katolické škole, se jako velmi mladá vdala a našla si místo sekretářky.

Spisovatelku z ní – podle jejích vlastních slov – udělala sněhová bouře, která v roce 1979 odřízla jejich dům od světa a zanechala ji v něm s jejími dvěma syny. tříletým a šestiletým. V zájmu zachování duševního zdraví prostě popadla tužku a začala psát. O dva roky později byla na pultech její první kniha.

Dnes je Nora vdaná podruhé a je členkou mnoha literárních seskupení a spolků, cestuje po celém světě, pořádá autogramiády nepřeberné řady svých tajuplných, detektivních i milostných románů, sbírá nejrůznější ocenění, a kamkoli vkročí, budí zasloužený obdiv svých čtenářů.

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
Cover Photo © Anna Lara-Feldeková. 2006

Klopýtl a málem přišel o svou zbraň. Hrozný strach, rudý jako krev.

Ten muž. Louis K. Cogburn. Otočil se zpátky k ženě. Byla už na zemi, celá zmatená. Její pláč. Bezmocnost. Pálka se zvedla vysoko. Smrtelná rána.

Pak znervózněl. Jeho oči, panebože ty jeho oč, démonicky rudé, se najednou rozšířily. Jeho tělo sebou trhlo. Když kolem něj přeběhl do chodby, vypadal jako loutka tančící na provázku.

Pokračoval v tom šíleném tanci. Pak upadl, jako by se nejdřív narovnal a pak spadl, šílené oči zírající na strop. Je mrtev. Mrtev. A já nad ním stojím.

Dnes jsem zabil muže.